

Vă mulțumim că ați descărcat acest ebook Simon & Schuster.

Obțineți un ebook GRATUIT atunci când vă înscrieți în lista noastră de corespondență. În plus, primiți actualizări despre noile lansări, oferte, lecturi recomandate și multe altele de la Simon & Schuster. Faceți clic mai jos pentru a vă înscrie și pentru a vedea termenii și condițiile.

FACEȚI CLIC AICI PENTRU A VĂ ÎNSCRIE

Sunteți deja abonat? Furnizați din nou adresa dvs. de e-mail pentru ca noi să putem înregistra acest ebook și să vă trimitem mai multe din ceea ce vă place să citiți. Vei continua să primești oferte exclusive în căsuța ta de e-mail.

MULȚUMIRI

Este nevoie de un sat pentru ca o carte să ajungă de la o idee vagă la produsul finit, iar eu sunt norocoasă că sunt înconjurată de oameni ale căror cunoștințe, entuziasm și etică a muncii mă fac să nu mai fiu atât de dificilă.

Nu aș fi fost unde sunt astăzi fără agentul meu, Simon Lipskar. Emily Bestler și Sloan Harris sunt mereu alături de mine atunci când am nevoie de ele. David Brown și echipa sa extraordinară răspândesc vestea ca nimeni altcineva din industrie. Ryan Steck este o dublă amenințare – un campion neobosit al seriei și o enciclopedie a tot ceea ce înseamnă Rapp. Mama și soția mea s-au chinuit să parcurgă schița mea și mi-au dat primele impresii critice. Rod Gregg a revenit pentru a clarifica toate întrebările pe care le aveam despre armele de foc. Și, în cele din urmă, Steven Stoll mi-a împrumutat câteva cunoștințe de lacrosse de care aveam mare nevoie.

În cele din urmă, nu voi putea niciodată să le mulțumesc îndeajuns fanilor lui Vince pentru primirea călduroasă. Încă sunt uimit de câți oameni își fac timp să mă contacteze și să mă încurajeze. Fără energia voastră, nu aș fi reușit niciodată să termin prima carte.

PRELUARE

KREMLIN

MOSCOVA

RUSIA

Străzile erau invadate.

În ciuda asigurărilor idioților săi consilieri, președintele Rusiei s-a trezit privind cum protestatarii intră în Piața Roșie. Estimările actuale arătau că peste două sute de mii de oameni se adunaseră pentru a închide cartierele comerciale ale Moscovei, iar acum câțiva nesăbuiți mășăluiau spre sediul puterii sale.

Coloana cenușie a umanității avea probabil zece metri în diametru și o lungime nedeterminată, șerpuiind din vedere în ploaia constantă. În fruntea ei se afla Roman Pasternak, îmbrăcat în jacheta roșie și șapca de baseball pe care o purta ca pe o țință, sfidând forțele de securitate ale Rusiei să acționeze împotriva sa.

Maxim Krupin a privit cu ochii întredeschiși spre scenă, dar nu a putut distinge decât forma vagă a bărbatului. Fusese o vreme, nu cu mult timp în urmă, când ochii lui ar fi fost capabili să surprindă fiecare detaliu, dar nu mai era cazul. Episoadele de vedere încețoșată veneau din ce în ce mai des, durând acum ore în loc de minute.

La vârsta lui, poate că era timpul să își reconsidere opinia că ochelarii erau un semn de fragilitate. Sau poate că nu. Învățase să exploateze slăbiciunea și boala altora, dar nu suferise de niciuna dintre ele încă de când era copil. A apelat la sistemul medical doar pentru rănilor suferite în timpul sportului sau al vânătorii, cicatrici pe care le purta cu mândrie.

Oameni ca Pasternak nu ar fi înțeles niciodată că controlul asupra Rusiei nu decurgea din creșterea economică, din libertate sau din securitate. Nu, acesta decurgea din percepția puterii. Cea a lui Krupin era, desigur, de neclintit, dar devenise așa prin faptul că le oferise oamenilor săi iluzia că ei erau sursa. Că el nu era nimic mai mult decât un instrument care să le îndeplinească voința. O armă care să fie mânuită

împotriva unei lungi liste de amenințări fabricate cu grijă. Americanii. Europeanii. Homosexualii. Dar mai presus de toate, forțele democratice care clocotesc chiar sub suprafața societății lor.

Spre deosebire de bărbatul zvelt care-și organiza adepții de mai jos, Krupin era un urs de om. Două sute de kilograme de volum atâneau pe un cadru de 1,80 metri. Încă solid, dar din ce în ce mai puțin solid pe zi ce trecea. Părul său negru era des, nu numai pe cap, ci și pe pieptul lat și pe spate. Era minerul de cărbune acoperit de funingine care asigurase căldura și electricitatea atât de critice pentru dominația sovietică. Muncitorul de fabrică care îi construise mașinile și armele. Fermierul care îi hrănise pe oamenii înfometați. Și, în cele din urmă, soldatul care făcuse lumea să tremure.

A privit oamenii care se mișcau dedesubt și forțele de securitate care se străduiau să mențină controlul. În mod previzibil, cei mai mulți dintre protestatari erau studenți universitari, tineri și plini de fler, sau persoane implicate în ceea ce se numea noua economie. Muncă despre care economiștii credeau că va fi viitorul țării, dar care nu producea nimic tangibil. Nici un echipament militar, clădiri grandioase sau lucrări publice masive. Doar linii de coduri de calculator și o gamă nesfârșită de servicii care să ofere confort acestei noi generații.

Copiii răsfățați care mășăluiau solemn prin Piața Roșie nu existau din dragoste de țară, ci din dragoste pentru ei înșiși. Ei nu au vorbit niciodată despre gloria Mamei Rusia, în schimb trăncăneau neîncetat despre drepturile lor individuale și despre luxul occidental care le era refuzat. Dar acum natura conversației se schimba. În termeni din ce în ce mai îndrăzneți, se defineau pe ei înșiși ca fiind viitorul Rusiei. Și îl relegau pe el în trecutul său.

Krupin a observat o serie de străfulgerări surde în viziunea sa periferică și s-a pregătit pentru valul de greață care urma întotdeauna imediat. În afară de asta, nu a reacționat. Mai era încă timp înainte ca dezorientarea și durerea usturătoare să coboare. Acel timp avea să fie totuși mai scurt decât fusese în timpul ultimului episod. Întotdeauna a fost așa.

Într-un act de sfidare care ar fi fost de neconceput cu câțiva ani în urmă, protestatarii s-au împrăștiat sub turnul în care era instalat. Iar ca răspuns, el nu a făcut altceva decât să se holbeze la ei prin fereastra picurătoare.

Subalternii săi erau din ce în ce mai ezitanți să acționeze împotriva opoziției politice fragmentate, dar în creștere, a țării. În loc să o zdrobească, se bazau pe capacitatea presei de stat de a o ridiculiza sau pur și simplu de a-i nega existența. Orice lucru mai deschis, au avertizat ei, ar putea duce la o reacție care ar putea scăpa de sub control. Valul care pentru atât de mult timp a crescut și a scăzut doar prin forța gravitației sale, l-ar putea copleși așa cum a făcut-o cu Hussein, Gaddafi și alții.

Pierderea subtilă a echilibrului a venit chiar mai repede decât se aștepta Krupin, forțându-l să se întoarcă de la imaginile tulburătoare care se filtrau prin sticla umedă. Urma durerea de cap orbitoare, care începea ca un puls aproape imperceptibil și creștea până la un nivel care se afla la limita capacității sale de toleranță. Apoi, în cele din urmă, confuzia. Asta a fost cel mai rău. Pentru un om în poziția lui, chiar și o abatere de moment putea fi mortală.

S-a coborât cu grijă pe un scaun utilitar în spatele unui birou și mai utilitar. Micuțul birou se afla într-un colț nelocuit al Kremlinului, care nu mai fusese modernizat din epoca sovietică. Ceasul de pe perete încetase să mai funcționeze cu ani în urmă, dar cifrele citite pe telefonul său mobil erau neclintite. 11:59. A scos un dosar dintr-un teanc aflat la marginea biroului și a îndepărtat banda care ținea coperta închisă. Conținutul său era lipsit de sens, dar îl ajuta să ascundă fisurile din fațada pe care se străduise atât de mult să o construiască.

Bătaia în ușă a venit mai puțin de un minut mai târziu. Punctualitatea celorlalți fusese întotdeauna unul dintre beneficiile cvasi-omnipotenței sale în interiorul granițelor Rusiei.

„Vino.”

Bărbatul care a intrat mergea cu o ușoară cocoașă care îl făcea să pară mai bătrân decât cei șaiszeci de ani ai săi. Ochii blânzi și părul alb purtat un pic prea lung i-ar fi sugerat în mod normal slăbiciune lui Krupin, dar acum sugera o înțelepciune ascunsă care l-a pus neobișnuit de neliniștit.

Și-a ridicat privirea din dosar și l-a examinat pe medicul său personal, având grijă să nu strâmbe din ochi în efortul de a se concentra. Vizitele sale aveau de obicei ca scop controale de rutină sau plângeri minore.

Nu erau niciodată raportate presei, cu excepția cazului în care implicau un prejudiciu care ar fi putut să-i îmbunătățească imaginea, dar nici nu erau ținute în secret.

Astăzi era diferit.

Eduard Fedkin nu fusese niciodată chemat în acel colț uitat al Kremlinului și ar fi fost surprins să-l găsească acolo pe liderul Rusiei. Poate că tocmai această surpriză îl făcuse să își mute nervos greutatea de pe un picior pe altul. Sau poate că era mai mult decât atât.

„Ce vești aduceți, doctore?”

„Testele noastre, domnule. . .” Bărbatul a ezitat, dar a fost incapabil să rămână tăcut sub greutatea privirii lui Krupin. „Au descoperit o anomalie în creierul dumneavoastră.”

Un val de adrenalină l-a inundat pe Krupin, amplificând durerea tot mai mare din capul său. Fața lui, însă, nu trăda nimic.

„Ce fel de anomalie?”

„O tumoare.”

„Și?”

„Este probabil ca aceasta să fie cauza simptomelor pe care le-ai experimentat.”

Krupin s-a concentrat să-și păstreze vocea uniformă. „Este vorba de cancer?”

„Testele noastre au fost doar preliminare. Nu au fost concepute pentru a determina acest lucru.”

La insistențele lui Krupin, examinarea fusese făcută la el acasă, doar cu echipamente care puteau fi transportate înăuntru și afară în cel mai mare secret.

„Trebuie că v-ați format o anumită opinie.”

„Având în vedere că aveți doar vedere încețoșată și dureri de cap moderate, speranța mea este că este benignă și că se dezvoltă lent”, a spus Fedkin, alegându-și cu grijă cuvintele.

Krupin nu fusese într-un totuț sincer în legătură cu intensitatea durerilor sale de cap și nici nu menționase confuzia mentală care urma întotdeauna. Fedkin era unul dintre cei mai buni medici din țară, dar cu greu un loialist. Din câte puteau discerne serviciile de informații ale Rusiei, omul era în mare parte apolitic – unul dintre numeroșii intelectuali ruși care se considerau deasupra acestor meschinării. Cu toate acestea, informațiile trebuiau să fie controlate cu atenție.

„Evident, va trebui să efectuăm o examinare mai amănunțită, domnule. Acest lucru trebuie făcut imediat.”

„Nu cred că există niciun motiv de isterie”, a spus Krupin cu un calm pe care nu-l simțea. „Îl voi pune pe asistentul meu să găsească un moment convenabil în programul meu.”

Fedkin nu s-a mișcat imediat, uitându-se în schimb la Krupin ca și cum ar fi încercat să se decidă dacă să încerce să-și argumenteze poziția. În schimb, s-a întors și a ieșit din cameră, închizând ușa în urma lui. Când zăvorul a pocnit, Krupin s-a lăsat căzut pe birou, sprijinindu-și capul în mâini și luptându-se cu greața care îl cuprindea. Afară au izbucnit urale, suficient de puternice pentru a face să vibreze pereții, amintindu-i de protestatarii care împânzeau străzile Moscovei. Dușmani cu siguranță, dar nu cei mai periculoși. Această distincție era deținută de cei mai apropiați oameni de el. Oamenii care îi cunoșteau vârsta și care se poziționau în liniște pentru ceea ce avea să urmeze.

Se lupta să-și concentreze mintea, evaluând puterea, vulnerabilitățile și ambiția oamenilor care ar fi fost cei mai susceptibili să acționeze împotriva lui. Acesta era adevărul său dar. Nu economia sau geopolitica. Nici măcar strategia militară. Nu, el a condus cea mai mare țară din lume pentru că a fost la fel de bun ca oricine în istorie în a ține dușmanii – atât cei externi, cât și cei interni – în echilibru. A împărțit informații și dezinformări, lingușeli și amenințări, recompense și pedepse, toate menite să creeze o rețea care îi prindea în capcană pe toți cei care intrau în contact cu ea. Eficientă, dar și extraordinar de greu de întreținut. Fără o îngrijire constantă, s-ar fi prăbușit aproape peste noapte.

Mai multe urale de afară, de data aceasta urmate de vocea amplificată a lui Roman Pasternak.

„De ce suntem aici?”

Krupin și-a pierdut șirul gândurilor. Pasternak nu numai că își mășăluisese adepții săi zdrențăroși în Piața Roșie, dar acum avea de gând să țină un discurs? Simpla idee ar fi fost de râs cu cinci ani în urmă.

Timpul, însă, nu putea fi controlat de nimeni și nici schimbările pe care le aducea.

A început să se ridice în picioare, dar apoi a căzut înapoi pe scaun. Nu. Pasternak era o amenințare, dar nu una imediată. Se va ocupa de el la momentul potrivit.

„Rusia se clatină în recesiune și iese din recesiune an de an, depinzând în întregime de valoarea lucrurilor pe care le putem scoate din pământ. Profesorii noștri și alți muncitori nu sunt plătiți. Infrastructura noastră se prăbușește...”

Krupin a folosit un creion pentru a începe o listă la care, cu doar câteva luni în urmă, nu ar fi avut niciun folos. Primul nume pe care l-a adăugat a fost cel al lui Boris Utkin, primul său ministru.

Era relativ tânăr și cunoscător al tehnologiei, capabil să se conecteze cu generația care îl ținea la distanță pe Krupin. Politician abil, se prefăcea loial, dar se poziționa întotdeauna la mijloc – o punte de legătură între controlul de fier al administrației lui Krupin și anarhia oferită de omul de afară care striga în portavocea sa.

„Avem o populație motivată și educată, dar ce facem? Ce inventăm? Inovația este viitorul și tot ce putem face este să ne dezbrăcăm țara de bogăția ei și să o vindem țărilor mai prospere pentru resturi de masă.”

Grisha Azarov. Ucigașul care lucrase cândva atât de eficient pentru el. Se îndepărtase de puterea și bogăția pe care i le dăduse Krupin și acum trăia o viață anonimă în America Centrală. Nu reprezenta o amenințare pe cont propriu, dar era inimaginabil de periculos dacă era recrutat de alții.

„Maxim Krupin este cel mai bogat om din lume, împărțind patronaj cercului său de apropiați, în timp ce noi, restul, murim de foame.”

Tarben Chkalov. Cel mai puternic dintre oligarhi, un om prea bătrân și prea bine diversificat la nivel internațional pentru a se mai teme de Krupin. El căuta doar stabilitate și ar fi susținut pe oricine i-ar fi putut-o oferi.

„Cinci la sută din economia noastră este dedicată armatei. Și pentru ce? Pentru expansiune? Aventurile noastre în Crimeea și Ucraina ne-au costat miliarde de ruble și ne-au lăsat încovoiați sub greutatea sancțiunilor internaționale. Protecție împotriva invaziei?” Râsul amplificat al lui Pasternak a fost parțial întunecat de feedback-ul electronic. „Cine ar vrea această țară?”

Krupin și-a lăsat creionul să cadă de pe degetele amorțite. Senzația de furie care se ridica în el era familiară, dar mai era ceva. Ceva care se ascundea în spatele ei. Ceva străin.

Frica.

„Președintele îi ține pe bătrânii noștri orbiți de naționalism și de amintirile gloriei sovietice, dar acele zile s-au terminat pentru totdeauna. Și eu spun „Drum bun”.”

Lui Krupin i-a trecut prin minte că uitase să scrie numele celui mai puternic adversar al său: timpul. Ce însemna pentru el această anomalie din creierul său? Un declin lent spre demență și nebunie? Tratamente medicale invazive care nu vor lăsa decât o coajă din omul care era acum? Va putrezi în timp ce slăbănogii din jurul său vor manevra pentru a fi primii care îi vor înfige un cuțit în spate?

S-a gândit la oamenii lipsiți de sens din piață, la tinerețea și vitalitatea pe care le purtau fără efort. La milioanele de oameni care își vor continua viețile obscure în timp ce a lui se va stinge. La o lume care ar înceta să se mai teamă de el și ar fi încurajată de acea încredere nou descoperită.

„Rusia are o istorie mândră, dar nu mai putem sta în dezacord cu restul lumii...”

Durerea din capul lui a continuat să crească, împingând dincolo de tot ce mai experimentase până atunci.

„Trebuie să ne ocupăm locul în ordinea mondială, nu să ne pierdem în fantezia unui bătrân de a o domina.”

„Taci din gură!” a țipat Krupin, îngrozit de felul în care vocea lui era înghițită de micul birou din jurul lui. A sărit în picioare, strigând din nou în timp ce se apuca de telefonul de pe birou. „Taci din gură!”

CAPITOLUL 1

LA EST DE MANASSAS, VIRGINIA SUA

MITCH Rapp a încetinit, lăsând avansul lui Scott Coleman să se extindă la trei metri.

Alergau pe o potecă de pământ prost definită care urca în serpentine pe un munte la vest de cel pe care își construise casa. În mod intenționat, era după-amiaza târziu și erau în plin soare. Temperaturile erau în jur de 80 de grade și umiditatea în jur de același nivel, acoperindu-l pe Rapp cu o peliculă de transpirație care începea să i se prelingă prin cămașă.

Coleman, pe de altă parte, arăta de parcă tocmai ieșise dintr-o piscină. Transpira atât de mult încât urma de noroi pe care o lăsa în urma lui ar fi fost vizibilă din spațiu. Respirația îi venea la întâmplare, cu gâfâieli șuierătoare care îl făceau să pară ca o viitoare victimă dintr-un film de groază. Partea bună a lucrurilor era că avea un ritm constant și nu se împiedica de rădăcinile și de pietrele nefixate de sub picioare.

Așadar, la trei sferturi din drumul spre vârf, se mișca atât de bine pe cât se putea aștepta cineva în aceste circumstanțe. Totuși, Rapp nu era oricine. Era timpul să vedem ce putea face fostul SEAL al marinei. Se izbi de niște crengi joase din stânga lui Coleman, retrăgându-se pe potecă la câțiva metri în față. După aproximativ un minut în care a egalat ritmul vechiului său prieten, a început să accelereze încet. În spatele lui, ritmul pașilor se ridica sfidător. Așa cum făceau întotdeauna.

Coleman tocmai își petrecuse mai bine de un an concentrat în întregime pe recuperarea după o întâlnire cu Grisha Azarov, executantul aproape supraomesc care lucra pentru președintele Rusiei. Azarov se îndepărtase în cele din urmă de țara și de angajatorul său, dar, din păcate, nu la timp pentru a-l salva pe Coleman de un umăr distrus, o lamă de cuțit ruptă în coaste și multiple răni prin împușcare. Numai pierderea de sânge ar fi ucis un om de jumătate din vârsta lui, dar fostul SEAL a reușit să învingă șansele și să rămână la suprafață.

Asta se dovedise a fi partea cea mai ușoară. Când fusese în sfârșit ridicat din pat, îi luase aproape o lună doar pentru a reînvăța să meargă. Și apoi a mai fost partea mentală. Trecerea de la a fi mai puternic, mai rezistent și mai rapid decât aproape toți cei din jurul său la cineva care avea nevoie de un cărucior cu motor pentru a se deplasa la magazinul alimentar fusese o lovitură grea. Și mai rău a fost să se obișnuiască cu faptul că Azarov îl sfâșiască ca și cum nu ar fi fost acolo. Coleman încă se străduia să își recâștige încrederea pe care o avusese întotdeauna în abundență binemeritată.

Așa că fusese o surpriză – din cele rare și bune – când apăruse la ușa lui Rapp și îl invitase la o alergare pe traseu. Se bucura să vadă o urmă din vechiul său orgoliu. Fusese mult timp rezerva lui Rapp și adevărul era că anul fără el ar fi putut merge mai bine. În meseria asta, erai la fel de bun ca oamenii cu care te înconjurai.

Rapp a aruncat o privire la monitorul de ritm cardiac fixat la încheietura mâinii sale. Unu șazeci și cinci – un ritm greu, dar confortabil, pe care îl putea ține în jur de trei ore înainte de a exploda. În spatele lui, respirația lui Coleman devenea disperată, iar pașii lui își pierdeau ritmul constant. Împiedicările, urmate de salvări stângace, erau din ce în ce mai frecvente, pe măsură ce mușchii coapselor lui începeau să cedeze. Dar nicio cădere. Nu încă.

Au ieșit din copaci și Rapp a împins ritmul un pic mai tare pe măsură ce vârful se zărea la vedere. Coleman s-a împiedicat și a căzut pe o mână, dar a reușit să se pună din nou în picioare fără să piardă elanul. Acum alerga doar cu determinare și mândrie, dar asta era în regulă. Avea rezerve serioase din ambele.

O sută șaptezeci și unu de bătăi pe minut se citea pe monitorul lui Rapp.

Coleman începuse să gâfâie, un șuierat bolnăvicios din adâncul pieptului. Ceva i s-a prins în gât și a început să se înece, făcându-l pe Rapp să ezite o clipă. Apoi a început să sprinteze. Dacă vechiul său prieten avea să cadă mort, mai bine acum decât în Afganistan sau în Siria, când oamenii se bazau pe el. Rapp a încetinit până la pas când a ajuns în vârful muntelui, strâmbând din ochi în timp ce scruta covorul verde de jos. Putea vedea punctul strălucitor care era casa lui la est, înconjurat de câteva case ridicate pe loturi similare, foarte distanțate. Fratele său obscen de bogat cumpărase întreaga subdiviziune și vânduse parcelele individuale pentru un dolar colegilor lui Rapp, asigurându-se că fratele său mai mare va fi mereu înconjurat de trăgători loiali lui.

La sud de poarta lui Rapp, o casă contemporană din lemn și sticlă rezistentă la explozie era aproape gata. Dacă proprietarul ei va supraviețui ultimilor o sută de metri din această cursă pentru a o ocupa, era însă o întrebare deschisă.

Din fericire, era o întrebare la care nu era nevoie de prea mult timp pentru a răspunde. Coleman a ajuns pe creasta dealului, clătînându-se spre Rapp și prăbușindu-se în cele din urmă pe solul stâncos. A reușit să se ridice în patru labe, dar nu s-a ridicat în picioare, în schimb și-a ținut capul în jos și s-a concentrat să nu

vomite. După aproximativ un minut, și-a recăpătat suficient control asupra respirației pentru a scoate un singur cuvânt.

„Timpul?”

Rapp se uită la ceas. „O oră, șaisprezece minute și treizeci și trei de secunde. Ridică puțin ritmul și s-ar putea să te califici la Olimpiada seniorilor.”

De fapt, ritmul pe care îl susținuseră în timpul ascensiunii ar fi zdruncinat o treime dintre SEAL-urile în serviciu activ. Nu e prea rău pentru un marinar bătrân despre care medicii au spus că va avea nevoie de un baston pentru tot restul vieții.

Coleman a reușit să ridice o mână de la pământ și să-și ridice degetul mijlociu. „Care este cel mai bun?”

Rapp s-a gândit să spună adevărul, dar a renunțat repede la idee. Cantitatea de muncă pe care Coleman o depusese pentru a se recupera și progresele pe care le făcuse erau incredibile. Nu avea rost să-l descurajeze.

„Ora unsprezece și patruzeci.”

„Ce ar fi făcut Azarov?”

„De unde naiba să știu eu?”

„Nu mă lua cu prostii, Mitch. Ai lucrat cu el.”

Rapp îl recrutase pe Azarov ca să-l ajute într-o operațiune în care nu voia să-i implice pe oamenii lui Coleman. Fostul SEAL înțelegea raționamentul lui Rapp de a-l folosi pe omul care aproape îl omorâse – fusese o acțiune pur și simplu ilegală pe care nu voia să o arunce în aer asupra oamenilor care îi fuseseră atât de loiali de-a lungul anilor. Dar asta nu-l făcea pe Coleman mai puțin competitiv.

„Tot ce face zilele astea este să bea bere lângă piscină și să facă surf cu prietena lui.”

Coleman s-a împins în picioare. „Bine, Mitch. Dacă nu vrei să-mi spui asta, măcar poți să nu mă mai minți în legătură cu adevăratul tău record personal.”

„Bine. Ora patru plat.”

„La naiba”, a spus Coleman, coborându-se pe un bolovan și uitându-se la peisaj. „Nu voi mai fi niciodată la fel de rapid ca înainte. Prea mulți ani și prea mulți kilometri.”

„Lupta nu înseamnă doar să alergi pe dealuri, Scott. Știi asta. Mă preocupă mai mult capul tău.”

Coleman a dat din cap, fără să-și ia ochii de la orizont. „În ultimul an, am avut mult timp să mă gândesc. Poate prea mult.”

„Și?”

„Nu mi-e frică, dacă asta te întrebi. Când ți-a ieșit numărul, ți-a ieșit. Și m-am împăcat cu ceea ce mi-a făcut Azarov. Era un tânăr care era plin de droguri pentru îmbunătățirea performanțelor. Un atlet de nivel olimpic cu surpriza de partea lui”.

Un zâmbet abia perceptibil a apărut pe marginile gurii sale. „Și era cât pe ce să te elimine și pe tine.”

Era o afirmație adevărată. Rapp câștigase bătălia cu rusul, dar acea victorie se terminase cu el aruncat de pe o platformă petrolieră cu părul în flăcări la propriu. Prea multe alte victorii de genul ăsta l-ar putea ucide.

„O să se întunece, Scott. Și vreau să o iau ușor pe drum în jos. Mă deranjează genunchiul.”

Zâmbetul lui Coleman s-a lărgit la minciuna evidentă.

Și asta era un alt lucru care ar fi fost imposibil de înlocuit dacă se hotăra să nu se întoarcă în serviciul activ. Întotdeauna știau la ce se gândea celălalt și puteau anticipa mișcările celuilalt. Crescuseră împreună în această afacere și aveau o legătură pe care Rapp se îndoia că ar fi putut-o reproduce vreodată cu altcineva.

„Sunt în regulă cu locul în care mă aflu acum”, a spus Coleman, ridicând privirea spre el. „Întrebarea este: tu ești? Nu poți fi acolo îngrijorat că te-am lăsat baltă.”

Telefonul mobil al lui Rapp a sunat și el l-a scos dintr-un buzunar de la spatele cămășii. Claudia.

„Care-i treaba?”, a spus el, conectând apelul.

„Ce mai face Scott? Nu l-ai rănit, nu-i așa?”

Claudia Gould trecuse recent de la femeia cu care trăia la femeia cu care trăia și care era și coordonatorul logistic al companiei lui Coleman. Răposatul ei soț fusese unul dintre cei mai buni contractori privați din lume înainte ca Stan Hurley să-i smulgă gâtul. Nu era un început ideal pentru o relație, dar părea să

funcționeze atât pentru el, cât și pentru Coleman. Ea îl ajutase pe Rapp să înceapă să trăiască ceva ce putea trece drept o viață și ținea SEAL Demolări și Salvări împreună, în timp ce Coleman își petrecea zilele cu antrenori personali și fizioterapeuți.

„El stă chiar aici.”

„În poziție verticală și cu propriile puteri?”

„Spune-i că ești bine”, a spus Rapp, întinzând telefonul.

„Aproape că l-am luat pe sus, Claudia! Nu-l lăsa să-ți spună altceva.”

Rapp s-a încruntat și a pus telefonul la loc la ureche. „Vezi?”

„Este pregătit să se întoarcă la operațiuni?”

„Cred că este pregătit să se întoarcă și să conducă totul. Operațiuni și logistică.”

A trecut la franceză, așa cum făcea întotdeauna când era iritată. „Poți să-ți dorești cât vrei, Mitch, dar el nu mă concediază. Eu conduc acum acea parte a afacerii. Și este un lucru bun pentru noi, pentru că se plătește mult mai bine decât la CIA.”

Știa că nu avea cum să câștige această luptă. Claudia luase o mulțime de presiune de pe Coleman și el avea exact zero dorințe de a se întoarce la coordonarea detaliilor. În plus, ea se pricepea mai bine la asta – lucru pe care Coleman era pe deplin dispus să-l recunoască. Problema pentru Rapp era să se obișnuiască să o aibă pe femeia cu care se culca la comunicație atunci când lucrurile mergeau prost. Granițele dintre relația lor personală și cea profesională erau complicate și încă în schimbare.

„Acum nu este momentul să vorbim despre asta, Claudia. Scott și cu mine vom începe să coborâm, dar s-ar putea să dureze ceva timp. Du-te și hrănește-o pe Anna dacă îi este foame. Putem să luăm cina când mă întorc”.

„De fapt, tu nu cobori și nu luăm cina împreună. Uită-te spre nord.”

S-a întors și a privit cu ochii în orizont. A durat câteva secunde, dar în cele din urmă a distins un punct mic deasupra munților.

„Există un laptop la bord cu un briefing complet. Fiți atenți, bine? „

Ea a deconectat apelul și el a pus telefonul deoparte înainte de a arăta spre elicopterul care se apropia.

„Deci, care este povestea, Scott? Te-ai întors sau nu?”

CAPITOLUL 2

APROAPE DE DOMINICAL

COSTA RICA

„Iar NU dormi, Grisha?”

Cara Hansen era întinsă lângă el pe patul umed, goală și sclipind în lumina telefonului său. În mod normal, s-ar fi lipit de el, dar, având aerul condiționat oprit, a optat în schimb să-l împingă cu un deget.

„Nu te mai juca cu chestia aia. Nu există semnal și irosești curentul electric”.

Azarov a folosit rețeaua internă a casei pentru a stinge luminile din dormitorul principal de la etaj. Le-a lăsat aprinse pentru a da iluzia că încă mai dormeau acolo, deși îl abandonaseră cu trei zile în urmă, când se întrerupsese curentul în toată regiunea. Temperatura era cu zece grade mai rece la parter, dar asta nu-l ajuta să doarmă. Singurul lucru care ar fi putut face asta era o informație solidă despre motivul pentru care rețeaua electrică era căzută și când va fi reparată.

„Îmi pare rău”, a spus el, întunecând ecranul. „Nu am vrut să te trezesc.”

„Abia ațipeam. Era prea cald să fac altceva. Adică, cui trebuie să i-o trag în țara asta ca să am câteva ore de aer condiționat?”

Din punct de vedere tehnic, ar fi el. Nu-i spusese niciodată că avea trei baterii Tesla masive sub casă, pe care nu prea voia să le folosească pentru mai mult de un firicel de curent. Fusesse înnorat de câteva zile, ceea ce făcuse ca acoperișul său solar să fie aproape inutil, iar aprovizionarea cu motorină pentru generatoarele sale devenise nesigură.

Oamenii din orașelul de surf de deasupra căruia locuia ridicaseră în mare parte din umeri și își continuau viața. Nu ajunseseră niciodată să se bazeze pe tehnologie așa cum o făcea el. În ciuda anilor în care trăise acolo, nu reușise niciodată să stăpânească fatalismul vesel al localnicilor.

„Dacă te-ai duce dimineața la benzinărie, ar fi o modalitate bună de a-i convinge să se despartă de puțină motorină.”

„Amuzant”, a spus ea, împungându-l puțin mai tare de data asta.

El deja se chinuia să-și amintească de cât timp erau împreună. Din punct de vedere tehnic, timpul putea fi măsurat în luni, dar, în realitate, o iubea de ani de zile.

Originară din California, ea era un instructor de surf care lucrase cu jumătate de normă pentru compania care întreținea subdiviziunea în care locuia el. La început, o relație între ei fusese imposibilă. El lucrase ca rezolvator de probleme pentru președintele Rusiei, un om care avea un dar de neegalat pentru a descoperi ceea ce îi interesa pe oameni și apoi să se folosească de asta împotriva lor. Așa că, deși Azarov nu a ratat nicio ocazie de a o angaja pe Cara pentru munca în casă, a fost nevoit să se prefacă indiferent la prezența ei.

S-a întins și i-a trecut o mână prin părul umed. „Nu aveai aer condiționat înainte de a te muta cu mine. Te-ai înmuiat.”

„Prea multă viață bună”, a spus ea, rostogolindu-se în încercarea de a scăpa de căldura care se degaja din corpul lui.

Fără strălucirea telefonului său, lumea a fost înghițită de întuneric. Azarov se holba în direcția ferestrelor, urmărind conturul vag al florilor pe care Cara le plantase de cealaltă parte a geamului. Dincolo de asta nu era nimic altceva decât kilometri și kilometri de junglă suficient de densă pentru a ascunde aproape orice. Plecase din slujba guvernului rus, dar era puțin probabil să fi fost uitat. Krupin nu fusese niciodată de acord să-l elibereze, iar el nu era un om obișnuit să fie sfidat. Ar fi luat în seamă întreruperea energiei electrice din Costa Rica? Poate o va folosi pentru a se răzbuna pe Azarov pentru că îl abandonase și pentru că nu se ocupase de Mitch Rapp? Un exemplu pentru oricine altcineva care ar îndrăzni să-l provoace?

Sau poate că era chiar mai rău. Poate că Krupin își însărcinase războinicii cibernetici să atace Costa Rica, o țară complet nepregătită pentru o astfel de agresiune. Ar fi paralizat întregul sud-vest al țării pentru a se răzbuna pe un om care își petrecuse ani de zile servindu-l cu credință?

Nu. Asta era doar paranoia. Deși Krupin era un megaloman care avea nevoie de un control total asupra tuturor și a tot ceea ce se afla pe orbita sa, era, de asemenea, eminamente rațional. Tot ceea ce făcea era în căutarea directă a supraviețuirii și a puterii sale. Krupin nu a atacat niciodată într-un mod care să nu-i aducă beneficii obiective sau care să nu se întoarcă împotriva lui. În esența sa, președintele Rusiei a fost un om al calculelor. Un laș și un manipulator.

În plus, potrivit surselor lui Azarov, fusese deja înlocuit cu un bărbat pe nume Nikita Pușkin. După toate rapoartele, tânărul era destul de talentat și posedea loialitatea și simțul datoriei pe care Azarov le pierduse cu mult timp în urmă. Per total, părea să fie o îmbunătățire pentru toți cei implicați. Acest băiat urma să fie copleșit cu tot ceea ce-și dorea, Krupin avea un protector care ar fi murit cu plăcere pentru el, iar Azarov era liber să exploreze conceptul de fericire și poate chiar să-l urmărească.

Lângă el, respirația lui Cara se uniformiza și se adâncea, dar mintea lui se mișca în prea multe direcții pentru a o urma în somn. Dacă era vorba de altcineva? Cineva care era asociat cu unul dintre cei mulți oameni pe care îi omorâse și care auzise că nu mai era sub protecția lui Krupin?

Puțin probabil. Bărbații puternici, odată morți, aveau tendința de a obține foarte puțină loialitate. Cercurile lor apropiate erau, în general, mai interesate să lupte pentru a umple vidul de putere lăsat în urmă.

Și așa a rămas America. Nu și Rapp, totuși. Azarov îl ajutase să acționeze împotriva saudiților, iar omul de la CIA îi spusese clar că se considera îndatorat. Putea fi de încredere, iar Irene Kennedy nu ar fi acționat fără acordul său.

Scott Coleman și echipa sa? Înțelegea că Coleman se vindecase în mare parte și...

Azarov închise ochii pentru o clipă, încercând să-și limpezească mintea. Dacă intenționa să treacă în revistă toți dușmanii pe care și-i făcuse de-a lungul anilor, avea să fie o noapte foarte lungă.

Când a deschis din nou ochii, a reactivat ecranul telefonului său și a relansat aplicația de securitate.

Alarmele din perimetru erau încă active, la fel ca toate sistemele de urgență. Bateriile lui încă mai aveau mai mult de optzeci la sută din capacitate. Internetul prin satelit era încă online din punct de vedere tehnic, dar era atât de supraîncărcat încât era aproape inutil.

Cara l-a plesnit leneș, lovindu-l în piept. Fața ei era pe jumătate îngropată într-o pernă și el trebuia să se străduiască să înțeleagă ce spunea.

„Dacă ai de gând să te joci cu chestia aia, fă-o în altă parte.”

Era puțin probabil că avea să adoarmă prea curând, așa că s-a ridicat și și-a tras o pereche de pantaloni scurți. Cara a atribuit neliniștea lui la căldură și la ceea ce ea numea GRM – toane generale rusești -, dar asta pentru că ea credea că el era un consultant energetic semi-retratat. Și așa avea să rămână. Nu putea suporta gândul că ea știa lucrurile pe care le făcuse. Sau că îi era frică. O femeie ca ea nu trebuia să simtă niciodată altceva decât bucurie și siguranță.

S-a îndreptat spre ușă, dar s-a oprit când ea a vorbit din nou.

„Nu ești trist din nou, nu-i așa, Grisha?”

„Nu.”

„Și nu te-ai săturat de prietena ta?”.

El a zâmbit. „Nu încă.”

„Vrei să fac o baie cu tine? Te-ar face să te simți mai bine?”

„Nu. Întoarce-te la somn.”

Cerul înnorat din acea zi se înseninase și luna era suficient de strălucitoare pentru ca el să navigheze pe scările care duceau la bucătăria de la al doilea nivel. S-a gândit să deschidă frigiderul, dar era o risipă de electricitate și nu voia ca lumina interioară să se aprindă. Deși era probabil paranoic, nu avea niciun motiv să fie neglijent.

În schimb, a luat un pahar cu apă de la chiuvetă și s-a îndreptat spre banca de ferestre orientate spre nord. Prin ele, munții erau doar niște contururi pe lângă stele. Vecinii lui îndepărtați erau cu toții în pat, iar cei care mai aveau rezerve de energie nu le iroseau pe lucruri precum luminile exterioare.

A văzut o străfulgerare pe care mintea lui – încă sub influența anilor de antrenament – a recunoscut-o imediat ca fiind o împușcătură. Venea din apropierea unui deal stâncos pe care el însuși îl cercetase atunci când se hotărâse unde să își amplaseze casa. Distanța era semnificativă, de șapte sute cincizeci de metri, dar era oarecum înălțată și avea cea mai clară linie de vizibilitate către structură.

Geamul era teoretic rezistent la gloanțe, dar oricine ar fi fost suficient de bun pentru a fi trimis după el și pentru a identifica acel punct de observație ar fi folosit un glonț capabil să pătrundă. Azarov s-a aruncat la podea, știind că avea mai puțin de o secundă înainte de impact. S-a lovit puternic de beton, dar apoi nu a mai fost nimic. Doar zumzetul înăbușit al insectelor.

Se putea oare să se fi înșelat? Să fi fost cineva care își aprindea o țigară? Să fi aprins o lanternă?

Nu a avut timp să ia în considerare niciuna dintre aceste posibilități înainte ca sunetul asurzitor al unui foc automat să izbucnească de la baza aleii sale. Geamul din fața lui a făcut pânză de păianjen și apoi s-a prăbușit în cele din urmă, plouând peste el în timp ce se târa spre insula din mijlocul bucătăriei.

CAPITOLUL 3

NIKITA Pușkin își securizase terenul înalt, ceea ce îi oferea o vedere rezonabil de liberă spre nord, spre casa lui Azarov. Drumul de pământ dezafectat pe care era parcat ajunsese să fie acoperit de vegetație, dar era încă navigabil, spre deosebire de jungla densă care îl înconjura. Distanța era puțin peste un kilometru, ceea ce făcea dificilă implicarea directă în operațiune. Dar nu acesta era rolul lui astăzi.

Prin binoclul său, Pușkin a văzut cum lumina din dormitorul principal s-a stins în sfârșit. Două dimineăta... A se culca devreme era, se pare, încă unul dintre obiceiurile militare pe care Azarov le abandonase.

Era o echipă de operațiuni speciale care urca panta abruptă din fața casei, dar activarea lor era o ultimă soluție. Speranța fusese că lunetistul poziționat la o jumătate de kilometru spre vest ar fi reușit să pună capăt acestei situații înainte ca ea să înceapă. Din păcate, Azarov nu părăsise limitele casei sale de la atacul îndrăzneț al lui Maxim Krupin asupra rețelei electrice din Costa Rica. Prudența, se pare, nu era un obicei pe care Azarov îl lăsase în urmă.

În timpul zilei, reflexia ferestrelor le făcea opace, iar noaptea avea o abilitate stranie de a se feri de ele, în timp ce funcționa doar iluminatul de urgență înclinat să creeze strălucire.

A fost o nebulă să-și expună echipa atât de mult timp în acest loc retras din America Centrală, chiar și cu confuzia provocată de întreruperea curentului electric. Ar fi putut pur și simplu să ajungă cu mașina până la proprietate și să-l ucidă pe om, dar Krupin interzisese o confruntare față în față. Președintele îi spusese clar că acest gen de acțiuni nu mai era responsabilitatea lui. Că nu mai era soldatul care fusese cândva.

Acum, era general.

Dar era oare adevărat? Sau Krupin credea că el era cel mai slab? Pușkin nu putea scăpa de sentimentul că încrederea mentorului său în el era mai puțin de nezduncinat decât fusese în Azarov.

Era cu totul nedrept. Oare nu executase la literă fiecare ordin pe care i-l dăduse? Nu dăduse dovadă de o loialitate de nezduncinat? Nu-i omorâse pe dușmanii lui Krupin și nu-și apăra susținătorii fără îndoială sau ezitare? Nu cumva vestea existenței și a isprăvilor sale nu băgase frica în inimile oligarhilor, politicienilor și comandanților militari din Rusia?

A scuipat pe jos cu dezgust.

Lăudatul Grișa Azarov. Un om care exista în amurgul dintre legendă și realitate. Un înger răzbunător care putea să treacă prin ziduri și să ucidă cu o simplă mișcare a mâinii.

Dar ce era el acum? Nimic. Nimic. Un alt străin pensionar care se îngheață în timp ce se plimbă pe plajele locale.

Azarov îi întorsese spatele omului care îi dăduse totul. Nu reușise să-și îndeplinească misiunea în Arabia Saudită și se lăsase împușcat de Mitch Rapp. Apoi, fugise îngrozit de omul de la CIA, abandonând una dintre cele mai importante operațiuni din istoria Mamei Rusia.

Totuși, în ciuda lașității și a trădării sale, umbra lui a continuat să întindă întunericul peste tot. Antrenorii lui Pușkin au scos în evidență în mod constant talentele atletice naturale ale lui Azarov, personalitatea sa glacială și capacitatea sa robotică de a analiza situațiile tactice. Toate acestea în timp ce respingeau lucrurile care îi lipseau: Credința. Recunoștința. Patriotismul.

La fel ca și infamul său predecesor, Pușkin venise din nimic – al patrulea fiu al unei familii care își petrecuse generații întregi muncind din greu într-un colț uitat al Rusiei. Se înrolase în armată ca o cale de scăpare, dar și din dorința de a lua parte la readucerea marii sale țări la gloria de odinioară. Fusese acceptat în forțele speciale și a muncit mai mult decât oricine altcineva din jurul său. Avea capacitatea de a ignora durerea și frica și nu experimentase niciodată efectul paralizant al îndoielii.

După trei ani de servicii deosebite, Pușkin fusese despărțit de unitatea sa și introdus într-un program mult mai riguros, supravegheat de unii dintre cei mai buni oameni din lume. Arme, tactici, pregătire fizică extremă, ajutată de medicamente care să îmbunătățească performanța. Lecții de limbă și de cultură care îi permiteau să dispară în țările în care opera. Chiar și instruire în literatură, artă și elocvență pentru a-l ajuta să navigheze în straturile sociale din care făcea parte acum.

Tot ceea ce își dorise vreodată era al lui la un pocnet din degete. Bani, femeile și puterea care fuseseră cândva ale lui Azarov erau acum ale lui.

„Raportează”, a spus el în microfonul de gât.

„Suntem pe poziție și pregătim reflectoarele.”

Acestea urmau să proiecteze o lungime de undă invizibilă pentru ochiul uman, dar totuși capabilă să străpungă sticla. Lunetistul său avea să vadă în curând interiorul prin luneta sa special echipată.

După câteva minute, vocea s-a auzit din nou în căști. „Luminile sunt active.”

Pușkin și-a șters transpirația care i se rostogolea pe frunte. Își dorea cu disperare să coboare acolo și să o facă el însuși. Să deschidă ușa, să se uite în ochii îngroziți ai lui Azarov și să pună un glonț între ei. Să-i arate lui Krupin că fostul său executant era mai puțin decât nimic.

„Lunetist. Raportează. Este vizibil interiorul structurii?”

Tăcere.

„Lunetist! Raportează.”

Răspunsul a avut o calitate ușor stupefiantă, audibilă chiar și pe frecvența radio puternic criptată. „Ținta se află chiar în fața ferestrelor de nord.”

A fost rândul lui Pușkin să se cufunde într-o tăcere șocată. Acesta era omul de care marele Maxim Krupin se temea atât de mult încât să dezactiveze un sfert din rețeaua electrică din Costa Rica? Omul al cărui nume era rostit doar pe un ton tăcut și în spatele ușilor închise?

„Trage. Acum!”

A fost o străfulgerare în viziunea sa periferică, dar niciun sunet. S-a întors spre colina întunecată unde era instalat lunetistul său, confuz. Cel puțin, pocnetul glonțului care a spart bariera de sunet ar fi trebuit să fie audibil.

„Lunetist, raportează.”

Nimic.

„Raportează!” a repetat el, uitându-se prin binoclu. Acestea nu erau capabile să capteze proiectoarele cu infraroșu și înregistrau doar întunericul care învăluia casa.

Din nou, niciun răspuns.

„Echipa de la sol. Care este situația voastră?”

„Niciun impact asupra geamului, dar Azarov este la pământ și în afara câmpului nostru vizual.”

Pușkin a ezitat, mintea lui fiind incapabilă să înțeleagă ce tocmai se întâmplase. În cele din urmă, însă, nu a contat. Să se întoarcă în Rusia după ce nu reușise să se ocupe de Azarov nu era o opțiune.

S-a întors și a fugit spre Jeep-ul pe care îl ascunsese în junglă. „Intră și doboară ținta. Aveți permisiunea de a trage.”

CAPITOLUL 4

Zgomotul mult prea familiar al focurilor de mitralieră și al cioburilor de geamuri sparte făcea ca orice altceva din jurul lui Azarov să pară să dispară. S-a aplatizat de podea și s-a strecurat spre insula din bucătărie, concentrându-se să rămână cât mai jos posibil. Trăgătorii reușiseră să urce panta abruptă și încălciță de la nord de casa lui și acum veneau prin curtea lui intenționat extinsă. Până acum, gloanțele lor nu făceau decât să-i pulverizeze electrocasnicele și dulapurile, dar asta nu avea să dureze. Pe baza unei evaluări făcute în timpul proiectării casei, știa că, atunci când se vor apropia la șapte metri, vor putea lovi podeaua din apropierea insulei care era obiectivul său. Cinci metri și jumătate dacă erau dispuși să își ridice puștile deasupra capului și să tragă orbește.

Simțea turbulențele gloanțelor trecând la câțiva centimetri deasupra capului său când, în sfârșit, a ajuns la insulă și s-a strecurat în spatele ei. Zgomotul surd al gloanțelor care se loveau de plăcile de metal se adăugă la cacofonia pe măsură ce bărbații care se apropiau își ajustau ținta spre dulapurile blindate în spatele cărora se refugiase. Azarov se împinse în sus, împotriva surplombului de granit și începu să încline întreaga insulă.

A căzut, izbindu-se de podeaua de beton, iar zgomotul surd al oțelului a fost înlocuit de sunetul gloanțelor care se loveau de piatră. A apucat pistolul fixat în partea de jos, dar a ignorat încărcăturile suplimentare. Nu purta nimic altceva decât o pereche de pantaloni scurți și șlapi. Nu avea unde să le transporte.

Telefonul său, însă, era încă la el. L-a folosit pentru a activa un banc de proiectoare cu LED-uri puternice îndreptate spre exterior. Strălucirea ar fi orbit pe oricine se apropia.

Așa cum era de așteptat, focul de armă a încetat și el s-a ridicat de după acoperire, trăgând două focuri de armă în succesiune rapidă. Amândouă au nimerit în centrul masei, dar fără efect. Bărbații purtau veste antiglonț de ultimă generație, concepute pentru a-i proteja de arme mult mai dure decât pistolul personalizat pe care Azarov îl proiectase mai mult pentru furtivitate decât pentru putere.

Sunetul de sticlă spartă se auzi din nou, dar de data aceasta în spatele lui. Ușile glisante care duceau spre puntea sudică s-au prăbușit și un bărbat cu o armură asemănătoare a sărit prin gaură. Un al doilea se reținu, acoperindu-l. Prins în capcană, Azarov a căzut din nou pe podea, rămânând între insula răsturnată și un rând de dulapuri care adăposteau ceea ce mai rămăsese din chiuveta și mașina de spălat vase. A reușit să tragă un glonț care a nimerit casca bărbatului care se apropia, aproape de dispozitivul de fixare a apărătorii faciale, dar nu a făcut mai mult decât să-i pocnească capul înapoi în gulerul de kevlar care îi proteja gâtul.

Azarov a continuat să tragă în timp ce trăgătorul își învârtea pușca de asalt spre el, dar nu prea avea speranțe. Era insuficient înarmat și înconjurat de o echipă de incursiune puternic blindată și bine disciplinată.

Încercătorul i s-a golit și se pregătea pentru impactul care avea să-i curme viața, când o străfulgerare de culoare a apărut în viziunea sa periferică. S-a încordat și mai tare când a recunoscut tricoul roșu aprins cu literele ironice CCCP în față.

Cara s-a izbit de bărbat în plină alergare, reușind de fapt să facă ceea ce gloanțele nu reușiseră și să-l doboare. S-a rostogolit stângaci peste el și, pentru prima dată în viața lui, Azarov a intrat în panică. Era pe punctul de a ieși de la adăpost pentru a atrage focul bărbaților, când a văzut cum corpul ei se zdruncină din cauza impactului unui glonț care o lovea în spate. A alunecat pe podea și s-a oprit, complet nemișcată, cu o dâră de sânge pătată pe podea în spatele ei.

Stomacul i s-a revoltat la această imagine, împingându-și conținutul în gât. A privit spre dreapta, cu ochii sălbatici și confuzi, când i-a văzut pe cei doi bărbați din nord găsimdu-și unghiurile și țintind calm spre el. Își dorea mai mult decât orice să traverseze podeaua aceea de beton și să o ia în brațe. Să știe dacă era moartă sau vie. Dar era imposibil. Vecinii lui, oricât de îndepărtați ar fi fost, aveau să vină să investigheze, iar acești bărbați nu aveau nici un motiv să-i mai facă rău. Ar fi plecat când ar fi fost mort, iar oamenii care locuiau în jurul lui ar fi dus-o la spital. Și atunci ea ar fi fost bine. Nu-i așa? Trebuia să fie bine.

Degetele bărbaților s-au strâns pe trăgaci și a constatat că nici măcar nu-i păsa îndeajuns ca să se întărească. Împușcătura care a venit, totuși, nu a fost de la ei. Pieptul bărbatului din dreapta a explodat brusc când un glonț i-a trecut prin armură și apoi a lovit frigiderul suficient de tare încât să-l trântască înapoi în perete.

Azarov încă nu putea gândi limpede, dar a reușit să se trezească din stupoare suficient de mult pentru a lăsa instinctul să preia controlul. Bărbatul care intrase prin spate încă se zbătea să se ridice în picioare, iar ținta lui era parțial blocată de un copac care creștea din podeaua sufrageriei. Putea să aștepte. Azarov a luat-o la dreapta, atacându-l pe bărbatul supraviețuitor dinspre nord, profitând de faptul că acesta se întorsese pentru a trage în întuneric în speranța că-l va nimeri pe lunetistul care-l doborâse pe tovarășul său.

Azarov l-a apucat de partea laterală a căștii și l-a tras în jos, răsucindu-i capul la o sută optzeci de grade înainte de a sprinta spre geamul sfărâmat din nord. Dacă reușea să ajungă în junglă, nu aveau de ales decât să îl urmeze. Îi va atrage departe de casă și de Cara.

Planul său a fost inițial îngreunat de lipsa de antrenament fizic din ultimul an și apoi complet deraiat de apariția unui alt bărbat în dreapta lui. Acesta era diferit, însă, purtând doar blugi și un tricou și cu părul care îi ascundea parțial fața în timp ce învârtea un MP7 la nivelul pieptului lui Azarov.

Rusul era pe punctul de a se arunca în sticla spartă de la picioarele sale, dar în loc să tragă, bărbatul și-a eliberat arma. Aceasta a făcut un arc spre Azarov, întorcându-se în aer pentru a-l atinge cu fundul înainte. Nu avea nicio idee despre ce se întâmpla, dar a prins arma și s-a învârtit spre bărbatul din spatele său. O rafală controlată i-a învins armura și s-a prăbușit de copacul de lângă el.

Bărbatul cu părul lung s-a lăsat purtat de elanul său spre Cara și a apucat-o de cămașă, târând-o în spatele insulei de granit, în timp ce Azarov a depus foc de suprimare asupra atacatorului rămas, acum retras din vedere spre sud. Rusul a reușit să ajungă pe insulă, lăsându-și spatele să se lovească dureros de dulapurile sparte în timp ce bărbatul care îi venise în ajutor folosea un prosop de bucătărie pentru a acoperi rana din spatele lui Cara. Când și-a întors capul, părul i-a căzut de pe față, făcându-l recunoscutibil.

„Am un lunetist în apropierea aceluia deal evident dinspre nord-vest”, a spus Rapp în liniștea bruscă. „Dar prietenii tăi de acolo vor ști asta până acum și se vor gândi cum să nu se afle în raza lui vizuală.”

Ca și cum i-ar fi punctat cuvintele, o fereastră din partea de vest a casei a făcut implozie și o grenadă a trecut prin ea.

„Înăuntru!” a strigat Azarov, ajutându-l pe Rapp să tragă trupul flasc al lui Cara în fundul deschis al insulei din bucătărie. A fost un loc strâmt cu oalele și tigăile rămase, dar au reușit să intre înainte de explozie.

Încăperea s-a întunecat în timp ce becurile au sărit în aer, dar apoi a început să strălucească la lumina diferitelor focuri mici. Azarov a simțit arsura unui șrapnel într-unul dintre picioarele goale, dar nu era ceva grav. Rapp părea nevătămat și rusul a putut vedea că avea în mână încheietura stângă a lui Cara. Totuși, nu era pentru a o consola. Verificase dacă ea venea cu ei sau rămânea acolo.

Azarov s-a văzut incapabil să respire până când Rapp a tras-o afară și a aruncat-o peste umăr. „Sper că ai o ieșire, pentru că acești fii de cățea nu par să aibă chef să renunțe.”

Rusul a dat din cap. „Aveți oameni acolo? În afară de lunetistul tău?”

O salvă scurtă a ciocănit blatul dinspre nord, obligându-l pe Rapp să strige răspunsul. „Da, dar nu-i aduc mai aproape. Îți sunt dator. Ei nu au.”

Omul de la CIA a ajustat pânza care împiedica viața Cara să se scurgă din ea, iar ochii lui Azarov s-au fixat pe ea, rămânând captivi în imagine. Rapp s-a întins cu mâna liberă și l-a apucat de păr. „Grisha! Ieșirea noastră!”

„Jos” Azarov s-a bâlbâit. „La parter. Trebuie să ajungem la depozit.”

Rapp și-a activat microfonul de gât. „Ne îndreptăm spre camera de depozitare de la etajul inferior.”

„Recepționat”, a venit răspunsul imediat al lui Scott Coleman. „Vrei să ne mutăm înăuntru?”

„Ați reușit să determinați forța rușilor?”

„Undeva între patru și patru mii. Ai putea pierde New York-ul în jungla asta.”

„Atunci, negativ. Rămâneți pe loc.”

„Mitch...” Vocea Claudiei a intervenit pe legătura prin satelit de la sediul lui Coleman din Baltimore.

„Confirmă că ai spus că ai spus depozitul de la parter.”

„Afirmativ.”

„Nu există uși care să ducă afară din acea cameră, iar ferestrele sunt din blocuri de sticlă grele. Vei fi încolțit acolo.”

CIA avea informații despre casă în cazul în care Azarov ar fi avut vreodată nevoie să se ocupe de ea, dar acestea fuseseră compilate doar din desene arhitecturale și un singur survol cu drona. Mai bine decât nimic, dar nu tocmai autoritar.

„Este casa lui Grisha și el spune că vom coborî.”

„Sunteți sigur? S-ar putea să te ducă într-o capcană. Să te sacrifice ca să poată scăpa.”

„Poate. Scott, ne poți acoperi de unde te afli?”

„Oamenii din perimetru stau departe de ochii noștri și se îndreaptă spre voi.”

„Poți măcar să faci puțin zgomot? Să-i faci să se gândească de două ori?”

„Oh, la naiba, da.”

„Fă-o.”

Sunetul focului automat a izbucnit afară, lovind pereții de beton și pământul din jurul structurii. Rapp a fugit spre scări cu Cara pe umăr, în timp ce Azarov a rămas în stânga lui, protejându-o cu corpul său.

Câteva focuri de armă au venit spre ei, dar niciunul nu s-a apropiat, echipa de incursiune fiind nevoită să se concentreze asupra faptului că mai mulți trăgători neidentificați îi flancaseră.

Au reușit să coboare pe o scară periculos de deschisă și să intre într-un hol care a ajuns la un T cu un dormitor în dreapta și depozitul în stânga. Ca de obicei, Claudia avea dreptate – blocuri de sticlă și stuc gros înlocuiseră ferestrele din podea până în tavan în această parte a casei. Jungla și pantele abrupte ar fi fost dificil de securizat, iar Azarov renunțase la priveliștile spectaculoase în favoarea apărării.

Au pătruns prin stânga într-o cameră relativ mică, plină de plăci de surf, caiace și alte echipamente sportive. Azarov a împins o ușă neobișnuit de groasă pentru a o închide și apoi a apăsat ceva în telefon. Sunetul zăvorilor mecanice alunecând spre casă a tăiat liniștea sinistră.

Rapp a întins-o pe Cara lângă perete și a verificat din nou dacă avea puls. Ieșirea de acolo ar fi fost al naibii de ușor fără greutatea în plus, dar nu se putea abține să nu o încurajeze. Nu erau mulți instructori de surf tineri care ar fi atacat un bărbat înarmat puternic, în vestă antiglonț. Cu siguranță e de păstrat.

„Este ea...” a început Azarov.

„Este în viață. Dar nu pentru mult timp dacă ne lăsăm blocați aici. Nu-mi pasă cât de groase ai făcut zidurile astea, nemernicii ăștia sunt pregătiți pentru asta.”

Azarov a dat din cap și s-a mutat la o saltea sprijinită de perete. „Ajută-mă.”

Era grea ca naiba, dar au reușit să tragă fundul înapoi cu vreo doi metri, creând un spațiu în care cei trei puteau să încapă de-abia. Focul automat a început să bubuie împotriva ușii în timp ce se înghesuiau înăuntru.

Azarov a început din nou să bată comenzi în telefon, iar Rapp l-a apucat de încheietura mâinii, bănuind ce urma să urmeze. Avea o rută de scăpare similară încorporată în noua lui casă.

„Avem pe cineva în apropierea pereților din sud-est?”, a spus el în microfonul de gât.

„Este negativ, Mitch. Maslick este în cea mai bună poziție pentru a ajunge acolo, probabil la șase minute distanță. Aveți nevoie de el?”

„Nu. Stați departe.”

I-a eliberat încheietura rusă și a dat din cap. Azarov a terminat de introdus parola și au tras salteaua mai aproape, apăsându-și spatele de perete.

Încărcăturile fuseseră plasate cu măiestrie și majoritatea energiei exploziei s-a îndreptat spre exterior, trimițând cioburi de beton și blocuri de sticlă pulverizate în junglă. Abia dacă a existat suficientă energie reziduală pentru a împinge salteaua înapoi împotriva lor. Rapp s-a strecurat imediat afară, făcându-și drum prin praful gros, cu miros de chimicale, spre gaura care ducea afară. Ochiul lui nu erau adaptați la întuneric, dar a reușit să distingă un singur om jos, la marginea junglei. Pe măsură ce vederea i se ascuțea, a putut vedea că armura și copacii din jur erau plini de cuie și șuruburi de punte care trebuie să fi fost împachetate în jurul încărcăturilor. Trebuia să recunoști că Azarov era de acord. Șrapnelul a fost o notă frumoasă.

„Pe aici”, a spus rusul, înmânându-i lui Rapp MP7 în timp ce trecea pe lângă el cu Cara în brațe. Rapp l-a urmat, urmărindu-le flancul în timp ce pătrundeau în frunziș. Timpul era împotriva lor. Calea lor era liberă pentru moment, dar să-ți arunci în aer partea laterală a casei nu era tocmai subtil. Nu era nevoie de un geniu pentru a-și da seama de ruta pe care o foloseau pentru a scăpa.

Până când Rapp îi ajunse din urmă, Azarov era ghemuit în vegetație, lângă o cutie de scule de camionetă târâtă dintr-o trapă în pământ. Deja tăiase cămașa lui Cara și era concentrat pe deplin pe bandajarea rănilor din spatele ei.

„Mai ești suficient de puternic să o cari sau trebuie să o car eu?”. a spus Rapp, lăsându-se în genunchi lângă cutie, scotocind prin conținutul acesteia.

„Suficient de puternică. O voi duce eu.”

Era răspunsul așteptat, dar Rapp voise să-i ofere opțiunea. Lumina focului care începea să mistuie casa pătrundea în junglă cu suficientă putere pentru a-i permite să sorteze echipamentul – bocanci, camuflaj, un CamelBak plin, o pușcă de asalt Beretta ARX100, încărcătoare de rezervă.

Rapp și-a strecurat CamelBak-ul și Beretta pe umeri, lăsând MP7-ul și hainele pentru Azarov. Aproape de fund a găsit o surpriză. Un lansator rusesc de grenade RPG-7 cu propulsie de rachete. Cu cât îl cunoștea de mai mult timp pe Azarov, cu atât îi plăcea mai mult unde avea capul.

„Încotro?” a spus Rapp, agățând lansatorul deasupra CamelBak-ului.

„Drept în josul pantei”, a răspuns rusul. „Se canalizează într-un fel de canion între munți. Apa curge prin el în timpul sezonului ploios, așa că partea de jos nu are o vegetație atât de densă. Vă puteți mișca rapid. Luați echipamentul de vedere pe timp de noapte din cutie. Eu nu mă voi putea mișca la fel de repede și avem aproape lună plină. Cunosc destul de bine traseul ca să mă orientez după asta.”

„Cât de departe și pe unde iese?”

„Cam patru kilometri până la un drum de pământ care merge paralel cu oceanul. Acel drum este la aproximativ un kilometru nord-est de oraș.”

Rapp și-a activat microfonul de gât. „Punctul nostru de întâlnire este intersecția dintre canionul din spatele casei lui Grisha și un drum de pământ care merge paralel cu oceanul, la aproximativ un kilometru nord-est de Dominical. Va trebui să găsești un loc unde să aterizezi elicopterul.”

„Nu știm care sunt capacitățile rușilor”, a venit răspunsul Claudiei. „Un SUV local ar putea fi mai sigur.”

„Negativ. Cara este rănită și trebuie să îi acordăm asistență medicală cât mai repede. Aduceți elicopterul jos și repede. Să sperăm că derapajele nici nu vor trebui să atingă pământul”.

„Recepționat. Cât timp?”

Rapp s-a uitat la Azarov, care își trăgea pe el echipamentul de luptă lângă trupul nemișcat al lui Cara. „Timp?”

„Nu m-am antrenat niciodată pe acest traseu cu atât de multă greutate adăugată”, a spus el, tăcând în timp ce făcea calculele în cap. „Cincizeci și opt de minute. ,,

„O oră”, a spus Rapp în radioul său.

„Am înțeles. Fred va fi acolo.”

„Scott”, a spus Rapp. „Ia câțiva oameni în elicopterul ăla și trimite-i pe ceilalți înainte, la spitalul din Quepos.”

„Mă ocup de asta.”

Rapp i-a aruncat radioul lui Azarov, iar rusul l-a pus înainte de a o ridica pe Cara de la sol. Înainte de a porni la drum, însă, l-a apucat pe Rapp de antebraț. „Dacă vin după noi, este probabil ca unul dintre urmăritori să fie Nikita Pușkin, omul care m-a înlocuit. Nu te juca cu el, Mitch. Omoară-l.”

CAPITOLUL 5

LA NORD-VEST DE ZHIGANSK

RUSIA

SEMITRUCHETA a făcut o trambulină în timp ce urca pe drumul noroios, intensificându-i lui Maxim Krupin greața. Vederea îi era totuși clară. La fel ca și mintea lui. Nu mai avusese niciun episod de trei zile, ceea ce ajunsese să considere o binecuvântare mixtă. Un răgaz binevenit, dar și un semn prevestitor al lucrurilor care aveau să vină.

Avea nevoie doar de încă patruzeci și opt de ore de luciditate. Apoi s-ar putea întoarce la Moscova cu o scuză care să-i permită să dispară într-una din casele sale și să suporte în intimitate inevitabilul atac. Ploaia anunțată nu se materializase, dar urcase în norii joși care pluteau deasupra acestei părți pustii a Rusiei. Ceața se învârtea în jurul vehiculului, suficient de densă pentru a-l obliga pe șofer să aprindă farurile. Reflexia copacilor umezi care mărgineau drumul a fost bruscă și surprinzător de puternică. Krupin și-a ajustat privirea la podeaua umbrită a cabinei camionului, temându-se că strălucirea ar putea declanșa un alt atac.

Curând, indicii ale destinației lor au început să se profileze din pustiu. Defrișări răzlețe din pădure, buncăre de beton și, în cele din urmă, șiruri de vehicule militare ruginite și artilerie învechită. Prin ceață, avioane militare apăreau și dispăreau ca o flotă fantomă.

Și, în multe privințe, așa era. Această groapă de gunoi era unul dintre numeroasele depozite uitate pentru armata sovietică – mașina de război care odinioară semăna teroare în inimile Occidentului. O parte din echipamente urmau să fie în cele din urmă golite de tot ceea ce mai avea valoare, dar majoritatea aveau să se dezintegreze încet în pământ și să fie uitate.

Era un memento sobru al modului în care Rusia a căzut în dizgrație, dar și o locație perfectă pentru sarcina pe care o aveau de îndeplinit. Acoperirea groasă de nori era norma, iar americanii erau atât conștienți de existența sitului, cât și indiferenți față de acesta – la fel ca și numeroșii săi dușmani din interiorul Rusiei. Deși nimic nu era sigur în astfel de situații, se simțea încrezător că el și micul său detașament de securitate se puteau strecura înăuntru și afară fără teama de a fi descoperiți.

O serie de depozite din beton și oțel au apărut în față, împrăștiate pe tot cuprinsul sitului aproape la fel de aleatoriu ca și gunoaiile îngrămădite în jurul lor. Terenul fusese defrișat cu zeci de ani în urmă, pe vremea când aceasta fusese o instalație sovietică în funcțiune, dar acum se afla în procesul lent de recucerire de către pădure.

Camionul din fața lor a virat la dreapta spre centrul complexului, în timp ce propriul șofer a continuat drept spre un depozit de la marginea de nord-est a acestuia. În cele din urmă, a făcut un cerc pe o șină uzată și a dat cu spatele spre un set de uși masive.

Krupin a sărit afară purtând hainele unui muncitor obișnuit, deschizând ușile compartimentului și luând o clipă pentru a direcționa remorca în ele. Când luminile de frână s-au aprins, a trecut pe sub o copertină de metal ondulat și a găsit o ușă modestă, cu tastatura promisă lângă ea. Un cod din șapte cifre i-a permis să

intre și, o clipă mai târziu, se afla singur într-o clădire cavernoasă care încă părea complet nesemnificativă.

Inițial a fost surprins că nu era nimeni acolo să-l întâmpine, dar, la reflecție, nu ar fi trebuit să fie.

Limitase numărul de persoane implicate la minimul necesar – poate chiar sub acest minim. Comoditatea era irelevantă în această situație. Tot ceea ce conta era secretul.

Acest depozit fusese folosit atât ca barăci, cât și ca birouri, la un moment dat în trecutul îndepărtat, și încă mai existau vestigii ale acestor funcții. Acum, majoritatea pereților fuseseră cel puțin parțial dărâmați pentru a facilita deplasarea încărcăturii și a echipamentelor. În unele locuri, stive de lăzi de lemn putrezite arătau de parcă nu fuseseră atinse de zeci de ani, în timp ce în alte locuri, echipamentele de construcție arătau semne de utilizare recentă.

Krupin a luat-o pe calea evidentă printre gunoaie, mișcându-se cu o lentoare neobișnuită. Pe măsură ce se apropia de partea din spate, solul plin de moloz făcea loc betonului recent vopsit. O strălucire, a cărei sursă era ascunsă de un zid ridicat recent, a crescut în intensitate până când a copleșit becurile murdare de deasupra capului pe lângă care navigase.

De cealaltă parte a zidului se afla un cort din plastic transparent care măsura probabil cincisprezece metri pătrați și patru în înălțime. Era plin de echipamente și utilaje medicale racolate în liniște din spitalele din întreaga Rusie. Oamenii care se ocupau de acele echipamente fuseseră la fel de bine scotociți din diferite părți ale țării, din diferite specialități și cu diferite niveluri de experiență. Totul fusese proiectat pentru a evita crearea unui model perceptibil.

Când Krupin a văzut masa de examinare și halatul împăturit frumos deasupra ei, a încetinit și mai mult, oprindu-se în cele din urmă la câțiva metri distanță. Toată viața lui fusese despre control. Ascensiunea sa în KGB, intrarea sa în politica locală după căderea Uniunii Sovietice. Trecerea lui din administrația rurală în elita puterii de la Moscova. Apoi, în cele din urmă, ascensiunea sa la președinție și transformarea acesteia într-o dictatură de facto. Rusia era acum, din toate punctele de vedere, a lui. El conducea singur pământul și bogăția sa, comerțul și finanțele sale, precum și arsenalul său militar și nuclear.

Dar, cel mai important, îi controla informațiile. Mass-media controlată de guvern a alimentat poporul rus cu o dietă constantă de propagandă, inflamându-i naționalismul și transformându-l pe el în tatăl, salvatorul și simbolul de care aveau atâta nevoie. În interiorul Kremlinului, el a împărțit adevărul și minciunile poporului său cu un picurător, asigurându-se că nimeni nu va putea înțelege vreodată imaginea de ansamblu, că nimeni nu va ști în cine să aibă încredere și că nimeni nu va putea anticipa sau vedea mai departe decât el.

Acum ieșise din acel univers. Nu știa ce funcții îndeplineau instrumentele sau oamenii din acel cort.

Ignora cu desăvârșire ce conțineau fiolele aliniate pe tava de lângă masă. Nu știa la ce i se va cere să se supună sau ce secrete ar putea fi aflate din consimțământul său.

Corpul său îl trăda, dar era complet neputincios să remedieze situația sau chiar să o înțeleagă. Adevărul potențial letal era că se afla în întregime la mila oamenilor din interiorul aceluia cerc de plastic steril.

Din cauza interiorului luminos al cortului, nimeni nu putea să vadă afară. Îi privea, savurând ultimele clipe în care mai avea controlul. Toți erau plini de energia nervoasă pe care ajunsese să o aștepte de la oamenii care îi anticipau sosirea. Își făceau de lucru pentru a-și verifica și reverifica echipamentul, în timp ce doctorul Eduard Fedkin lucra la un computer care nu avea nicio legătură cu lumea exterioară.

În cele din urmă, frigul l-a determinat pe Krupin să se miște din nou. Nu a fost observat decât atunci când a dat la o parte clapeta de plastic care servea drept ușă. Fedkin a sărit de pe scaun și s-a repezit spre el.

„Domnule președinte! Am fost adus aici fără niciun avertisment prealabil. Unii dintre oamenii care mă însoțeau au fost smulși din paturile lor. Chiar și familiile lor...”

„Calmați-vă, domnule doctor. Există probleme de securitate care trebuie recunoscute. Suferim proteste trădătoare în toată țara, sancțiuni economice ilegale și NATO se apropie de granițele noastre. Dacă există măcar un indiciu că aș putea avea nevoie de tratament medical, ar putea însemna haos.”

„Înțeleg, domnule, dar nu există nicio modalitate de a comunica cu colegii și rudele noastre care...”

„Atunci cel mai bine ar fi să confirmăm rapid starea mea de sănătate, astfel încât să vă pot întoarce pe toți acasă. Am înțeles că vi s-a furnizat tot ce ați cerut și că toate testele și analizele de laborator pot fi efectuate aici. Nu trebuie să fie prelevate probe și nu trebuie consultată nicio sursă externă.”

„Pentru această rundă de teste, este corect. Dar dacă găsim...”

Krupin a ridicat o mână, reducându-l la tăcere pe bărbat. „Nu veți folosi niciun medicament sau anestezie care ar putea să mă incapaciteze sau să aibă vreun efect asupra funcțiilor mele mentale. Iar timpul este esențial. Am făcut aranjamente pentru a lipsi din Moscova timp de două zile și nici o clipă mai mult. Am înțeles?”

CAPITOLUL 6

ÎN APROAPE DE DOMENIU

COSTA RICA

NIKITA Pușkin a încetinit în timp ce se apropia de marginea de sud-est a casei lui Azarov. Zidul era puțin mai mult decât o gaură deschisă care probabil că nu ar fi susținut mult timp structura rămasă. Focul pusese stăpânire pe clădire, dar resturile de flăcări împrăștiate în junglă se dovedeau inadecvate pentru a se răspândi prin frunzișul umed.

Unul dintre oamenii lui era la pământ, acum puțin mai mult decât o bucată de carne străpunsă de nenumărate cuie și șuruburi. Flăcările de la casă aveau să-l mistuie în curând, făcând extracția mai complicată. În mod normal, aceasta ar fi fost o problemă care i-ar fi cerut atenția, dar acum nu mai avea nicio considerație.

Pușkin a pășit în umbra pâlâitoare a unei palme și a rămas complet nemișcat. Din această poziție nu prea era nimic important de văzut, dar avea foarte multe lucruri la care să se gândească. Dacă femeia lui Azarov era în viață, atunci el era plecat – alergând prin junglă în încercarea de a o aduce în ajutor. Dacă era moartă, însă, situația se schimba semnificativ. El ar fi stat la fel de nemișcat chiar dincolo de lumina focului. Așteptând. Urmărind. Făcându-și acele calcule faimoase și precise despre cum ar putea să le provoace daune maxime oamenilor care îi luaseră fata americană.

Locația lui Azarov, însă, era doar unul dintre numeroasele mistere mortale. Ce se întâmplase cu lunetistul lui Pușkin? Cine era bărbatul care apăruse în casă exact în momentul critic? Care era forța echipei sale și care erau ordinele lor?

La prima întrebare – și poate cea mai puțin critică – și-a găsit răspunsul atunci când căștile sale au început să scârțâie.

„L-am localizat pe lunetistul 1, domnule. El a fost ucis de ceea ce pare a fi un singur glonț în cap. Am găsit și locașul puștii de calibrul 50 care a fost folosită pentru a trage asupra echipei noastre.”

„Și omul responsabil?” a întrebat Pushkin.

„Nu există niciun semn de el. Nu putem găsi nici măcar urme de intrare sau de ieșire.”

„Avem vreo informație despre poziția lui Azarov sau despre poziția omului care a mers cu el în junglă?”

„Negativ. Avem o dronă în aer, dar coronamentul junglei este prea dens în vecinătatea generală a casei.”

Pușkin s-a gândit să se retragă în vehiculul său, dar ideea nu a durat prea mult. Se bucurase de avantajele unei forțe copleșitoare, de elementul surpriză și de o pană de curent care acoperea o treime întreagă din țară. În niciun caz nu avea de gând să stea în mijlocul biroului lui Krupin și să inventeze scuze de ce Azarov era încă în viață. Să vadă dezamăgirea din ochii lui și să privească aprobările complice ale oamenilor care îl antrenaseră. Să audă cum nu se așteptaseră niciodată cu adevărat ca el să fie capabil să-l învingă pe infamul Grisha Azarov, chiar și acum că se retrăsese la o viață ușoară la tropice.

Nu. Mai degrabă ar fi preferat să moară aici și să putrezească.

Pușkin începu să se miște din nou, cercetând perimetrul junglei. Dacă găsea cadavrul femeii, atunci liniile de luptă erau trasate. Dacă nu o găsea, atunci ea era în viață și Azarov ar fi fost pe fugă, împiedicat de greutatea ei moartă.

„Convergeți asupra casei”, a spus Pușkin în microfonul de gât. „Voi avea nevoie de doi oameni cu mine pentru a urmări ținta. Restul ne vor elimina victimele înainte de sosirea autorităților.”

„Pentru a ne colecta morții, va trebui să ne expunem”, a venit răspunsul ezitant în cască.

Pușkin nu s-a obosit să răspundă, în schimb s-a strecurat în junglă și s-a dus în paralel cu focul care se intensifica. Era imposibil de știut cu câți oameni se confrunta echipa sa, dar era mai puțin îngrijorat decât subordonatul său.

Era clar că opoziția era extrem de profesionistă, iar asta ar fi jucat în avantajul său. Misiunea lor, oricare ar fi fost motivul, era probabil să-l protejeze pe Azarov și se concentrau în întregime pe asta. Folosirea resurselor pentru a hărțui recuperarea victimelor ar fi fost o risipă de resurse.

A auzit mișcare în față și s-a ghemuit, concentrându-se pe ritmul junglei și pe pocnetul flăcărilor din spatele lui. Un al doilea foșnet de frunze a fost urmat de un geamăt gălgâitor.

Pușkin se strecură înainte, găsindu-l pe unul dintre oamenii săi atârând de crengile unui copac, la aproape trei metri de pământ. Brațele și picioarele îi erau grotesc de rupte, iar armura îi strălucea de metal parțial străpuns. Un șurub ruginit era înfipt în partea laterală a gâtului său.

Capul i se mișca în direcția lui Pușkin, deși scutul facial transparent atașat de cască nu reflecta decât flăcări. Tânărul rus a simțit cum îi explodează furia – față de dezastrul în care se transformase această simplă operațiune, față de deferența și respectul pe care Azarov le impunea, dar care păreau întotdeauna chiar dincolo de raza lui de acțiune. La inutilitatea soldatului suspendat deasupra lui.

Pușkin și-a ridicat arma și a tras un glonț cu amortizor care a pătruns sub bărbia bărbatului. Sângele i-a împroșcat interiorul scutului facial, distorsionând reflexiile de pe sticlă, în timp ce acesta a devenit flasc. Păstrarea lui în viață ar fi fost puțin mai mult decât o diversivune pentru echipa de extracție. Și dacă ar fi supraviețuit pentru a se întoarce în Rusia? De ce ar fi fost capabil? Să încălzească un pat într-un spital militar uitat de lume, punând la grea încercare bugetul deja dezastruos de strâns al armatei?

O voce a prins viață în căști. „Drona noastră a detectat un singur om la aproximativ o jumătate de kilometru în josul traseului care duce spre sud-est, domnule maior. Se deplasează rapid, dar se oprește periodic”.

Pushkin și-a bătut microfonul de gât în semn de confirmare și a pătruns mai adânc în junglă, scanând pantele de o parte și de alta a lui, pe măsură ce acestea se înălțau și se înclinau. Cu un singur om contabilizat, s-a mișcat încet, simțind căldura focului cum scade căldura de la foc odată cu iluminarea.

În acel crepuscul a dat peste o ladă metalică goală, cu o cârpă însângerată și alte instrumente de prim ajutor lângă ea. Dar niciun cadavru. Și, deși era imposibil de știut care era starea actuală a fetei, aceasta părea să fi fost în viață cu doar câteva minute în urmă.

Faptul că Azarov îi purta greutatea fizică și emoțională era o veste bună, dar nu atât de bună încât să depășească existența lăzii. Acum era sigur că era înarmat, purta camuflaj complet și cizme și avea acces la hrană și apă. Misteriosul său însoțitor era probabil echipat în mod similar.

„L-am prins pe omul din față”, a venit o voce în casca lui Pushkin. „Aproximativ trei sferturi de kilometru în jos pe aceeași pantă. Se pare că o poartă pe femeie.”

Având în vedere acest lucru, Pushkin s-a simțit confortabil să răspundă verbal. „Și al doilea bărbat?”

„Păstra un interval de aproximativ două sute de metri când l-am pierdut sub baldachin.”

„Am înțeles. Și rezerva mea?”

„În prezent se apropie de partea de sud-est a casei. ”

Pușkin a coborât monocularul cu vedere pe timp de noapte atașat la cască și a privit în josul drumului vag definit din față lui. Era puțin probabil să existe capcane capcană. Azarov ar fi fost reticent în a pune ceva pe proprietatea sa de care femeia sau personalul său să se împiedice și erau prea multe animale mai adânc în sălbăticie. Asta însemna că Pușkin se putea mișca repede, prinzându-l și ucigându-l pe cel care îl urmărea înainte de a-l intercepta pe Azarov.

Și-a activat microfonul de gât. „Mă aflu în junglă la aproximativ cincisprezece metri în josul remizei, pregătindu-mă de urmărire. Pune oamenii să mă urmeze și să-mi protejeze flancul. Nu plecăm de aici până nu avem capul lui Azarov.”

- - -

Rapp păstra un ritm ușor, având grijă să evite lianele nesfârșite, rădăcinile și pietrele de pe fundul junglei. N-avea niciun motiv să forțeze – nu voia să dea peste Azarov până când acesta nu era pe punctul de a ieși pe drumul unde urmau să se întâlnească cu elicopterul.

Își ridică privirea spre o pantă abruptă din dreapta sa și examină alunecarea de teren care o prăbușise la un moment dat. Fâșia de pământ goală era deschisă pentru oricine o privea din cer, dar era și prima cale practică pe care o văzuse care ducea spre un teren înalt. După o scurtă ezitare, s-a întors pe ea, lăsându-se

în patru labe în timp ce escalada pământul moale și umed. În vârf, a coborât monocularul cu vedere pe timp de noapte al lui Azarov și l-a setat la mărire maximă.

Aproape că se hotărâse că nu era urmărit, când a observat mișcare la aproximativ două sute de metri spre nord-vest. Oricine ar fi fost, se deplasa cu o viteză improbabilă pe terenul abrupt și imprevizibil. Să fi fost Nikita Pușkin? Omul despre care fusese avertizat?

Rapp a scanat înainte și înapoi, observând în cele din urmă alți doi bărbați în spate, ambii mișcându-se într-un ritm mai puțin supraomenesc. Încă un minut de scrutare nu a mai scos nimic la iveală. Era imposibil de stabilit dacă asta însemna că întreaga sa opoziție era formată din trei oameni sau că îi lipseau doar ceilalți cincizeci răspândiți sub boltă.

De ceea ce era sigur, însă, era că omul din frunte avea să-l depășească pe Azarov înainte ca acesta să ajungă la elicopter. Fostul asasin rus se înmuiașe considerabil de când se retrăsese și, deși Cara nu cântărea probabil decât un dolar și cincisprezece, ud leoarcă, nu era un lucru banal în acele circumstanțe. Vocea lui Coleman a prins brusc viață în cască. „Nenorocii ăștia se pare că vor să-și adune victimele și să se retragă. Vrei să le facem viața mizerabilă înainte de a ne retrage?”.

„Negativ”, a răspuns Rapp. Încă nu avea nicio idee despre ce naiba căutau rușii acolo, dar dacă erau dispuși să plece, nu vedea niciun motiv să le stea în cale.

„Am înțeles. Ne vedem la LZ”.

Rapp a tras o gură de apă cu gust de plastic din furtunul CamelBak-ului, în timp ce scruta strâmtoarea pe care coborâse. Irene Kennedy descoperise că războinicii cibernetici ai lui Maxim Krupin erau responsabili de prăbușirea rețelei electrice din Costa Rica. Ceea ce nu reușise să înțeleagă era de ce președintele Rusiei s-ar fi pus în pericol pentru a hărțui o țară minusculă din America Centrală care nu amenința exact pe nimeni. După ce experții ei în Rusia au avut un rezultat la fel de gol, mintea ei s-a îndreptat către Grisha Azarov – singurul lucru din Costa Rica de care Krupin ar putea fi interesat.

Neavând nicio modalitate practică de a intra în contact cu rusul, ea trimisese echipa lui Rapp și Coleman pentru o operațiune care ar fi trebuit să fie ușoară. Să-l extragă pe Azarov și să-l ascundă într-o locație sigură până când Agenția putea să-și dea seama ce naiba se întâmpla. Ca întotdeauna, fuseseră pregătiți pentru orice, dar să apară în același timp cu armada rusă a fost un mare ghinion.

Și acel ghinion părea să țină. Omul de frunte a apărut din nou la vedere pentru o clipă, înainte de a dispărea din nou sub boltă. Rapp sperase că oamenii aflați în urmărire se vor întoarce pentru a se alătura camarazilor lor, dar acum era evident că nu se va întâmpla așa ceva.

Se juca absent cu furtunul CamelBak, analizând mental opțiunile pe care le avea. Putea să-l prindă din urmă pe Azarov și să le mărească semnificativ ritmul, cărând-o el însuși pe Cara. Totuși, chiar și la plinul de benzină, era greu să facă calculele într-un mod care să se termine cu menținerea înaintea bărbatului care îi urmărea. În cel mai bun caz, ar fi reușit să ajungă la elicopter și ar fi avut câțiva trăgători în plus de partea lor când ar fi venit inevitabila ciocnire. Totuși, nu era ca și cum ar fi pilotat o navă de luptă. Un glonț rătăcit îi putea bloca.

Rapp a lăsat să iasă o respirație lungă și a început cu reticență să se târască lateral de-a lungul pantei abrupte, rămânând la zece metri deasupra potecii. Mișcarea prin frunzișul dens era o luptă continuă, mai ales când mintea lui era consumată de estimarea progresului celui care se apropia.

Tot ceea ce trebuia să facă era să găsească un loc practic pentru o ambuscadă – ceva suficient de înalt pentru a nu-l scăpa din vedere, dar nu atât de înalt încât să aibă șansa de a rata singura lui șansă. Dacă nenorocitul ăla reușea să treacă de el, ar fi fost o sarcină dificilă să-l prindă înainte de a-l depăși pe Azarov.

Rapp a întins mâna pentru a împinge înapoi o creangă groasă și a văzut o străfulgerare de mișcare la baza ei. A încercat să tragă mâna înapoi, dar a fost puțin prea lent. Șarpele i-a lovit partea laterală a palmei și a rămas agățat acolo, cu colții prinși în Kevlarul mânușii, dar fără să pătrundă complet. Se întrebese dacă merită căldura suplimentară și pierderea dexterității, dar din fericire avusese încredere în alegerea echipamentului lui Azarov.

Rapp a slobozit ceea ce presupunea că era una dintre viperele de groapă despre care îl avertizase Claudia și era pe punctul de a o ucide, dar, în schimb, a aruncat-o peste frunziș și în potecă. Fusese o zi destul de

nasoală până acum, dar dacă una dintre reptilele locale o elimina pe Nikita Pușkin în locul lui, ar putea fi salvată.

CAPITOLUL 7

„MAJOR Pushkin. Mă auziți?”

Pușkin a încetinit și s-a îndepărtat de ceea ce abia trecea drept potecă. Respirația îi era încă controlată când a răspuns – terenul era prea complex pentru a atinge o viteză care i-ar fi solicitat sistemul cardiovascular îmbunătățit de droguri.

„Dă-i drumul.”

„Drona a intrat din nou în contact cu ținta ta urmărită. Se află la aproximativ o sută cincizeci de metri spre sud-est. Cu câteva momente în urmă a făcut un viraj de nouăzeci de grade spre vest și a început să urce o pantă abruptă și deschisă.”

„Și acum?”

„L-am pierdut din nou în coronament.”

Pușkin a scanat jungla prin monocularul cu vedere nocturnă și apoi a făcut câțiva pași înapoi, pătrunzând mai adânc în vegetație. Cine era acest om? Intrase cu bună știință într-o ambuscadă desfășurată de agenți foarte bine pregătiți și acum se abătea de la drumul pe care Azarov îl luase cu fata. Era îngrijorat de faptul că nu era suficient de rapid și acum încerca să scape? Era posibil, dar instinctul lui Pushkin spunea că nu. Nu încerca să scape. Se îndrepta spre terenul înalt.

Crâncetul înăbușit al pașilor pe podeaua junglei a devenit audibil spre nord, urmat de sunetul unei respirații greoaie. Pushkin a rămas complet nemișcat în timp ce omul lui trecea și se estompa înapoi în noapte. După aproximativ un minut, a pășit înapoi pe potecă și a pornit din nou. De data aceasta cu o viteză de trei sferturi.

- - -

Rapp a profitat de un petic rar de teren stâncos și a reușit să accelereze puțin. Totuși, abruptul pantei și faptul că trebuia să rămână sub boltă îl limitau la o alergare lentă. Era pe punctul de a sări peste un copac masiv doborât, dar apoi s-a oprit, ochind de-a lungul acestuia. Sistemul extins de rădăcini smulsese pământul din jurul lui, în timp ce trunchiul său strivise vegetația în locul unde aterizase. În combinație cu poziția sa ridicată, priveliștea era surprinzător de neobstrucționată.

În loc să se deplaseze în josul pantei pentru a găsi un loc de ambuscadă, s-a cățarat, legănându-se în jurul rădăcinilor răsturnate și scanând gaura puțin adâncă pe care o lăsaseră. Nu existau șerpi evidenți și nici urme de păianjeni veninoși despre care îl avertizase Claudia, așa că s-a lăsat să cadă în ceea ce s-a dovedit a fi o apă noroioasă de 15 centimetri.

Nu era deosebit de confortabil pentru un om obișnuit să lupte în deșert, dar punctul de observație s-a dovedit a fi chiar mai bun decât sperase. A fost nevoie de mai puțin de treizeci de secunde pentru a-l repera pe urmăritorul principal prin echipamentul de vedere pe timp de noapte al lui Azarov. El stătea în partea de jos a remizei, unde scurgerile intermitente curățaseră într-o oarecare măsură acoperirea solului. Bărbatul se mișca mai încet acum, lucru care nu era surprinzător, deoarece pantele de o parte și de alta se înclinau și făceau mai probabilă o ambuscadă. Pe măsură ce Rapp continua să privească, însă, a început să-și regândească evaluarea. Ritmul redus era destul de ușor de explicat, dar mai era ceva. Bărbatul pe care îl văzuse mai devreme părea să plutească peste obstacolele din junglă, acoperind terenul cu o ușurință care semăna mai degrabă cu cea a unui atlet profesionist decât cu cea a unui soldat. Prin contrast, bărbatul pe care îl urmărea acum părea hotărât să copleșească terenul în loc să se folosească de el. Rapp și-a ajustat concentrarea asupra unui mic luminiș, inevitabil, aflat mult în spatele bărbatului din frunte. Al doilea om din rând a apărut după aproximativ un minut, mișcându-se într-un ritm prudent, dar cu grația ușoară pe care Rapp și-o amintea de mai devreme.

„Băiat deștept”, a murmurat el în sinea lui.

Reacția lui instinctivă era întotdeauna să se descurce în astfel de situații cât mai discret posibil. O împușcătură înăbușită în cap. Un cuțit sub bărbie sau gâtul rupt. Dar, în acest caz, prejudecata lui era probabil greșită. Probabil că localnicii nu trecuseră cu vederea faptul că casa lui Azarov arunca flăcări la o

sută de metri în aer. Furișarea nu era cuvântul care îi venea în minte pentru a descrie această operațiune de rahat.

Și-a desfăcut RPG-ul de pe umăr și l-a agățat de o creangă la îndemână. Următoarea sarcină era mai grea – găsirea unei poziții confortabile în băltoaca de noroi stâncos. După ce a făcut-o, a găsit un baton energetic stăcut în CamelBak-ul său și a așteptat.

- - -

Sunetul picioarelor alergând dedesubt nu s-a materializat și, în schimb, Rapp a auzit un foșnet abia perceptibil, purtat de aerul umed. Cu ajutorul monocularului, a reușit să distingă un bărbat care se apropia de marginea potecii, la zece metri mai jos și douăzeci la nord. Prudența lui bruscă a confirmat ceea ce Rapp bănuia deja. Rușii aveau un fel de supraveghere deasupra capului – probabil o dronă asemănătoare cu cea pe care Coleman ar fi zburat dacă nu ar fi fost o operațiune de ultim moment.

Părea probabil că fusese reperat atunci când se târâse pe acea alunecare de teren deschisă, iar rușii presupuseseră în mod corect că pregătea o ambuscadă. Omul a trecut pe lângă el și, în cele din urmă, a început să prindă din nou viteză, presupunând că se afla dincolo de punctul de pericol imediat. Și, pentru moment, avea dreptate.

În loc să urmărească, Rapp s-a concentrat asupra pregătirii lansatorului rusesc necunoscut pentru a trage. După ce a fost sigur că a înțeles funcționarea acestuia, și-a îndreptat din nou atenția spre nord. Nu trecu mult timp până când văzu o scurtă străfulgerare a urmăritorului, care încă dansa pe podeaua junglei, dar chiar mai încet acum – își lăsase intervalul aproape să se dubleze. Fără îndoială că era la comunicații, confirmând că liderul său era încă în viață și plănuiind următoarea mișcare.

Rapp începuse să se sature de acești terminatori drogați, de vreo treizeci și ceva de ani, pe care îi scotea Krupin. Azarov era destul de rău. Lumea nu avea nevoie de încă unul.

Să stai într-o baltă și să țintești printr-un monocular cu amplificare a luminii nu era tocmai o țință precisă, dar asta era frumusețea acestor tipuri de arme. Ce se spunea despre potcoave și grenade de mână?

Apropierea era de obicei suficient de bună.

- - -

Corpul lui Pușkin a reacționat chiar înainte ca mintea lui să înregistreze pe deplin flacăra bruscă dinspre sud-vest. A plonjat spre dreapta, ricoșând într-un copac și devenind flasc, lăsând gravitația să îl tragă în albia unui pârau cu viță de vie. Mai devreme, identificase caracteristica ca fiind o potențială amenințare. Acum avea să devină probabil salvatorul său.

Explozia a lovit la vreo cinci metri distanță, creând o undă de șoc puternică, plină de vegetație fierbinte și pulverizată, care l-a împroșcat prin viță de vie. Jungla primise cea mai mare parte a exploziei, dar nu toată. Pușkin stătea nemișcat în scorbura adâncă din pământ, închizându-și ochiul deservit de luneta cu vedere nocturnă și folosindu-l pe cel gol pentru a scruta umbrele create de flăcări. În cele din urmă, s-a așezat și și-a îndreptat pușca de asalt peste marginea depresiunii. Așa cum se aștepta, nu exista nicio activitate umană. Racheta fusese lansată de la ultima poziție raportată a omului care lucra cu Azarov. Fusese o încercare de a descuraja continuarea urmăririi, nu prima salvă într-o ambuscadă.

Pușkin se lăsă pe spate, rezemat de mal, examinându-și partea sângerândă și scoțând o așchie de lemn de trei centimetri care îi rămăsese blocată între coaste. Asta și țiuitul din urechi păreau să fie cele mai grave dintre pagube, dar era suficient. Situația lui era simplă de evaluat, dar chinuitoare de acceptat. A eșuat. Era temporar surd, radioul său părea să fie grav avariat, iar rana de pe o parte nu îi puneia viața în pericol, dar era suficient de gravă pentru a-l încetini.

A bătut cu pumnul în pământ până când acesta s-a întors însângerat. Operațiunea începuse cu totul în favoarea sa. Acum sângera inutil în noroi, în timp ce oamenii lui încercau să-și evacueze victimele. Cu mare preț, tot ceea ce reușise să realizeze fusese să o rănească pe femeia lui Azarov – un afront pe care predecesorul său nu l-ar fi luat ușor.

Fumul se îngroșase până la punctul în care devenea greu de respirat, iar Pușkin se întoarse pe potecă, îndreptându-se cu reticență înapoi pe unde venise. Avea să se reconecteze cu bărbatul care îi proteja flancul și să reia comunicațiile. De acolo ar putea stabili dacă liderul său mai era în viață și ar putea coordona o retragere.

Apoi, era doar o chestiune de a se târî înapoi în Rusia și de a preda raportul său președintelui acesteia. Azarov era încă în viață. Și ar fi căutat răzbunare.

- - -

Rapp alunecă cu capul înainte pe pantă, pe burtă, găsim în cele din urmă ceea ce căuta – un copac robust care atârna la vreo cincisprezece metri deasupra potecii. L-a escaladat și s-a strecurat pe o creangă groasă orizontală, îmbrățișând-o cu un braț în timp ce ținea Beretta în celălalt.

Era acoperit de sudoare și noroi, purta o cască croită pe măsura capului altcuiva și era destul de sigur că o creatură tropicală neidentificată se lipise de fundul lui. Părea imposibil ca starea lui de spirit să se înrăutățească și mai mult, până când a început să plouă. Greu. Creanga devenea din ce în ce mai alunecoasă, dar el se agăța de ea în timp ce apa îi îmbiba barba și își făcea loc în gură. Aștepta și înjura pe sub respirație.

I se părea mai mult decât probabil că a durat cu adevărat, dar în cele din urmă a zărit o siluetă încețoșată printre foile de ploaie. Bărbatul care trecuse mai devreme auzise impactul RPG-ului și venea în ajutorul camarazilor săi. Acoperișul ploii îl făcuse să fie mult mai puțin precaut decât fusese prima dată.

Concentrarea lui părea să fie concentrată pe menținerea echilibrului în noroiul tot mai adânc și nu pe potențialele amenințări din copaci.

Rapp nu avu de ales decât să țintească stângaci Beretta sub creangă, dar cel puțin câteva dintre gloanțele din rafală își găsiră ținta. Fără veste antiglonț în care fuseseră înveliți coechipierii săi, bărbatul s-a prăbușit și a alunecat pe față prin noroi.

Rapp a căzut la pământ, scufundându-se cu 15 centimetri, pe măsură ce scurgerea de apă de la furtună căpăta adâncime și forță. O privire rapidă la ceasul său a confirmat ceea ce știa deja. Dacă vremea se menținea așa, prinderea lui Azarov înainte ca acesta să ajungă la LZ avea să fie strânsă.

CAPITOLUL 8

PLOAIA durase doar vreo zece minute și podeaua junglei începea deja să se usuce. În pofida îmbunătățirii tălpii și a luminii mai bune, Azarov a trebuit să recunoască în sinea lui că era timpul să se oprească.

Pieptul i se contractase într-un mod pe care nu-l mai simțise niciodată în anii săi de antrenament, operațiuni și competiții atletice. Își dezvoltase o abilitate de a împinge dincolo de ceea ce mintea lui voia să permită, dar, din nou, o făcuse întotdeauna când era în cea mai bună condiție fizică.

Era oare posibil ca la 35 de ani inima lui să cedeze?

A mutat greutatea Cara într-o poziție mai puțin chinuitoare și s-a sprijinit de un copac. Picioarele îi tremurau rău de tot, dar a refuzat să se așeze, nesigur că va fi capabil să se ridice din nou. În schimb, s-a agățat de crengi și a încercat să-și controleze respirația.

Oare era moartă?

Și-a alungat gândul din minte și s-a concentrat asupra misiunii, așa cum fusese atât de meticulos antrenat să facă. Singurul lucru care conta era să o ducă la punctul de evacuare. Toate celelalte considerații erau fie irelevante, fie puteau fi abordate mai târziu.

O străfulgerare îndepărtată a transformat griurile și negrele din jurul lui în galben și verde tern. Și-a întors doar capul, nedorind să cheltuiască orice energie care nu era direct legată de sporirea șanselor de supraviețuire ale Cara. Flăcări au izbucnit din bolta de copaci spre nord-vest și apoi au dispărut la fel de repede din nou.

Ce însemna asta? Oare Rapp trăgea cu RPG-ul? Sau el fusese ținta? Era sigur că echipa care îi atacase casa era Spetsnaz, dar nu avea cum să le cunoască puterea sau capacitățile. Aveau drone? Elicoptere? O sută de oameni care se apropiau din toate direcțiile? Fusese omul CIA depășit numeric fără speranță și își găsise în cele din urmă sfârșitul?

Azarov a început să tușească incontrollabil și s-a aplecat în față de la brâu, simțind cum trupul șchiop al lui Cara se deplasa în timp ce o făcea. Dacă Rapp era mort, datoria lui era plătită. Echipa lui nu ar mai fi făcut nimic pentru a-l ajuta. Claudia Gould era îngrozită de el din cauza unei confruntări pe care o

avusese cu răposatul ei soț și aproape îl omorâse pe Scott Coleman. Avea să ajungă la locul de întâlnire și să găsească doar un drum întunecat și gol.

O pâlpâire slabă a devenit vizibilă la sud, probabil o singură lampă cu kerosen aprinsă de cineva care fusese trezit de explozie. Cunoștea bine casa, deoarece trecuse pe lângă ea de sute de ori în timpul antrenamentelor. Era suficient pentru a-și da seama de poziția sa pe traseu.

Mâna i se ridică ezitant, activând microfonul de gât pe care i-l dăduse Rapp. „Sunt la cincisprezece minute de LZ”.

Tăcerea care a urmat s-a prelungit suficient de mult încât gura lui a început să se usuce. Apoi, în cele din urmă, vocea Claudiei Gould a tăiat prin statică.

„Am înțeles. Elicopterul nostru se apropie. ETA 12 minute. Îl voi încetini un pic.”

A fost suficient pentru a-l face să se împiedice din nou înainte.

Panta s-a întors abrupt în jos, în timp ce se prăbușea pe carosabilul de dedesubt. Azarov și-a folosit o mână pentru a o ține pe Cara pe umărul său îmbibat de sudoare, iar cu cealaltă pentru a se agăța de copaci, în încercarea de a-și încetini coborârea. A alunecat pe o stâncă desprinsă și a reușit să evite să cadă doar prin ciocnirea intenționată cu un afloriment de piatră joasă.

În clipa în care i-a luat să-și recapete echilibrul, un șuiurat surd în spatele lui a început să se ridice peste bătaile de sânge din urechi. A înghețat, ascultând cum statica abia audibilă se transforma în plescăitul familiar al frunzelor ude și al crengilor care se rupeau.

Cineva venea în spatele lui. Repede.

S-a mutat într-o încrengătură densă de tufișuri, așezând-o pe Cara la pământ și apucând MP7-ul. Viteza pe care o susținea urmăritorul său pe terenul dificil ar fi fost în mod normal revelatoare, dar acum nu însemna nimic. Rapp era unul dintre puținii oameni în viață care o putea menține într-o situație de luptă – ceva ce Azarov avusese ghinionul să experimenteze personal. Din păcate, Nikita Pușkin era unul dintre ceilalți.

Azarov s-a mutat într-o poziție defensivă în spatele unui copac și a țintit prin crengi. Când a făcut-o, însă, pașii au încetinit și apoi au dispărut în foșnetul ușor al brizei. Părea imposibil, dar fusese auzit.

A continuat să țintească prin frunziș, dar nu se vedea nimic în lumina filtrată a lunii. Era un impas pe care nu și-l putea permite. Dacă nu era acolo când sosea elicopterul, s-ar fi întors. Riscurile de a ateriza și de a aștepta ar fi fost prea mari.

„Mitch!” a spus Azarov într-o șoptă aspră.

Răspunsul a venit câteva secunde mai târziu, dar în loc să emane din locul unde pașii tăcuseră, au venit din spatele lui.

„Da.”

Bărbatul de la CIA a ieșit din junglă o clipă mai târziu, ghemuindu-se pentru a lua din nou încheietura Cara în mână – ceva ce Azarov nu găsisese puterea să facă. Stomacul i s-a strâns, dar apoi Rapp a ridicat-o pe umărul lui și i-a aruncat lui Azarov casca echipată cu vizibilitate nocturnă.

„Condu-ne afară. ”

Azarov a început din nou să coboare panta, menținând un ritm mai bun fără greutatea lui Cara. Rapp, care nu fusese împovărat de ea în timpul alergării sale prin junglă, nu a avut nicio problemă în a ține pasul.

„M-am alăturat lui Mitch și suntem la cinci minute distanță”, a spus rusul în radio.

„Recepționat”, a spus simplu Claudia. Un răspuns mai elaborat nu era necesar. Bătaia paletelor elicopterului devenea deja audibilă.

Micul elicopter turistic se afla la doar câțiva metri de sol când au izbucnit din junglă și au intrat pe drumul prost întreținut. Scott Coleman a sărit din elicopter înainte ca patinele să atingă complet solul și a ajutat-o pe Cara să se urce înăuntru.

„Numai unul dintre voi poate veni! Suntem prea grei!”, a strigat el înainte de a sări înăuntru și de a-i tăia cămașa, lăsând-o goală, cu excepția bandajului pătat de pe spate. O pungă de sânge atârna de peretele despărțitor, iar fostul SEAL se străduia deja să îi introducă cateterul intravenos în braț.

Rapp îl apucă pe Azarov și îi strigă la ureche. „Du-te tu.”

„Dar tu? Ai nevoie să te ia cineva?”

„Nu. Avem nevoie de toată lumea la spital. Mă îndoiesc că rușii se vor mișca, dar aş fi pariat şi eu împotriva rahatului ăluia pe care l-au făcut la tine acasă. O să mă descurc singur.”

CAPITOLUL 9

QUEPOS

COSTA RICA

„HEY, suntem aici, omule!”

Rapp se trezi, ridicând o mână pentru a-şi umbri ochii de luminile care luminau terenul modest al spitalului. A împins înapoi o placă de surf care se răsturnase peste el şi a ieşit din patul deschis al camionetei.

„Eşti sigur că vei fi bine?”, a spus un tânăr american, aplecându-se pe geamul din partea şoferului. Rapp a luat nişte bani din buzunar şi i-a băgat în buzunarul de la piept al cămăşii puştiului. „Pentru benzină. Mulţumesc că m-ai adus.”

„Nu-ţi face griji, omule. Sper că prietenul tău e bine.”

Rapp a făcut un pas înapoi şi vehiculul s-a îndepărtat, lăsându-l în faţa spitalului Max Terán Valls. Funcţionau doar jumătate din lumini pentru a nu mai pune presiune pe generatoare, dar strălucirea era totuşi un contrast puternic cu întunericul în care se cufundase Costa Rica.

A văzut o umbră mişcându-se pe acoperiş, dar nu şi-a făcut griji în privinţa ei. Fără îndoială, Charlie Wicker strângând în braţe Galilul pe care îl prefera. Joe Maslick era parţial vizibil în spatele unui ghiveci de cărămidă, cu privirea plimbându-se înainte şi înapoi. Bruno McGraw şi Scott Coleman nu se vedeau nicăieri, dar fără îndoială erau aproape.

Rapp porni de-a lungul coridorului exterior care ducea spre uşi, găsindu-l în cele din urmă pe Coleman într-un colţ slab luminat al sălii de aşteptare. Avea o mână apăsată pe cască şi dădea din cap în mod perceptibil.

„Care este situaţia noastră?” a spus Rapp, apucând un pahar de hârtie şi umplându-l de la un răcitor. Mai erau încă trei persoane în încăpere, dar toate păreau a fi localnici şi probabil că aveau o engleză limitată. „Ea este încă în viaţă. Aceasta este de fapt o unitate destul de bună şi au avut un chirurg de gardă. Echipa noastră medicală este pe drum de la Bethesda, dar sunt încă la cinci ore distanţă. Claudia se topeşte că nu a avut oameni în ţară când am ajuns noi. Spune că va fi vina ei dacă Cara moare.”

„Prostii”, a răspuns Rapp. „Care erau şansele ca noi să apărem în acelaşi timp cu ruşii? Zece mii la unu?” „Exact ceea ce i-am spus şi eu. Nu poţi împânzi spitalele locale de fiecare dată când te urci într-un avion. Dar n-ar strica să audă asta şi de la tine.”

Rapp a lăsat să iasă o respiraţie lungă şi a golit ceaşca din mână. Să se ocupe de bunăstarea emoţională a oamenilor care lucrau pentru el nu fusese motivul pentru care intrase în această afacere. Claudia se ocupase de logistică pentru această operaţiune aşa cum o făcuse întotdeauna – impecabil. Dacă orice eventualitate ar putea fi anticipată dinainte, lumea nu ar avea nevoie de oameni ca el.

„Poliţişti?”

„Irene a fost pe urmele ambasadoarei şi a rugat-o să se asigure că totul va fi ascuns sub preş”, a spus Coleman. „Dar până acum nu a fost necesar. Am spus personalului că Grisha îşi curăţa pistolul când s-a descărcat şi a lovit-o pe ea. O poveste destul de jalnică, dar el este atât de speriat încât se pare că ei o cred. Bănuiesc că a fost raportată, dar cu întreruperea energiei electrice, cred că un rus care îşi împuşcă accidental iubita americană este destul de departe pe lista lor de priorităţi.”

„Cu puţin noroc, vom pleca de aici înainte de a ajunge în fruntea ei. Unde este?”

„L-am pus într-o cameră goală din spate.”

Rapp a aruncat paharul de hârtie şi a pornit pe coridor. A primit câteva priviri curioase din partea personalului, care fără îndoială se întreba de unde veniseră toţi aceşti străini noroişi şi fără umor, dar nimic mai mult.

În cele din urmă, l-a zărit pe Azarov prin panoul de sticlă al unei uşi de la capătul coridorului. Rusul stătea la picioarele unui pat gol, privind fix la televizorul fixat cu şuruburi pe perete. Volumul era dat

destul de tare pentru ca Rapp să audă comentariile, dar spaniola lui era practic inexistentă. Nu că ar fi contat. Văzuse deja imaginile tremurate de pe telefonul mobil.

Era vorba de un atac asupra unui protest pașnic din Moscova, cu o săptămână în urmă. Din motive pe care nimeni nu le putea înțelege, o forță de securitate lamentabil de inadecvată atacase brusc o mulțime adunată în Piața Roșie. Deoarece au fost atât de mult depășiți numeric de demonstranți, situația s-a schimbat rapid, determinând poliția să folosească forța mortală. Baie de sânge a fost un cuvânt prea puternic, dar nu era departe.

Nimeni – nici măcar Irene Kennedy – nu avea idee despre ce se întâmplase. Maxim Krupin era un dictator vicios, dar și calculat. Genul acesta de imagini nu se regăseau în lumea industrializată. În orice caz, ele ar fi slăbit singurul lucru de care ținea: controlul asupra puterii.

Rapp a împins ușa și a lăsat-o să se închidă în urma lui. Ochii lui Azarov s-au îndreptat pentru scurt timp în direcția lui înainte de a se întoarce la ecran.

„Este vina mea, Mitch. La fel de bine aș fi putut să o împușc eu însumi.”

„Cum ți-ai dat seama?”

„Krupin e disperat. Volatilitatea prețurilor la energie, statele separatiste care privesc spre Vest, adversarii săi politici și oligarhii caută constant slăbiciuni în el. Te-am lăsat să mă învingi în Orientul Mijlociu și acum e disperat.”

Krupin îl pusese pe Azarov să se ocupe de un plan de transformare a regiunii producătoare de petrol din Arabia Saudită într-un deșert radioactiv. Haosul care ar fi urmat pe piețele energetice ar fi salvat Rusia, dependentă de resursele naturale, în timp ce ar fi distrus economiile din restul lumii. Rapp reușise să împiedice acest lucru, lăsându-l pe Krupin, în vârstă, să-și conducă țara spre un viitor din ce în ce mai nesigur.

„Ce mai are asta de-a face cu tine, Grisha? Din câte îmi dau seama oamenii mei, tot ce faci este să faci surf și să plutești în piscina ta.”

Ecranul de televiziune a trecut de la protestatarii brutalizați la Krupin vorbind de pe o scenă în aer liber. Era în rusă cu subtitrare în spaniolă, dar esențialul era clar. El făcea apel la susținătorii săi de bază – ultra-naționaliștii, fasciștii și oamenii suficient de bătrâni pentru a-și aminti de fosta glorie sovietică. Îi chema să îl ajute în lupta sa disperată pentru a învinge conspirațiile masive puse la cale de Occident.

Comploturile imaginare pentru a sărăci și a înconjura Rusia, pentru a finanța opoziția politică și protestele, pentru a le renega marea lor națiune la irelevanță. Iar oamenii din mulțime înghițeau totul.

Ochii lui Azarov deveniseră morți, fixați pe omul care obișnuia să controleze fiecare aspect al vieții sale.

„Cum se simte?” întreabă Rapp.

„Trăiește doar prin grația mașinilor la care este conectată. Mi s-a spus că va avea nevoie de un ficat nou, dar că există o listă lungă de oameni înaintea ei pentru a primi unul.” S-a întors de la televizor și și-a fixat ochii morți pe Rapp. „De ce nu m-ai avertizat?”

„Știam că o mare parte din energia electrică din Costa Rica a căzut, dar am presupus că este vorba de o problemă tehnică. Când Irene a aflat că era vorba de un hacker rus, am încercat să vă contactăm prin e-mail și telefon. Nu a funcționat, așa că m-am urcat în avion.”

„Când ai venit la mine la începutul acestui an și mi-ai cerut ajutorul, am făcut o înțelegere.” Vocea lui era lipsită de emoții, aproape robotică. „Te-aș fi ajutat să ai grijă de prințul Musaid și, în schimb, tu m-ai fi ajutat dacă dușmanii din trecutul meu ar fi reapărut.”

Ochii i s-au îngustat ușor și Rapp și-a dat seama că așa arăta furia la Azarov. Nu o mai văzuse niciodată până atunci. Rusul avea tendința de a face ceea ce făcea pentru că calculase că era în interesul său. Acum – poate pentru prima dată în viața lui – se întâmplase ceva rău de care chiar îi păsa.

„O pană de curent nu înseamnă nimic pentru CIA!” a strigat Azarov, renunțând brusc la exteriorul glacial pentru care era atât de faimos. „Știi și nu ai vrut să trimiți active locale. Nu ați vrut să le expuneți identitatea. Iar acum Cara plătește prețul!”

Era evident că rusul nu credea cu adevărat ceea ce spunea. Numărul activelor clandestine valoroase pe care CIA le avea bronzându-se în Costa Rica era exact zero. Dar, în acest moment, faptele nu contau.

Azarov era rapid ca naiba, dar nu ca înainte. Era epuizat de la căratul lui Cara și își redusese regimul de antrenament cu aproximativ nouăzeci la sută de când se retrăsese. Totuși, impactul dintre ei l-a ridicat pe Rapp în aer și l-a trântit în peretele de lângă ușă.

Rapp și-a strecurat o gleznă în jurul părții din spate a piciorului lui Azarov, trăgându-l suficient de aproape pentru ca acesta să nu poată avea prea mult elan în spatele loviturilor sale. Prima a fost un cot care a venit puternic din dreapta. Rapp a reușit să ridice un umăr, făcând ca antebrațul lui Azarov să alunece de pe el și să absoarbă cea mai mare parte a forței. Ceea ce a rămas, însă, aproape că l-a doborât. Văzându-l că se îndoaie, Azarov a aruncat un genunchi în sus, dar Rapp a reușit să îl blocheze și să îl îndepărteze de perete. Azarov a încercat să își mătură piciorul, dar Rapp și-a pus toată greutatea pe el, compromițând echilibrul rusului când mișcarea sa a eșuat.

Deceniile de antrenament ale lui Azarov și perfecțiunea pe care acestea i-o însuflaseră erau deopotrivă puterea și slăbiciunea lui. Întotdeauna se putea conta pe el pentru a executa impecabil exact tehnica potrivită la momentul potrivit. Asta îl făcea previzibil.

Rapp a profitat de fracțiunea de secundă de instabilitate a rusului și s-a ferit sub brațul lui, ajungând în spatele lui. I-a înfipt un pumn în ceafă și apoi un altul în rinichii lui Azarov. În aceste circumstanțe, în mod normal, ar fi tras de pumni, dar nu era necesar în acest caz.

Azarov a rămas în poziție verticală și s-a împins de peretele din fața lui, încercând să-și arunce greutatea înapoi pe adversarul său. Din nou, însă, a fost exact mișcarea potrivită la momentul potrivit. Rapp a contraatacat înainte de a începe.

A evitat și a scos un picior. Asta, combinat cu o strângere fermă de părul lui Azarov, l-a trimis pe rus să se rostogolească pe podeaua de gresie.

A ajuns să se oprească pe spate, iar Rapp s-a deplasat spre dreapta, lăsându-l pe Azarov cu cea mai proastă linie de atac posibilă. Totuși, nu s-a mișcat. Stătea întins acolo, uitându-se la tavan.

„Sunt doar un ucigaș rus, Mitch. Fără lumina pe care o aruncă asupra mea, dispar.” Și-a lăsat capul să cadă într-o parte, ca să se poată uita la Rapp. „Ești responsabil pentru moartea soției tale. Cum te-ai împăcat cu asta?”

Dacă ar fi vorbit altcineva, acestea ar fi fost ultimele sale cuvinte. Dar din partea lui Azarov, nu era un atac. Era o întrebare serioasă.

De fapt, dispăruse în Asia de Sud-Est și încercase să uite cu ajutorul oricărui ac sau pastilă pe care o găsea. La început funcționase, dar, după un timp, amintirile învățaseră să se împotrivească. Nu se mai putea înșela durerea, furia și vinovăția. Avea să aibă ziua ei, indiferent ce ai fi făcut.

„Nu vrei să mă folosești ca model”, a spus el, alunecând pe peretele din spatele lui și așezându-se pe podea.

„Și atunci ce? Ce se va întâmpla cu mine acum?”

Rapp și-a frecat nodul sângeros care i se ridica la ceafă. „Există o diferență între noi, Grisha. Soția mea era moartă. Cara nu este.”

CAPITOLUL 10

„Dă-mi versiunea scurtă”, i-a spus Rapp doctorului costarican sprijinit de perete. Claudia îl verificase și îi dăduse undă verde. Un chirurg generalist talentat care fusese format la Madrid înainte de a se întoarce să se stabilească la câțiva kilometri de locul unde se născuse.

„Sunteți sigur că nu ar fi mai bine să mă întorc în câteva minute?”, a spus el printr-un accent spaniol mai ușor de înțeles decât cel din Carolina de Sud al lui Joe Maslick.

Impactul lui Rapp cu peretele îi lăsase o tăietură în ceafă care refuza să se oprească din sângereare. O asistentă locală stătea în spatele lui, înfingând și scoțând un ac de sutură în rană cu o plăcere impresionantă.

„Mai am timp până la terminarea ei. Du-te.”

„Bine. Primul ajutor acordat de oamenii dumneavoastră a fost excelent, dar rana ei este extrem de gravă. Am reușit să scot glonțul și să o stabilizez, dar asta e tot ce pot face aici.”

„Putem să o transferăm? La San José sau înapoi în State?”

El a clătinat din cap. „Nici măcar nu sunt sigur că va reuși să treacă peste noapte. Dacă reușește, vor trece câteva zile până când ne vom putea gândi să o mutăm.”

„Am auzit pe cineva spunând ceva despre ficatul ei.”

„Da. Nu poate fi salvat. Dacă va supraviețui, va avea nevoie de un transplant.”

Rapp a lăsat să iasă o respirație lungă în timp ce asistenta a terminat. Nu trecuse mult timp de când se aflase într-o situație similară cu Scott Coleman. Oamenii care se apropiau prea mult de Azarov nu se descurcau prea bine. Era o problemă pe care Rapp o înțelegea mai bine decât majoritatea.

„Dacă ai vești bune, dă-i-le direct lui Grisha. Dacă aveți vești proaste, treceți prin mine.”

Expresia lui a devenit puțin confuză. „Cine sunteți dumneavoastră? Și care este relația ta cu fata?”.

„Ai auzit vreodată zicala „împușcă mesagerul”?”. a spus Rapp în loc de răspuns.

„Bineînțeles.”

„O să-ți spun o singură dată și tu o să mă asculți. Dacă mesajul este că Cara este moartă sau pe moarte, viața ta ar putea depinde de faptul că eu sunt cel care îl transmite.”

- - -

Telefonul prin satelit al lui Rapp a început să sune chiar în momentul în care a intrat pe poarta spitalului. Umiditatea era încă opresivă, dar căldura scăzuse. Coleman îi luase locul lui Joe Maslick în spatele unui ghiveci masiv și scruta drumul pustiu din fața lui. Mas dispăruse undeva în peisaj.

Încă părea improbabil ca rușii să atace spitalul în căutarea lui Azarov, dar nu atât de improbabil încât securitatea să nu fie o preocupare. Dacă Krupin îl voia mort atât de mult încât să doboare o treime din rețeaua electrică din Costa Rica, nu exista niciun motiv să creadă că ar fi tras o linie de demarcație la împușcarea unei unități medicale rurale.

Și-a scos telefonul din buzunar și l-a pus la ureche. „Bună, Irene.”

„Cum se simte?”

„În viață, dar se pare că s-ar putea să nu rămână așa. Dacă o va face, va avea nevoie de un ficat.”

„O să dau niște telefoane. Între timp, ai vreo idee despre ce s-a întâmplat acolo? De ce Maxim Krupin ar fi făcut atâtea eforturi pentru a o vedea pe Grisha moartă?”.

„Nu am avut această conversație.”

„Știi că nu e un moment potrivit, Mitch, dar va trebui să abordezi subiectul. Suntem în modul de criză aici. Acesta nu este un incident complet izolat. Mai sunt și recente atacuri asupra protestatarilor ruși, iar acum vedem o activitate militară în creștere în Ucraina, precum și la granițele statelor baltice.”

„Trebuie să aveți o idee despre ce se întâmplă”.

„Asta este problema. Eu nu am. Este imposibil să vezi comportamentul actual al lui Krupin altfel decât ca fiind neregulat și contraproductiv pentru propriile interese.”

„Nu pare a fi el.”

„Exact ceea ce gândim noi. Faptul că nu este un om predispus la acțiuni pripite sau la autosabotaj sugerează că lucrează la ceva. Ceva la care noi nu vedem, dar pe care Grisha ar putea să-l intuiască.”

Îl interogaseră pe Azarov când se îndepărtase de Krupin, dar nu obținuseră nimic acționabil. Ar fi putut insista mai mult, desigur, dar care era rostul? Krupin era un actor rațional, înconjurat de un arsenal militar și nuclear masiv. Azarov avea, fără îndoială, niște mizerii interesante închise în creierul său, dar asta nu ar fi schimbat nimic.

Acum, însă, tabla de șah se schimbaseră. Krupin părea să explodeze, iar orice loialitate reziduală pe care Azarov ar fi putut să o simtă față de acest om dispăruse împreună cu casa lui și cu ficatul Cara.

„Voi vorbi cu el”, a spus Rapp. „Și dacă ajungem să o punem pe Cara într-un avion spre Bethesda, veți avea șansa unei întâlniri față în față.”

„Voi aștepta cu nerăbdare asta. Dar, între timp, orice ar fi de ajutor. Am o întâlnire programată cu președintele și aș vrea să-i spun ceva mai mult decât lucrăm la asta.”

„Am înțeles.”

A deconectat apelul și și-a ajustat traiectoria spre Coleman. „Unde este Grisha? L-am căutat înăuntru și nu e acolo.”

„A plecat.”

„Cum adică, a plecat?”

Fostul SEAL a ridicat din umeri. „A ieșit, a făcut la dreapta și a plecat.”

„De ce nu l-ai oprit?”

„Mi-ai spus să nu-i las pe ruși să intre în spital. Nu să-i țin înăuntru.”

Rapp a întins mâna să-l apuce de gât și să aibă o conversație serioasă despre cum ar trebui interpretate ordinele sale, dar a reușit să se oprească. Vechiul său prieten era cel mai bun în branșă și știa foarte bine ce se aștepta de la el. Faptul că se hotărâse să facă doar strictul necesar în această operațiune era de înțeles. Ar fi urmat directivele specifice, dar a se da peste cap pentru a-l proteja pe omul care aproape îl schilodise era un pod prea departe.

Rapp se întoarce și se îndreaptă spre șosea, apelându-l pe Kennedy în timp ce mergea.

„A fost mai rapid decât am crezut”, a spus ea în semn de salut.

„Grisha a plecat.”

„Ce vrei să spui? Unde a plecat?”

S-a oprit și a privit în întuneric. „Nu pot spune cu siguranță, dar am o bănuială destul de bună.”

CAPITOLUL 11

LA NORD-VEST DE ZHIGANSK RUSIA

„E pe toate posturile de știri din toată țara!” Vocea prim-ministrului Boris Utkin a continuat să crească în intensitate. „Este practic tot ceea ce se relatează”.

Krupin a întins mâna spre butonul de volum de pe consola din fața sa. Utkin putea țipa ca o babă când existența lui confortabilă era perturbată.

„Încearcă să nu te isterizezi, Boris.”

Ceața respirației sale abia se vedea în strălucirea care umplea containerul de transport. Fusese mutat în depozit la ordinul lui și amenajat ca centru de comunicații securizat. Internetul era acum pe deplin funcțional, la fel ca și telefonul prin satelit criptat, iar pe ecranele atașate de pereții de oțel rula diverse știri. În afară de asta, spațiul claustrofob nu conținea mai mult decât un scaun recuperat și un birou făcut dintr-o scândură de lemn. Nu era mediul cu care se obișnuise, dar era adecvat. Confortul nu mai era un considerent. Tot ceea ce conta era securitatea.

„Isteric? Presa are înregistrări video ale caselor mele și ale terenurilor lor. Un inventar detaliat al colecției mele de mașini. Fotografii ale dulapului meu personal, domnule președinte! Cum este posibil ca aceste lucruri să fi ajuns în mâinile lor?”

Bineînțeles, această conversație era puțin mai mult decât un joc. Amândoi erau perfect conștienți de modul în care presa de stat obținuse acele informații – Krupin ordonase ca ele să fie adunate de către serviciul de securitate al lui Utkin. Un om mai curajos ar fi rostit pur și simplu această acuzație. Dar curajul nu era un cuvânt pe care cineva l-ar fi folosit pentru a-l descrie pe prim-ministru. Era un lingușitor și un negociator de culise. Un om pe care se putea conta întotdeauna să protejeze ceea ce avea în loc și să urmărească mai mult.

„Nu știi cum au făcut rost de ea”, a spus Krupin, fără să se obosească să-și ascundă plictiseala față de acest artificiu. „Nu am acces la televiziune și abia dacă vă pot auzi pe această legătură.”

„Atunci poate că ar trebui să te gândești să te întorci din călătoria ta în sălbăticie.”

Din câte știa toată lumea din Rusia, el se afla într-una dintre iubitele sale expediții de vânătoare.

„Nu cred că ar trebui să fiu obligat să scurtez una dintre puținele mele vacanțe pentru că poporul rus descoperă că vă plac lucrurile frumoase din viață.”

„Nu mă iau doar în râs, domnule președinte. Fac acuzații de corupție.”

„Poate că ar fi trebuit să vă gândiți la asta înainte de a vă auri cușca câinelui.”

A existat o scurtă pauză pe linie. „Și totuși, sunt un sărăntoc în comparație cu dumneavoastră.”

Krupin s-a lăsat pe spate în vechiul scaun și a zâmbit la încercarea patetică de sfidare. Utkin avea abia cincizeci de ani, un sofisticat arătos care avea capacitatea de a se conecta cu elementele mai tinere și mai liberale din Rusia. Acest lucru l-a făcut un partener politic convenabil, dar pe care Krupin l-a ținut la distanță de frâiele puterii.

Cu toate acestea, Utkin nu era în întregime lipsit de ambiție și nici nu era lipsit de aliați puternici în guvern. În ciuda educației sale răsfățate și a lașității sale politice, nu trebuia subestimat. Dacă vedea o oportunitate – o slăbiciune – o exploata.

„Un sărăntoc în comparație cu mine”, a repetat Krupin. „Poate că da. Dar eu nu port pantofi italieni de zece mii de dolari. Și nici nu aduc cu avionul vedete pop britanice pentru a-i distra pe invitații de la petrecerile mele. Mă concentrez asupra unor chestiuni mai substanțiale”.

„Ah, da, gloria Mamei Rusia”, a spus Utkin. „Dar nu văd cum o anchetă de corupție asupra premierului tău îți îmbunătățește poziția. Vorbiți cu mare pricepere oamenilor nostalgici după dominația sovietică, dar acele amintiri se estompează. Țara intră și iese din recesiune și este încet-încet înconjurată de forțele occidentale. Potențialul ca NATO să ofere Ucrainei statutul de membru este destul de ridicat, lucru care aproape va finaliza încercuirea țării noastre sub conducerea dumneavoastră. Este acum momentul pentru un scandal în administrația dumneavoastră?”.

Krupin a simțit cum îi crește furia la tonul bărbatului și, odată cu ea, a simțit primele junghiuri de durere la baza craniului. „Cred că ai dreptate, Boris. Ar putea fi în avantajul nostru, al tuturor, dacă ai părăsi țara pentru o perioadă. Un turneu de bunăvoință. Poți să-ți folosești abilitățile tale politice magnifice pentru a liniști îngrijorarea lumii cu privire la protestele pe care am fost nevoit să le reprim. Iar în absența dumneavoastră mă voi întoarce – cu reticență – la Moscova și mă voi ocupa de mediatizarea stilului dumneavoastră de viață.”

„Să părăsesc Rusia?”, s-a bâlbâit el. „Va părea că încerc să fug de problemă. Noi...”

„O să-i pun pe oamenii mei să stabilească un itinerar”, l-a întrerupt Krupin. „Vei pleca în trei zile.”

„Trei zile? Cât timp voi fi plecat?”

Clipele din viziunea periferică a lui Krupin au ascuns pereții ruginiti ai containerului maritim. Și-a dat brusc seama că nu-și putea aminti ce spusese Utkin.

„Repetă asta, ai tăiat-o.”

„Când mă voi întoarce?”

„Când va fi nevoie de prezența ta.”

Krupin a deconectat apelul și a închis ochii, ștergând totul în afară de lumina albă și goală de la marginile pleoapelor sale. Azarov ar fi fost mort până acum, iar Utkin ar fi ținut în curând discursuri goale în Europa. Mai existau încă amenințări interne și externe care trebuiau rezolvate, dar acestea fuseseră două dintre cele mai presante. Următoarele sale acțiuni urmau să fie dictate de conținutul raportului medical care îl aștepta chiar în afara zidurilor de oțel care îl înconjurau.

A stat în tăcere câteva minute înainte de a ieși din container și de a-l închide în urma lui. Singurul paznic pe care îl lăsase să intre în interiorul depozitului s-a ridicat brusc în gardă, iar Krupin i-a indicat să rămână unde se afla.

În acest moment, riscurile reprezentate de o securitate interioară suplimentară depășeau beneficiile.

Bărbatul de care se îndepărta cu pași repezi era unul dintre cei mai de încredere și înțelegea că nici el, nici personalul medical nu vor comunica cu lumea exterioară până când toate acestea nu se vor fi terminat.

Forța de securitate mai substanțială de afară știa că Krupin se afla acolo, dar nu avea idee din ce motiv.

Presupuneau că era vorba de vreun site militar sau de informații strict secret și nu aveau niciun motiv să speculeze mai mult.

A luat-o pe o rută ocolită prin interiorul ruinat al clădirii, îndreptându-se spre un rând de birouri încă intacte, lipite de peretele estic al clădirii. Dr. Fedkin îl aștepta acolo, în timp ce oamenii lui rămâneau închiși într-un dormitor improvizat de cealaltă parte a structurii.

Ușa era închisă și Krupin s-a oprit în fața ei, netezindu-și sacoul de costum. După orele petrecute în halatul de spital, avea senzația reconfortantă de armură. Dintr-un motiv similar, stabilise locația acestei întâlniri cât mai departe de cortul medical, atât cât îi permitea structura. Înconjurat de mașinile și acele sale, Fedkin era o creatură dumnezeiască. Fără ele, el nu era nimic. Doar un alt tehnician fără sens.

Krupin a deschis ușa fără să bată la ușă, făcându-l pe Fedkin să sară de pe scaun. Medicul făcuse tot ce putuse pentru a curăța încăperea, împingând resturile de ani de zile într-o parte și îndreptând mobilierul într-un mod care sugera mai puțin o nevoie practică de ordine, cât o constrângere.

„Domnule președinte. Cum vă simțiți?”

„Destul de bine, mulțumesc, domnule doctor.”

Minciuna care se rostogolea atât de ușor de pe limba lui Krupin era aparent mai puțin convingătoare decât ar fi trebuit să fie. Fedkin l-a privit drept în față, cu ochi iscoditori pe care Krupin îi bănuia că erau ușor sticloși și nefocalizați. Nu îndeajuns încât majoritatea oamenilor să observe, dar, oarecum periculos, Fedkin nu era majoritatea oamenilor.

„Te doare?”

„Un pic de durere de cap”, a recunoscut Krupin. „Nu e nimic.”

„Am medicamente care ar putea să te ajute.”

„Am spus că nu e nimic”, a repetat Krupin, coborându-se pe scaunul pe care Fedkin îl abandonase.

„Înțeleg că analizele tale sunt complete. Ce arată ele? ,

Medicul nu a răspuns imediat, în schimb și-a lins buzele și a întins mâna spre un iPad aflat pe masă. Era puțin probabil că avea nevoie de el pentru a-și aminti rezultatele, dar în schimb îl vedea ca pe o piesă a propriei sale armuri. Krupin a interceptat mâna bărbatului, refuzându-i acea fărâma de protecție. „Trebuie să mă urc într-un avion spre Moscova în câteva ore, doctore”.

Medicul s-a retras aproape de ușă. „Am confirmat mărimea și poziția anomaliei din creierul dumneavoastră. Pe această bază, acum este aproape sigur că este cauza problemelor pe care le-ați raportat.”

„Este canberoasă?” a spus Krupin cu un calm exersat.

„La cererea dumneavoastră, am efectuat doar teste minim invazive. Pentru a fi absolut siguri, ar trebui să efectuăm o biopsie, care ar implica să vă facem o mică gaură în...”

„Nici nu se pune problema!” a strigat Krupin, apoi a fluturat o mână în jurul camerei. „Toate astea și tot nu aveți nicio informație? Asta mă face să încep să mă întreb la ce bun ești.”

Amenințarea a fost intenționat vagă, dar Fedkin a fost suficient de inteligent pentru a o sesiza.

„Pe baza testelor noastre, aș spune că există cel puțin nouăzeci și cinci la sută șanse să fie vorba de cancer, domnule.”

Krupin a înghețat. În ciuda tuturor durerilor și a celorlalte simptome, fusese complet nepregătit să audă acele cuvinte. Aerul părea blocat în pieptul lui. Când a putut să respire din nou, a deschis gura pentru a vorbi, dar apoi s-a oprit, așteptând până când a fost sigur că vocea lui va fi stabilă.

„Ce înseamnă asta?”

„Că trebuie să începem imediat un tratament agresiv. Tumora se află într-o zonă delicată de accesat, așa că trebuie să consult un chirurg, dar este posibil să fie indicată îndepărtarea cel puțin a unei părți din creștere. Apoi, vom continua cu o serie de terapii, inclusiv chimioterapie și radiații. În orice caz, trebuie să vă transferăm la un spital care este...”

„Care ar fi efectele secundare ale acestor tratamente?”

„Dacă vom considera că operația este necesară, evident, va exista o perioadă de recuperare. Cât timp ar depinde de...”

„Cum rămâne cu medicamentele și radiațiile?”

„Din nou, depinde exact de protocoalele pe care le decidem că vor fi cele mai eficiente și, bineînțeles, de fiziologia ta specifică. Nu vă voi minți, domnule președinte. Chiar dacă totul va merge bine, va fi o perioadă dificilă.”

„Timp...” Krupin a spus amorțit. „Cât de mult? Cât timp?”

„Cel mai rău ar trebui să se termine în trei sau patru luni. Poate mai puțin.”

Mintea i s-a umplut de imagini cu el zăcând neajutorat pe un pat de spital, cu capul ras, gol și inconștient. Trei sau patru luni? Nu-și putea permite nici măcar o oră de slăbiciune. Chiar și un zvon neîntemeiat despre el le-ar fi putut oferi dușmanilor săi deschiderea de care aveau nevoie pentru a-l detrona.

„Prognosticul?”, a spus el amorțit.

„Starea dumneavoastră este destul de gravă...”

„Am stabilit deja asta, doctore.”

Din nou, a ezitat. „Dacă ne mișcăm repede, cred că aveți mulți ani de înaltă calitate în fața dumneavoastră.”

„Ani de calitate”, a mormăit Krupin, vrând să se ridice în picioare, dar neavând puterea de a o face. El controla cea mai mare țară din lume. Un arsenal nuclear care putea distruge planeta. Viețile a o sută cincizeci de milioane de oameni. Și totuși, i se vorbea ca unei bătrâne care se prăpădește într-un azil de bătrâni.

„Domnule, dumneavoastră...”

„Și dacă nu fac nimic?” l-a întrerupt el.

Medicul îmbătrânit părea confuz. „Simptomele cu care vă confrunțați se vor agrava până când veți fi debilitat. Mă îndoiesc că veți rezista șase luni.”

Mintea lui Krupin s-a întors de la numeroșii săi dușmani la aliații săi. În lumina a ceea ce i se spunea, se mai putea conta pe ei? Cât timp va dura până când vor începe să-l vadă ca făcând parte din trecutul Rusiei, în loc de viitorul ei? În disperarea lor de a se poziționa pentru ceea ce va urma, se vor întoarce împotriva lui?

„Poate că ați putea să vă retrageți temporar și să îi permiteți prim-ministrului să se ocupe de îndatoririle dumneavoastră”, a spus Fedkin, încercând să umple tăcerea.

Sunetul vocii sale l-a readus pe Krupin în prezent. Își petrecuse întreaga viață asaltat de dușmani. Luptase în războaie. Influențase alegeri străine. A adunat cea mai mare avere personală din istoria modernă.

Supraviețuirea și victoria erau simple chestiuni de putere, viclenie și voință.

În cele din urmă s-a ridicat în picioare, întâlnindu-se cu privirea lui Fedkin. „Voi avea nevoie de un raport detaliat asupra protocoalelor de tratament propuse de tine, a ratelor de succes și a efectelor secundare ale acestora. După ce voi analiza asta, vom discuta care proceduri vor fi acceptabile și care nu.”

„Bineînțeles. Voi începe să mă ocup de el imediat ce mă întorc la Moscova. Trebuie să mă consult cu...”

„Nu vă veți întoarce la Moscova, doctore. Veți scrie raportul aici și orice consultări sau comunicări externe vor trebui să fie aprobate în prealabil de mine. Mai mult, toate procedurile vor fi făcute aici.”

„Aici? Asta nu este posibil, domnule. I-”

„Este posibil, domnule doctor. Împreună cu raportul dumneavoastră, aștept o listă cu echipamentele și personalul suplimentar de care veți avea nevoie.”

Fedkin nu părea să înțeleagă pe deplin ceea ce i se spunea. „Am alți pacienți, domnule președinte. O familie. Iar procedurile dumneavoastră vor fi periodice. Nu pot să stau aici până când se va încheia întregul curs al tratamentului dumneavoastră. „

„Permiteți-mi să fiu clar, domnule doctor. Nu vei sta aici doar până când se termină tratamentul meu. Rămâi aici până când mă voi vindeca. Dacă voi fi rănit sau ucis de terapiile tale sau dacă voi muri din cauza bolii mele, tu și oamenii tăi nu veți părăsi niciodată acest loc.”

CAPITOLUL 12

CASA ALBĂ

WASHINGTON, D.C.

SUA

„Doar noi, domnule?”

Președintele Joshua Alexander i-a arătat lui Kennedy zâmbetul care fermecase milioane de oameni și i-a indicat spre una dintre canapelele Biroului Oval. S-a așezat și a întins mâna după o ceașcă de ceai, în timp ce el s-a așezat pe un scaun din fața sa.

Din ce în ce mai mult, întâlnirile lor erau afaceri private. Pe măsură ce țara se împărțea pe linii ideologice, Casa Albă devenea din ce în ce mai predispusă la scurgeri de informații. Cu ea, Alexander își putea spune părerea fără teama că vorbele sale ar putea fi reluate la știrile din seara respectivă. Iar ea putea face același lucru, deși în general mai puțin colorat.

În acest caz, însă, ar fi fost avantajos să fie prezenți consilierul său pentru securitate națională și președintele Statului Major. Din nefericire, ambii se aflau în Europa, luând parte la un exercițiu NATO masiv centrat pe Polonia.

„Ești pe lista mea, Irene. Mi-ai promis că Krupin o va lua mai ușor dacă nu-l crucific pentru rahatul pe care l-a făcut în Arabia Saudită. Acela a fost un atac nuclear asupra unei națiuni suverane și am avut destule ca să punem sancțiuni cum nu s-a mai văzut în lume. Dar nu am făcut-o. Și acum iată-ne aici.”

„Nu-mi amintesc să fi promis ceva, domnule președinte.”

„Bineînțeles că nu. Probabil că ai spus ceva de genul „renunțarea la represalii imediate ar putea avea avantaje care ar putea depăși ușor dezavantajele. În timp. Poate”. Poate că tu ești stăpânul gardului, dar eu sunt președintele Statelor Unite. Așa că pot să aud tot ce vreau”.

„Unul dintre avantajele funcției?”

„Această funcție are beneficii?”

Ea a zâmbit și a luat o înghițitură din ceaiul ei. „Ceea ce a încercat să facă în Arabia Saudită a fost un act de disperare, domnule președinte. Krupin a pariat foarte mult pe succesul acelei operațiuni, iar când Mitch l-a oprit, i-a slăbit controlul asupra puterii. Sunt încă convins că nu era momentul să ne forțăm avantajul.”

„Privind din perspectiva opusă, aș putea spune că dacă îți presezi avantajul atunci când adversarul tău este slab și disperat, așa câștigi.”

Alexander fusese un fundaș talentat în facultate și, deși în mod normal avea o viziune admirabil de nuanțată asupra lumii, o parte din atletul hipercompetitiv a rămas.

„Cu excepția cazului în care adversarul tău păzește zona de final cu arme nucleare.”

„Sunt impresionat.” Zâmbetul lui părea un pic forțat de data asta. „Aș fi pariat că nu ai știut să deosebești o zonă de final de o gaură în pământ.”

„Încerc să mă informez despre o mare varietate de subiecte.”

„Da? Atunci spune-mi ce naiba se întâmplă în Rusia.”

Era atât întrebarea la care se afla aici pentru a răspunde, cât și întrebarea de care se temea cel mai mult.

„Nu știm.”

Tăcerea dintre ei s-a întins câteva secunde înainte ca președintele să o rupă. „Asta e tot? Nu știți?”

„Analistii noștri și oamenii noștri de pe teren lucrează non-stop, dar nu au reușit să găsească nimic neobișnuit care să se întâmple în Rusia. Este o țară aflată într-un declin lent, dar relativ constant. Cu siguranță, Krupin pierde ceva susținere pe măsură ce electoratul său mai în vârstă se stinge, dar nu este cu adevărat o amenințare pentru poziția sa. Evident, europenii fac gălăgie în legătură cu acceptarea Ucrainei în NATO, dar având în vedere prezența rusă în acea țară și opoziția voastră, este mai mult o postură decât...”

„Dar asta nu este o afacere ca de obicei, Irene. Represiunea asupra protestatarilor, atacul asupra lui Azarov, încarcerarea bruscă a principalului său rival. Și acum aud că premierul său pleacă într-un turneu de bunăvoință improvizat, fără o agendă cunoscută. Haosul nu este modul în care operează Krupin. El îl urăște”.

Ea a dat din cap în semn de acord. „Dumneavoastră ați convocat această întâlnire, așa că mi-e puțin jenă să vă întreb asta, dar...”. Vocea ei s-a stins.

„Ce?”

„Ei bine, domnule, deși experiența dumneavoastră este diferită de cea a lui Krupin, sunteți un politician foarte bun care a reușit să mențină puterea într-o țară mare și complexă.”

„Stați puțin. Vrei să spui că ai venit aici ca să ascuți ce cred eu?”

„Am venit.”

S-a scufundat înapoi în scaun și a privit prin geamuri soarele de seară care se domolea. „Pe măsură ce numărul susținătorilor săi scade, el trebuie să crească intensitatea sprijinului din partea celor care i-au rămas. Din acest motiv, nu are cum să lase Ucraina să meargă la NATO. Întreaga lui personalitate este aceea de tip dur care sperie de moarte restul lumii. El nu este capabil să facă Rusia mai puternică, așa că trebuie să îi facă pe toți ceilalți mai slabi. Îmi pare rău să spun că așa este natura umană. Oamenii nu vor ca viața lor să fie îmbunătățită. Ei vor ca viețile oamenilor pe care îi urăsc să fie înrăutățite”.

„Așa se explică mișcarea de trupe pe care am văzut-o”, a spus Kennedy. „Dar cum rămâne cu reprimarea protestului din Piața Roșie?”

„Nu pot explica asta. Sigur, susținătorii lui hardcore ar avea o emoție văzând cum poliția arestează o grămadă de capete tinere liberale, dar reacția – atât internă, cât și externă – ar lovi puternic. Krupin pe

care îl cunosc eu este un calculator. Darul său este abilitatea de a face ca mașina de corupție incredibil de complicată să funcționeze fără probleme. Nu-i pasă de Rusia, de poporul său, de familia și de prietenii săi. Tot ceea ce îl interesează este să rămână la putere. Și este greu de învinovățit. Pensionarea mea va fi despre faptul că voi fi plătit cu jumătate de milion de dolari pentru a ține un discurs și că voi juca prea mult golf. Și-a făcut prea mulți dușmani pentru asta. Cel mai probabil va sfârși cu un glonț în cap sau în închisoare”.

„Dar cum rămâne cu premierul Utkin? Ciudat să-l trimită într-un turneu atât de brusc. Suntem îngrijorați că ar putea fi o diversiune. Poate că își consolidează poziția în Ucraina pentru mai mult decât pentru spectacol. Este posibil să construiască o forță care să se deplaseze spre nord și să preia controlul țării.” Alexander s-a încruntat. „Instinctul meu spune că nu. Nu este vorba despre Rusia. Este vorba despre Utkin. Krupin a permis presei să se ia după el și acum va face să pară că se întoarce cu spatele. Întrebarea este: de ce? Sigur, Utkin este mai popular printre tineri, dar nici pe departe suficient de puternic pentru a-l provoca pe Krupin. Singura amenințare reală pentru Krupin este timpul, Irene. El nu va putea să țină la nesfârșit acea țară și nu pare să aibă o strategie de ieșire. Ideal ar fi să transmită coroana unei rude, care l-ar proteja. Dar el nu este un rege. Este un dictator într-o țară pe care este greu să o ții în brațe.” „Deci ne terminăm de unde am început”, a spus Kennedy. „Cu un comportament haotic din partea celui mai puțin haotic om în viață.”

„Nu-mi place nici măcar să sugerez asta, pentru că este atât de terifiant, dar ar putea să-și piardă mințile?” „Este un lucru pe care l-am luat în considerare, dar pare prea brusc și prea . . .” Vocea ei s-a întrerupt pentru o clipă. „Coordonate.”

A dat din cap și s-a concentrat din nou asupra ferestrelor. „Îi disprețuiesc pe ruși. Cel puțin iranienii și chinezii fac presiuni asupra agendei țărilor lor. Rusia este doar un ratat beat care stă într-un bar la ora două dimineața și caută o bătaie. Ceea ce am învățat de-a lungul vieții mele este că nu trebuie să provocăm astfel de oameni. Îi tratezi cu condescendență. Economia Rusiei este mai mică decât cea a New York-ului. Și sigur că se cheltuie până la sărăcie pentru a-și construi o armată mare și înfricoșătoare, dar tot e doar o fracțiune din mărimea noastră. Rușii nu au nevoie de pământ – ei trăiesc în cea mai mare țară din lume. Ceea ce vor ei este respect.”

„Dar noi i-am dat lui Krupin asta, domnule. Și din motive pe care nu le înțelegem, nu pare să fie suficient.” Și-a ridicat ceașca și și-a încălzit mâinile cu ea. „Poate că ar fi trebuit să ne împotrivim lui. Chiar dacă ne-am însângerat făcând-o.”

CAPITOLUL 13

LA NORD-EST DE TUAPSE RUSIA

MAXIM Krupin privea fix prin geamul limuzinei, strâmbând din ochi împotriva soarelui, în ciuda ochelarilor de soare negri pe care Fedkin sugera că ar putea ajuta la evitarea atacurilor. Încă un echivoc din partea unui om care părea incapabil – sau nu dorea – să facă declarații care să aibă vreo forță. Lumina după-amiezii alungea coasta stâncoasă și se răsfângea asupra Mării Negre, oferind un decor de o asemenea seninătate încât părea că își bate joc de el. Se întorcea la Moscova în spatele unui avion de marfă când i-a ordonat pilotului să se abată. Era periculos să întârzie reparația sa la Kremlin, dar nu prea avea de ales acum. În ciuda resurselor copleșitoare care îi fuseseră puse la dispoziție, Nikita Pușkin eșuase în cel mai spectaculos mod posibil.

Nu numai că Azarov scăpase, dar femeia lui era grav – poate în fază terminală – rănită. Rapoartele inițiale arătau că americanii neidentificați care interveniseră stăteau acum de pază la spitalul în care era tratată. Probabil că și Azarov se afla acolo, dar era imposibil de confirmat. Și irelevant. Indiferent dacă era astăzi, mâine sau săptămâna viitoare, el avea să vină. Se va răzbuna sau va muri încercând.

Pentru prima dată în viața lui, Krupin a trebuit să recunoască faptul că, în loc să fie stăpânul evenimentelor care se petreceau în jurul său, era la mila lor. Diagnosticul său și următorul program de tratament. Supraviețuirea lui Azarov. Inexplicabila ingerință americană. Apropierile continue ale NATO

față de Ucraina. Oricare dintre aceste probleme ar fi fost dificilă, dar combinate erau dincolo de capacitatea oricui de a le gestiona. Mai ales dacă această capacitate era diminuată.

Avea nevoie de un aliat. Unul formidabil.

Din păcate, aceștia erau greu de găsit în lumea lui. Bărbații suficient de puternici pentru a-l proteja într-o situație temporară ca aceasta sau chiar într-o retragere de lungă durată erau prea periculoși. În schimb, bărbații controlabili și mai puțin ambițioși ar fi fost prea slabi pentru a ține țara laolaltă și a-l proteja de dușmanii săi.

A existat totuși o excepție. Generalul Andrei Sokolov.

Krupin îl întâlnise pentru prima dată pe tânărul ofițer al armatei sovietice în timpul zilelor sale de KGB, iar prietenia lor dănuise pe măsură ce urcaseră în ierarhie. Când Krupin a devenit președinte, unul dintre primele sale acte a fost promovarea lui Sokolov la conducerea forțelor armate ruse.

Era un om neobișnuit de strălucit care, în alte vremuri și locuri, ar fi putut deveni cercetător sau profesor universitar de renume. În ce domeniu, însă, se putea doar specula. Interesele sale păreau să se schimbe aproape zilnic. Fizică, tehnologie, istorie, psihologie. Toate erau la fel de valoroase în ochii lui. Pentru o vreme, devenise chiar obsedat de șah, provocându-l în cele din urmă la o partidă pe cel mai bun jucător din Rusia. Fusese învins categoric, bineînțeles, dar în trei ori mai multe mutări decât fusese prevăzut. Sokolov fusese cel care dezvoltase inițial ideea de a aplica metodele de dezinformare internă ale lui Krupin la restul lumii. La vremea respectivă, părea puțin probabil ca o tehnologie în devenire numită internet să ofere vreodată o platformă suficientă. Dar Krupin îl răsfățase cu bani și resurse, așa cum făcea întotdeauna. Iar acum, acel mic program ridicol început într-o magazie de lângă Omsk fusese folosit pentru a submina Uniunea Europeană, a destabiliza Ucraina și țările baltice și a influența curentul politic din America.

Conceptul de putere era șocant de nebulos în lumea modernă. Existase o vreme când aceasta decurgea din economiile în creștere, alianțele politice și echipamentele militare. Acum, ea izvoră ca prin magie din tastaturile copiilor.

Krupin s-a clătinat în scaun la o durere bruscă și ascuțită în coastă. De atâtea ori până atunci atribuisese acest tip de disconfort vârstei, dar acum era însoțită de un val de adrenalină. Se răspândise cancerul? Oare îi invadase corpul, sifonându-i forța și viclenia care îl făceau să fie cine era?

O structură modernă construită într-un deal s-a ivit la vedere și sentimentul vag de panică s-a atenuat. Era singura casă la vedere, iar cel mai apropiat oraș de vreo importanță se afla la mai bine de cincisprezece kilometri distanță. În timp ce agențiile de informații ale lumii erau pe deplin conștiente de cine locuia acolo, nimeni din regiune nu era. Sokolov nu a părăsit niciodată incinta închisorii sale opulente. Nu avea nicio dorință în acest sens. Rolul său în conducerea Mamei Rusia se încheiase demult și era mulțumit să trăiască în compania cărților sale.

În timp ce limuzina urca pe drumul sinuos, Krupin și-a dat seama că nu mai comunicase cu Sokolov de aproape cinci ani. Îl pusese pe om sub supraveghere, desigur, dar fusese un gând secundar – mai mult pentru a se asigura că nu va cădea în mâinile inamicului decât pentru orice altceva.

Era o risipă incredibilă ca un asemenea om să lăncezească astfel în exil, dar existau puține alternative. Când se descoperise că ordonase torturarea și executarea civililor în Georgia, lumea a cerut ca el să fie judecat pentru crime de război. Krupin a refuzat, dar protestul a făcut imposibilă menținerea sa în fruntea forțelor armate sau chiar trecerea sa la un rol mai puțin important în guvern.

Acesta a fost compromisul la care s-a ajuns. Cel mai talentat și mai loial om pe care îl cunoscuse vreodată va fi relegat în obscuritate și, în cele din urmă, îngropat în acest pustiu al Mării Negre.

Clădirea era construită în întregime din blocuri de piatră albă, o structură tentaculară pe care Sokolov o proiectase personal pentru a face aluzie cu gust la trecutul Rusiei. Limuzina lui Krupin a mers în paralel cu un pisc îngust care dădea spre Marea Neagră, oprindu-se în cele din urmă la intrarea principală.

A coborât, făcându-le semn oamenilor săi să se întoarcă și pornind spre ușă. Nimeni nu știa că venea, iar Sokolov nu avea nici o pază. Singurul său contact uman era cu o bătrână localnică care gătea și făcea curat pentru el.

Ea a fost cea care a răspuns, cu ochii măriți de șocul de a-l găsi pe președintele Rusiei la ușa ei. Era îndoielnic că avea vreo idee pentru cine lucra. Cel mai probabil, ea presupunea că Sokolov era doar un alt oligarh minor care încerca să își trăiască liniștit pensia.

„Andrei este acasă?” a spus Krupin, știind deja răspunsul. Era întotdeauna acasă.

„Da... ...”, a bâiguit ea. „Vă rog. Intră înăuntru. O să... Îi voi spune că ești aici.”

El a acceptat invitația, intrând în cupola impunătoare a intrării în timp ce ea se grăbea să-și găsească stăpânul. Bineînțeles, Krupin plătise pentru toate acestea. Se oferise, de asemenea, să pună la dispoziție femeii tinere și frumoase ale căror abilități depășeau cu mult menajul casei. Sokolov refuzase întotdeauna, susținând că acestea l-ar fi distras de la studiul și contemplarea sa.

Fostul general a apărut la capătul holului, mișcându-se cu o viteză surprinzător de ușoară. Pantalonii lui bronzăți și cămașa albă amăgită aveau încă o precizie militară vizibilă, la fel ca și părul tuns scurt. Era cu patru ani mai tânăr decât Krupin, cu un fizic mai puțin voluminos, întreținut într-o sală de gimnastică elaborată din spatele casei.

„Domnule președinte, de ce nu ați sunat? Aș fi pregătit ceva”.

Nu era evidentă nicio teamă, în ciuda posibilelor ramificații ale unei vizite surpriză ca aceasta. Dacă Krupin ar fi decis că existența continuă a fostului general nu mai era în interesul Mamei Rusia, Sokolov ar fi acceptat această evaluare fără să pună întrebări.

„Andrei”, a spus Krupin, îmbrățișându-l pe bărbat. „A trecut prea mult timp.”

„Nu destul de mult timp”, a dezaprobat Sokolov în timp ce se îndepărtau. „Nu ar trebui să fiți aici, domnule. Americanii supraveghează totul.”

„Bineînțeles că da. Există un loc unde putem vorbi?”

Sokolov l-a condus spre un birou modest din aripa de est a casei. Era aproape identică cu cea pe care insistase să o aibă la Kremlin cu atâția ani în urmă – fără ferestre și plină de cărți despre toate subiectele de sub soare. Volumele de pe biroul său sugerau că interesele sale erau în prezent centrate pe Imperiul Roman sub Traian.

Pe peretele din spate se afla o hartă a vestului Rusiei și a țărilor limitrofe. Sokolov inserase ace roșii care reprezentau prezența militară rusă la granițele Letoniei, Lituaniei și Estoniei, precum și trupele staționate în Ucraina. Acele albastre reprezentau forțele NATO, inclusiv informații surprinzător de precise despre exercițiile în curs de desfășurare în Polonia. Fără îndoială, informațiile fuseseră culese din știri în engleză, rusă și germană, limbile pe care le vorbise când fusese forțat să se pensioneze. Poate că acum erau mai multe.

„Ceai, domnule președinte? Cafea?”

„Ceva mai tare, cred”, a spus Krupin, rearanjând câteva dintre ace pentru a crea o imagine mai precisă.

Sokolov a încremenit o clipă, calculând ramificațiile strategice ale schimbărilor înainte de a continua spre un bar dezafectat.

Krupin a aruncat înapoi vodca pe care i s-a dat, în timp ce Sokolov s-a prefăcut că bea din a lui. Nu fusese niciodată un mare băutor. Amortirea acelei minți magnifice se pare că îl făcea să se simtă inconfortabil.

„Credeți că puteți intimida NATO să refuze să accepte Ucraina ca membru?”. a întrebat Sokolov, aruncând din nou o privire la harta modificată.

„Nu credeți?”

„Nu prea am ce comenta.”

„Întotdeauna este locul tău, Andrei. Regret foarte mult că a trebuit să te îndepărtez. Absența ta a fost resimțită din plin.”

„Eu te-am pus în această poziție”, a spus Sokolov. „A fost doar eșecul meu și sunt recunoscător pentru modul generos în care ai gestionat situația. Meritam mai puțin.”

Krupin a râs. „Întotdeauna soldatul devotat. De fapt, ai meritat mai mult decât am putut eu să-ți ofer. Știi că în unele sondaje americane sunt mai popular decât președintele lor? Eu, omul dedicat distrugerii alianței occidentale! Asta și toate celelalte lucruri au început cu viziunea ta, Andrei”.

„Natura umană nu poate fi negată, domnule. Lumea este atât de complexă încât omul obișnuit nu mai este capabil să o înțeleagă. În fața acestui fapt, se poate conta pe ei să se retragă în tribalism. În naționalism.

Oamenii au nevoie de ceva de urât pentru a-și întări propria identitate. Iar amenințările interne – oamenii cu care interacționează în fiecare zi – sunt cei pe care îi urăsc și de care se tem cel mai mult.”

„O observație perspicace făcută la momentul potrivit în istorie”, a spus Krupin, luând loc în spatele biroului lui Sokolov. Era singurul scaun, iar oboseala începea să-l tragă de mânecă.

„Dar tu ai dus-o mult dincolo de tot ce mi-am imaginat vreodată, Maxim. Și ai alimentat destul de eficient flacăra haosului din Siria. Criza refugiaților pe care ai creat-o a lărgit fisurile din Europa.”

„Dar este suficient?”

„Cheltuielile NATO sunt semnificative”, a spus Sokolov. „Dar în mare parte irosite creând spectacole de teatru în loc să urmărească o pregătire reală. Marea Britanie a lăsat UE în urmă, Polonia, Turcia și Ungaria se întorc spre autoritarism. Iar America se retrage din rolul său de lider în lume, cu democrația sa în turbulențe. În multe privințe, Occidentul este mai slab ca niciodată în istoria modernă.”

A tăcut, iar Krupin l-a privit pe fostul general cum își plimba absent un deget pe marginea paharului său încă plin.

„Te cunosc prea bine, Andrei. Mă fletezi înainte de a lăsa să cadă celălalt pantof.”

„Nu”, a spus bărbatul. „M-am retras de mult. Hai să bem și să vorbim despre vremurile trecute”.

„Nu-ți place să bei.”

Sokolov s-a uitat la el printr-o tăcere care nu avea să dureze mult. Era un om respectuos, dar căruia îi era greu să ascundă forța intelectului său. Așteptarea a fost chiar mai scurtă decât anticipase Krupin.

„Amestecul în politica americană a reușit să-i slăbească, dar i-a făcut mai mult volatili decât docili. Mai mult, acum că sunt conștienți de campania noastră de dezinformare, vor învăța să o combată. Și în timp ce europenii suferă din cauza diviziunilor, politicienii lor naționaliști se luptă să câștige alegerile.

Ascensiunea Rusiei și întoarcerea Statelor Unite asupra lor însele au dat Europei un sentiment de interdependență și de scop. Încrederea lor în puterea Americii le-a oferit întotdeauna luxul de a fi slabi. Acum își dau seama că acel timp a trecut.”

„Și ce vor face europenii cu noua lor hotărâre, Andrei?”

„Nu știu. Dar nu aş respinge posibilitatea ca ei să accepte Ucraina în NATO. Și dacă va fi așa, Georgia și poate chiar Finlanda nu vor fi prea departe. Tampoanele noastre vor fi pierdute și, odată cu ele, flexibilitatea noastră strategică. Cu o alianță militară europeană resurgentă postată la câteva sute de kilometri de Moscova, ursul rusesc va fi declașat.”

Krupin a întins mâna spre sticla de pe birou și și-a mai turnat un pahar. Capul îi era limpede și fără dureri, ceea ce făcea ca timpul petrecut cu doctorul Fedkin să pară un vis febril. În acel moment, aproape că se putea face să creadă că testele erau o minciună și că Fedkin lucra pentru americani. Că atacurile fuseseră o afecțiune temporară care nu va mai reapare niciodată.

„Am vorbit fără să vreau”, a spus Sokolov, interpretând greșit tăcerea care se prelungea între ei. „Este încă o slăbiciune a mea. Sper...”

„Nu”, a spus Krupin. „Ai spus ceea ce trebuia spus. Și acum voi face și eu la fel.”

„Domnule?”

„Sunt bolnav, Andrei. Cancer.”

„Ce?” a spus Sokolov, părând cu adevărat uimit. „Ce fel de cancer?”

„Este în creierul meu. Vorbesc despre o operație și apoi despre începerea unui curs de chimioterapie, radiații...”. Vocea lui s-a stins.

„Prognosticul?”

Krupin a forțat un zâmbet. „Va fi nevoie de mai mult decât de cancer pentru a mă ucide, Andrei. Dar voi fi slăbit în timpul tratamentului. În mod semnificativ.”

„Suferi de simptome acum?”

„În acest moment? Nu, dar am episoade. Dureri de cap debilitante. Vedere încetoșată...”. A făcut o pauză. Era împotriva tuturor instinctelor sale, dar trebuia să dezvăluie totul. „Precum și scurte perioade de confuzie.”

Sokolov a început să se plimbe prin birou. Nu exista nicio viclenie în expresia bărbatului, niciun indiciu de ambiție. Îi fusese prezentată o problemă și acum calcula o soluție.

„Cine știe despre asta?”, a spus el în cele din urmă.

„O mână de personal medical știe că sunt bolnav. Nu le-am spus despre confuzia mentală, deși este posibil ca ei să o poată extrapola din examinările lor. Un paznic loial știe că mi se fac teste medicale, dar nu și tipul sau rezultatele.”

„Unde sunt acești oameni?”

„Îi țin într-o unitate ascunsă în afara Zhigansk-ului, fără nicio modalitate de a lua legătura cu lumea exterioară.”

Sokolov a dat din cap gânditor. „Presupun că trebuie să începeți tratamentul imediat?”.

„Așa mi s-a spus.”

„Ați căutat protocoale neconvenționale? Am citit multe despre ele. Celule stem, terapie virală...”

„Medicul meu ia în considerare toate posibilitățile, dar le respinge pe multe ca fiind prea experimentale, ineficiente sau periculoase.”

„Doctori!” spuse Sokolov cu dezgust. „Nu sunt altceva decât niște tehnicieni. Ce știi ei despre știință?”

„Oricare ar fi cursul de tratament pe care îl voi decide, voi avea nevoie de ajutorul cuiva capabil să opereze mașina politică pe care am construit-o. Și, mai important, cineva a cărui loialitate să nu o pun la îndoială.”

Sokolov se opri din mers, părând cu adevărat confuz. „Eu?”

„Tu ești singurul, Andrei. Singurul în care am putut avea încredere.”

CAPITOLUL 14

BAZA COMUNĂ ANDREWS

MARYLAND

SUA

RAPP a deconectat unul dintre ultimele scaune de pasageri rămase în Gulfstream G550 și l-a împins prin ușa deschisă. Pielea plușată i-a amortizat căderea, lăsându-l să ricoșeze pe pista slab luminată. A sărit după el și a manevrat un capăt al targului în care se afla Cara Hansen. Nu era deosebit de grea, dar perfuziile și echipamentul de ventilație făceau necesare trei persoane.

O ambulanță militară se îndrepta deja cu spatele spre el, luminile spate ale acesteia făcând ca pielea ei palidă să devină de un roz intens. Ea se înrăutățise cu câteva zile în urmă, forțându-l să o transporte cu un avion al CIA pe care practic îl eviscerase pentru a face loc echipamentului medical și personalului. Acum se aflau într-o cursă pentru a o duce la o echipă chirurgicală care aștepta la Walter Reed.

Echipajul ambulanței a încărcat-o în vehiculul lor sub supravegherea unui medic al marinei care o îngrijise în timpul zborului. Câteva clipe mai târziu, urcau cu viteză pe pistă, în lumina roșie și albastră învolburată a barei de lumini.

Era un déjà vu din nou. Nu cu mult timp în urmă fusese Scott Coleman care se agăța de viață pe o targă similară. Dintr-un motiv oarecare, să o vadă pe această fată pe care abia o cunoștea luptând pentru viața ei l-a lovit aproape la fel de tare. Poate pentru că nu își alesese o viață în pericol, așa cum o făcuse Coleman. Sau poate pentru că atunci când se uita la fața lui Cara, nu o vedea doar pe ea.

Rapp și-a luat geanta și a pornit spre un Audi Q5 parcat la vreo cincizeci de metri distanță. Claudia Gould nu a coborât să-l întâmpine așa cum ar fi făcut-o în mod normal, așa că el și-a aruncat geanta prin geamul din spate deschis și în scaunul înălțător gol al Annei.

S-a urcat în el, iar Claudia a accelerat fără să scoată un cuvânt. Aerul de noapte care curgea prin fereastra deschisă nu mai era la fel de greu ca în Costa Rica. Senzația lui pe pielea lui și mirosul familiar al orașului era reconfortant într-un mod care i-a luat o clipă să îl identifice.

Era bine să fii acasă.

„Cum se simte?” a spus Claudia în cele din urmă.

„Nu știu. Ei spun că următoarele douăzeci și patru de ore vor spune. Dar spun asta de câteva zile.”

„Ar fi trebuit să am o echipă medicală acolo”, a spus ea. „Este vina mea.”

„Eu nu aș fi autorizat-o. Nu poți planifica un noroc atât de mare, Claudia.”

„Am fi putut...”

„Am fi putut să nu facem nimic. Tu joci procentele în acest joc. Dacă încerci să plănuiești pentru fiecare lovitură de trăsnet și atac de rechin, sfârșești prin a fi paralizat. Nu-ți spun nimic din ceea ce nu știi aici.” Când ea nu a răspuns, el a înclinat scaunul pe spate și a închis ochii. Nu avusese prea mult timp pentru somn în ultimele zile. Acum, însă, Cara se afla în interiorul granițelor americane și în curând urma să fie ascunsă în Bethesda sub un pseudonim. Krupin ar fi putut înnebuni, dar nu suficient de mult încât să atace un spital militar american pentru a încerca să lichideze o fată care probabil că nu putea găsi Rusia pe hartă. Era în siguranță și, la fel de important, era responsabilitatea altcuiva. Cel puțin deocamdată.

„Ce se întâmplă în Costa Rica?”, a spus el, rupând tăcerea din mașină. Nu ar fi existat nici măcar un indiciu de relație între ei până nu ajungeau acasă. Într-un efort de a face ca această situație să funcționeze, hotărâseră să separe complet viața personală de afaceri. Coleman puneă chiar și bani pe faptul că va funcționa. Rapp vedea șansele ca fiind ceva mai rele.

„Rușii au făcut curățenie destul de bine, iar autoritățile locale sunt întinse la maximum din cauza penei de curent”, a spus ea trecând la franceza cu care se simțea mai confortabil. „Deocamdată, sunt mulțumiți că focul a fost stins la casa lui Grisha și că Cara a părăsit țara.” A aruncat o privire spre el. „Ai aruncat pe cineva în aer în junglă?”

„Sper că da”, a spus Rapp, deși nu era deloc încrezător. Oricât de mult i-ar fi plăcut să creadă că a înfipt acel RPG chiar în gâtul Nikitei Pușkin, se îndoia că era atât de norocos. „Cum stăm cu găsirea lui Grisha?”

„Irene și cu mine suntem de acord cu tine că se îndreaptă spre Rusia, dar nu suntem siguri ce are de gând să facă acolo când va ajunge. Știu că e bun, dar să-l înfrunte singur pe Maxim Krupin? Nimeni nu e atât de bun.”

Rapp s-a uitat pe fereastră în timp ce porneau pe Potomac. Avea dreptate. În acest moment, tot ce putea face Azarov era să creeze o mizerie sau să se lase ucis. Niciunul dintre cele două rezultate nu era în interesul Statelor Unite. Cel puțin nu încă.

„Rusia este un loc mare, Claudia.”

„Știu. Lucrăm la asta. Grisha operează într-un mod în care nu a mai făcut-o niciodată. Este furios, este singur, iar până acum Krupin va ști că a supraviețuit și va presupune că vine. Asta înseamnă că nu poate folosi niciuna din metodele sau contactele sale normale. Practic, suntem într-o cursă împotriva rușilor pentru a-l găsi.”

Rapp și-a rotit capul spre stânga și a privit cum luminile orașului îi spălau fața. „E în regulă. Atâta timp cât câștigăm.”

Au tăcut timp de aproape un minut înainte ca Claudia să vorbească din nou. „Am terminat cu afacerile?”

„Da.”

Ea s-a aplecat și l-a sărutat, cu un ochi pe drum. „Mă bucur că nu ai fost împușcat sau stors de un piton.” El a zâmbit. „Nu mi-ai spus despre pitoni.”

„Sau de scorpionii cu colți uriași. N-am vrut să te sperii.”

„Unde e Anna?”

„Am lăsat-o cu familia Nashes. Putem să mergem să o luăm mâine dimineață.”

Mike și Maggie Nash terminaseră recent de construit o casă în subdiviziunea Rapp. Beneficiile de securitate ale faptului că erau înconjurați de trăgători loiali s-au dovedit a fi umbrite în mod semnificativ de beneficiile unei grădinițe încorporate. Soții Nash aveau o puzderie suficient de mare și de haotică pentru ca să le ia două zile până să observe că Anna se mutase la ei.

„Putem trece pe la ei în drum spre casă, dacă vrei”, a spus Rapp.

Ea a clătinat din cap. „Ceea ce am nevoie în seara asta este o sticlă de vin bun și puțin timp pentru adulți.”

CAPITOLUL 15

LA NORD-EST DE TUAPSE RUSIA

ANDREI Sokolov a deschis seiful care fusese livrat cu două zile înainte, consolându-se cu greutatea substanțială a uşii. Fiind unul dintre oamenii responsabili de subversiunea timpurie a comunicaţiilor digitale, avea o preferinţă puternică pentru hârtie şi oţel.

Dosarul din mâinile sale avea o grosime de peste un centimetru şi conţinea tot ce se ştia despre starea medicală a lui Maxim Krupin. În ciuda faptului că îşi petrecuse ultimele douăzeci şi patru de ore parcurgând atât el, cât şi un munte de materiale suplimentare, se trezi că se holba inutil la el.

Veştile erau mai rele chiar şi decât cele mai pesimiste aşteptări ale sale. În mod ironic, Krupin fusese trădat de forţa şi duritatea care îi permiseseră să se ridice la putere. Ignorase agravarea simptomelor, permiţând tumorii să îşi înfăşoare mrejele prin creierul său. În acest stadiu, o intervenţie chirurgicală ar fi fost periculoasă şi potenţial debilitantă, în timp ce terapiile standard cu radiaţii şi medicamente ar fi fost de o eficacitate îndoielnică.

A înlocuit dosarul, selectând alte trei înainte de a încuia din nou seiful.

Lumea devenea dezlănţuită. America se retrăgea, în timp ce China îşi apăsa avantajul. Europa de Vest se clătina între implozie şi un nou sentiment de interdependenţă. Coreea de Nord crea o instabilitate care putea duce la un război care, cu siguranţă, ar fi devenit nuclear şi biologic. Noile tehnologii îndepărtau lumea de combustibilii fosili şi o îndreptau spre un viitor al surselor regenerabile sigure şi ieftine.

A fost o perioadă de pericol istoric, dar şi una de oportunitate pe care Maxim Krupin ar fi trebuit să o poată exploata. Dar acum, cel mai bun scenariu era o reducere semnificativă a capacităţii sale de a-şi conduce ţara în faţa obstacolelor care îl aşteptau. În cel mai rău caz, tratamentele sale ar fi eşuat şi ar fi lăsat în urmă un vid de putere care ar fi sfâşiat Rusia.

Sokolov s-a aşezat în spatele biroului său şi şi-a turnat o duşcă de vodcă, pe care a dat-o pe gât dintr-o înghiţitură. Arsura nefamiliară i-a apărut în gât pentru prima dată în mai bine de douăzeci de ani. Dacă nu astăzi, când?

Într-un fel, logistica necesară pentru boala lui Krupin a fost chiar mai complicată decât administrarea războiului. În timp ce ameninţările externe la adresa sa erau semnificative, ameninţările interne erau cele mai cumplite. Orice urmă de slăbiciune ar fi fost identificată şi exploatată. Era o figură publică în contact permanent cu publicul, cu liderii mondiali şi cu personalul. Chiar şi cu un control deplin al presei, simptomele bolii sale ar fi trebuit să fie ascunse cu grijă, absenţele sale în timpul tratamentului ar fi trebuit să fie explicate şi orice efecte secundare ar fi trebuit să fie anticipate. Era vital ca Krupin să continue să emane puterea, încrederea şi strălucirea care îl făceau atât de temut şi de admirat.

Dacă ar fi avut ocazia, opoziţia politică trădătoare a lui Krupin ar fi dărmat tot ceea ce realizase. Ar întoarce ţara spre interior, reducând bugetele militare şi ale serviciilor de informaţii, mituind tinerii din Rusia cu bunuri de consum şi libertate. Rusia ar dispărea în irelevanţă – o masă de pământ slab populată, cu o capacitate militară lăncezită şi o economie fără importanţă. Europeanii nu vor mai tremura şi preşedinţii americani nu vor mai face genuflexiuni. Țările aflate în criză nu le-ar mai căuta patronajul. Nu vor mai fi incluse la masa marilor puteri ale lumii. Ultimele vestigii ale gloriei Uniunii Sovietice ar dispărea pentru totdeauna.

Sokolov a deschis un dosar din faţa lui şi s-a trezit în faţa unui tânăr Grisha Azarov în uniformă Spetsnaz. A răsfoit informaţiile de fond pregătite în grabă, dar le-a găsit prea incomplete pentru a fi utile. Nu era deosebit de surprinzător din partea unui om care îşi trăise viaţa ca o fantomă în slujba preşedintelui. Informaţiile disperate nu aveau prea multă importanţă. Sokolov îl cunoştea îndeaproape pe om şi darurile sale. Mult mai interesantă era relaţia lui Krupin cu el. De ce îl atacase pe acest om? De ce era mai înspăimântat de un asasin în retragere decât de prim-ministrul Utkin? Şi ce se întâmpla cu Roman Pasternak, încarcerat, şi cu demonstraţiile naţionale de susţinere a acestuia?

Era acesta un exemplu al confuziei periodice pe care o descrisese? O descărcare de furie inutilă asupra unui om care îl abandonase şi îl sfidase? Gelozia subconştientă faţă de tinereţea şi vitalitatea lui? Cum ajunsese un maestru de marionete ca Maxim Krupin la concluzia că era profitabil să acţioneze împotriva – şi în cele din urmă să nu reuşească să-l ucidă – lui Grişa Azarov?

Sokolov s-a deplasat spre spatele dosarului pentru a scana cea mai recentă actualizare. Fotografia pe care a găsit-o fusese făcută de serviciile secrete ruseşti cu doar câteva zile înainte. Ea înfăţişa doi bărbaţi încă neidentificaţi oficial care stăteau în curtea unui spital din Costa Rica. Cel din umbră purta părul suficient

de lung încât să-i atârne pe fața bărboasă. Celălalt, un bărbat blond cu o tunsoare în stil militar, era la vedere.

Nu avea nevoie de serviciile secrete ale Rusiei pentru a-i spune că acesta din urmă era Scott Coleman. Și dacă acela era Coleman, era probabil ca bărbatul din umbră să fie nimeni altul decât Mitch Rapp.

Și-a trecut o mână peste fotografie, încercând să-și imagineze un scenariu care l-ar fi adus pe omul CIA acolo. Detaliile relației sale cu Azarov erau neclare, dar era clar că exista o relație. Dacă se afla acolo cu o echipă de luptă, părea sigur că Agenția descoperise implicarea Rusiei în sabotarea rețelei electrice din Costa Rica, precum și faptul că aceasta fusese făcută în sprijinul efortului de a-l elimina pe Azarov. Iar cu această operațiune banală, Krupin crease o serie de probleme deloc banale. Prima era evidentă. Grisha Azarov, unul dintre cei mai eficienți ucigași din lume, ar fi căutat răzbunare. În al doilea rând, era fezabil ca Mitch Rapp, fără îndoială cel mai eficient criminal din lume, să-l ajute. Și, în cele din urmă, Krupin adăugase inutil la impresia că comportamentul său devenise neregulat – lucru care nu i-ar fi scăpat formidabilei Irene Kennedy.

Se auzi un ciocănit la ușa lui și el închise dosarul. „Da.”

Un colonel tânăr și impecabil, recomandat de Krupin, a intrat cu încă un dosar în mână.

„Avem câteva informații inițiale despre chestiunile medicale care v-au interesat, domnule general. Ați dori să le vedeți așa cum au fost primite sau...”

„Așa cum sunt primite”, a spus Sokolov, bătând un loc gol de pe biroul său. „Și adu-mi mașina. Vom pleca spre Moscova într-o oră.”

„Bineînțeles”, a spus el, glisând dosarele pe poziție. „Asta e tot, domnule?”

Sokolov a dat din cap și a așteptat ca bărbatul să dispară înainte de a răsfoi informațiile adunate recent. S-a oprit la o imprimare a unui RMN cranian, ținând-o în mână pentru a examina o tumoră care creștea în creierul unei femei care era tratată la Voronej. Era similară ca mărime și poziție cu cea a lui Krupin, așa că a notat în dosar că trebuiau luate măsuri. Cel de-al doilea dosar conținea informații mai teoretice – o colecție de articole despre diverse terapii experimentale și neconvenționale împotriva cancerului care se desfășurau în alte părți ale lumii. Era prea mult pentru a o parcurge înainte de a pleca, dar va avea suficient timp să o digere înainte de sosirea la Moscova.

Sokolov s-a îndreptat spre o oglindă pe care o agățase în acea dimineață. După ce și-a netezit câteva riduri imaginare de pe uniformă, și-a îndreptat atenția spre insigna care îl desemna Mareșal al Federației Ruse. Fiind al doilea om din istorie care deținea un astfel de rang, era foarte conștient de greutatea acestuia și de provocările care îl așteptau.

A ieșit în cele din urmă din birou, pornind pe hol în zgomotul nefamiliar al pocnetului pantofilor de rochie pe gresie. Menajera lui a apărut din sufragerie, fața ei îmbătrânită înregistrând șocul de a-l vedea în uniformă militară.

„Sunteți . . . Pleci?”

Confuzia ei era de înțeles. Își petrecuse cea mai mare parte a unui deceniu având grijă de nevoile unui bărbat pe care ajunsese să-l cunoască drept un erudit retras. Nu au existat excursii în lumea exterioară, nici vizitatori, nici comunicări. Iar acum această realitate fusese dată peste cap.

„Eu sunt.”

„Când vă veți întoarce?”

„În curând.”

„Și președintele Krupin? Va veni din nou?”

Sokolov a zâmbit. „Ce-ar fi să-mi faci un ceai pentru drum?”

A privit-o cum se întoarce și șchioapătă spre bucătărie. Oskana avea aproape optzeci de ani și era complet singură. Singurul ei fiu fusese ucis în Afganistan, iar soțul ei era plecat de aproape la fel de mult timp. Îl servise bine, dar îl văzuse pe Krupin și nu se știa ce auzise sau presupunea de atunci.

Deschise clapeta lustruită a tocului și scoase pistolul din el. Glonțul a lovit-o în ceafă și ea s-a prăbușit, fără să fi simțit nimic. Nimeni în afară de el nu-i va simți lipsa.

Sokolov a fost mulțumit să îl vadă pe noul său asistent intrând în grabă cu propria armă scoasă. Fusese ales pentru eficiența și capacitatea sa intelectuală, dar se părea că avea și coloană vertebrală.

Sokolov a pornit spre ușă în timp ce tânărul colonel se uita fix la femeia căzută.

„Ai grijă de asta”, a spus el în timp ce trecea.
„Bineînțeles, domnule general. Nu vă mai gândiți la nimic.”

CAPITOLUL 16

LA NORD-VEST DE ZHIGANSK

RUSIA

ANDREI Sokolov a pășit peste cablul care alimenta iluminatul temporar de deasupra capului și și-a continuat drumul pe un hol proaspăt vopsit. Depozitul din oțel și beton nu mai avea o configurație deschisă și nici nu mai era plin de deșeuri. Dimpotrivă, fusese transformat într-o unitate medicală de ultimă generație și într-un centru de comandă temporar, demn de liderul Rusiei.

A trecut pe sub un muncitor care fixa muluri aurite de-a lungul tavanului și apoi a cotit pe un coridor aflat încă în faza de gips-carton. Pe baza celei mai recente ședințe de informare, mai rămăseseră doar trei muncitori – toți autorizați pentru proiecte strict secrete și toți muncind în afara centrului nervos al clădirii. Nu știau nimic despre legătura structurii cu Krupin și nici măcar unde se aflau în Rusia. Și, după ce fuseseră plătiți, nu aveau niciun motiv să le pese.

Coridorul evolua în ceva care semăna mai mult cu un spital decât i-ar fi plăcut, dar cerințele de igienă trebuiau îndeplinite. La capătul său, cortul de plastic dispăruse, fiind înlocuit cu o sală de operație elaborată din sticlă. Înăuntru, mai mulți membri ai personalului medical mascați și îmbrăcați în robe erau înghesuiți în jurul unei mese de operație. Pe aceasta se afla o femeie de vârstă mijlocie, ale cărei extremități erau legate și al cărei cap era fixat într-un cadru metalic. Își mișca disperată ochii dintr-o parte în alta, dar nu se putea mișca altfel.

Ea era una dintre numeroasele persoane din întreaga Rusie care fuseseră identificate ca având probleme de sănătate similare cu cele ale lui Krupin. Li se oferise includerea în studii medicale fictive, vândute ca având o mare probabilitate de a le salva viața. Realitatea era oarecum diferită. Deși erau într-adevăr implicați în studii medicale critice, scopul era de a-i supune la medicamente și proceduri experimentale prea periculoase pentru a fi testate pe Krupin. Acest participant avea o tumoră pe creier similară ca mărime și poziție cu cea a președintelui.

Una dintre asistente l-a zărit pe Sokolov prin geam și l-a indicat bărbatului care stătea lângă ea. Era unul dintre cei mai buni neurochirurghi de top din țară, un omuleț arogant, cu o politică și loialitate îndoielnică. În acest moment, nu știa nimic despre situația lui Krupin sau despre prezența lui Krupin în unitate. Singura lui sarcină era să încerce să îndepărteze cât mai mult posibil din tumora din creierul acestei femei ne semnificative. Pericolele și beneficiile potențiale trebuiau să fie evaluate, iar procesul de recuperare al acesteia trebuia înregistrat în cazul în care ar fi fost necesar ca Krupin să se supună unei proceduri similare.

Judecând după mersul său, în timp ce se grăbea spre ușile de sticlă care duceau din sală, nu era un rol de care să fie fericit.

„Tu ești șeful?”, a spus el, oprindu-se la mai puțin de un metru distanță și examinând uniformă lui Sokolov cu un dispreț deschis.

„Eu sunt.”

„Ce înseamnă toate astea? Am fost luat din casa mea în miez de noapte și mi s-a spus că este o urgență. Apoi am fost urcat într-un avion și adus aici. Nu mi s-a permis să comunic cu familia mea și am pacienți în spitalul St. Petersburg care...”

„Atunci termină-ți misiunea aici”, a spus Sokolov, făcând un efort să ignore lipsa de respect. Membrii clasei intelectuale a Rusiei deveneau insuportabil de aroganți, crezând cu tot mai multă certitudine că statul exista pentru a-i servi pe ei și nu invers.

„Concurează-mi misiunea aici?”, a spus el, arătând spre subiectul îngrozit de cealaltă parte a geamului.

„Adică să o oprezi pe femeia aceea?”

„Da.”

„Atunci este evident că nu știi nimic despre tumorile cerebrale sau despre chirurgie.”

„Dimpotrivă. Am înțeles că are o tumoră malignă care va fi extrem de dificil de îndepărtat chirurgical.”

„Șansele ca o intervenție chirurgicală să-i îmbunătățească semnificativ prognosticul sunt extrem de mici”, a spus el pe un ton exasperat și pedant. „Pericolele unei intervenții chirurgicale depășesc cu mult orice...” „Și totuși, intervenția chirurgicală este exact ceea ce aveți de gând să faceți”, a spus Sokolov, tăindu-i calea.

Chirurgul s-a holbat la el, părând un pic amețit. „Nu voi face asta.”

Sokolov a dat din cap, păstrându-și vocea egală. „Ori te operezi, ori îți voi lipi ochii cu bandă adezivă și te voi face să mă privești cum îți dezmembrez copiii.”

Bărbatul a făcut un pas înapoi ezitant, încercând să proceseze ceea ce tocmai auzise. Și în acea scurtă pauză, Sokolov a decis că se săturase. L-a plesnit pe bărbat peste față suficient de tare încât să-l lase în patru labe, uitându-se la sângele care i se scurgea din nas.

„Vreau să fiu foarte clar, doctore. Ceea ce tocmai ți-am spus nu este o prescurtare pentru o pedeapsă încă nedefinită. Te voi încătușa de un scaun în sala de operație, îți voi lega ochii cu bandă adezivă și te voi obliga să privești în timp ce voi folosi instrumentele tale pentru a-ți sfâșia familia. M-am înțeles?”

Medicul nu a răspuns, în schimb a întins mâna pentru a încerca să oprească fluxul de sânge. Sokolov s-a folosit de o cizmă lustruită meticulos pentru a-l împinge pe spate înainte de a se apleca asupra gâtului său.

„Nu a fost o întrebare retorică, doctore”.

„Ba da!”, a înecat el. „Da, am înțeles.”

Sokolov a pornit înapoi pe coridor. „Atunci aștept cu nerăbdare să citesc raportul tău despre procedură”.

- - -

Sokolov și-a accelerat ritmul, observând că avea o întârziere de aproape două minute față de program.

Deși fără îndoială productivă, întâlnirea sa cu neurochirurgul durase mai mult decât se anticipase.

S-a apropiat de o despărțire a coridorului și s-a străduit să-și amintească care ducea la camerele private ale lui Krupin. Dar apoi l-a văzut pe președinte stând în mijlocul holului, pe dreapta.

„Domnule, ce căutați aici? Zona nu este încă securizată.”

Krupin nu a reacționat, continuând în schimb să privească în tăcere prin peretele de sticlă din fața lui. Pe partea cealaltă era o infirmerie plină de oameni fixați pe paturi. Cei mai mulți erau sedați, dar câțiva erau supuși unor experimente care împiedicau acest lucru. Acei puțini se uitau înapoi la ei prin fereastră, un amestec de furie, confuzie și teamă jucându-se pe fețele lor. Puțin mai îngrijorătoare era recunoașterea evidentă, dar în cele din urmă nu conta prea mult. Nimeni nu avea să părăsească acel loc în viață.

„Cine sunt ei?” a spus Krupin în cele din urmă.

„Pacienți care suferă de afecțiuni asemănătoare cu ale voastre și câțiva prizonieri sănătoși care ne vor ajuta cu anchete medicale mai generale”, a răspuns Sokolov. „Bărbatul din spate cu tatuaje, de exemplu, este supus unei chimioterapii experimentale agresive care ar putea avea capacitatea de a vă ataca tumora. Este cam de vârsta ta și, ca și tine, destul de puternic – încă unul dintre cei mai temuți oameni din închisoarea Delfinul Negru. Ne vom folosi de el pentru a înțelege efectele secundare în cazul în care se va considera că este suficient de sigură și eficientă pentru a ți-o administra. Vom folosi informațiile pentru a-ți ajusta programul și îndatoririle.”

Din nou, Krupin nu a răspuns, strâmbând din ochi în strălucirea care ieșea din geam. Părea că se străduiește să se concentreze și, mai îngrijorător, să proceseze ceea ce tocmai auzise. Era greu de știut dacă confuzia lui era fizică sau emoțională. Ceea ce era evident, însă, era că lipsa de vârstă pe care o emana dintotdeauna dispăruse. Părea secătuit. Era mic.

„Îmi pare rău că nu am fost acolo să vă întâmpin când ați sosit, domnule. Este...”

„Nu te-am adus înapoi ca să fii comitetul meu de primire.”

Sokolov a pus o mână pe spatele vechiului său prieten și l-a ghidat pe hol. „A mers totul bine? Îmi imaginez că a fost o zi solicitantă.”

Krupin își petrecuse ultimele douăzeci și patru de ore mutându-se cu elicopterul de la o tabără sălbatică la alta. Asistat de o echipă de filmare și de oameni de machiaj, fusese documentat la vânatoare, la rafting și folosind un foc deschis pentru a găti vânatul pe care aparent îl omorâse. Fotografiile și înregistrările video urmau să fie distribuite presei de stat pe măsură ce tratamentele sale erau efectuate – oferind o scuză pentru absența sa de la Kremlin și înfățișându-l în cea mai robustă formă a sa.

Pereții albi și podelele din linoleum au făcut loc covorului roșu și lambriurilor bogate care fuseseră nerecomandate în zona medicală. Iluminatul era acum asigurat de candelabre, iar tablouri cu momente cruciale din istoria Rusiei împodobeau pereții.

„Ați realizat multe în zilele în care v-ați întors”, a observat absent Krupin.

„Mă îndoiesc că veți sta mult timp aici, dar am vrut să vă simțiți confortabil”, a spus Sokolov, deschizând o ușă la capătul coridorului. Camera în care aceasta ducea era de puțin peste zece metri pătrați, formată dintr-un dormitor și o zonă de zi mobilată cu antichități rusești.

Medicul personal al președintelui, Eduard Fedkin, aștepta lângă un fotoliu imens din piele, cu un cărucior de perfuzii instalat lângă el. Cocktailul personalizat de otrăvuri pe care îl conținea urma să fie prima fază a tratamentului lui Krupin.

„Sunteți gata, domnule?” a spus Fedkin. „Dacă da, vă rog să vă dați jos jacheta de costum și putem începe.”

Krupin a așezat-o cu grijă pe o masă și s-a așezat, întâlnind în cele din urmă privirea lui Sokolov în timp ce Fedkin îi lega o bandă de cauciuc în jurul bicepsului. „Ce vești aveți despre Azarov?”

Era improbabil ca această problemă să se afle în prim-planul minții lui Krupin în acel moment. Cel mai probabil avea nevoie să fie distras de la ceea ce i se întâmpla.

„Oamenii noștri cred că în prezent se află în Maryland”, a spus Sokolov. În realitate, aceasta nu era mai mult decât o speculație bazată pe locația lui Cara Hansen. Nu existau deloc informații de încredere cu privire la locul unde se afla Azarov.

„Și oamenii care l-au ajutat?”

Raportul serviciilor de informații care îl identifica pe Scott Coleman nu fusese încă semnat, așa că, încă o dată, Sokolov a ezitat. „Probabil mercenari pe care îi avea la comandă. Pierderea curentului electric l-ar fi făcut suspicios. L-ai antrenat să fie paranoic și și-a învățat bine lecția.”

„Tarben Chkalov?”

Oligarhul îmbătrânit era, fără îndoială, al doilea cel mai puternic om din toată Rusia. Averea sa personală depășea zece miliarde de dolari americani, iar imperiul său de afaceri, în mare parte legitim, se întindea pe tot globul. Era la fel de bine respectat de contemporanii săi, de oficialii guvernamentali ruși, de organizațiile criminale și de guvernele străine. Cel mai periculos, însă, a fost darul straniu al lui Chkalov de a simți vânturile schimbării înaintea altora. Dacă cineva putea să descopere ce se întâmpla și să profite, acela era acest bătrân decrepit.

„Este la casa lui din afara Sankt Petersburgului, domnule. Maiorul Pușkin finalizează planurile pentru a face față situației. Pare destul de nerăbdător să-și dovedească valoarea după ce s-a întâmplat în Costa Rica.”

Krupin a tresărit când cateterul intravenos i-a intrat în braț. „Azarov nu este în Maryland.”

„Domnule?”

„Îl cunosc, Andrei. Eu l-am făcut. Și pot să-ți spun că vine după mine.”

„Mă voi interesa personal de evoluția anchetei, dar nu uitați că el este doar un singur om. Un criminal talentat? Absolut. Dar nu are cum să te găsească aici și ar fi nevoie de o armată pentru a penetra securitatea de la Kremlin. Cu siguranță, Azarov ar fi conștient de acest lucru.”

Krupin și-a fixat ochii pe o secțiune goală de perete, în timp ce substanțele chimice începeau să curgă în el. „Poți pleca, Andrei. Ieși afară.”

CAPITOLUL 17

LA EST DE KOSTOMUKSHA RUSIA

GRISHA Azarov a fost nevoit să încetinească vehiculul său până la o viteză redusă atunci când, în sfârșit, a început să plouă. Škoda din epoca sovietică îi fusese furnizată de contrabandiștii finlandezi pe care îi ținea la dispoziție de mai bine de zece ani. Era reconfortant de banală, dar, în rest, nu inspira încredere în mod deosebit. Ștergătoarele de parbriz nu făceau mai mult decât să păteze geamul, împrăștiind strălucirea

farurilor care abia se proiectau dincolo de bara de protecție din față. Totuși, undeva acolo, dincolo de acel halou întunecat, se afla Maxim Krupin.

Azarov își petrecuse ani de zile în slujba omului, dar îi luase doar primele șase luni pentru a descoperi că Krupin era un monstru care înjunghia pe la spate, a cărui viață era guvernată de frică și care credea că loialitatea era o stradă cu sens unic. Având în vedere această realizare, Azarov a direcționat sute de mii de euro către organizații criminale care i-au păstrat deschise mai multe căi de scăpare. Și, deși tăiașe aceste legături cu ceva timp în urmă, liderul uneia dintre aceste organizații acceptase să-l ajute. Alegerea pe care Azarov i-o prezentase – să câștige un onorariu generos sau să moară împreună cu familia, prietenii și toți cei pe care îi cunoscuse vreodată – s-a dovedit a fi una ușoară.

Norii din nord s-au despărțit pentru o clipă, permițând luminii lunii să lumineze un lac din stânga lui și întinderea pustie în orice altă direcție. A accelerat din nou, încercând să folosească drumul sinuos pentru a respinge emoțiile care amenințau să-l copleșească. Era moartă? În viață? Se trezise ca să-l găsească plecat? Pentru a descoperi că era din nou singură, așa cum fusese de atâta timp?

A coborât geamul și a lăsat aerul rece și umed să umple mașina. Nu avea cum să răspundă la aceste întrebări. Era un om vânat – nu doar de Krupin, ci acum, fără îndoială, și de americani. Se putea avea încredere în Rapp pentru a se asigura că Cara era îngrijită, dar datoria lui de onoare se încheia aici. Irene Kennedy era o femeie precaută, care nu ar fi vrut ca o carte sălbatică să umble liber în Rusia. În cele din urmă, Rapp i-a fost loial ei și țării sale.

Întunericul s-a apropiat din nou și a aruncat o privire la GPS-ul care îi fusese pus la dispoziție.

Șaisprezece ore până la Moscova.

Și apoi ce se va întâmpla?

Nu se mai simțise niciodată în felul acesta – sau, într-o oarecare măsură, în nici un fel – până atunci. Chiar și în copilărie, avusese o senzație ciudată de detașare de lume. Mai mult un observator decât un participant. A stat în fundal, cântărind alternativele, adunând date și făcând presupuneri atent verificate. Doar atunci când era convins că a înțeles toate variabilele, acționa chiar și în cele mai banale chestiuni. Acum, însă, scăpase din Costa Rica cu scopul deloc banal de a asasina un om pe care mulți îl considerau cel mai puternic din lume. Nu a adunat date, nu a cântărit alternative și nu a făcut nicio presupunere. În general, s-a gândit mai puțin decât se gândise la placa de surf pe care o făcuse pentru ziua de naștere a lui Cara.

Peste șaisprezece ore, ce avea de gând să facă? Să ia cu asalt Kremlinul cu un pistol? Nu. Trebuia să-și scoată fata din minte și să devină persoana care fusese odată. Dar oare mai era posibil așa ceva? Era surprinzător cât de distant se simțea acel om. Surprinzător să se trezească întrebându-se ce ar fi făcut Grisha Azarov în această situație.

O benzinărie din blocuri de zgură și scândură a apărut din întuneric, determinându-l să oprească. A încercat una dintre pompe, meditănd cu nesaț la otrăvuri exotice și la cât de departe ar călători un curent electric de-a lungul bălților din Piața Roșie. Lucruri pe care bătrânul Grisha Azarov le-ar fi examinat deja din toate unghiurile. Noul Azarov, însă, era mai preocupat de cât de neobișnuit cu frigul devenise și de cât de departe se simțea de casă.

Pompa nu a funcționat. Fără îndoială, trebuia să plătească mai întâi, dar nimeni nu părea dispus să înfrunte ploaia pentru a-i lua banii. A pornit spre clădirea slab luminată, meditănd la familia înstrăinată a lui Krupin și la oamenii apropiați lui. Ar putea fi ei cheia accesului? Loialitatea lor se baza mai mult pe frică și pe clientelism decât pe o adevărată înrudire cu președintele sau cu domnia sa. Din nefericire, cantitatea de teamă și de clientelism pe care Krupin o putea aduce era considerabilă.

Fereastra era deschisă în stânga ușii și Azarov a luat act de ea, uitându-se instinctiv în spatele lui. Într-o noapte ca aceasta, era ceva neobișnuit, dar nu scandalos. Mirosul de mușchi se simțea cum curgea din clădire și era probabil ca casierul să nu fi vrut să fie închis înăuntru. Totuși, mâna lui Azarov s-a apropiat puțin mai mult de arma sa.

Rafturile erau numeroase și pline de produse de bază necesare celor câțiva oameni care numeau această zonă rurală casă. Auzind sunetul strident al unei emisiuni de jocuri rusești, s-a îndreptat spre ea, zărind în cele din urmă două picioare încălțate sprijinite lângă o casă de marcat.

„Ați putea să porniți pompa?”, a spus el peste sunetul televizorului așezat pe tejghea.

„Nu există benzină. Dar conservele de ton sunt la reducere.”

Azarov și-a smuls pistolul de la brâu la auzul vocii americane, ținându-l în fața lui în timp ce aluneca încet spre dreapta.

Mitch Rapp era aplecat pe spate într-un scaun vechi de birou, aparent atent la ecranul televizorului. Mâna stângă era ascunsă în poala lui și ținea aproape sigur în mână Glock 19 pe care îl prefera. Mai rău, fereastra deschisă din spatele lui Azarov oferea o țintă curată pentru un lunetist aflat afară. Aproape cu siguranță Charlie Wicker – unul dintre cei mai buni din domeniu.

În ciuda situației sale dezastruoase, lui Azarov îi era imposibil să se concentreze asupra supraviețuirii sale. „Este în viață?”

„Ultima oară când am auzit.”

Arma a clătinat o clipă la impactul acelor cuvinte.

„Cum m-ați găsit?”

„Soțul Claudiei s-a folosit de aceiași contrabandiști pentru a intra în Rusia când l-a ucis pe Nestor Mushket.”

„Acela era Louis Gould? Nu cred că serviciile noastre de informații au stabilit vreodată cine a executat acea lovitură.”

Mâna lui Rapp a început să se ridice, iar rusul s-a încordat, dar nu ținea în mână decât versiunea rusă a unui Twinkie.

„Deci, care este planul”, a spus Rapp, desfăcând-o. „Intri pur și simplu în Kremlin și îl împuști pe președinte?”

„Nu știu.”

Omul de la CIA și-a lăsat picioarele pe podea și s-a întors pe scaun pentru a-l privi în față. „Ce i-ai făcut lui Krupin ca să-l faci să trimită acea echipă?”

„Nimic. Vă jur”, a spus Azarov, băgându-și arma înapoi în pantaloni. „Ce m-ar fi putut motiva să îl enervez pe om? Și dacă am făcut-o, de ce aș fi fost complet nepregătit când a ripostat?”

Expresia lui Rapp s-a înmuiat puțin. „Trebuie să recunosc că am fost puțin surprins că te-au prins stând la fereastră.”

„Îl cunosc pe Krupin, Mitch. Nu a fost fericit când l-am părăsit, dar asta nu este suficient pentru a-l face să acționeze – mai ales unul atât de deschis. Eu eram instrumentul pe care îl folosea în astfel de situații și pot să-ți spun că m-a folosit cu moderație. Doar atunci când trebuia înlăturată o amenințare obiectivă sau când trebuia transmis un mesaj. Moartea mea nu servește niciunuia dintre aceste scopuri.”

Rapp nu a răspuns, în schimb a mușcat din capătul Twinkie-ului și a mestecat gânditor.

„Deci ești aici să mă ajuți sau să mă omori, Mitch?”

„Să te ajut să ataci Kremlinul? Cred că o să refuz.”

„Cu amândoi și cu resursele CIA, am putea avea o șansă să-l ucidem.”

„Ai oameni în care ai încredere în Rusia?”

„Nu. Krupin s-a asigurat de asta. Mi-a dat totul și mi-a clădit o reputație care a ajuns la limita supranaturalului. Oricine știe cine sunt, fie mă urăște, fie se teme de mine.”

„Atunci începe să pară un fel de afacere unilaterală, nu-i așa? Eu strâng informațiile, ofer întăriri și risc să mă confrunt cu un atac masiv asupra mea și a Agenției, în timp ce tu... . . .ce? Tragi?”

„Ce-mi ceri să fac, Mitch? Să plec? Ai făcut asta o dată. Ai arătat milă omului care ți-a ucis soția. Și, din câte îmi amintesc, acea decizie s-a soldat cu moartea mentorului tău.”

Rapp s-a ridicat și s-a aplecat peste teighea. Mâna lui stângă se afla acum în spatele unui teanc de cartușe de țigări. Oare acolo era ascuns Glock-ul? Azarov a regretat brusc că a vorbit atât de clar. Era într-o cutie și chiar dacă nu ar fi fost, nu ar fi putut să scoată pistolul înainte ca Rapp să ajungă la al lui.

Totuși, în loc să facă o mișcare, Rapp făcu un pas înapoi. „Ceea ce-ți cer este să mă ajuți să aflu ce l-a făcut pe Krupin să o ia razna. Dacă nu este o problemă pentru Statele Unite, eu mă duc acasă, iar tu ai tot ce am aflat ca să te ajuți cu răzbunarea ta. Îl omori pe Krupin sau, mai probabil, el te va omorî pe tine și nimic din toate astea nu contează pentru mine sau pentru Agenție.”

„Și dacă problemele lui sunt o problemă pentru America?”

„Atunci ne vei avea pe mine și pe Irene în spatele tău, ceea ce cred că vei fi de acord că îți îmbunătățește șansele de a te întoarce întreg în Cara.” A făcut o pauză pentru o clipă. „Dacă asta îți dorești cu adevărat.”

„Cum adică dacă asta e ceea ce vreau?”

„Ai mințit-o în legătură cu cine ești și dacă vei supraviețui va trebui să te dezvinovățești. Soția mea a știut de la început cine sunt. A fost liberă să aleagă. Cara nu a fost.”

Azarov s-a încordat, dar Rapp nu l-a recunoscut, ieșind în schimb din spatele tejghelei și îndreptându-se spre ușă. Încă o dată, se înșelase în privința Glock-ului. Nu fusese în spatele țigărilor.

Rusul nu l-a urmat imediat, gândindu-se în schimb la ceea ce spusese Rapp și găsind în el mai mult adevăr decât i-ar fi plăcut. Când, în cele din urmă, a ieșit din nou în ploaie, Rapp făcea plinul la Škoda.

„Care este prima noastră mișcare, Grisha?”

„Tarben Chkalov, cred.”

„Tipul de la restaurantul fast-food? E încă în viață?”

„Bătrân, cu siguranță, dar de departe încă cel mai puternic oligarh din țară. Disprețuiește întreruperile și are surse peste tot. Dacă cineva poate explica comportamentul recent al lui Krupin, el va fi acela.”

„Atunci să mergem”, a spus Rapp, înlocuind pompa și strecurându-se pe scaunul înghesuit al pasagerului din vehicul.

Azarov scruta linia întunecată a copacilor. „Ce se întâmplă cu oamenii tăi?”

„Ce vrei să spui?” a spus Rapp, întinzând mâna spre mânerul rupt al portierei. „Care oameni?”

CAPITOLUL 18

LA NORD-VEST DE ZHIGANSK

RUSIA

ANDREI Sokolov a ezitat în pragul ușii băii opulente, zăbovind în tăcere. Întins pe podeaua de marmură era Maxim Krupin. Pantalonii lui de comandă fuseseră înlocuiți de o pereche de pantaloni de trening, iar trunchiul lui gros era gol și palid. Dormea, sau poate era inconștient, cu capul sprijinit de baza toaletei. O dungă de vomă i se uscaseră pe obraz sub ochii înfundați.

Sokolov sperase că președintele va fi unul dintre pacienții norocoși a căror reacție la chimioterapie va fi ușoară. În cele din urmă, însă, nu a fost o chestiune de putere sau de voință. A fost doar norocul geneticii și al modului în care chimia unică a corpului unei persoane a reacționat la toxinele puternice.

Îi era greu să îl vadă pe președinte așa și era imposibil să permită altcuiva un acces similar. Maxim Krupin nu reprezenta doar Rusia. În multe privințe, el era Rusia. Oare așa avea să se sfârșească mândra țară a părinților lor? Slăbită și putrezind din interior?

Sokolov a început să se îngrijoreze de liniștea bărbatului și s-a ghemuit lângă el. A durat câteva clipe, dar ochii lui Krupin s-au deschis în cele din urmă.

„Sunt pe moarte, Andrei.”

Sokolov l-a ridicat în picioare și l-a ajutat să ajungă la patul din camera alăturată. „Nu ești pe moarte, Maxim. Sunt doar efectele secundare ale terapiei.”

Încă o jumătate de adevăr. Când fusese presat, Fedkin estimase șansele lui Krupin de a rezista un an la mai puțin de patruzeci la sută. Și, pe baza propriei evaluări a lui Sokolov, chiar și această cifră putea fi optimistă. Fedkin se gândea doar la cancer. Existau multe alte amenințări care erau la fel de grave.

„Poate fi îndepărtată tumora cerebrală, Andrei?”

S-a gândit să mintă, dar a respins gândul după numai câteva secunde. În timp ce unele lucruri era mai bine să fie ținute departe de Krupin, altele trebuiau prezentate la justa valoare. Președintele trebuia să știe ce urma să se întâmple pentru a putea participa la planificare.

„Îndepărtarea tuturor este imposibilă, dar îndepărtarea celei mai mari părți s-ar putea să nu fie. Acestea fiind spuse, subiectul pe care l-am operat și care avea o tumoare similară a suferit complicații.”

Krupin s-a ridicat pe perne, strâmbând din ochi în direcția lui Sokolov. „Ce fel de complicații?”

„Paralizie localizată și o oarecare reducere a funcțiilor mentale.”

„Unde este ea? Vreau să o văd.”

De fapt, era încă în infirmerie, în curs de examinare, dar urma să fie eutanasiată mai târziu în acea zi. Starea în care fusese lăsată nu era relevantă, pentru că Krupin nu s-ar fi aflat niciodată în acea stare. Sokolov avea să-i tragă personal un glonț în cap, iar țării i se va spune că a murit într-un accident de vânătoare. Poate că a fost atacat de ursul pe care îl urmărea. O luptă glorioasă înainte de a ceda în fața singurului simbol al Rusiei mai puternic decât el.

„Îmi pare rău, domnule. Nu a mai fost de folos, așa că a plecat.”

Krupin s-a scufundat pe spate în perne, cu ochii ieșiți din orbite. Sokolov avea de gând să coboare luminile pentru a-i permite să doarmă, dar apoi s-a gândit mai bine. Nu avea nevoie de somn. Avea nevoie să i se reamintească cine era.

„Echipa video a terminat de editat imaginile tale în aer liber”, a spus el, luând o telecomandă și îndreptând-o spre un televizor agățat pe perete.

Imagini cu Krupin stând în tabără lângă un lac, călare, fără cămașă și înarmat cu o pușcă de vânătoare, au început să se rotească pe ecran. Păreau să aibă efectul dorit, determinându-l să se așeze puțin mai drept pe tăblia patului.

„Când vă veți simți suficient de puternic, domnule, avem chestiuni de discutat.”

„Acum”, a spus Krupin.

„Nu este necesar să...”

„Dacă trebuie luate măsuri, le voi lua eu. Așa cum am făcut-o întotdeauna.”

„Bineînțeles”, a spus Sokolov, ușurat să vadă reapariția omului pe care îl cunoștea de atâta timp. „Primul lucru pe care trebuie să-l facem este tratamentul tău. În ciuda reacției tale la chimioterapie, trebuie să începem imediat radioterapia și alte terapii complementare. S-ar putea să vă agraveze disconfortul, dar nu ar fi înțelept să așteptați. Între timp, vom explora terapii și tehnici neconvenționale pentru a face o eventuală viitoare intervenție chirurgicală cât mai avantajoasă.”

„Operație și terapii neconvenționale”, a repetat Krupin cu o voce care își pierduse forța de odinioară. „Mă întreb dacă intrigile tale au puterea de a schimba ceva, Andrei. Dacă nu mă supun acestor tratamente, mor. Dacă le permit să fie efectuate, voi fi slăbit până la punctul în care dușmanii mei vor cădea asupra mea ca o haită de câini turbați.”

Era o analiză realistă. Loialitatea la Kremlin era direct corelată cu puterea și se realinia în mod constant cu fiecare schimbare percepută a acesteia.

În absența capcanei democrației sau a sângelui regal pentru a legitima succesiunea, următorul conducător al Rusiei ar putea fi hărăzit într-o luptă violentă și îndelungată pentru putere. Oricine ar fi avut intenții de a obține coroana lui Krupin ar fi început să pregătească discret terenul cu ceva timp în urmă. Nu numai că ar fi în căutarea unei oportunități, dar ar fi în măsură să o profite.

„Va fi o perioadă dificilă”, a recunoscut Sokolov.

Krupin i-a întâlnit privirea pentru o clipă înainte de a se întoarce. În mod normal, ar fi calculat fiecare mișcare, fiecare consecință. Stabilind prioritățile acțiunilor, identificând amenințările și formulând strategii. Niciunul dintre aceste lucruri nu se citea însă în ochii lui. Singurul lucru vizibil era epuizarea combinată cu ceva ce Sokolov nu mai văzuse niciodată la acest bărbat. Frica.

„Presupun că ai o recomandare?” a întrebat în cele din urmă Krupin.

„Am, domnule.”

„Să o auzim atunci.”

„Reacția ta violentă la chimioterapie și potențiala intervenție chirurgicală în viitor îți va degrada capacitatea de a interacționa personal cu oamenii, mass-media și oficialii guvernamentali. Având în vedere acest lucru, avem nevoie de o distragere a atenției. Ceva care să unească țara și să te facă să pari puternic, printre altele.”

„Vorbești de Ucraina?”

Sokolov a clătinat din cap. „Cu câteva zile în urmă, aș fi fost. Dar tratamentul tău va fi mult mai lung și mai debilitant decât am anticipat. Mă tem că o mutare în Ucraina nu ar fi suficientă pentru a-i ține la distanță pe dușmanii tăi.”

A folosit telecomanda pentru a înlocui imaginile cu Krupin în sălbăticie cu o hartă a graniței vestice a țării lor. Concentrațiile actuale de trupe rusești erau afișate la granițele Letoniei, Estoniei și Lituaniei, unde

aveau loc exerciții de amplasare. Prezența militară a Rusiei în sudul Ucrainei și în Crimeea a fost, de asemenea, descrisă, inclusiv actualizări privind concentrarea tot mai mare a acestora la marginea nordică a teritoriului pe care îl controlau.

Krupin a arătat cu un deget tremurând. „Am continuat să mutăm trupe în Ucraina într-un mod care este evident pentru Occident. Am intensificat, de asemenea, campania de propagandă menită să convingă comunitatea etnică rusă că este subiectul unei violențe organizate și al unei discriminări. Speranța este că, dacă vom trece la preluarea controlului asupra restului țării, ni se vor alătura. Mai important, însă, ne-ar oferi un pretext pentru invazie ca în Crimeea. Am putea spune comunității internaționale că acțiunea militară ne-a fost impusă pentru a-i proteja pe frații noștri ruși.”

„M-am familiarizat cu pregătirile voastre și cred că victoria este aproape asigurată”, a spus Sokolov.

„Hackerii voștri au o penetrare excelentă în sistemele Ucrainei și ar fi capabili să oprească o parte semnificativă a rețelei lor de comunicații și de energie. Rezistența ar fi probabil ușoară, iar Occidentul are doar un contingent simbolic de consilieri acolo în acest moment.”

„Și totuși nu pari impresionat”, a spus Krupin.

„Cu siguranță, dacă alternativa este ca Ucraina să se alătore NATO, atunci aceasta ar fi o cale de acțiune rezonabilă. Chiar și un vot de aderare ar fi o umilință uriașă. Mă tem că dușmanii tăi l-ar putea folosi împotriva ta și că, în starea ta actuală, ți-ar putea provoca daune.”

„Atunci ar trebui să atacăm acum, da? Să ne deplasăm spre nord, să securizăm țara și să instalăm baterii de rachete Iskander. Spuneți clar că noi considerăm Ucraina ca fiind teritoriu rusesc și că orice mișcare de a o lua înapoi va fi întâmpinată cu represalii nucleare împotriva Europei de Vest.”

Sokolov a analizat harta, examinând fiecare detaliu în tăcerea care a urmat. În cele din urmă, s-a întors spre politicianul bolnav. „Temerea mea este că ar fi doar o lovitură fulgerătoare, domnule. Aceasta nu este o înfrângere a NATO-Ucraina nu este membră. Ceea ce ar putea realiza, totuși, este să unească Europa de Vest împotriva unei amenințări comune. Mai rău, ar putea determina America să își reînnoiască angajamentul ezitant față de alianță. În cele din urmă, pare o concluzie de la sine înțeleasă că Occidentul și-ar spori sancțiunile economice, afectând și mai mult economia noastră și îndepărtând și mai mult tineretul rus.”

Krupin părea puțin confuz, după ce se bazase mai presus de toți oamenii pe Sokolov pentru a susține acțiunea militară. Și-a balansat picioarele de pe pat și a traversat nesigur camera, îmbrăcându-și un halat de baie și coborându-se pe un scaun de-a lungul peretelui îndepărtat.

„Ai devenit timid, Andrei. Poate că ar fi trebuit să mă aștept la asta. Atâția ani în dacia aceea, departe de Moscova și de postul tău militar. Am făcut o greșală alegându-te pentru acest post?”

„Nu m-ați înțeles bine, domnule președinte.”

„Chiar așa?”

Sokolov a lărgit vederea hărții pentru a include Polonia și părți din Europa de Vest. „Așa cum am spus, înainte de a cunoaște toate ramificațiile bolii dumneavoastră, gambitul Ucrainei ar fi putut fi o strategie viabilă. Acum, însă, cred că trebuie să ne gândim la ceva mai îndrăzneț.”

„Mai îndrăzneț?” a spus Krupin, în mod clar ușurat să constate că șeful armatei sale nu recomandă retragerea înainte ca bătălia să fi început. „Explică.”

„Cred că ne aflăm într-o poziție foarte rară, Maxim. Ne aflăm în locul potrivit, la momentul potrivit în istorie, cu instrumentele potrivite la îndemână.”

„Pentru a face ce?”

„Pentru a anihila NATO.”

Krupin nu a răspuns, așa că a continuat. „Am vorbit deja despre asta. Francezii sunt concentrați pe terorismul intern, dar se vor întoarce din nou spre exterior când îl vor avea sub control. Britanicii sunt dezechilibrați acum din cauza Brexit-ului, dar este inevitabil ca diviziunile să se vindece și vor rămâne aliniați strâns cu Europa. Germania continuă să fie reticentă în a-și proiecta puterea, dar teama lor de propria istorie se estompează odată cu noua generație și există indicii că devin mai receptivi la extinderea armatei lor. Turcia, a doua armată ca mărime din NATO, este distrasă de Siria și de kurzi, precum și de transformarea sa în curs de desfășurare într-o dictatură. Și, în cele din urmă, Statele Unite s-au întors spre

interior și sunt consumate de lupte pentru diviziunile politice pe care am ajutat să le creăm, dar care nu vor dura.”

Președintele rus s-a holbat la el. Sunetul ceasului antic din colț părea imposibil de puternic, pe măsură ce secunde treceau. Sokolov nu menționase celălalt factor în favoarea lor – cancerul lui Krupin. Deși fusese un lider îndrăzneț și agresiv, care se împotriva normelor internaționale, instinctul său de conservare îi ceruse să rămână în cadrul acestora. Mai era acesta cazul? Sokolov tocmai descrisese un mediu care putea duce fie la o victorie rapidă și decisivă asupra Occidentului, fie la cel de-al treilea război mondial. Krupin ar fi fost în măsură să pună să fie târât afară și împușcat.

Totuși, nu a făcut-o. În schimb, ochii i s-au mutat spre harta de pe perete. „Încă ascult.”

Sokolov s-a forțat să-și păstreze calmul în timp ce greutatea momentului devenea insuportabilă. „Propun să folosim acumularea de trupe în Ucraina ca o prefăcătorie și să atacăm NATO în statele baltice.”

„Sugerezi un atac simultan asupra Letoniei, Lituaniei și Estoniei?”

„Avem un număr substanțial de trupe bine instruite care fac exerciții la granițele lor. Cu câteva întăriri discrete, am avea o forță suficientă pentru a invada toate cele trei țări înainte ca NATO să poată reacționa.”

„Am fi în război cu America și cu întreaga Europă”, a spus Krupin, părând puțin îngrozit de această perspectivă.

„Un alt beneficiu al scării acestei operațiuni – dincolo de capacitatea sa de a crea un val naționalist în interiorul Rusiei – este capacitatea de a vă izola. Am putea folosi pretextul asasinilor și al unor potențiale atacuri cu drone americane pentru a vă muta într-o locație nedeazăluită.”

Mintea lui Krupin fusese încetinită de tratament, dar nu atât de mult încât să nu poată înțelege potențialul planului generalului său. „Este greu de văzut cum alianța occidentală nu s-ar rupe complet în bucăți. Europeanii nu ar risca represalii împotriva marilor lor orașe pentru a recuceri Balcanii, iar americanii nu au chef să cheltuiască sânge și comori pentru țări de care cetățenii lor nu au auzit niciodată.”

„Aceasta este și analiza mea, domnule. NATO nu ar avea altă soluție decât să se retragă în Polonia și să stabilească o poziție defensivă. Dar ce ar însemna asta în acel moment? Nereușind să prevină un atac asupra a trei dintre membrii săi și neavând capacitatea de a recuceri teritoriul, NATO ar fi expus ca fiind un tigr de hârtie. De ce ar risca Ucraina sau Georgia să vă înfurie pentru a se alătura unei alianțe militare fără sens? De ce și-ar menține calitatea de membru actualii săi membri – în special America, care nu are nevoie de ajutorul Europei pentru a se apăra? Este posibil să nu ne uităm doar la dizolvarea NATO, ci și la destrămarea Uniunii Europene.”

Krupin a reușit de fapt să zâmbească slab, voma uscată încă i se agăța de obraz. „Îți poți imagina umilința, Andrei? Chiar dacă NATO nu s-ar dizolva, ar trebui să revoce calitatea de membru a statelor baltice sau să accepte să ne dea un vot în consiliul lor.”

Sokolov chiar a râs în hohote la asta și la expresia de pe fața lui Krupin. În acest moment, acordul său era o concluzie de la sine înțeleasă. Krupin a înțeles că complexitatea geopolitică cu care se confruntase toată viața sa nu mai avea niciun sens în lumina bolii sale. Nu avea nimic de pierdut prin acest război și avea totul de câștigat. Chiar dacă în cele din urmă ar fi cedat cancerului, Sokolov s-ar fi asigurat că va fi ținut minte ca omul care a îndrăznit să readucă Rusia la măreție.

CAPITOLUL 19

ÎN AFARA ORAȘULUI SOSNOVO RUSIA

RAPP a deschis ochii, făcându-și umbră împotriva luminii soarelui pentru a vedea ceasul de bord. Era unul dintre puținele lucruri din Škoda care mai funcționa. „N-ar fi trebuit să ajungem până acum?”

„Suntem”, a răspuns Azarov. „De fapt, suntem pe terenul lui Chkalov de aproape o jumătate de oră.”

Zona era împădurită și ondulată, cuprinzând mii de acri care începeau la aproximativ o sută de kilometri de Sankt Petersburg. Potrivit dosarului CIA, Tarben Chkalov își construise o casă modestă pe acest teren la doar câțiva ani după căderea Uniunii Sovietice. De atunci, aceasta fusese extinsă de mai multe ori, ajungând să aibă aproximativ 50.000 de metri pătrați.

Planurile fiabile erau greu de obținut din cauza metodei de construcție întâmplătoare și pentru că Agenția nu fusese niciodată atât de preocupată de acest om. Avea să netă se situa în jurul a opt miliarde de dolari, abia dacă intra în primii cincisprezece cei mai bogați oameni din Rusia. Proprietățile sale erau neobișnuit de internaționale pentru un oligarh și diversificate mai mult în funcție de liniile sale de interes decât de o căutare de maximizare a profiturilor. Se pare că își menținea legăturile cu crima organizată, care i-au adus începuturile în timpul sovieticilor, dar numai la periferie.

„Câți ani are tipul ăsta, Grisha? Nu avem nimic solid.”

„Nu cred că știe nimeni cu exactitate. Peste nouăzeci de ani, mi-aș imagina.”

„L-ați întâlnit?”

„În două rânduri.”

„Mai este acolo?”

„Vreți să spuneți mental? Foarte mult.”

„Ce altceva?”

„Ei bine, deși nu este cel mai bogat oligarh, este, fără îndoială, cel mai puternic.”

„De ce?”

„În primul rând, afacerile sale s-au mutat în mare parte în afara Rusiei.”

„Deci nu concurează cu ceilalți.”

Rusul a dat din cap. „Este, de asemenea, un om foarte rezonabil și curajos. Cel mai important, însă, este extrem de simpatic. Este o combinație care îl face să fie venerat în mod uniform de ceilalți.”

În depărtare, se vedea o poartă. Totuși, părea mai degrabă un punct de trecere a frontierei decât o intrare la o proprietate. Două barăci de pază flancau o barieră acționată manual. Copaci denși, plasați strategic, se întindeau de o parte și de alta, preluând rolul unui gard.

Rapp nu văzuse niciun motiv pentru a se da în vânt. Să sune înainte nu fusese viabil din cauza controlului pe care Krupin îl avea asupra comunicațiilor, iar să se strecoare la adăpostul întunericului ar fi fost inutil de riscant. Mai bine să renunțe la melodramă și să treacă pe acolo.

„Așadar, paza este formată din cinci gărzi în total?” a confirmat Rapp în timp ce se apropiau.

„Dacă nu cumva s-a schimbat ceva. Toți foști operatori de top din diferite țări și toți foarte loiali. De asemenea, are o mulțime de câini.”

„Ce vrei să spui prin „mulți”?”

„Douăzeci? Poate mai mulți. Totuși, nu sunt sigur că sunt antrenați ca animale de atac. Poate că îi place doar compania lor.”

Din fiecare post de pază a apărut câte un om pentru a urmări apropierea Škodei. Amândoi aveau puști de asalt pe piept și amândoi aveau mâinile pe ele. Nu păreau însă să le strângă foarte tare.

Azarov a făcut o mișcare pentru arma sa, dar Rapp i-a prins mâna și a pus-o înapoi pe volan. „Dacă ne aflăm pe terenul lui de o jumătate de oră, știu că venim și știu cine suntem. Relaxează-te.”

Deloc surprinzător, Azarov se străduia să urmeze acest sfat. Era unul dintre cei mai buni ucigași din lume, dar operațiunile sale îi fuseseră întotdeauna prezentate cu detalii dezgustătoare. Omul disprețuia improvizația și necunoscutele.

S-au oprit ușor la poartă și un bărbat care părea a fi din India s-a aplecat spre fereastra deschisă a șoferului. „Bună ziua, domnule colonel Azarov. Domnul Chkalov vă așteaptă. Acest drum vă va duce direct la intrarea principală”.

Celălalt bărbat a ridicat poarta și Azarov a trecut, rămânând cu ochii pe oglinda retrovizoare. „Nu vreau să spun ceea ce este evident, dar a fost prea ușor.”

„Așa se pare. „

„Nici măcar nu au căutat arme.”

„Nu.”

A arătat spre casa care începea să șteargă orizontul. Era o combinație ciudată de castel francez, Kremlin și Taj Mahal. Azarov era cel mai interesat de linia neregulată a acoperișului. „Ar putea trage de acolo. O lovitură ușoară cu un lansator de rachete.”

„Ar putea. Dar ar face o mizerie infernală pe gazonul lui Chkalov.”

Încă nu era niciun semn de dăre când au ieșit sub un portic larg.

Un britanic în vârstă de vreo 60 de ani i-a întâmpinat pe trepte. „Vă rog să intrați. Pot să vă iau jachetele?”

Amândoi au refuzat, nevrând să-și facă tocurele de umăr mai evidente decât erau deja.

„Cafea? Ceai?”, a spus bărbatul, conducându-i pe o scară mare care ducea de la intrare.

„Suntem bine”, a spus Rapp.

Azarov scruta spațiul de sub ei în timp ce încerca în continuare să fie cu un ochi pe bărbatul din față. Nu exista niciun dubiu că Chkalov îi putea conduce într-o ambuscadă, dar Rapp se îndoia de asta. Dacă bătrânul voia să facă o mișcare, nu avea de gând să o facă într-o casă plină de suficiente opere de artă originale încât să o facă pe Claudia să leșine.

Ghidul lor s-a oprit la o ușă nedeslușită și le-a făcut semn să intre. Azarov a intrat primul, lăsându-l pe Rapp să-i păzească flancul.

„Domnule colonel!”, a spus bărbatul care îi aștepta într-o engleză accentuată. „Îmi pare foarte rău să aud ce i s-a întâmplat lui Cara. Am încredere că nu credeți că așa avea de-a face cu ceva atât de sordid.”

Chkalov era în mare parte chel, cu câteva șuvițe de păr cărunț plutind în jurul urechilor noduroase. Curba nefirească a spatelui său îi arunca capul în față și în jos, dar nu părea să-l încetinească. Cel mai remarcabil lucru la el erau ochii lui – un albastru intens, încă plin de curiozitate și de entuziasm tineresc.

„Nu”, a spus Azarov. „Știi cine e de vină?”

Cu această precizare, Chkalov și-a îndreptat atenția către celălalt oaspete al său. „Mitch Rapp. Mă scuzați, dar trebuie să recunosc că sunt un mic fan. Colonelul Azarov este un soldat foarte competent, dar într-un mod rece și plictisitor. Tu, însă. Tu ești diferit.”

S-a oprit la câțiva metri de Rapp, examinându-l ca și cum ar fi fost unul dintre tablourile din holul său de intrare. „Ai arma la tine?”

Rapp a dat din cap. „Probabil că ar trebui să vorbești cu oamenii tăi de securitate despre asta.”

A respins gândul cu o mișcare a unei mâini artritice. „Dacă ar fi fost vorba doar de colonel, m-aș fi apărât. Dar amândoi? De ce să sacrific oameni care mi-au fost loiali când rezultatul este inevitabil?”

Azarov avea dreptate. Era imposibil să nu-l plăci pe tipul ăsta.

Chkalov a arătat spre umflătura ușoară din jacheta lui Rapp. „Îmi permiteți?”

Rapp a scos arma din toc și i-a înmănat-o bărbatului.

„Asta e cea pe care ai avut-o dintotdeauna? Adică, de când ai trecut de la Beretta?”

Chkalov nu glumea. Chiar era un fan. „Nu. Câteva mi-au scăpat de-a lungul anilor.”

„Sunt surprins că e de serie. Mă așteptam la ceva mai exotic – ca cel pe care îl poartă colonelul.”

Rapp doar a ridicat din umeri.

„Bineînțeles că este de stoc”, a spus Chkalov după câteva secunde. „De ce nu ar fi? Nu e vorba de armă. Este omul din spatele armei!”

A țintit spre un bust de marmură de lângă perete și a ochit de-a lungul acestuia, zâmbind larg. „Știai că l-am întâlnit odată pe mentorul tău, Stan Hurley? Este adevărat că, înainte de a muri, și-a folosit dinții pentru a-i sfâșia gâtul lui Louis Gould?”

„Da, e adevărat.”

Chkalov a returnat Glock-ul și s-a întors șchiopătând la biroul său pentru a se așeza. „O moarte potrivită pentru un războinic. Dar nu ai venit să vorbești despre asta. Ai venit să vorbești despre Maxim.”

„A luat-o razna”, a spus Rapp. „De ce?”

„Habar n-am.”

„Nu am venit aici să mă joc, Tarben.”

„Cred că este clar că știu cine ești și de ce ești capabil. Nu am trăit atât de mult timp înțelegând greșit situațiile în care mă aflu.”

„Atunci spune-mi ce vreau să știu și vom pleca de aici.”

Fruntea bărbatului s-a încruntat și și-a fixat ochii albaștri pe Rapp. „Maxim Krupin este un sociopat distructiv. Dar eu și ceilalți îl tolerăm pentru că ne împărtășește pasiunea pentru stabilitate politică. Dar acum acea stabilitate a dispărut. De ce? Este clar că se simte amenințat – de propunerile NATO pentru Ucraina, de politicienii mai tineri, de performanțele economiei rusești. Chiar și de Grisha aici”.

„Dar cu ce diferă asta de situația lui de acum o lună?”

„Exact! Nu știu ce să zic. Toate aceste situații sunt controlabile. Nu văd nicio dovadă că își pierde controlul asupra puterii.”

„Deci nu există nimic din ceea ce îmi poți spune care să îmi fie de folos.”

„Nu am spus asta. Ceva ce probabil nu știi este că Maxim l-a numit recent pe Andrei Sokolov la conducerea armatei.”

„Criminalul de război?”

Chkalov a dat din cap. „Andrei este un om periculos, predispus la viziuni febrile despre gloria trecută a Rusiei. Este singurul om în care Maxim are încredere, deși m-am întrebat adesea dacă această încredere este bine plasată.”

„Dar dumneavoastră? Te-ar vedea ca pe o amenințare?”

Zgomotul surd al lamelor elicopterului a devenit audibil, încă suficient de îndepărtat pentru a fi mai degrabă o vibrație în pieptul lui Rapp decât un sunet. Se pare că și aparatele auditive ale lui Chkalov îl recepționau. „Acesta ar putea fi răspunsul tău, Mitch. „

Rapp s-a mutat la fereastră, în timp ce Azarov a luat poziție lângă ușa parțial deschisă.

Priveliștea dădea spre marea peluză din spate, care se sfârșea în copaci după aproximativ două sute de metri. Cerul devenise de un albastru intens, dar părea să fie gol. „Eu nu văd nimic. Trebuie să vină din altă direcție.”

„Sala este liberă”, a spus Azarov.

„Este ceva obișnuit?” a întrebat Rapp întorcându-se spre bătrân.

„Elicoptere neinvitate care zboară deasupra proprietății mele? Nu.”

Chkalov a scos un trabuc din sertarul biroului său și l-a aprins. „Am păstrat asta de mult timp. Cubanez. Mi s-a spus că sunt rulate între coapsele fetelor tinere. O minciună, desigur, dar evocă o imagine minunată. Soare, nisip...”

Vocea lui a fost înecată de o explozie care a zguduit întreaga casă. Rapp și Azarov s-au ghemuit când a început focul automat, dar Chkalov a continuat să pușăie.

„Dacă voi doi ați fi atât de amabili încât să-i ucideți pe Maxim Krupin și pe acel fiu de curvă de Andrei Sokolov, v-aș fi veșnic recunoscător.”

Rapp l-a apucat pe bărbat de cămașă și l-a tras afară din spatele biroului. „E timpul să plecăm.”

„Nu mai sunt la fel de rapid ca altădată. Cred că o să rămân aici.”

Rapp a clătinat din cap. „Poate că nu știi prea multe despre ceea ce se întâmplă, dar știi mai multe decât noi. Irene Kennedy va dori să vorbească cu tine.”

Numele directorului CIA părea să-i stârnească interesul. „Întotdeauna mi-am dorit să o întâlnesc.”

„Iată șansa ta”, a spus Rapp, trăgându-l spre ușă. Azarov se deplasa deja pe hol, dispărând în fumul care se îngroșa. Sistemul de aspersoare s-a declanșat câteva secunde mai târziu, udându-i în timp ce se apropiu de scări.

S-a dovedit a fi o decizie proastă. Pe ambele scări care duceau la intrare urcau bărbați, doi în dreapta și unul în stânga. Nici unul nu era îmbrăcat în armura grea pe care o purtaseră colegii lor din Costa Rica, ceea ce era un lucru pozitiv, deoarece încărcătorul lui Rapp era plin de muniție standard. Partea proastă era că lipsa de greutate le permitea să se deplaseze cu o viteză impresionantă.

Azarov îi zări și se retrase, îndreptându-se spre fumul mai gros din spatele lui. Rapp a luat-o pe un coridor care se despărțea de holul principal, ținându-l pe Chkalov în fața lui.

„Am văzut trei. Mai sunt și alții?” a întrebat Rapp.

„Nu din câte am putut distinge”, a răspuns el, în timp ce se retrăgeau pe coridor, ieșind din cea mai mare parte a fumului. Nu era grozav pentru acoperirea lor, dar devenise greu de respirat, iar lui Rapp începuseră să-i curgă apă în ochi. Chkalov încă pușăia din țigară, imperturbabil. Părea să creadă că era doar un spectator în toată povestea asta.

„Sunt o grămadă de arme care trag afară”, a spus Rapp. „Mai multe decât pot eu să diferențiez. Ce fel de echipă ar fi trimis Krupin?”

„Nikita Pușkin cu cel puțin cincisprezece”, a calculat Azarov. „Mai ales după ce s-a întâmplat în Costa Rica.”

Rapp a arătat spre o comodă voluminoasă din spatele lor și apoi spre Chkalov. „Treci în spatele ei.”

„Ești sigur? M-aș bucura să vă ajut.”

„Du-te!”

Bătrânul părea un pic dezamăgit în timp ce se îndrepta spre ea. Rapp a zărit o tulburare în fum și atât el cât și Azarov au încremenit. O clipă mai târziu, acea tulburare devenise conturul unui bărbat purtând ochelari de protecție și o mască de gaze. Pușca lui de asalt mătura lin înainte și înapoi, dar nu-și alesese încă țintele.

Rapp a ținut atent și a tras un singur glonț prin una dintre lentilele care îi acopereau ochii. Nu avusese timp să-și înșurubeze amortizorul, iar zgomotul îi va aduce cu siguranță în fugă pe tovarășii mortului. Înainte ca el să apuce să se întoarcă, au apărut, cu armele la foc automat. Sclipirile de la gura țevii se reflectau în apa care cădea și în ceață, creând un haos vizual suficient de mare pentru a face imposibilă țințirea.

Rapp s-a învârtit și a sprintat în direcția opusă, plonjând spre covorul îmbibat de apă de lângă comoda în care se refugiase Chkalov. Când a reușit în sfârșit să ajungă în spatele piesei de mobilier, a văzut că Chkalov era la pământ. Glonțul fusese suficient pentru a-l ucide, dar nu suficient pentru a disloca țigara sau zâmbetul.

Piesa de mobilier rezista surprinzător de bine la focul pe care îl primea, dar nu avea să dureze. Bănuia că nu prea mai rămăsese intactă prea mult din cealaltă parte și că era salvat de ceea ce fusese împachetat în sertare.

Pentru o clipă, a crezut că Azarov îl abandonase, dar apoi a văzut o străfulgerare de bot din capătul celălalt al holului. Unul dintre automatele care trăgeau spre comodă a amuțit, în timp ce șirul de gloanțe de la celălalt a făcut un arc spre poziția rusului. Rapp s-a rostogolit de la adăpost și a tras un foc de armă care l-a lovit pe bărbatul rămas în gât, punându-l la pământ.

În loc să se retragă, Rapp a alergat înainte, deposedându-i pe doi dintre cadavre de carabinele AKS-74U și de încărcătoarele de rezervă. Bărbatul pe care îl nimerise în gât nu era încă mort, dar cu siguranță era pe cale de dispariție. Rapp și-a scos o grenadă din vestă în timp ce se îneca cu ceea ce fusese cândva mărul lui Adam.

Se auzeau strigăte care se apropiau venind de pe scări și Rapp a alergat înapoi la cadavrul lui Chkalov. L-a rostogolit pe bătrân pe față și apoi a scos știftul de la grenadă înainte de a o strecura cu grijă sub corpul său. După o viață atât de lungă, Chkalov merita un ultim „fuck-you”.

Vocile din spate se auzeau din ce în ce mai tare și a luat-o din nou la fugă, făcând stânga pe holul pe care o luase Azarov.

„Locul ăsta e un labirint nenorocit, Grisha. Găsește-ne o cale de ieșire. O să-i încetinesc eu pe tipii ăștia”. Rusul a luat-o la fugă cu un scurt semn din cap, dispărând printr-un set de uși duble pe dreapta.

Rapp a rămas jos, expunându-și doar cât de mult din cap pentru a ține un ochi pe bărbații care apăreau prin ceața de stropitori. Fumul începea să se risipească, dar ceea ce rămăsese, combinat cu apa care cădea din tavan, era suficient pentru a-l ține ascuns dacă rămânea nemișcat.

Întrebarea era cât de motivați vor fi acești nemernici după ce vor descoperi că ținta lor era moartă. De ce să mai stea prin preajmă și să riște să fie luați la bătaie luptându-se cu armele angajate de Chkalov? Nu era ca și cum cineva avea de gând să investigheze vreodată moartea oligarhului.

A identificat trei tangouri care se mișcau cu prudență în spațiul restrâns. Doi îngenuncheau cu puști de asalt, în timp ce unul se mișca, sărind unul peste altul. Bine antrenați, cu siguranță. Dar cât de inteligenți? Întrebarea lui a primit răspuns o clipă mai târziu, când omul din frunte a ajuns la corpul lui Chkalov și s-a întins spre el.

„Nyet!”

Strigătul a venit de la cineva prea departe pe hol pentru a fi văzut, dar a fost cu o fracțiune de secundă prea târziu. Cu ochelarii uzi, omul care plutea deasupra lui Chkalov nu a văzut grenada decât atunci când a fost prea târziu, iar cei doi tovarăși ai săi erau și mai mult în întuneric. A încercat să fugă, dar explozia l-a lovit înainte de a putea face trei metri.

Rapp a fost nevoit să se retragă pentru a evita schije, dar apoi a tras imediat cu ochiul din nou pe lângă perete. Faptul că toți cei trei bărbați erau la pământ era de așteptat. Mai puțin era faptul că ceea ce mai rămăsese din comodă începuse să ardă cu o intensitate care se prelungea pe covorul umed și pe pereți.

Habar n-avea ce depozitase Chkalov în acel lucru, dar, în retrospectivă, probabil că folosirea lui ca acoperire nu fusese o idee prea bună.

Rapp a privit cum se apropia o siluetă de cealaltă parte a focului în creștere. Oricine ar fi fost, se ținea suficient de departe pentru a nu deveni o țintă, dar și suficient de departe pentru a face imposibilă o tragere precisă prin flăcări și aburi.

Felul în care se mișca, totuși, era familiar chiar și prin distorsiune. Aparent, RPG-ul din Costa Rica ratase.

Rapp a ieșit și cei doi bărbați s-au confruntat pentru o clipă înainte de a se întoarce să-l urmeze pe Azarov.

„Altă dată, Nikita”.

CAPITOLUL 20

SEDIUL CENTRAL AL CIA

LANGLEY, VIRGINIA

SUA

„Bună dimineața, Irene. Îmi pare rău că am întârziat. Lucrurile în lumea mea explodează la propriu.”

Kennedy a ieșit din jurul biroului ei și a indicat o zonă de conversație în colțul biroului ei. Anton McCormick, șeful operațiunilor Agenției în Rusia, se îndrepta spre o canapea, părând și mai agitat decât de obicei.

Era unul dintre cei mai înzestrați oameni ai lui Kennedy, deoarece își petrecuse primii cincisprezece ani de viață în Uniunea Sovietică, înainte de defectiunea mamei sale. Cu aproximativ un deceniu în urmă, Agenția îl angajase de la o firmă de consultanță din Sankt Petersburg care ajuta interesele occidentale să navigheze prin complexitatea operațiunilor în Rusia.

Bineînțeles, mare parte din ceea ce făcuse în slujba sa anterioară fusese ilegal – mituirea oficialilor guvernamentali, oferirea de femei și droguri persoanelor potrivite și gestionarea într-o manieră foarte directă a problemelor ridicate de rețeaua de crimă organizată din Rusia. Kennedy fusese bucurat să treacă cu vederea orice fărâdelegi din trecut, precum și câteva mai recente, în schimbul capacității sale neobișnuite de a câștiga pe terenul de joc distorsionat al lui Maxim Krupin.

„Cafea?”, a întrebat ea în timp ce lua loc în fața lui.

El a clătinat din cap. „Prea multă deja”.

„Să înțeleg că lucrurile nu merg bine?”.

„Se poate spune și așa. Casa lui Tarben Chkalov a dispărut. Și mă refer la dispărut, Irene. Arsă până la temelii. Credem că e mort.” Accentul rusesc al lui McCormick, în mod normal nedetectabil, a început să iasă la iveală din cauza stresului la care era supus.

„Mitch a fost acolo”, a spus Kennedy.

„Ce? În Rusia?”

„În casă.”

„Vrei să-mi spui că el a făcut asta? Ai acționat împotriva...”

„Nu”, a spus Kennedy, ridicând o mână în semn de apel la calm. „S-a dus să vorbească cu Chkalov despre ceea ce se întâmplă în Rusia. Faptul că a fost acolo în timpul atacului este doar un alt exemplu al ghinionului care pare să-l urmărească în ultima vreme.”

„Presupun că a scăpat cu bine?”

Ea a dat din cap. „Dar mi-e teamă că ai dreptate în privința lui Chkalov. El nu a reușit.”

„La naiba! Îl iubeam pe bătrânul ăla. Trebuie să fi fost Krupin. Nici unul dintre oligarhi nu are motive să se îndrepte împotriva lui Tarben.”

„Era un elicopter de atac și ceea ce părea a fi o echipă Spetsnaz.”

„Nenorocitul... . Mitch a apucat să vorbească cu el înainte de a muri?”

„A făcut-o, dar Chkalov nu părea să aibă vreo idee despre comportamentul recent al lui Krupin. Avea totuși o informație interesantă.”

„Care?”

„Că Andrei Sokolov a fost instalat în funcția de șef al forțelor armate.”

McCormick s-a șters nervos la gură, dar nu a răspuns altfel.

„Presupun că îl cunoști, Anton? Eu îl cunosc doar din crimele de război din Georgia.”

„Da”, a spus el, sprijinindu-se pe perne într-un mod care sugera că nu mai avea puterea de a se ridica fără ele. „Sokolov este un nebun. Un psihopat genial orbit de viziuni cu tancuri rusești care se rostogolesc peste toate țările din lume. El vede Occidentul ca fiind fundamental slab, iar eșecul Rusiei de a prospera ca fiind cauzat în întregime de reținerea sa. Crede că ne vom despărți la primul semn de agresiune rusă. Și chiar dacă nu o vom face, el nu crede că avem curajul să facem ceea ce ar fi necesar pentru a mai câștiga.”

„Îi este loial lui Krupin?”

McCormick a lăsat să iasă o respirație lungă. „Asta e o întrebare complicată. Răspunsul scurt este da, dar Sokolov vede Rusia mai mult ca pe o idee decât ca pe o entitate politică sau o masă de pământ. Nu există niciun dubiu că îl admiră pe Krupin și crede că face o treabă excelentă în reprezentarea acestei idei. S-ar putea chiar să aibă o afecțiune sinceră pentru acel nemernic. Dar, în cele din urmă, el este loial viziunii sale.”

„Deci, ar trebui să fiu îngrijorat?”

„Ne-am rugat ca el să îmbătrânească în exil și să se înece cu un os de pui sau ceva de genul ăsta.

Reactivat – și nu exagerez aici – este cel mai periculos om din lume.”

Ea s-a gândit un moment la ceea ce auzise înainte de a schimba subiectul. „Lăsându-l deoparte pe generalul Sokolov pentru moment, ce ați mai aflat despre Krupin?”

„Nu prea multe. Sincer, mi-e jenă să stau aici cu mâinile goale.”

„Am fost în aceeași situație la ultima mea întâlnire cu președintele. Nu a fost un loc confortabil de a fi. Vrea răspunsuri. Și eu la fel.”

„Facem tot ce ne stă în putință, Irene. Am fiecare informator în acest caz și examinăm fiecare știre până la ziarele locale din satele de pescari. Până acum, nimic. Asta nu înseamnă că nu există nimic, totuși. S-ar putea să avem parte de o nouă lecție despre cât de mult control are Krupin asupra informațiilor în Rusia.”

„Ucraina?”

„Asta e o problemă”, a recunoscut McCormick. „El mută tot mai multe trupe acolo și intensifică campania de propagandă care vizează populația rusă locală. Ați văzut-o? Copii ruși atacați, graffiti antirusești, rapoarte despre violuri în grup comise de bărbați ucraineni. Doar o versiune mai dură a rahaturilor pe care le vinde în toată lumea.”

„Credeți că va încerca să pună stăpânire pe restul Ucrainei dacă aceasta va fi admisă în NATO?”

„Cred că o va face chiar dacă se va ajunge doar la un vot. Știu că Krupin face mult zgomot în legătură cu pericolele militare pe care le presupune faptul de a fi încercuit de NATO, dar el nu crede cu adevărat. NATO nu achiziționează teritorii și dacă ar fi așa, am alege ceva mai bun decât Rusia. De ce se teme – ceea ce îl ține treaz noaptea – este ideea de schimbare de regim. Pierderea Ucrainei în favoarea NATO l-ar face să pară slab și asta este ceva ce nu-și poate permite. Mai ales la vârsta lui. Tot ce am de spus este că, dacă NATO vrea să supună la vot aderarea Ucrainei, ar fi bine să fim pregătiți să luptăm. Și cu Sokolov din nou la putere, ar fi bine să fim pregătiți să luptăm din greu. Ar împinge în Polonia și Germania dacă ar fi după el.”

„Ceea ce îmi spuneți este că Rusia se află exact în aceeași încurcătură ca acum un an”, a spus Kennedy.

„Sau acum cinci ani. Sau zece.”

„Pe scurt, da. Rusia este stabilă. Dar, din motive pe care nu le putem înțelege, brusc, Krupin nu este.”

„Cu siguranță nu arată ca un om preocupat de situația sa.”

„Te referi la toate videoclipurile de vânatoare? Da, dar trebuie să citești subtextul. Toate acele vânători de urși fără tricou și toate băuturile de vodcă sunt concepute pentru a-l face să pară un dur în fața susținătorilor săi. De asemenea, ele servesc la crearea unui contrast cu prim-ministrul care se plimbă prin lume purtând costume de cinci mii de dolari și fiind luat prin surprindere de întrebări la care nu poate răspunde. Puternic versus slab. Iar rușii îi urăsc pe cei slabi ca pe o duhoare a morții.”

„Am spus asta mai devreme, dar o voi repeta, Anton. Am nevoie de răspunsuri. Dacă va trebui să mă întorc la Casa Albă și să-i spun președintelui că încă nu avem nicio idee despre ce se întâmplă în Rusia, te iau pe tine ca să transmiți personal mesajul.”

„Știu, Irene. Mai dă-mi doar câteva zile. Dacă e ceva de găsit, jur că vom găsi.”

CAPITOLUL 21

CENTRUL MEDICAL MILITAR NAȚIONAL WALTER REED
BETHESDA, MARYLAND
SUA

„AICI”, a spus Azarov, arătând spre un set de uși. „Este aceea.”

Se aflau la sol de numai o oră și rusul arăta cam pe jumătate mort din cauza evenimentelor din ultimele zile. Fața lui și-a pierdut ce mai rămăsese din culoare când Rapp a lăsat Dodge-ul Charger să se oprească în fața clădirii spitalului.

Evadarea lor de pe proprietatea lui Chkalov fusese păroasă, dar nimic care să aibă un impact asupra cuiva ca el. Se urcaseră pe o fereastră orientată spre est și se folosiseră de fumul dens pentru a-și acoperi sprintul spre pădure. Cele trei gărzi supraviețuitoare ale lui Chkalov urmaseră un traseu similar și, după câteva momente tensionate în care toți își îndreptaseră armele unii spre alții, Rapp reușise să-i organizeze într-o forță coerentă.

S-au format și au bătut în retragere ordonată printr-un teren dificil care a redus serios eficiența unei urmăriri deja neinspirate. Ținta Spetsnaz-ului fusese Chkalov, nu o grămadă de mercenari extrem de periculoși care voiau doar să plece naibii din Rusia și să-și găsească alte slujbe.

„Aveți de gând să ieșiți?” a spus Rapp. „Sau o să stăm aici?”

Fața lui Azarov trecuse de la o stare de slăbiciune la una vizibil speriată. Ochii lui treceau de la ușă la drum și înapoi, ca și cum ar fi fost un animal rănit care căuta să scape de un prădător.

„Nu am fost aici, Mitch. S-a trezit singură.”

Rapp cam leșinase în clipa în care se urcaseră în avionul G550 al Agenției, dar Azarov își petrecuse tot zborul cu ochii larg deschiși și obsedat de acest moment. Cara își recăpătase cunoștința cu aproape douăzeci și patru de ore în urmă și acum era suficient de coerentă pentru a se întreba ce naiba se întâmpla.

„În regulă, Grisha. Fii atent. Iată care este situația. Claudia a fost să o vadă de câteva ori, dar nu i-a spus nimic altceva în afară de faptul că ești în regulă. Cara este conștientă de starea ei – că operațiile au decurs bine, dar că ficatul ei este sho...”

„Își amintește ce s-a întâmplat?”

„Din păcate, fiecare bucățică”, a suspinat Rapp. „Și din câte am înțeles, a început să se enerveze destul de tare din cauza faptului că toate întrebările ei au fost eludate.”

Azarov și-a mușcat buza inferioară, vorbind pe un ton scăzut, nervos. „Este greu să o împingi prea departe. Dar când o faci, ea...”

Era a doua oară când Cara îl văzuse atacat – prima dată fusese când Rapp îi pusese un pistol la tâmplă și îl mărșăluise în junglă. Cu un pic de fantezie, prima rundă putea fi de obicei explicată. Lucrurile au devenit dificile când a devenit un obicei, totuși.

Rapp s-a aplecat peste Azarov și a deschis ușa pasagerului: „Ascultă-mă pe mine. Stă întinsă acolo și se enervează și mai tare.”

Rusul a coborât, dar apoi și-a băgat capul înapoi prin fereastra deschisă. „Ce sunt autorizat să spun?”

„Bună încercare”, a spus Rapp, începând să se îndepărteze de bordură. „Dar nu mă implici pe mine în asta. Spune ce vrei.”

Azarov a făcut un pas înapoi pe trotuar și a privit mașina îndepărtându-se înainte de a-și îndrepta atenția spre o familie tânără care ieșea din clădire. Le-a examinat fețele stupefiate și a ascultat plânsul liniștit al celei mai tinere, în timp ce mama ei încerca să o consoleze. Văzuse expresii similare în trecut – uneori purtate de rudele oamenilor pe care îi omorâse. De ce simțea atâta groază acum, când înainte nu ar fi simțit nimic? De ce, atunci când conacul lui Chkalov fusese atacat, bătlia stârnise teamă în loc de luciditatea calmă pe care o avusese întotdeauna în trecut?

Krupin ar fi spus că era vorba de slăbiciune. Alții ar putea spune că era vorba de umanitate. Orice ar fi fost, îl sfâșia.

Poate că ar trebui să se întoarcă în Rusia. Nu pentru a-l ucide pe Krupin, ci pentru a-l ajuta. Să se retragă în banii, puterea și femeile care se îngrămădiseră asupra lui în țara sa natală. Să se înfășoare în amorteala care îl protejase atât de mult timp.

Rapp trecuse prin ceva asemănător cu ani în urmă. Simțise oare aceeași greutate zdrobitoare? Dorul pentru simplitatea de a ucide și așteptarea zilei în care aceasta se va sfârși brusc în mâinile cuiva puțin mai tânăr și mai rapid?

Nu. Acum o avea pe Claudia. Fiica ei, Anna. O casă. A căutat să înlocuiască ceea ce a pierdut. Nu pentru a se îndepărta de ea.

Azarov s-a forțat să intre în clădire și să urmeze indicațiile pe care le primise. Erau mai mulți bărbați înarmați care nu se potriveau cu mediul medical, dar niciunul nu a făcut vreo mișcare pentru a-l opri.

Probabil, securitatea asigurată de Irene Kennedy.

Ușa de la camera lui Cara era închisă și el a tras cu ochiul prin fâșia de sticlă din ea. Ochii ei erau închiși și fața ei nevătămată. Dacă bloca linia de oxigen din nasul ei și brațul plin de ace, ar fi putut să doarmă în hamacul de lângă piscina lor. Era aproape posibil să-și spună că în curând se vor întoarce acasă, într-o casă care încă mai era în picioare și o viață care încă exista.

Poate că ar fi mai bine să se întoarcă mai târziu. Când a început să se îndepărteze, însă, ochii ei s-au deschis și s-au fixat direct pe el. Credea că strălucirea soarelui o va face să nu poată vedea prin geam, dar expresia ei sugera contrariul.

Azarov s-a strecurat în tăcere în cameră și a lăsat ușa să se închidă în urma lui. „Îmi pare rău că nu am fost aici când te-ai trezit.”

„Cine nu a fost aici? Grisha Azarov? Cine este acela mai exact?”

Vocea ei era doar o șoaptă, forțându-l să se apropie.

„Nu știi ce să-ți spun, Cara. Mă gândesc la asta de zile întregi...”. Vocea lui s-a șovăit. „Îmi pare atât de rău. Nu există nicio explicație pentru ceea ce s-a întâmplat. Dacă m-aș fi gândit o clipă...”

„Nicio explicație?” a spus ea, durerea din ochii ei devenind tot mai adâncă. Credea că o mințea. Din nou.

„Nu. Nu am vrut să spun asta. Când am spus...”

„Oprește-te. Doar nu mai vorbi. ”

Ea s-a uitat la o ceașcă de lângă patul ei și el a luat-o, ținând-o pentru ea în timp ce sorbea din pai.

„Numele meu real este Grisha Filipov. Dar nu l-am mai folosit de mulți ani – nu de când am fost în Forțele Speciale rusești.”

Ea a terminat de băut, dar nu a vorbit. El a luat tăcerea ei ca pe o permisiune de a continua.

„Am fost recrutat de Maxim Krupin pentru a lucra ca . . . Un fel de asistent.”

„Un asistent”, a repetat ea, iar el s-a blestemat în tăcere. Sinceritatea era ceva ce fusese scos din el de-a lungul anilor.

„Am ucis oameni pe care el îi considera o amenințare.”

Ea a dat slab din cap. „Spune-mi mai multe. Sunt curios în legătură cu bărbatul cu care m-am culcat.”

„Mi-am petrecut primii ani de viață la o fermă din Rusia rurală. Fără frați și surori. Am fost luat de lângă familia mea la o vârstă fragedă pentru a mă antrena într-o tabără olimpică sovietică pentru biatlon. În cele din urmă, medicii mi-au găsit un mic defect la inimă și am fost ejectat din program. Nu aveam la ce să mă întorc acasă, așa că m-am înrolat în armată.”

„Erai bun la asta”, a insistat ea.

„Da. Destul de bun încât să atrag atenția lui Krupin, care tocmai ajunsese la putere și avea nevoie de cineva care să-l ajute să o păstreze. Am fost luat din forțele speciale și am fost supus unui program de pregătire mult mai riguros – nu doar de luptă, ci și de limbi străine, cultură, psihologie. Mi s-au dat mai mulți bani decât știam că există în lume. Prestigiu, respect... femei.”

„Olga”, a spus ea, referindu-se la femeia cu care trăise înainte de ea. „Unde este ea?”

„Am îngropat-o pe dealul de deasupra casei.”

„Ai omorât-o?”

Respirația i s-a oprit în piept. Dacă ceva îl rănise vreodată la fel de mult ca acele patru cuvinte, nu-și putea aminti.

„Nu. Krupin a făcut-o. Ca o pedeapsă pentru una dintre eșecurile mele.”

O singură lacrimă i s-a rostogolit pe față și a ajuns pe pernă.

„De aceea nu ți-am acordat niciodată atenție, Cara. Pentru că dacă ar fi aflat vreodată ce simt, te-ar fi putut folosi împotriva mea. Abia după ce l-am părăsit pe el și Rusia te-am invitat la cină. Îți jur că Krupin nu avea niciun motiv să trimită acei oameni după mine. Nu mai am nimic de-a face cu lumea lui.”

Ochii ei s-au închis și el a privit-o mult timp. Crezând că a adormit, a început să se îndepărteze.

„Am mai multe întrebări”, a spus ea, oprindu-l din drum.

„În regulă.”

„Prietenul tău, Mitch. A fost acolo, nu-i așa?”

„El ne-a salvat.”

„Cine este el?”

„Ca mine. Dar pentru președintele american.”

„Un alt ucigaș.”

„El ar fi împotriva acestei caracterizări, dar da.”

A tăcut din nou, dar de data aceasta era clar că nu dormea. În cele din urmă, liniștea din cameră a devenit insuportabilă și Azarov s-a simțit obligat să o umple.

„Presupun că vrei să mă părăsești și te înțeleg. Evident, nu va trebui niciodată să-ți faci griji pentru bani sau...”

„Mi-au spus că am nevoie de un ficat nou, Grisha. Dar nu știu când vor avea unul. Ar putea fi... ..” Vocea ei s-a întrerupt și el i-a întins din nou paharul.

„Ar putea să dureze mult timp. Gata cu drumețiile prin munți. Fără surfing. Fără explorări. Doar această cameră. Acest pat. Și tuburile care intră și ies din mine.”

„Mitch este un om puternic cu prieteni puternici. El poate...”

„Nu”, a spus ea cu fermitate. „Există o listă de așteptare și numele meu va fi pus pe ea, acolo unde îi este locul. Nu voi înșela pe cineva de șansa de a trăi pentru că prietenul meu cunoaște oameni de care se teme toată lumea.”

„Te-am întrebat dacă pot să-ți dau o parte din al meu, dar grupele noastre de sânge nu sunt compatibile.”

A fost surprins când un zâmbet aproape imperceptibil a apărut la marginile gurii ei. „Am auzit. Nu contează. Se spune că nu trebuie să accepți niciodată un ficat de la un rus.”

A întins mâna cu ezitare și i-a luat-o. Spre marea lui ușurare, ea a strâns-o.

„Mă gândesc că oricum nu voi trăi suficient de mult pentru ca ficatul să fie o problemă. Nu-l numesc pe Maxim Krupin cel mai puternic om din lume? Nu ai fost prea deștept când ți-ai ales un dușman.”

Azarov și-a lăsat mâna înapoi pe pat. „Nici el nu a fost.”

CAPITOLUL 22

KREMLIN

MOSCOVA

RUSIA

NIKITA Pușkin a intrat pe ușile duble și a traversat biroul întins cu o precizie de soldat. Krupin nu s-a ridicat și nici măcar nu și-a ridicat privirea din raportul pe care îl citea. În schimb, l-a lăsat pe tânărul care stătea în picioare, în poziție de atenție, de cealaltă parte a biroului, în timp ce se prefăcea că termină de digerat documentul. Efectele secundare ale tratamentului inițial se estompaseră, lăsându-l slab și slăbit, dar capabil să se întoarcă la Moscova. Machiajul subtil făcut de o femeie care era acum rezident permanent la Kremlin îl ajuta la înfățișare, la fel ca și începutul de barbă. Fragilitatea sa și tremuraturile mâinilor, însă, nu au fost atât de ușor de camuflat.

În cele din urmă, Krupin s-a aplecat pe spate și l-a examinat pe tânăr prin ochelarii colorați pentru a ascunde ochii injectați cu sânge. „Rămân fără oameni pe care să îi conduci, Nikita. Mai întâi victimele din Costa Rica și acum asta. De câți oameni este nevoie pentru a ucide un bătrân?”

„Rezistența a fost mai semnificativă decât am anticipat. Informațiile pe care le aveam declarau cinci mercenari bine antrenați care se vor retrage în fața unei acțiuni guvernamentale. În schimb, am găsit șapte bărbați cu o motivație semnificativă.”

„Tarben are aceleași cinci gărzi de ani de zile, iar informațiile noastre sunt că nimic nu s-a schimbat până săptămâna trecută”, a spus Krupin, concentrându-se pentru a se asigura că vocea sa are aceeași greutate pe care o avea fără efort în trecut. „Cine erau ceilalți doi?”

„Pe unul dintre ei l-am văzut doar personal.”

„Și?”

„Sunt sigur în proporție de nouăzeci la sută că era Mitch Rapp.” Stomacul lui Krupin s-a încleștat, provocând un val de greață pe care s-a străduit să-l ascundă.

„Dacă Rapp a fost acolo”, a reușit să spună printre dinții încleștați. „Atunci cred că putem fi siguri cine era însoțitorul său.”

„Grisha Azarov.”

„Și l-ați lăsat să scape a doua oară!” Acuzația lui Krupin a vrut să iasă ca un strigăt, dar nu a reușit. Sprâncenele lui Pușkin s-au încruntat ușor, furnizând o informație critică ce constituia subtextul acestei întâlniri. Băiatul era orbit de noul său statut și de privilegiul care îl însoțea. Îl vedea pe Krupin ca tată, binefăcător și spirit răzbunător. În ciuda acestui fapt, reușise să întrezărească ceva în spatele fațadei. Dacă reușea să o străpungă cât de puțin, oameni mai vicleni ar fi fost capabili să privească direct prin ea. „Nu aveam autorizația de a-l ucide pe cel mai important agent al Americii, iar Azarov nu putea fi luat fără a trece mai întâi prin el.”

Furia lui Krupin continua să crească, dar acum știa că nu era capabil să o afișeze cu forța care îi îngrozise pe atât de mulți de-a lungul anilor. Substanțele chimice și radiațiile încă îl afectau, iar când corpul său își va reveni în sfârșit, Fedkin îl va otrăvi din nou. Deocamdată, focul său normal va trebui să fie înlocuit de gheață.

„Nu mai ești un simplu soldat, Nikita. Se așteaptă de la tine să gândești. De ce mi-a fost Azarov atât de util? Din cauza vitezei sale? Precizia lui? Nu. Pentru că putea gândi! Misiunile din lumea în care trăiești acum nu sunt simple și nu sunt statice. De ce nu sunteți în stare să înțelegeți ceea ce el a înțeles atât de ușor?”

Pușkin stătea complet nemișcat, fixând steagul din spatele biroului lui Krupin pentru a evita să întâlnească privirea bărbatului. Legenda lui Grisha fusese un instrument extrem de eficient în pregătirea tânărului. Azarov fusese ridicat la rangul de zeu – un exemplu strălucitor de perfecțiune în toate lucrurile. Așa cum se intenționa, a trăi la înălțimea aceluia standard imposibil devenise o obsesie pentru Pușkin.

„Domnule, a fost...”

„Nu vreau să-ți aud scuzele, Nikita. Vreau să-l găsești pe Azarov și să-l omori, așa cum ar fi trebuit să faci în Costa Rica. Dacă Mitch Rapp încearcă să intervină, ocupă-te și de el.”

Pușkin s-a îndreptat cu o mișcare bruscă din cap.

„Acum dispari din fața mea.”

S-a întors pe călcâie și s-a îndreptat spre ușă, dar s-a oprit când Krupin a vorbit din nou. Furia lui nu era singurul lucru care îl motiva pe acest băiat.

„Rapp și Azarov au fost și ei tineri cândva. Dacă nu aș fi crezut că ai potențialul de a rivaliza cu ei, nu te-aș fi adus la Moscova.”

Când Pușkin a pornit din nou înainte, pasul său a căpătat o hotărâre de care îi lipsise cu o clipă înainte. Ușa s-a închis, iar Krupin s-a lăsat pe scaun. Schimbul de replici – primul de importanță de la întoarcerea la Moscova – îl lăsase mai epuizat decât se aștepta. Avusese nevoie să se familiarizeze cu capacitățile sale, iar o întâlnire cu un copil moderat de inteligent care îl venera fusese un experiment relativ sigur. Mai întâi, partea pozitivă. Aspectul său părea în regulă. La niveluri normale, vocea lui era constantă și de încredere. Vederea și mintea îi erau amândouă limpezi, deși asta se putea schimba fără avertisment. Pe de altă parte, ridicarea vocii îl făcea să pară slab. De asemenea, a fost surprins de cât de repede își pierdea puterea. Întâlnirea durase abia cinci minute și se simțea complet epuizat.

Krupin s-a ridicat și a pornit spre o ușă nedeslușită din spatele lui. Postura lui cocoșată era reflectată de o oglindă mare din colț, iar el s-a forțat să se îndrepte în timp ce se întindea spre clanță.

Camera privată de dincolo era mai mică și mai simplă decât biroul intenționat copleșitor în care primea vizitatori. Aducerea unui pat era exclusă, dar fusese instalată o canapea. S-a întins pe ea, aruncând o

privire la ceas. O oră până la o întâlnire care s-ar putea dovedi a fi nu numai momentul său definitoriu, ci și un moment definitoriu pentru ordinea mondială modernă.

- - -

Nu l-a găsit pe președinte în biroul său, Sokolov a bătut la ușa din spate. Când nu a primit niciun răspuns, a deschis-o cu prudență. Krupin era întins pe canapea, complet nemișcat. Un televizor aflat vizavi de el reda o înregistrare video tremurândă și haotică de pe telefonul mobil. Acesta s-a întunecat și imediat a revenit în buclă la început, permițându-i lui Sokolov să identifice subiectul: moartea brutală a lui Muammar Gaddafi în mâinile propriului său popor.

„Domnule președinte?”

Ochii lui Krupin s-au deschis, dar părea confuz în timp ce se chinuia să se așeze. Sokolov nu s-a oferit să îl ajute, examinând în schimb stângăcia mișcărilor sale și expresia goală de pe fața sa. Ar fi fost capabil să facă ceea ce trebuia făcut? O oră era tot ce era necesar. După aceea, zarurile ar fi fost aruncate.

„Vă simțiți bine, domnule?”

„A fost Rapp”, a spus Krupin în loc de răspuns. „Era la casa lui Chkalov. Cu Azarov.”

„S-ar putea să fie adevărat, dar ce-i cu asta? Asasini semidocti, domnule. Cu greu...”

„Nu-i subestima, Andrei. Și nu uita că Rapp rareori acționează fără știrea lui Irene Kennedy.”

„Sunt doi bărbați înarmați cu pistoale, Maxim. Iar Kennedy este constrânsă de politicienii inutili ai Americii. În timp ce ei se zbat în întuneric, tu îți vei folosi armata pentru a remodela lumea.”

Krupin a reușit să se ridice în picioare fără ajutor și și-a netezit costumul într-un mod care le era familiar tuturor celor care își petreceau timpul cu el. Ochii îi erau parțial ascunși în spatele unor ochelari noi, iar fața îi era puțin trasă sub o barbă necaracteristică, dar în rest arăta cam ca întotdeauna.

Holul fusese eliberat de personal și au trecut prin el în tăcere. La sfârșit, Sokolov a deschis ușa unei săli de conferințe ornamentate și i-a permis președintelui să intre. Conducerea militară așezată în jurul mesei s-a ridicat în picioare din respect pentru Krupin, dar atenția lor era concentrată asupra lui Sokolov.

Fuseseră informați de noua sa poziție de conducere, dar niciunul nu-l văzuse efectiv de la numirea sa – mai ales nu cu însemnele de Mareșal al Federației Ruse. Sokolov îi cunoștea pe toți, într-o oarecare măsură, din perioada de dinaintea pensionării sale forțate. Krupin îi alesese cu grijă și toți erau raportați ca fiind comandanți competenți.

„Luați loc”, a spus Krupin, luându-și poziția în capul mesei. „Cred că îl cunoașteți cu toții pe generalul Sokolov?”

Au existat salutări murmurate și aprobări respectuoase din cap, dar puțin mai mult. Niciunul dintre acești oameni nu știa de ce fuseseră chemați acolo și toți știau de acuzațiile de crime de război care duseseră la înlăturarea lui Sokolov. Aveau să rămână în gardă și să analizeze noul lor mediu de operare. Cel puțin deocamdată.

„Am elaborat un plan pentru a face față provocărilor prezentate de NATO, iar Andrei a avut un rol esențial în dezvoltarea unei strategii pentru realizarea acestui plan. În semn de recunoaștere a acestui lucru, îi voi permite să facă instructajul inițial.”

Krupin și-a punctat cuvintele cu un semn regal din cap, iar Sokolov i-a răspuns cu unul calculat de supunere. Era neobișnuit ca președintele să cedeze conducerea, dar istoria lor împreună și natura militară a întâlnirii aveau să le ofere o acoperire.

Sokolov se afla lângă o hartă a regiunii și a întâlnit privirea fiecăruia dintre ofițerii aflați acum sub comanda sa. „După cum știți cu toții, Rusia este încercuită de dușmanii săi. Țările baltice au dispărut, iar armata Finlandei se coordonează din ce în ce mai mult cu forțele NATO. Dacă Ucraina cade, atunci este probabil ca Georgia să nu fie prea departe. Belarus va fi tot ce va rămâne din ceea ce a fost cândva un tampon de protecție semnificativ. Acesta este un lucru pe care nu îl putem tolera. Ultima dată când am dat dovadă de slăbiciune față de Occident, Hitler a ucis milioane de oameni de-ai noștri și le-a atârnat trupurile în copaci pentru a-și proteja soldații de vânt.”

Au existat câteva aprobări din cap și un murmur de aprobare, deși nu din partea tuturor.

„Președintele Krupin a hotărât că acum este momentul să acționeze și intenționează să o facă în mod decisiv.” Sokolov și-a îndreptat atenția către comandantul forțelor terestre rusești. „Care este starea noastră de pregătire?”

Bătrânul soldat părea confuz de întrebare. „Dezastruoasă, domnule general. Cele mai bune trupe ale mele au fost realocate din Ucraina pentru a se alătura exercițiilor de la granițele țărilor baltice. De asemenea, echipamentul nostru a fost deturnat. Și în timp ce înlocuitorii au venit – inundând, de fapt – toți sunt rezerviști sau oameni rechemati de la pensie. Unii nu s-au mai antrenat de zeci de ani și au până la 50 de ani. În ceea ce privește echipamentul de înlocuire . . .” Vocea lui s-a stins pentru o clipă. „O mare parte din el nu este în stare de funcționare, iar unele sunt atât de vechi încât găsirea muniției corecte va fi practic imposibilă. Am înțeles că toate acestea au fost făcute la ordinul dumneavoastră.”

„Așa a fost”, a spus simplu Sokolov.

Bărbatul a ridicat din umeri. „Dacă vom obține rapid superioritatea aeriană, putem totuși să cucerim Ucraina, dar lupta va fi mai dificilă și mai lungă decât am anticipat.”

Sokolov a scanat din nou fețele oamenilor de la masă. Confuzia lor era de așteptat. Ei încă mai credeau că obiectivul era Ucraina. Îi lăsase intenționat în întuneric, interesat să le vadă reacția când vor afla adevărul. „Planul pus la cale de președinte este unul simplu. Vom continua să intensificăm campania de propagandă pro-Rusia în Ucraina și vom continua să inundăm țara cu oamenii și echipamentele pe care le considerați atât de inadecvate. Occidentul se va concentra asupra situației, iar precaritatea acestora va exacerba disensiunile dintre americani, ucraineni și europeni.”

A bătut cu un deget pe hartă în apropierea estului Poloniei. „Exercițiile actuale ale NATO se vor încheia în scurt timp, iar forțele străine se vor întoarce acasă. Oamenii lor vor fi epuizați atât fizic, cât și psihic, iar echipamentul lor va avea nevoie de revizie. „

Generalii începură să se aplece în față, privind cu atenție harta, neștiind unde vrea să ajungă.

„După ce forțele NATO se vor dispersa – dar înainte ca majoritatea să se fi întors la bazele lor – vom folosi trupele pe care le-am masat la granița noastră de vest pentru a ataca simultan Lituania, Letonia și Estonia. Dacă acționăm decisiv, putem obține controlul asupra celor trei țări înainte ca forțele NATO să poată răspunde. Odată securizate, vom instala baterii de rachete nucleare tactice în aceste țări și vom arăta clar că le considerăm teritoriu rusesc. Că orice contraatac va fi tratat ca o incursiune în Rusia însăși.”

Atenția bărbaților s-a îndreptat spre Krupin, care a reușit să zâmbească în spatele bronzului său artificial. Iluzia era una impresionantă. Marele om, nedezmățat.

„Cu tot respectul cuvenit...”

Bărbatul care vorbea era cel mai tânăr din încăpere. Oleg Gorsky fusese ales comandant al forțelor aerospațiale ale Rusiei datorită cunoștințelor sale impresionante în materie de tehnologie. Din ce în ce mai mult, acest tip de expertiză devenea o cerință pentru oricine dirija un sistem modern de apărare aeriană.

„Da?” a spus Sokolov.

„Deși cred că ceea ce sugerați este posibil din punct de vedere logistic, ramificațiile par să aibă o amploare incredibilă. Sancțiunile economice împotriva Rusiei vor fi înăsprite...”

„Nu credeți că președintele Krupin s-a gândit la asta?” a întrebat Sokolov, lăsând furia să i se strecoare în voce. „Aceste sancțiuni vor fi compensate de creșterea prețurilor la mărfurile de bază care urmează întotdeauna instabilității.”

„Dar asta nu e tot, domnule. Americanii...”

Krupin a vorbit în cele din urmă. „Președintele american nu are chef să-și trimită oamenii într-o baie de sânge pentru a elibera trei țări de care alegătorii săi nu au auzit niciodată. Iar europenii vor fi paralizați de gândul că o armă nucleară va fi folosită împotriva Stockholmului sau Berlinului.”

Vocea lui Krupin era mai liniștită decât ar fi fost în mod normal, dar forța ei a fost totuși suficientă pentru a-l face pe tânărul general să se retragă.

„Vreau să fiu clar, domnule. Sunt în favoarea unei acțiuni împotriva Ucrainei dacă insistă să supună la vot aderarea la NATO. Dar ceea ce descrieți dumneavoastră este foarte diferit. O eroare de calcul din partea oricăruia dintre nenumărații actori ar putea provoca o escaladare pe care nimeni nu o poate controla.”

„NATO este complet nepregătită pentru o astfel de mișcare și nu are oamenii sau materialul necesar pentru a ne opri”, a spus Sokolov. „În urma acestei înfrângeri umilitoare, alianța va eșua. De ce ar fi interesată vreo națiune să fie membră a unei organizații care este incapabilă să-și îndeplinească misiunea? De ce ar...”

„Sunt de acord cu evaluarea ta tactică”, a spus Gorsky, îndrăznind să-l întrerupă. „Suntem în poziția de a cuceri țările baltice. Dar apoi ce facem? Poate că NATO va face implozie, dar la fel de probabil se va trezi din stupoare și se va re tehnologiza pentru a rezista unei amenințări active. Sunt de acord că Occidentul nu va risca represalii nucleare cu un atac în masă, dar nu este singura lor opțiune. Ce se întâmplă dacă ei doar invadează încet dinspre Polonia – împingându-și granița în afară? Sau să introducă în liniște forțe speciale prin nesfârșita coastă baltică? Dacă pur și simplu furnizează o insurgență nesfârșită, așa cum au făcut cu zeci de ani în urmă, când ne-am mutat în Afganistan?”.

Sokolov l-a privit pe om cu privirea, dar nu a spus imediat nimic. Nu avea nicio problemă cu ofițerii săi subalterni care își spuneau părerea, iar acesta, în special, își exprima îngrijorări valide. Problema era că niciunul dintre acești oameni nu înțelegea situația în întregime. Și nici nu li se putea permite să o facă. Nu era vorba doar de amenințarea externă reprezentată de Occident. Era vorba de a preveni ca Rusia să cadă în mâinile unor politicieni slabi de înger. Acum, mai mult ca oricând, aveau nevoie de război. Aveau nevoie de un nivel de haos în care Krupin să poată dispărea. Dar, mai mult decât atât, aveau nevoie de victorii glorioase care să reamintească poporului rus cine era și ce putea deveni din nou.

Krupin însuși a fost cel care a rupt tăcerea care se întindea în încăpere. „Dacă nu credeți că vă puteți face datoria, generale Gorsky, aș fi fericit să vă îndepărtez.”

Bărbatul s-a înțepenit. „Am făcut un jurământ de a-mi da viața în slujba Mamei Rusia. Intenționez să-mi respect acest jurământ”.

„Atunci, generalul Sokolov vă va urmări individual pentru a clarifica ce se așteaptă de la dumneavoastră în zilele și săptămânile următoare.” S-a ridicat din spatele mesei cu o mișcare un pic prea atentă, dar nu atât de atentă încât cineva să observe. „Se suspendă ședința.”

CAPITOLUL 23

LA EST DE MANASSAS

VIRGINIA

SUA

RAPP a accelerat prin subdiviziunea sa izolată, scanându-i marginile întunecate chiar mai atent decât o făcea de obicei. Existau câteva case finalizate cu luminile aprinse și încă două în construcție, dar majoritatea terenurilor erau goale. Într-o zi, toate vor fi ocupate de trăgători în care avea încredere și conectate printr-un sistem de securitate conectat.

Nu că ar fi contat în spectacolul de rahat în care se afla acum. Toate planurile sale erau construite în jurul ideii de a întoarce înapoi o gașcă de teroriști nenorociți sau, în cel mai rău caz, un contractor privat pe care îl încurcase. Maxim Krupin era un tip de amenințare foarte diferit.

Rachete, drone, gaz. La naiba, bio. La ce era bun betonul și sticla antiglonț împotriva lor? Și cum rămâne cu aprovizionarea cu apă? Erau pe o fântână combinată care ar fi fost foarte greu de compromis de ISIS, dar o plimbare în parc pentru ruși.

A trecut pe lângă casa aproape terminată a lui Scott Coleman și a auzit sunetul unui ferăstrău circular în funcțiune. Fostului SEAL îi plăcea să bricoleze după serviciu, chiar dacă plătea un antreprenor o sumă de bani inconștientă. Spunea că i se părea relaxant. Distracție era mai exact. O echipă Spetsnaz putea trece pe lângă el într-un tanc complet neobservată cu zgomotul pe care îl făcea fierăstrăul.

Un hambar a apărut în stânga și, pe drumul de lângă el, o siluetă minusculă mergea spre nord. A tras pe lângă el și s-a aplecat pe geam, uitându-se la fiica de șapte ani a Claudiei.

„Ce faci aici noaptea, Anna?”.

„Te-ai întors!”, a spus ea, fără să-și întrerupă pasul. „Ai avut o călătorie plăcută?”

„Ți-am pus o întrebare”.

„Am lucrat la grajdul cailor. Scott a spus că mă va ajuta să o vopsesc. O să arate grozav. Poate mâine. Și nu e chiar noapte. Doar că s-a întunecat devreme din cauza norilor.”

Îl obosise cu prostiile astea de când s-a mutat aici. Desigur, promisese că își va asuma întreaga responsabilitate pentru noul ei animal de companie de jumătate de tonă, dar el știa cât valorează asta. El și fratele său spusese că același lucru despre câinele pe care își păcăliseră părinții să-l cumpere.

„Urcă în mașină.”

„Pot să merg pe jos”, a spus ea, înțelegându-i starea de spirit. „Sunt bine.”

„Am spus să te urci în mașină. Acum.”

El s-a oprit și Anna a alergat prin față, smulgând ușa și strecurându-se înăuntru. S-a concentrat în tăcere pe bordul mașinii în timp ce accelerau pe stradă și treceau prin poarta care îi proteja casa.

„Vreau să rămâi în interiorul zidurilor după lăsarea întinericului de acum încolo. Ai înțeles? Și dacă pleci în timpul zilei, trebuie să-mi spui mie sau mamei tale unde te duci.”

„De ce?”, s-a plâns ea.

Era pe punctul de a spune „pentru că așa am spus eu”, dar apoi și-a amintit cât de mult urâse aceste cuvinte când veneau de la mama sa.

„Pentru că nu este sigur.”

„Dar nu e nimeni aici sus, Mitch! Doar o grămadă de prieteni de-ai tăi.”

A oprit lângă ușa din față și a oprit motorul. „Nu te certa cu mine, Anna. Fă doar ce-ți spun.”

„Bine!”, a spus ea, afișând o străfulgerare a furiei care îl băgase pe tatăl ei în atâtea probleme. A încercat să trântescă ușa, dar Kevlarul a făcut-o prea grea pentru ca ea să obțină efectul dorit. Rapp a înjurat încet sub respirație în timp ce o privea cum fugea în casă. Spre ce nu era sigur. Probabil la faptul că se juca la marginea paternității și că nu se pricepea deloc la asta.

Ieșind în cele din urmă în seara caldă, a intrat pe ușa deschisă din față și și-a aruncat cheile într-un castron care, probabil, nu era menit să facă altceva decât să radieze semnificație artistică. Casa era construită în jurul unei curți centrale și el s-a strecurat prin peisajul ușor invadat de vegetație pentru a ajunge la o ușă de sticlă care dădea spre bucătărie.

Claudia era întinsă pe spate în dulapul de sub chiuveță, lăsând la vedere doar picioarele lungi și blugii de lucru murdari.

„Ce faci?”, a spus el, oprindu-se lângă picioarele ei.

Ea s-a răsucit într-o parte, aproape că a răsturnat coșul de gunoi în efortul de a se uita la el.

„Bine ai venit acasă!”, a spus ea în franceză. „A murit mașina de gunoi. Vă vine să credeți? Aproape nou-nouț. Îl înlocuiesc.”

„Ai auzit vreodată de un instalator?”

„Nu am reușit să găsesc niciunul care să mă sune.”

„Sunt cel puțin doi care lucrează la casele din cartier.”

„E greu să le atragi atenția pentru o lucrare atât de mică.”

„O să lucreze vreunul mâine? O să le atrag atenția.”

Ea a lăsat jos cheia și s-a ridicat în picioare, privindu-l în față cu capul ușor înclinat. „Compania mi-a trimis una nouă și instrucțiunile sunt simple. Nu cred că trebuie să împușcăm vreun instalator în genunchi.”

El nu a răspuns, în schimb s-a îndreptat spre frigider și a scormonit după ceva de mâncare.

„Înțeleg că Rusia nu a decurs exact așa cum am plănuit”, a insistat ea.

El a închis frigiderul cu mâinile goale și s-a întors spre ea. „Nu.”

„Dar Irene mi-a spus că ești în regulă.”

„Bine.”

„Și Grisha e la spital?”

„Da.”

„De ce răspunzi cu un singur cuvânt?”

„Sunt doar obosit.”

„Nu, nu ești. Dormi ca un bebeluș în avion. Ce e în neregulă cu tine, Mitch?”

S-a sprijinit pe spate de teighea și și-a încrucișat brațele pe piept. „Dacă Krupin nu știe încă că am fost eu acasă la Chkalov, probabil că va ști până mâine.”

„Și?”

„Uite ce i-a făcut lui Cara. Asta ai putea fi tu, care zaci în spital întrebându-te când va apărea noul tău ficat. Sau Anna. Nu te pot proteja de el. Poate că nu te pot proteja de nimeni. De cele mai multe ori nici măcar nu sunt aici.”

„Anna și cu mine am fi fost deja morți dacă nu erai tu.”

„Dar nu ești. Sunteți în viață. Poate ar trebui să începi să te gândești cum vei rămâne așa.”

„Și eu am dușmani, Mitch. Noua identitate pe care mi-ai dat-o este bună, dar nicio minciună nu este perfectă. Poți să mă protejezi de Maxim Krupin? Probabil că nu. Dar este mult mai probabil să fiu vizat de cineva din trecutul meu decât de al tău. Și, având în vedere asta, să trăiesc cu un asasin profesionist răzbunător nu este rău pentru mine.”

„Spune-le asta celor care mi-au zgâriat soția de pe trotuar.”

Ea a lăsat să iasă o respirație lungă. „Ești sigur că este vorba despre mine și Anna? Sau este vorba despre tine? Dacă ne alungi, îți poți avea înapoi viața ta frumoasă și îngrijită. Doar tu și supermenii lui Scott.

Când unul dintre ei moare, vă îmbătați cu toții împreună și vorbiți despre onoare și datorie și toate celelalte prostii masculine. Apoi uitați de ei. Îți spui că timpul lor a expirat sau că au făcut o greșală pe care tu nu ai fi făcut-o. Și când va veni în sfârșit rândul tău, ei vor face același lucru pentru tine. Bei și spui povești și uiți.” A clătinat din cap. „Viața e mai încurcată de atât, Mitch.”

CAPITOLUL 24

SEDIUL CENTRAL AL CIA

LANGLEY, VIRGINIA

SUA

RAPP a înghesuit McMuffin-ul cu ouă în gură și l-a alungat cu ceea ce mai rămăsese din Coca-Cola lui. O pubelă de gunoi apăruse recent în colțul liftului privat al lui Irene Kennedy, probabil pentru că se săturase să tot găsească ambalajele de fast-food pe podea. A profitat de el și a urmărit cum urcau numerele de deasupra ușii.

În mod normal, Rapp se ținea departe de Langley, dar un mesaj pe care îl primise la ora 1 dimineața sugera că această întâlnire ar merita o excepție. Aparent, analiștii agenției pentru Rusia veniseră în sfârșit cu ceva mai util decât ridicări din umeri și speculații de rahat.

Asistenții lui Kennedy nu erau încă înăuntru, iar el a traversat zona de recepție, lăsându-și ceașca goală pe unul dintre birourile lor. Azarov îi luase-o înainte și stătea în mijlocul biroului lui Kennedy, părând puțin pierdut. Ea nu-i băga în seamă pe amândoi, stând la birou și vorbind încet la telefon.

„Ce mai face Cara?”

„Starea ei de spirit se îmbunătățește. Dar mai sunt multe lucruri la care trebuie să se gândească. Despre care să vorbim.”

Rapp își amintea că s-a trezit în spital la vestea că soția lui era moartă. Fusese cel mai rău moment din viața lui, dar cel puțin se terminase repede. Să o vadă pe Cara plină de tuburi și să știe că avea să rămână așa în viitorul apropiat era cu totul altceva. Azarov trebuia să o înfrunte în fiecare zi cu conștiința că el era cauza suferinței ei. Era mai bine decât alternativa, dar Rapp nu era sigur cu cât de mult.

„Este pregătit pentru noi”, spuse Kennedy, închizând telefonul. „Ne vom întâlni în sala de conferințe din capătul holului. Echipamentul AV este mai bun”.

Au urmat-o până într-o cameră unde Anton McCormick își conecta laptopul la un proiector. A dat din cap cu un salut ocazional când au intrat, dar a înghețat când a apărut Azarov. În calitate de șef al echipei Agenției pentru Rusia, el trebuia să fie familiarizat cu istoria lui Azarov, dar nu știa nimic despre relația acestuia cu Rapp. Asta se întâmpla doar dacă era nevoie să știe, iar numele persoanelor care trebuiau să știe puteau încăpea pe spatele unui timbru poștal.

„Grisha, aș vrea să ți-l prezint pe Anton”, a spus Kennedy. Au schimbat un scurt salut în rusă și apoi McCormick a trecut din nou la engleză pentru a începe.

„Mulțumesc că ați venit atât de devreme. Oamenii mei au lucrat non-stop și am dat lovitura abia acum câteva ore. Deocamdată, detaliile sunt sumare, dar le vom completa cât de repede putem.”

A făcut clic pe o diapozitivă cu un Maxim Krupin fără tricou care bea vodcă pe malul unui lac. „În ciuda a tot ce se întâmplă în Rusia, Ucraina și NATO, Krupin a fost neobișnuit de tăcut. Un singur interviu și nicio apariție personală au fost înregistrate în ultimele săptămâni. Și mai mult decât atât, el are presa de stat care se concentrează foarte mult pe scandalul de corupție tot mai mare din jurul premierului său.”

„Așa că s-a hotărât să meargă cu cortul?” a spus Rapp. „Maxim Krupin și-a dat țara pe mâna unor lachei ca să se ducă să facă fotografii promoționale în care să se lupte cu grizzly cu un briceag? Nu prea cred.”

„Nu sunt sigur că urșii noștri sunt, din punct de vedere tehnic, grizzly”, a corectat Azarov.

„Punctul de vedere este valabil, totuși.”

„De acord.”

„Ați terminat voi doi?” a spus Kennedy. „Anton, te rog să continui.”

„Mulțumesc. Rușii se înfruptă din acest tip de propagandă alimentată cu testosteron. Dar Mitch are dreptate. Sincronizarea și cantitatea mare de imagini este ceva ce nu am mai văzut până acum.”

„Cum spui tu, totuși, se potrivește bine cu baza lui”, a spus Kennedy. „Deci neobișnuit, dar nu șocant”.

„Mai este și altceva. Avem hărți detaliate ale Rusiei și am depistat toate locațiile în care au fost realizate acele videoclipuri. Toate au fost făcute într-o perioadă de douăzeci și patru de ore în interiorul unei zone care se întinde pe o sută de mile. Practic, și-a petrecut o zi întreagă fiind transportat în jurul lui pentru ședințe foto.”

„Din nou, nu pare atât de neobișnuit”, a spus Kennedy, jucând rolul de avocat al diavolului. „A vrut să elimine toată propaganda, pentru a putea petrece restul timpului la vânătoare în liniște.”

„Nu”, a spus Azarov. „Lui Maxim nu-i place de fapt aer liber. O face în întregime pentru camerele de filmat. Nu și-ar petrece timpul prețios departe de Kremlin dacă nu s-ar face filmări.”

„Exact”, a fost de acord McCormick. „Și asta lasă o mulțime de timp neexploatat. Dacă Krupin nu se plimba prin pădure cu o echipă de filmare, unde era?”

„Stăpână?” a spus Rapp.

„Nu”, a spus Azarov. „Are multe, dar este un secret deschis. Și toate locuiesc în Moscova sau în jurul Moscovei, din câte știu eu. Lui Krupin nu-i place să părăsească orașul. Dispozițiile de securitate sunt complicate și se teme de oamenii care complotază împotriva lui cât timp este plecat.”

McCormick a avansat la o înregistrare video cu Krupin la un program de știri din Rusia. „Aceasta este de acum un an. Înregistrarea audio nu este importantă – este doar un alt interviu de pupincurism în presa de stat. Ceea ce este interesant, totuși, este să îl compari cu cel pe care l-a făcut chiar ieri.” McCormick a făcut din nou clic înainte. „Ați observat ceva diferit?”

„Poartă ochelari fumurii”, a spus imediat Azarov.

„Interviul se face afară și este soare”, a subliniat Kennedy.

„Una dintre cele mai mari arme ale lui Krupin este privirea sa”, a replicat Azarov. „Știu asta la fel de bine ca oricine. Ideea că ar alege să poarte astfel de ochelari la un interviu este greu de imaginat.”

„De fapt, avem peste o sută de exemple în care Krupin vorbește în aer liber și nu poartă ochelari de soare în niciunul dintre ele”, a confirmat McCormick. „Ați mai observat și altceva?”

„Este destul de bronzat pentru un tip despre care spui că a stat afară doar o zi”, a spus Rapp.

„Bingo. Ai atins un alt superlativ, Mitch. Nu l-am văzut niciodată mai închis la culoare.”

„Admir ceea ce trebuie să fi făcut pentru a obține o analiză cantitativă a bronzului său”, a spus Kennedy, „dar poate că intrăm în discuție aici?”.

„Mi-aș dori să am un pistol fumegând pentru tine, Irene, dar ceea ce lucrez este mai mult o acumulare de dovezi circumstanțiale.”

„Care duc undeva, sper.”

„Mai aveți puțină răbdare cu mine și uitați-vă câte tăieturi sunt în timpul acestui interviu”, a spus McCormick, trecând pe repede înainte prin el. „Este o piesă de cinci minute și sunt trei. În mod normal, Krupin ar face asta dintr-o singură apăsare. Și apoi este din nou soarele. Dacă vă uitați la unghi, filmarea acestui interviu a durat o jumătate de oră.”

„Sunt de acord cu Anton că acest lucru este neobișnuit până la punctul de a fi suspect”, a spus Azarov.

„Maxim este foarte gelos cu timpul său și are un dispreț puternic față de presă. Chiar și pe a sa”.

Rusul s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de imaginea înghețată, examinând începuturile de barbă de pe bărbia lui Krupin și apoi ochii săi întunecați. „Este bolnav.”

McCormick nu s-a obosit să-și ascundă surpriza. „Este exact concluzia la care am ajuns. Se potrivește cu tot ceea ce am văzut: absența, marginalizarea și întemnițarea adversarilor săi politici, uciderea lui Tarben Chkalov, care avea un mod ciudat de a-și da seama ce se întâmpla în Rusia. Și, mai presus de toate, riscul

de a-l aduce înapoi pe Andrei Sokolov, omul în care are încredere mai mult decât în oricine altcineva din lume.”

„Când spui „bolnav”, spuse Rapp. „Despre ce vorbim?”

„Încă mai lucrez la asta.”

„Trebuie să aibă un medic personal”, s-a oferit Kennedy.

„Eduard Fedkin. Un om care, în mod normal, este destul de ușor de găsit – are o familie și un cabinet bine stabilit. Interesant este că a dispărut de pe radar recent.”

„Îl puteți localiza?” a spus Rapp.

„Dacă Krupin este în spatele acestui lucru? Probabil că nu. El este destul de puternic în interiorul granițelor Rusiei și știe cum să păstreze secretele. În special unele ca acesta. Așa că aruncăm o plasă mai largă. Dacă este într-adevăr bolnav, va avea nevoie de o echipă medicală specializată în orice problemă ar avea. Și se va îndrepta către oameni de top”.

Rapp se uită în jurul lui. Fața lui Azarov era albă – fie că se delecta imaginându-și că Krupin moare de o moarte lentă și dureroasă, fie că încerca să se gândească cum să ajungă la el înainte ca Mama Natură să-i răpească uciderea. Kennedy, pe de altă parte, părea zguduit. Puțini oameni ar fi observat, dar Rapp o cunoștea de prea mult timp.

„Mulțumesc, Anton”, a spus ea în cele din urmă. Au privit în tăcere cum McCormick își făcea bagajele și ieșea pe ușă, închizând-o în urma lui.

„Gânduri?” a întrebat Rapp.

Kennedy a fost primul care a vorbit. „Am recunoscut potențialul acestui lucru cu mult timp în urmă. Speranța a fost întotdeauna că va muri de un atac de cord subit sau, sincer, va fi ucis în liniște de un rival care era în măsură să preia conducerea. O boală prelungită este cel mai rău scenariu pentru noi.”

„De acord”, a spus Azarov. „Krupin a fost întotdeauna precaut, dar faptul că a urmărit căderea unor dictatori precum Saddam Hussein și Muammar Gaddafi l-a făcut paranoic. Își imaginează trupul său sângerând târât pe străzi și apoi spânzurat de un pod din Moscova. Pot să vă spun că nu există nimic – nimic – pe care să nu-l facă pentru a împiedica acest lucru să se întâmple.”

„Atunci există o singură întrebare pe care trebuie să ne-o punem”, a spus Rapp. „Unde se duce când nu este la Moscova? Dacă este bolnav și doctorul lui a dispărut, nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama că are o unitate de tratament ascunsă pe undeva. Și dacă secretul este în prim-planul minții sale, va fi departe de centrele de populație cu acoperire limitată de securitate”.

„Este mai mult decât să-l găsim și să-l ucidem”, a spus Kennedy.

„Serios? Tu ce crezi, Grisha?”

„Sunt foarte favorabil găsirii lui și uciderii lui. „

„Vă mulțumesc amândurora. Ne-ați fost de mare ajutor.”

Rapp s-a aplecat în față pe scaunul său. „Haide, Irene. Eu te cunosc. Văd cum se învârt acele roțițe în capul tău. Te gândești să faci o înțelegere pentru a-l ajuta să mențină Rusia stabilă și să-l mute pe Sokolov. Vrei să îi forțezi pe europenii să îl pupe în fund suficient de mult încât să se simtă confortabil să îl pună pe unul dintre rivalii săi în scaunul său. Nu va funcționa. Ceea ce aveți acolo este un animal rănit cu un arsenal nuclear.”

„Un motiv în plus pentru a nu intra cu armele în mână, nu crezi?”

„Să intru în luptă cu armele în mână este cam asta e descrierea slujbei mele. Și dacă îmi amintesc bine, asta a făcut ca multe dintre problemele tale să dispară de-a lungul anilor.”

Ea s-a aplecat pe spate și l-a examinat pentru o clipă. „Aceasta este încă o speculație. Nu știm cu siguranță că este bolnav și dacă este, nu știm cât de grav este. Principala mea preocupare acum este Ucraina. NATO se află într-un concurs de priviri cu un om care s-ar putea să nu aibă nimic de pierdut. Până acum am explicat că trupele care au intrat în Crimeea și în sudul Ucrainei au fost o tactică de intimidare. Dar acum mă întreb dacă nu cumva este adevărat contrariul. Poate că are nevoie de această luptă”.

„Deci, care este mișcarea noastră?” a întrebat Rapp.

S-a întors spre Azarov. „Aveți contacte în Ucraina?”

„Deloc, domnule director Kennedy. Dacă am ajuns în acea țară, a fost pentru un singur motiv”.

„Dar tu, Mitch? Obişnuiai să-l cunoşti pe şeful Serviciului lor de Informaţii Externe, nu-i așa?”.

„Am făcut o dată o operaţiune împreună. Probabil cu aproape cincisprezece ani în urmă. N-aş spune că eram apropiaţi.”

„Mi se pare că-mi amintesc că i-ai salvat viaţa.”

Rapp a ridicat din umeri. „Nu sunt sigur că şi-ar aminti așa. Scott are relaţii solide în regiune care sunt mult mai recente.”

„În acest caz, aş vrea ca tu şi Scott să fiţi pe teren acolo. Am nevoie de o imagine clară a ceea ce se întâmplă cu mişcările de trupe ruseşti din sud. Observatorii internaţionali nu mai pot avea acces şi lucrez mai ales cu rapoarte aprobate de maşina politică ucraineană. Dacă voi face recomandări preşedintelui Alexander, voi avea nevoie de mult mai mult decât de speculaţii despre sănătatea lui Krupin şi de cuvântul politicienilor ucraineni.”

CAPITOLUL 25

LA VEST DE DONEŢK SUDUL UCRAINEI

„Fă o altă trecere spre est”, a spus Sokolov.

Covorul verde al sud-estului Ucrainei se întindea în toate direcţiile sub elicopter. După anexarea Crimeei, Rusia i-a ajutat pe separatiştii din această regiune să obţină statutul de autonomie. Controlul se afla într-o stare constantă de dispută diplomatică, dar totul era pentru camerele de filmat. Toată lumea ştia că Moscova deţinea controlul.

Regretă că a fost forţat să plece din armată din multe motive, dar acesta era unul dintre cele mai pregnante. Fusese o oportunitate de a se împinge mai departe spre vest, ceea ce ar fi facilitat legătura cu trupele staţionate în Crimeea. O oportunitate pierdută, dar, în retrospectivă, una lipsită de importanţă. În jocul de şah dintre Rusia şi Occident, Ucraina fusese retrogradată de la regină la pion.

Pilotul său a venit la joasă înălţime, permiţându-i lui Sokolov să examineze o serie de barăci pe jumătate construite şi o instalaţie de întreţinere a maşinilor grele care se afla ceva mai departe.

Fotografiile din satelit ale structurilor erau, fără îndoială, examinate în detaliu de către agenţiile de informaţii occidentale, iar el s-a angajat să se asigure că toate aceste detalii erau perfecte. În realitate, clădirile erau doar nişte cochilii goale, menite să distragă atenţia NATO de la prezenţa militară în creştere la graniţele statelor baltice.

Această vizită a fost concepută pentru a servi unui scop similar. A sosit în haine civile şi cu un elicopter civil, dar detaliile sosirii sale au fost divulgate în mod intenţionat. Spionii urmau să fie peste tot, documentând cât mai mult posibil despre timpul petrecut acolo, alimentând şi mai mult temerile legate de un atac iminent în inima Ucrainei.

Elicopterul a aterizat şi Sokolov a alergat ghemuit spre un bărbat care aştepta la douăzeci de metri distanţă. Generalul Ruslin Nikitin fusese un ofiţer subaltern bine văzut când Sokolov fusese înlăturat. După toate rapoartele, era competent, eficient şi patriot – un om a cărui loialitate faţă de Krupin se dovedise până acum de nezdruccinat. Era, de asemenea, oarecum cunoscut pentru faptul că spunea ce gândea.

„Bine aţi venit, domnule general”, a spus Nikitin, oferind o mână în loc de salut. Neştiind care era adevăratul scop al acestei inspecţii, nu voia să facă nimic care ar fi putut dezvălui identitatea lui Sokolov. „Presupun că călătoria dumneavoastră a fost una plăcută?”.

Sokolov i-a strâns mâna bărbatului şi a dat din cap înainte de a porni spre o clădire prefabricată din nord. Abia după ce au trecut de uşile acesteia, Nikitin a oferit un salut sec. „Este o plăcere să vă găzduiesc, domnule, dar nu mi s-a pus la dispoziţie o agendă. Ar fi fost util să mă pregătesc pentru nevoile dumneavoastră.”

„Am vrut să vin personal şi să aflu părerea dumneavoastră despre pregătirea dumneavoastră.”

Bărbatul părea îngrijorat. „Intensificăm campania de propagandă care vizează etnicii ruşi, dar sondajele informale sugerează că nu facem prea multe progrese. Aceştia doresc autonomie faţă de Ucraina şi legături strânse cu Rusia, dar nu neapărat guvernare rusească. Iar speranţa că ne putem baza pe ele în

timpul unei împingeri spre nord este extrem de optimistă. Cel mai probabil, mulți ar vedea-o ca pe o depășire și s-ar întoarce împotriva noastră.”

„Atunci va trebui să ne ocupăm de ei”, a spus Sokolov.

„Da, domnule, dar asta ar fi mai ușor de spus decât de făcut și ar putea întoarce populația rusă locală împotriva noastră.”

„Deci, vrei să spunei că va trebui să ne bazăm în întregime pe trupele rusești.”

Privirea bărbatului s-a mutat în jos.

„Există vreo problemă?”

„Da, domnule. Dar una de care sunteți deja pe deplin conștient.”

El a făcut semn în direcția clădirilor care se ridicau. „Mi s-au dat resursele necesare pentru a înconjurăm aceste structuri, dar nu mi s-a spus când vor fi livrate paturile, instalațiile electrice și alte echipamente.”

„Nu este treaba noastră să asigurăm confortul soldaților, Ruslin.”

El nu a răspuns imediat, în schimb, lucrându-și hotărârea infamă. „Soldați? Nu sunt sigur că oamenii pe care îi voi trimite se califică. Încerc să îi antrenez, dar dacă insist prea mult, mă tem că vor începe să cadă literalmente morți.”

„Războaiele se pierd cu o conducere slabă, nu cu soldați slabi”, a replicat Sokolov. „Niciodată în istoria omenirii un general nu a plecat la război cu o armată pe care o considera adecvată.”

„Vă înțeleg punctul de vedere, domnule, dar asta se va transforma într-o bătălie sângeroasă purtată pe un teren dificil de oameni incapabili să alerge pe un deal.”

Era greu să fii prea supărat pe acest om. Sokolov ar fi depus aceeași plângere dacă ar fi fost în locul lui Nikitin.

„Preocupările dumneavoastră sunt notate. Acum, aș dori să fac un tur al noilor dumneavoastră instalații.”

„Nu este nimic de văzut, domnule. Cu tot respectul, timpul nostru limitat împreună ar putea fi mai bine petrecut aici.”

„Cum așa?” a întrebat Sokolov, deși știa foarte bine.

„Aș dori să discutăm despre probabilitatea ca un ordin de atac să fie dat.”

„Asta depinde în întregime de faptul dacă NATO decide să supună la vot subiectul aderării Ucrainei.”

„Și dacă o vor face?”

„Vom respinge.”

„Atunci dați-mi instrumentele de luptă, domnule general! M-ați pus deja la colț, iar acum prezența dumneavoastră aici agravează problema. Sunt ochi peste tot. Vizita dvs. va fi mediatizată, iar Occidentul va sprijini trupele ucrainene.” A făcut o pauză de o clipă. „În timp ce președintele își petrece ziua vânând și realocând resursele mele pentru exerciții inutile.”

„Sunt conștient de reputația ta de om care vorbește direct, Ruslin. Dar te-aș avertiza să te gândești înainte de a vorbi.”

„Eu voi fi cel care va lupta aici și, cel mai probabil, voi muri dacă mi se va ordona să mă îndrept spre nord cu oamenii și materialul care mi-au fost puse la dispoziție.”

„Nu v-ați gândit niciodată că o mișcare în Ucraina ar putea precipita un contraatac NATO asupra noastră dinspre țăările baltice? Că avem nevoie de întăriri acolo ca un factor de descurajare a unei invazii pe teritoriul rusesc?”

„Ei nu ar îndrăzni”, a spus Nikitin.

„Mă întreb câte imperii au căzut cu aceste cuvinte ca standard? Acum, ești capabil sau nu să-mi îndeplinești ordinele?”

Bărbatul a vorbit doar după ce și-a luat timp să analizeze cu atenție provocările cu care se confrunta. „Pot să-i transform pe acești oameni în luptători funcționali și pot găsi o modalitate de a lucra cu echipamentul care mi-a fost pus la dispoziție. Dar am nevoie de timp.”

„Cu toții avem nevoie de timp, Ruslin. În chestiuni de război, însă, este un lux.”

„Atunci aș cere o oportunitate de a vorbi direct cu președintele. Pentru a-i explica situația mea și pentru a-l convinge de importanța de a amâna orice acțiune cât mai mult posibil.”

Sokolov s-a uitat la ceas în loc să răspundă la cererea bărbatului. Dacă totul se desfășura conform programului, Krupin ajunsesse la centrul de tratament cu cinci ore în urmă și ar fi trebuit să înceapă deja

ultima rundă de terapie. Era puțin probabil ca el să fie dispus să discute cu Nikitin despre o invazie care nu se va întâmpla niciodată.

Totuși, mai îngrijorătoare decât dispoziția sa era abilitatea sa.

Un număr de prizonieri asemănători cu Krupin ca vârstă și condiție erau supuși simultan aceluiași tratament. În plus, aceștia erau supuși la diverse cocktailuri de stimulente concepute pentru a-i permite lui Krupin să apară în public fără a da dovadă de slăbiciune sau confuzie. Unul dintre subiecții testelor fusese împins prea departe și murise din cauza unei insuficiențe cardiace, dar doctorul Fedkin părea să se apropie de un amestec care îi va permite președintelui să se apropie de omul care fusese cândva pentru aproape o oră.

„Voi transmite cererea dumneavoastră de audiență, domnule general. Dar, după cum vă puteți imagina, președintele este destul de ocupat.”

„Domnule, eu...”

„Ajunge!” a spus Sokolov, permițând ca volumul vocii sale să crească. Deja permisesse ca această conversație să dureze prea mult. Deși era de dorit ca Nikitin să fie motivat, scopul călătoriei era ca comandantul suprem al armatei ruse să fie văzut în Ucraina. „Trebuie să mă întorc în aer în douăzeci de minute, domnule general. Și intenționez să inspectez progresul proiectelor dumneavoastră de construcție înainte de a pleca.”

CAPITOLUL 26

KIEV

UCRAINA

„MITCH!”

Șeful serviciilor secrete ucrainene avea același accent gros ca melasa și același comportament de taur în magazinul de chinezării pe care îl avusese cu mai bine de zece ani în urmă. A traversat biroul său și l-a învâluit pe Rapp într-o îmbrățișare de urs care aproape că l-a ridicat de la pământ.

„Mi se umple inima să te văd din nou”, a spus el, retrăgându-se. „Anii au fost grei pentru tine.”

„Mulțumesc, Danya. Apreciez sinceritatea ta.”

„Știi că, până în ziua de azi, soția mea aprinde o lumânare în cinstea ta în fiecare Crăciun. Pentru că mi-ai salvat viața.”

„Nu-mi amintesc să fi fost atât de recunoscător la vremea respectivă.”

A făcut un gest disprețuitor cu mâna. „Eram tânăr și mândru. Cu toții am fost.”

„Nu cred că îl cunoști pe Scott”, a spus Rapp, arătând spre Coleman, care stătea în spate, lângă ușă.

„Scott, Danya Bondar.”

„Doar după reputație”, a spus el, strângând viguros mâna fostului SEAL. „Omologii mei din Balcani vorbesc foarte bine despre tine.”

CIA plătitise companiei lui Coleman milioane de dolari pentru a ajuta Letonia, Lituania și Estonia să creeze strategii asimetrice pentru a contracara o invazie rusească. Deși toate cele trei state balcanice erau membre ale NATO, se recunoștea în tăcere că Occidentul nu se putea mișca suficient de repede pentru a respinge un atac. Acestea ar fi trebuit să se descurce singure până când s-ar fi putut organiza un răspuns.

„Acum ce pot face pentru dumneavoastră?” a spus Bondar indicând două scaune din fața biroului său.

„Irene vrea să știe ce se întâmplă cu rușii”.

„Nu vrem cu toții.”

„Vreau să spun în sudul Ucrainei în mod special”.

„Guvernul nostru a furnizat rapoarte regulate.”

„Nu avem încredere în ei.”

„Tot nu te menajezi, nu-i așa Mitch?”

„Irene crede că președintele vostru ar putea să distorsioneze informațiile din motive politice.”

„Și ești de acord cu ea?”

„Nu. Cred că e un rahat inutil care le fabrică în mod direct.”

Bondar a înghețat o clipă, apoi a traversat biroul pentru a se asigura că ușa era complet închisă. „Adevărul se află undeva între cele două analize ale voastre. Președintele nostru este foarte preocupat de continuarea propriei sale puteri și nu știe de unde va curge această putere în următorii ani. Din Occident? Poate, dar Europa arată fisuri, iar America se întoarce spre interior. A sta împotriva lui Maxim Krupin devine o poziție din ce în ce mai singuratică.”

„Chiar trebuie să stăm aici și să ne batem joc unul de altul, Danya? Președintele vostru are planuri de dictator, iar Krupin îl va ajuta mult mai mult să ajungă acolo decât Statele Unite sau Germania. Dacă tancurile rusești încep să se rostogolească spre nord, singurul lucru pe care îl va face va fi să sune la Kremlin și să te vândă pe apa sâmbetei.”

Bondar s-a coborât pe scaun. „Mă aflu în general de acord cu tine, Mitch. Dar, cel puțin pentru moment, trăiesc într-o democrație. Faptul că poporul ucrainean a fost atât de nepriceput încât l-a ales nu-mi schimbă datoria.”

„Nu, dar asta nu te împiedică nici să îmi spui neoficial ce se întâmplă în sud.”

Bărbatul nu a răspuns imediat, calculând cât de departe voia să meargă.

„Capacitățile noastre de colectare a informațiilor în zonele din Ucraina dominate de ruși sunt surprinzător de slabe.”

„M-aș gândi că guvernul dumneavoastră ar vrea să aveți o prezență puternică acolo”, a spus Coleman.

„Președintele este îngrijorat de faptul că, dacă vreunul dintre oamenii noștri ar fi prins, ar putea fi considerat spion în mașina de propagandă a Rusiei.”

„Și nu vrea ca Krupin să îl vadă pe Krupin acolo provocând probleme”, a adăugat Rapp.

„Îmi imaginez că asta a făcut parte din calculele sale.”

„Deci, ca să rezumăm, îmi spui că nu știi nimic.”

„Cred că este o exagerare. Urmărim mișcările de trupe, campaniile de propagandă, știrile...”

„Avem toate astea la Langley, Danya.”

„Nu știu ce vrei de la mine, Mitch.”

„Dacă nu poți să-mi spui nimic, atunci dă-mi câțiva oameni, ca să mergem eu și Scott să căutăm singuri. Nici măcar nu trebuie să fie trăgători. Doar să fie familiarizați cu teritoriul.”

„Nu cred că asta ar fi în interesul meu, Mitch.”

„Da, dar ar putea fi în interesul nenorocitei tale de țară.”

Bondar și-a trântit palmele pe blocaj și s-a aplecat în față. „Lucrurile pe care le-ai făcut te-au făcut un om dur, Mitch.”

„Iar biroul acela te-a făcut pe tine unul moale. Dar te-am cunoscut înainte de a avea un șofer și de a fi invitat la toate petrecerile potrivite. Acum ce ai de gând să faci, Danya?”

„Du-te naibii, Mitch.”

„Asta înseamnă că o să-ți miști fundul ăla gras și o să-mi dai ceva?”

„Nu. Înseamnă că o să te dau afară din biroul meu și o să te târăsc fizic peste granița poloneză.”

„Înainte de a o face, am uitat să menționez că Andrei Sokolov a fost văzut ieri în afara Donetsk-ului. Cum crezi că va funcționa asta pentru tine?”

Fața lui Bondar a rămas goală suficient de mult timp pentru ca Rapp să înceapă să se întrebe dacă nu cumva avusese un mic atac cerebral. În cele din urmă, a vorbit. „E adevărat sau e unul dintre jocurile lui Irene?”

„Avem niște hârtie colorată frumoasă de opt pe zece.” Rapp a aruncat o privire spre Coleman. „Arăta grozav, nu-i așa?”

„Cred că s-a antrenat”, a fost de acord fostul SEAL.

„Jură-mi că nu te joci cu mine, Mitch.”

„Nu este departamentul meu. Ai cuvântul meu.”

Bondar a lăsat să iasă o respirație lungă și a trecut cu privirea pe lângă Rapp, verificând din nou ușa. „Am o rețea informală în zonele dominate de ruși. Localnici care trăiesc acolo de generații întregi. Câteva sunt rude de-ale mele. Nu sunt agenți operativi, dar cunosc terenul și au urmărit în mod informal mișcările și proiectele de construcție rusești. Aș putea să vă pun în legătură cu ei. Dar, după aceea, totul depinde de tine.”

CAPITOLUL 27

SEDIUL CENTRAL AL CIA
LANGLEY, VIRGINIA
SUA

IRENE Kennedy s-a aplecat peste umărul asistentului ei, examinând ecranul computerului acestuia.

„Pur și simplu nu ai cum să ajungi la prânzul cu senatorul Barnes”, a spus, arătând spre calendar. „Nici măcar nu este suficient timp pentru a vă aduce cu elicopterul.”

„Mike s-a întors în oraș?”

„Este în avion acum. Aterizează la Dulles peste o oră.”

Kennedy a zâmbit. Mike Nash era un fost pușcaș marin arătos și un erou național de bună credință.

Madeline Barnes – și aproape toată lumea de la Capitoliu – se dădea peste cap pentru o ședință foto cu bărbatul.

„Spune-i să se ducă direct la restaurantul din Dulles și să o anunțe pe Madeline că va sta în locul meu.”

Asistenta ei a tresărit. „Mike o să-mi citească actul de revoltă după zborul de zece ore pe care l-a făcut.”

„Spune-i că voi plăti eu prânzul”, a spus ea, îndreptându-se când Grisha Azarov a intrat în apartamentul de birouri.

Avea același mers fără efort ca Rapp, dar în rest totul era diferit. Ochii morți și fața inexpressivă, bărbieritul de aproape, pantalonii și sacoul croiți.

Îi dăduse o cheie de la liftul ei privat și le interzisese oamenilor ei de securitate să-l întrebe dacă era înarmat. Nu că ar fi avut încredere în el – erau doar câțiva oameni despre care putea spune asta. Dar era puțin probabil ca el să fi reprezentat un pericol imediat pentru ea sau pentru oamenii ei. Cu excepția cazului în care era provocat.

Întrebarea era ce ar fi înregistrat bărbatul ca fiind o provocare? Comportamentul rece cu care se născuse fusese transformat în gheață de evenimentele din viața lui. Faptul că fusese luat de lângă părinții săi și pus în moara athletică sovietică. Expulzarea sa fără ceremonii din acel program și perioada petrecută în forțele speciale rusești. Viața lui de călău prins în orbita lui Maxim Krupin.

Acum, toată acea structură atent cultivată dispăruse. Acum, era complet în derivă – încercând nu doar să-și construiască o viață, ci și să înțeleagă ce înseamnă asta. Cara Hansen nu era doar femeia pe care o iubea. Ea era pluta de salvare de care se agăța.

Așa că, undeva în spatele măștii, al doilea cel mai periculos criminal din lume se prăbușea. Potențialele ramificații ale acestui lucru depășeau chiar și capacitatea ei de a prezice. Ceea ce știa, totuși, era că trebuia să găsească o cale de a-l ajuta să treacă peste asta. Dacă își pierde controlul, nu ar fi avut de ales decât să îl elimine – o acțiune care ar fi fost extrem de nefericită și incredibil de dificilă. Mitch era singurul om din lume care putea îndeplini în mod fiabil această sarcină și ar fi ripostat cu tărie. Azarov își demonstrase loialitatea față de el, iar acesta nu era un lucru pe care să-l ia ușor.

„Îți mulțumesc că ai venit, Grisha. Suntem din nou în sala de conferințe.”

El a dat din cap respectuos și a mers alături de ea spre hol. S-a gândit să întrebe despre starea Cara, dar nu avea niciun rost real. El ar fi știut că Agenției i se furnizau rapoarte regulate.

„Ți-l amintești pe Anton”, a spus ea când au intrat în sala de conferințe. Cei doi bărbați și-au strâns mâna înaintea de a i se alătura la masă.

„Oamenii lui Anton și-au rafinat analiza și am vrut să fiți aici pentru ședința de informare. Având atât de multă istorie personală cu Maxim Krupin, speranța noastră este că ne puteți oferi unele informații.”

„Voi face tot ce pot.”

Ea a dat din cap spre McCormick, iar acesta a început.

„După ce am decis că Krupin era probabil bolnav, întrebarea a devenit cât de bolnav. Putea fi orice, de la o boală relativ minoră care să-i păteze imaginea de superman rus până la ceva terminal. O întrebare secundară era ce fel de tratament ar fi necesar – ar putea avea nevoie de o procedură unică, cum ar fi o operație la inimă, sau de un regim de tratament pe termen mai lung, cum ar fi cel pe care îl vezi pentru cancer. Fiecare scenariu are propriile sale complexități”.

„Și?” a spus Kennedy.

„Lucruri rele, Irene. Încă nu-i putem găsi medicul lui personal și crede-mă că nu este din lipsă de încercări. Tot ce spune biroul lui este că este în concediu sabatic și nu am reușit să dăm de soția lui. Ceea ce ne îngrijorează și mai mult este faptul că unul dintre cei mai buni neurochirurghi din Rusia a fost chemat de urgență pentru o urgență necunoscută. Nimeni nu pare a fi sigur unde”.

„Nu a reapărut?”

„De fapt, a reapărut. A fost ucis într-un accident de mașină în drum spre casă.”

Ea a dat din cap gânditor. „Este convingător, dar totuși circumstanțial. Mă așteptam la mai mult.”

„Ai grijă ce-ți dorești, Irene. Pentru că eu am mai mult. Mult mai mult.” A deschis dosarul din fața lui.

„Unul dintre analiștii noștri a avut ideea strălucită de a cerceta camerele de chat rusești – în special grupurile de sprijin pentru persoanele cu diferite boli grave.”

„Cred că este puțin probabil ca Maxim Krupin să caute sprijin emoțional pe internet”, a intervenit Azarov.

„De acord. Nu asta căutam noi. Ne interesa să găsim o modalitate de a corobora dispariția medicilor.

Oamenii bolnavi sunt foarte atașați de medicii lor și probabil că s-ar plânge pe un forum de orice dispariție. După cum vă puteți imagina, există o mulțime de astfel de grupuri – unele generale și altele foarte specifice în ceea ce privește boala. Oamenii discută despre tratamente, terapii alternative, experiențele lor . . . Orice.”

„Bazându-mă pe dispariția celui neurochirurg, pot să presupun că ați prioritarizat forumurile care se ocupă de acest tip de afecțiuni?” a întrebat Kennedy.

„Puteți. Și am găsit o avalanșă de activitate recentă pe o cameră de chat referitoare la tumorile cerebrale. Dar nu despre medicii dispăruți. Despre faptul că mai multor persoane cu diagnostice foarte grave li se oferiseră locuri într-un studiu de tratament experimental. După cum vă puteți imagina, majoritatea au fost de acord.”

„Ce informații avem despre aceste studii?”

„Nu este nimic de știut despre ele. În ceea ce privește comunitatea științifică, ele nu există. Și este și mai rău. Niciunul dintre tratamente nu se face în spitalele locale. Pacienții au fost transportați într-o locație necunoscută, se presupune că din cauza problemelor de sterilitate și a pericolului de radiații.”

„Totuși, trebuie să aibă contact cu familiile lor. Sunt de acord că oamenii bolnavi sunt atașați de medicii lor, dar sunt și mai atașați de soții, copii și părinți.”

„Fără contact fizic și fără contact telefonic. Doar e-mail.”

„Avem acele e-mailuri?”

„Unele. Conturi personale cu securitate minimă.”

„Ați găsit ceva interesant?”

McCormick a dat din cap. „Corespondența venită de la pacienți este destul de nespecifică în ceea ce privește istoricul familiei. De asemenea, atunci când o treci prin calculatoare, este destul de clar că stilurile de scriere s-au schimbat în comparație cu e-mailurile mai vechi.”

„Asta nu pare surprinzător”, a spus Azarov. „Cu siguranță o boală gravă – în special legată de creier – ar putea explica acest lucru.”

„Dacă scrisul s-a înrăutățit, da. Dar un tip a făcut un salt de trei clase pe baza software-ului nostru.”

„Deci altcineva le scrie corespondența”, a spus Kennedy.

„Suntem sută la sută siguri de asta.”

„Este posibil ca ei să fie atât de bolnavi din cauza terapiei încât pun pe altcineva să scrie la mașină. Sau chiar să folosească o recunoaștere vocală care ar putea produce schimbări stilistice.”

„Sigur, dar toți? Din prima zi? Și, în sfârșit, una dintre paciente s-a întors la familia ei moartă. Cadavrul ei a fost însoțit de o scrisoare drăguță în care se spunea că medicii au făcut tot ce au putut și nimeni nu părea dispus să pună întrebări în afara de asta.”

„Apreciez ceea ce ați făcut aici”, a spus Kennedy. „Dar unde duce asta?”

„Lucrăm la asta. Legăturile sunt cam slabe și noi...”

„Voi, americanii, sunteți atât de orbiți de simțul vostru de moralitate”, a spus Azarov, făcându-l pe McCormick să tacă. „Pasiunea voastră pentru drepturile individuale, pentru democrația voastră. Chiar și aici, la Agenția Centrală de Informații, există locuri întunecate în care nu puteți vedea.”

„Dar ca rus poți?” a întrebat Kennedy.

„Există multe terapii pentru pacienții în fază terminală, unele bine susținute, altele netestate sau experimentale, iar unele complet respinse de știința tradițională. Fiecare are propriile riscuri și fiecare poate lăsa un pacient incapabil pentru diferite perioade de timp și în diferite grade.”

„El face experimente pe ei”, a spus Kennedy.

„Bineînțeles că da. Ar fi complet firesc pentru el. Și cu atât mai mult pentru Sokolov. Sunt oameni care nu lasă nimic la voia întâmplării și sunt complet lipsiți de orice simț al compasiunii. Femei, copii. Nu ar conta pentru ei. Ar vrea să testeze eficiența și efectele secundare ale tuturor terapiilor posibile.”

Kennedy se lăsă pe spate în scaun și își îndreptă atenția spre McCormick. „Care era starea femeii care a murit și a fost trimisă înapoi la familia ei?”

„O tumoare pe creier mai mult sau mai puțin inoperabilă.”

„Și acum nu numai că a dispărut, dar a dispărut și unul dintre cei mai buni chirurghi pe creier din Rusia. Acest lucru îmi sugerează că Krupin are o tumoare similară și că chirurgul a încercat să o îndepărteze. Poate folosind o tehnică încă experimentală. Când a eșuat, nu a devenit nimic mai mult decât un risc pentru securitate.”

„Dacă acest lucru este adevărat, atunci tocmai am rearanjat tabla de șah europeană într-un mare fel”, a spus McCormick. „Am lucrat sub ipoteza că Krupin face doar zgomot de sabie în Ucraina. Dar dacă se confruntă cu probleme grave de sănătate cu ramificații pe termen lung, va avea nevoie de o diversiune. Dacă aș fi în locul lui, aș ordona armatei mele să invadeze mâine.”

„Sunt într-un totu de acord”, a spus Azarov. „Lui Krupin nu-i va păsa de prețul uman sau de costul pe termen lung pentru Rusia. Singura lui preocupare va fi să creeze un val naționalist prin țară și să se asigure că toată lumea este prea distrasă pentru a observa declinul său.”

Kennedy și-a îndreptat atenția spre o secțiune goală de perete de lângă ușă, încercând să clasifice ceea ce tocmai auzise.

„Deci război”, a spus ea în cele din urmă.

„Și nu doar război”, a spus McCormick. „Victorie. Armata ucraineană nu va putea rezista în fața forțelor rusești, iar NATO nu se va implica pentru a proteja o țară nemembră.”

„Atunci mă tem că ne întoarcem la întrebarea pe care Mitch a pus-o la ultima noastră întâlnire. Îl putem găsi?”

„Puțin probabil”, a spus Azarov. „Krupin este foarte mult stăpânul Rusiei. Dacă vrea să se ascundă, mă îndoiesc că nici tu, nici dușmanii lui de la Kremlin nu-l vor găsi vreodată.”

„Anton?” a spus Kennedy.

„Nu-mi place să recunosc, dar Grisha are dreptate. Krupin nu doar că știe cum să opereze mașinăria rusească, ci a proiectat-o și a construit-o.”

„Atunci ne vom muta atenția. Anton, ai spus că doar majoritatea persoanelor contactate pentru a participa la studiile medicale false ale lui Krupin au fost de acord. Nu-i așa?”

„Da. Unii sunt în fază terminală și s-au saturat de tratamente. Unii răspund la alte terapii. Alții nu vor să-și părăsească casele și familiile. La ce te gândești?”

„Trebuie să instituim o supraveghere asupra lor. Dacă Krupin a omorât deja unul dintre cobai, probabil că va mai omorî și alții. În cele din urmă ar putea avea nevoie să-și refacă rezervele.”

„Îmi place”, a spus McCormick, frecându-și barba de pe bărbie. „Dacă nu-l putem urmări pe Krupin, îi urmărim pe oamenii pe care îi victimizează. Se joacă direct în psihologia lui. Ei sunt lipsiți de sens. De ce ar fi la fel de minuțios să le ascundă mișcările ca pe ale lui?”

„Nu există nicio garanție că experimentează pe acești oameni în același loc în care îl tratează pe Krupin”, a spus Azarov.

„Nici o garanție, dar un pariu bun”, a replicat Kennedy. „Cu cât o situație este mai simplă, cu atât este mai ușor de controlat. Nu ar exista niciun motiv pentru a răspândi facilitățile și personalul medical în toată țara. În regulă. Avem un plan. Țineți-mă la curent cu progresele voastre.”

Înțelegând că fusese demis, McCormick s-a ridicat. „Vom fi capabili să stabilim prioritățile pacienților în câteva ore. Să-i supraveghem fizic va fi mult mai greu. O să vă anunț unde ne aflăm înainte de a pleca în seara asta.”

L-au privit plecând, iar Azarov a vorbit chiar în momentul în care ușa s-a închis cu un clic.

„Trebuie să moară, Dr. Kennedy.”

„Vă înțeleg poziția, dar...”

„Nu e vorba doar de ceea ce i-a făcut lui Cara. Nivelul de distrugere pe care va fi dispus să-l dezlănțuie pentru a-și menține puterea nu are limite. Îl cunosc la fel de bine ca oricine altcineva și pot să vă spun că nu se va gândi de două ori înainte de a lansa rachete nucleare asupra Europei sau chiar a Statelor Unite, dacă va crede că acest lucru l-ar putea ajuta să-și mențină puterea pentru încă o zi.”

Kennedy l-a examinat pe bărbat, dar nu a văzut nimic ce nu știa deja. În contextul țării sale de origine, era cel mai bun operator din lume. Era suficient pentru a risca să-l implice direct?

„Ai fi dispus să mergi în Rusia pentru mine, Grisha?”

Tonul lui era precaut. „Pentru a face ce?”

„Nu știu”, a spus ea cu sinceritate. „Scopul Statelor Unite este de a acționa într-un mod care să reducă la minimum haosul din întreaga lume. Asta poate însemna să luăm măsuri extreme sau poate însemna să nu luăm deloc.”

„Mă gândesc că, dacă decideți că Krupin trebuie să moară, eu aș fi un instrument convenabil. Un rus fără nicio legătură reală cu America și cu un motiv clar de a-l vrea mort.”

Ea a zâmbit. „Aș minți dacă aș spune că nu mi-a trecut asta prin minte. Dar altceva care mi-a mai trecut prin minte este posibilitatea ca, odată Krupin plecat, Sokolov să preia conducerea. Iar asta nu mi-ar servi scopurilor mele. Așa că a doua mea întrebare este dacă pot avea încredere în tine să aștepti o lumină verde care s-ar putea să nu vină niciodată?”

„Da.”

Șansa ca el să spună adevărul era probabil mai mică de cincizeci la sută, dar cu Rapp în Ucraina, Azarov era cea mai bună armă pe care o avea.

CAPITOLUL 28

SUDUL UCRAINEI

RAPP a simțit că ceva îl împungea în fund și a dat o mână înapoi, lovindu-și calul peste bot. Acesta s-a îndepărtat în cele din urmă în căutarea a ceva pe care să pască.

Ghidul său, Nazar, era întins lângă el în copaci, la trei metri de marginea unui drum pustiu. Expresia lui sugera că ar putea să o ia la fugă în orice clipă, dar până acum rămăsese pe loc. Bărbatul nu era un fost militar și nici măcar membru al serviciilor secrete ucrainene. Era doar un fermier ușor umflat care crescuse în regiune și care avea ghinionul de a fi vărul Daniei Bondar.

Deși operațiunile nu erau genul lui, nu se putea nega abilitățile sale informale pe frontul colectării de informații. Își construise o rețea impresionantă din vecini de la țară cu vederi asemănătoare, urmărind mișcările rușilor, făcând fotografii pe ascuns și ținând jurnale cu oameni și echipamente. Nu profesioniști, dar motivați ca naiba să nu-i lase pe ruși să treacă peste ei și peste familiile lor.

„Au trecut trei ore”, a spus Nazar într-o engleză acceptabilă. „Informațiile noastre trebuie să fie proaste. Ar trebui să plecăm”.

Până acum nu văzuseră decât câteva căprioare și scurtarea umbrelor aruncate de copaci. Informațiile care le fuseseră transmise de către localnici sugerau că un contingent de trupe rusești se despărțise de o forță mai mare imediat după ce trecuseră granița. Chiar și la o viteză redusă, ar fi trebuit să ajungă acolo cu o oră și jumătate în urmă. Dar Rapp nu era gata să renunțe încă. Aceasta era o locație perfectă – îndepărtată, cu un frunziș dens care facilita apropierea de drum și care le-ar fi acoperit retragerea dacă lucrurile ar fi scăpat de sub control.

Îi aruncă o privire ucraineanului, examinându-i fața îmbătrânită de vreme, haina și căciula de lână și pușca de vânătoare trecută. Probabil că deținea un echipament mai bun, dar dorea să își întărească imaginea de simplu fermier – un statut în viață pe care îl menționase deja în cel puțin zece ocazii.

„S-ar fi putut opri, Nazar? Să fi luat un alt drum?”

„Nu”, a recunoscut bărbatul. „Nu avem unde să facem asta. Poate că s-au întors?”

Rapp se îndoia de asta. Comandanții militari aveau tendința de a nu se răzgândi în chestiuni simple, cum ar fi mutarea trupelor în medii non-combat. O explicație mai probabilă era că unul dintre informatorii locali îi turnase, iar rușii se furișau acum pe lângă ei din toate direcțiile. Totuși, nu avea de ce să-i spună asta lui Nazar. Părea deja întins până la limită.

Au mai trecut încă zece minute până când telefonul prin satelit al lui Rapp a început să vibreze.

„Da”, a spus el în liniște în el.

„Sunt cu ochii pe ei.”

Coleman se afla într-o poziție similară, peste drum și la aproximativ o sută de metri spre sud.

„Câți sunt?”

„Un camion de transport Ural-4320 care se deplasează pe suspensie. Aș jura că e gol. Paisprezece oameni mergând în spatele lui.”

Situația din Ucraina părea să devină din ce în ce mai bizară cu fiecare minut. Dacă rușii erau în curs de a furniza o invazie, de ce să trimită un camion gol pe un drum de munte de rahat spre nicăieri? Și de ce soldați pe jos? Încadrau cu toții în spatele Uralului. Făcea parte dintr-un plan de capturare a localnicilor care să le înregistreze mișcările? Poate că da. Dar folosirea de resurse pentru a urmări niște fermieri care se jucau de-a spionajul nu părea atât de rațională.

Sunetul unui motor care mergea cu viteză brută a început să se despartă de zgomotele liniștite ale lui Nazar care se îndrepta spre cai. Rapp îl apucă de geacă.

„Ochiul uman captează mișcările. Dacă stai nemișcat, vor trece pe lângă tine.”

În mod previzibil, bărbatul a încremenit. Nu era un laș – era doar un familist aflat cu mult în afara lumii în care locuia în mod normal.

„Toți sunt înarmați cu AK-uri”, a spus Coleman în liniște prin casca lui Rapp. „Dar unii par a fi surplus de la talibani.”

Camionul a intrat în vizor și Rapp l-a studiat, examinând imaginea neclară a bărbatului singuratic din cabina camionului, apoi și-a îndreptat atenția spre soldații care se târâiau în spate. Cei mai mulți dintre ei erau supraponderali – unii în mod semnificativ – și câțiva chiar aveau părul cărunt. Nu exista nicio formație, doar oameni care încercau să găsească cea mai ușoară cale de-a lungul drumului de pământ și care se străduiau să mențină ceea ce părea să fie un ritm de abia două mile pe oră.

Un lucru era clar din cauza înfățișării lor: acesta nu era un grup de operațiuni speciale în căutare de insurgenți. Din câte își dădea seama Rapp, era un grup de rezerviști de mult pensionați care aveau nevoie disperată de pregătire fizică de bază.

Camionul trecu pe lângă ei, permițându-i lui Rapp să distingă mai multe detalii. Nu erau doar zdrențăroși, erau zdrențăroși până la punctul de a nu mai avea sens. O simfonie de epuizare, uniforme nepotrivite și umeri rotunzi purtați de puști prost întreținute. În afară de asta, nu aveau niciun echipament în afară de mici pachete de hidratare. În mod clar, comandantul lor era suficient de inteligent pentru a ști că s-ar fi prăbușit sub orice lucru mai greu.

„Vedeți asta?” spuse Coleman prin intermediul căștii lui Rapp. „Ce naiba? Țăstii sunt ticăloșii de care ne-am îngrijorat în toți acești ani?”

Soldații erau prea aproape pentru ca el să poată răspunde verbal, așa că a bătut un text.

Ceva în neregulă. Necesită o privire mai atentă.

„Ce naiba înseamnă asta?”, a venit răspunsul imediat al lui Coleman.

Rapp a așteptat să treacă și ultimul dintre cei rămași înainte de a vorbi. „Eu o să intru din față, în timp ce tu îi flanchezi.”

Ușurarea de pe fața lui Nazar că rușii trecuseră s-a estompat. „Danya a spus că nu poți decât să privești! Dacă încerci să faci altceva, a spus că ar trebui să...”

„Taci din gură. Scott poți să o faci?”

„Păi, mă deranjează genunchiul și mi s-a înțepenit destul de tare gamba. Dar din moment ce ne confruntăm cu cincisprezece soldați ruși înarmați, nu cred că asta va conta prea mult.”

„Deci ești bine?”

„Ce ar putea să meargă prost?”

„La semnalul meu, atunci.”

Nazar a început să se dea înapoi și din nou Rapp l-a oprit. „Partea ta e ușoară. Când Scott și cu mine vom avea controlul, vreau să ieși, să te uiți în copacii de pe ambele părți ale drumului și să strigi la toți oamenii tăi imaginari să nu tragă. Poți să te descurci cu asta?”

„Și dacă nu veți avea controlul?”

„Atunci urcă-te pe calul tău și călărește-l ca și cum l-ai fi furat.”

Rapp a luat AK-ul de lângă el și a fugit ghemuit printre copaci. Când a ajuns la vreo cinci metri în fața camionului greoi, a sărit în drum și a tras în parbriz, țintind partea goală a pasagerului, dar făcându-l totuși pe șofer să se scufunde sub volan. Încă două rafale controlate au răsunat din partea din spate a camionului, urmate de Coleman strigând în rusă. Nu vorbea cu adevărat limba, dar profesia lui cerea stăpânirea câtorva fraze utile în zeci de limbi. Era greu să te descurci mult timp fără „Aruncați armele”, „Dacă te miști, îți tai boabele” și „Unde este cel mai apropiat bar?”.

Până când Rapp a ajuns în spatele camionului, jumătate dintre soldați aruncaseră armele, iar cealaltă jumătate încerca, dar se încurcase în praștii.

În mod surprinzător, Nazar nu fugise. A apărut din copaci, cu pușca ținută în față, strigând în ucraineană către camarazii lor inexistenți din pădure.

În spatele lui Rapp, ușa vehiculului s-a deschis și un bărbat aproape că a căzut afară. Părea să aibă în jur de douăzeci de ani – cu câteva zeci de ani mai tânăr decât oamenii lui – și purta o uniformă mai potrivită care îl identifica drept ofițer de rang inferior. Nici măcar nu s-a deranjat să se uite înapoi, în schimb a luat-o la fugă imediat spre copaci.

Rapp i-a făcut semn lui Nazar să adune armele care zăceau pe jos și apoi a pornit în urma tânărului ofițer. După o urmărire de două minute, Rapp l-a izbit pe Nazar din spate și l-a făcut să se împrăstie pe pământul stâncos. Acesta a încercat să se rostogolească în picioare, dar Rapp i-a înfipt o cizmă în gât. Pentru o clipă, se părea că rusul avea de gând să încerce să riposteze, dar țeava AK-ului lui Rapp apăsată pe pieptul său l-a făcut să se răzgândească.

Era chiar mai tânăr decât părea când sărise din camion, cu o față palidă, fără contur și cu părul tuns elegant. Un proaspăt absolvent de universitate care își petrecea puțin timp în armată pentru a-și începe ascensiunea în societatea rusă. Perfect.

„Presupun că vorbești engleza?”

„Da”, a reușit să iasă. „I . . . Am studiat-o.”

„Cine ești?”

„Mă numesc Grigory Eristov. I-”

Rapp l-a lovit în frunte cu țeava armei. „Mă doare-n cot de numele tău. Cine ești tu? Armata rusă regulată?”

„Da, da. M-am înrolat acum șase luni. Eram în fruntea cla- cla de pregătire a ofițerilor...”

„Dar oamenii tăi? Unde i-ai dezgropat?”

„Rezerviști”, a spus el, confirmând suspiciunile lui Rapp. „Unii nu au mai servit de ani de zile. Au fost rechemati pentru a proteja interesele rusești din regiune.”

„Ce căutați aici, în munți? De ce nu i-ați dus direct la una dintre bazele voastre?”

„Nu știu. Mi s-a spus să folosesc acest traseu și să-i fac să mășăluiască.”

Probabil că el chiar nu știa. Pregătirea de luptă era doar un concept dintr-o carte pentru puștiul ăla. Aceasta era doar o scurtă oprire în drumul său spre o slujbă confortabilă în industria extractivă, în birocrăție sau în politică. În Rusia lui Krupin, contactele și demonstrațiile de patriotism erau totul.

„Ce transportați?”

„Aproape nimic. Doar echipamentul lor.”

„Un camion cam mare pentru câteva dube.”

Expresia lui Eristov a devenit brusc păzită. Panica lui inițială scăzuse și își dăduse seama că era interogată.

„Cine sunteți?”, a spus el, găsindu-și coloana vertebrală. „Nu sunt ucrainean. American?”

Uciderea sau întârzierea semnificativă a acestor oameni avea să provoace mai multe probleme decât merita. Din nefericire, la fel și lăsarea unor urme vizibile pe ei. Așa că Rapp și-a tras bocancul de pe gâtul bărbatului și l-a înfipt între picioarele lui.

Eristov s-a ghemuit imediat în poziție fetală, acoperindu-și cu mâinile testiculele rănite și scoțând un geamăt sufocant. Rapp l-a apucat de părul impecabil și l-a târât prin noroi, trântindu-l în cele din urmă în poziție șezândă de un copac.

„Ascultă-mă, micuț răsfățat ce ești, sugător de mădulare. Nu am de gând să mă ating de oamenii tăi pentru că arată doar ca niște nemernici care s-au aflat la locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Dar tu ești un soldat profesionist. O să te duc într-o peșteră și o să-mi petrec următoarea lună făcându-ți rahaturi la care nimeni nu s-a gândit timp de cinci sute de ani.”

Rusul era încă concentrat pe suferința lui, dar nu atât de mult încât să nu înregistreze amenințarea.

„Camionul . . .” Se străduia să scoată cuvintele. „Ridicând soldații...”

„Îi lăsați pe acești oameni și îi ridicați pe alții?”

El a dat din cap.

„Unde îi duceți?”

„Înapoi în Rusia. Să se alăture exercițiilor”.

„Exerciții? Adică la granițele țărilor baltice?”

El a dat slab din cap. „Estonia.”

„Ați mai făcut asta înainte?”

„De trei ori.”

„Întotdeauna la fel?”

A clătinat din cap. „Prima dată, am adus un camion gol. Fără oameni.”

„Ce ai scos?”

Durerea scăzuse suficient de mult încât să fie înlocuită de curaj. În loc să răspundă, s-a uitat fix.

Rapp și-a pus arma la umăr și a scos un cuțit de luptă. „Nu fi prost, puștiule. Nu vrei să fii ciopârțit pentru Ucraina. Vrei să-ți faci stagiul în armată și apoi să te îmbogățești.”

Eristov s-a uitat o clipă la lama neagră și mată și apoi a părut să înțeleagă înțelepciunea cuvintelor lui

Rapp. „Arme antiaeriene. Am scos armele antiaeriene.”

„Până la granița cu Estonia?”

„Lituania.”

„Și a doua oară?”

„Am adus oameni înăuntru și am scos alți oameni la granița cu Estonia.”

„Același tip de oameni?”

Părea derutat de întrebare.

„Bătrâni grași înăuntru, bătrâni grași afară?”

A clătinat din cap. „Oameni ca aceștia înăuntru, dar oameni mai tineri și mai bine pregătiți afară.”

„La naiba...” a spus Rapp în sinea lui. Apoi a înfășurat cuțitul și a început să-l tragă pe Eristov în picioare.

- - -

Când au ieșit din copaci, toți rușii erau dezarmați și îngenuncheați sub privirea atentă a lui Coleman. Rapp îl împinse pe tânărul ofițer la pământ și se duse la Nazar, care se afla în partea din spate a camionului, golind geamantanele de conținutul lor.

„Ce ai găsit?” a spus Rapp, vorbind suficient de încet pentru ca niciunul dintre ceilalți să nu-i audă engleza.

„Nimic neobișnuit.”

„Bine, ia o geantă goală și umple-o cu orice lucru de valoare. Apoi scutură-i pe oameni. Bani, bijuterii, telefoane. Orice merită furat.”

Rapp s-a îndreptat spre Eristov și s-a ghemuit, vorbindu-i încet la ureche. „Înțelegi ce fac eu pentru tine aici? Nimeni nu trebuie să știe despre conversația noastră sau că s-a întâmplat ceva din toate astea. Tot ce trebuie să faci este să le reamintești oamenilor tăi că, dacă Andrei Sokolov află vreodată că au fost jefuiți în drum spre bază, le va tăia gâtul și îi va spânzura de grinzi.”

CAPITOLUL 29

CASA ALBĂ

WASHINGTON, D.C.

SUA

CÂND SUV-ul lui Irene Kennedy s-a oprit la Air Force One, președintele deja pășea pe pistă. S-a oprit când a văzut-o alergând după el, așteptând la baza scărilor pentru a o lăsa să plece prima. Întotdeauna un gentleman din sud.

„Îmi pare rău că te-am târât prin toată țara, Irene. Programul meu e la al doilea săptămâna asta.”

Alexander a condus-o în biroul său surprinzător de spațios, salutând personalul care căuta un moment din atenția lui. Luând loc la biroul său, i-a indicat un scaun din piele de cealaltă parte.

„Fără ceai sau amabilități astăzi”, a spus el în timp ce ea s-a instalat. „Vorbesc la un miting în Ohio peste două ore și nici măcar nu am avut timp să mă uit la discursul meu.”

Kennedy își înțelegea responsabilitățile, dar acestea păreau aproape comic de banale. Din ce în ce mai mult, președinția se referea la camere de luat vederi, televiziune și social media. Sarcina lui Alexander era să proiecteze America pe care alegătorii săi doreau să o vadă, fără a le oferi adversarilor săi o deschidere. Partidele politice nu mai erau organizații preocupate să administreze afacerile țării. Erau mașini de câștigat alegeri.

Din fericire, Alexander încă se vedea pe sine însuși ca un rezolvator de probleme. În timp ce devenise mai receptiv la învârtelile politice și la atribuirea de vină adversarilor săi, aceasta era încă o preocupare secundară. Se îndoia că CIA va fi la fel de norocoasă cu succesorul său.

„Înțeleg, domnule. Cât timp îmi puteți acorda?”

„Douăsprezece minute.”

Și-a punctat cuvintele punând de fapt un cronometru pe telefon – ceva ce nu făcuse niciodată în tot timpul în care se cunoșteau.

„Cred că am descoperit motivul comportamentului neregulat al lui Maxim Krupin.”

„Era și timpul. Europeanii se tolesc din cauza acumulării de trupe în Ucraina. Ce se întâmplă?”

„Credem că este extrem de bolnav. Posibil în fază terminală.”

Expresia lui Alexander a înghețat și ea nu a putut să nu-i pară puțin rău pentru el. Fusese un președinte bun – inteligent, deschis la minte și hotărât. Era, de asemenea, mai puțin reticent la riscuri decât majoritatea politicianilor, uneori până la punctul de a fi încăpățânat. Din nefericire, se afla, de asemenea, destul de departe în al doilea mandat, încât capacitatea sa de concentrare se estompa. Realizase ceea ce avea de gând să facă și căuta să se retragă.

„Cu ce?”, a spus el în cele din urmă.

„Cu cancer. Suspectăm cu tărie că este cerebral, deși nu putem fi siguri.”

„Dovezi?”, a spus el, părând să-și piardă abilitatea de a înșira cuvintele.

„Este complicat și nu este ceva cu care ar trebui să ne petrecem cele douăsprezece minute.”

„Dar ești încrezător că este adevărat.”

„Da.”

Avionul a început să ruleze și el s-a uitat pe fereastră, luând în considerare poziția omologului său rus. Alexandru ar fi înțeles mai bine decât oricine provocările cu care se confrunta Krupin în încercarea de a se menține la putere. Oricât de importantă era optica în Statele Unite, era și mai importantă în Rusia. Supraviețuirea lui Krupin depindea în întregime de aura sa de forță de nezdruncinat și de voința sa indomabilă.

„Și avem confirmarea că Sokolov este mâna lui dreaptă?”

„Da.”

Alexandru s-a întors în cele din urmă cu fața la ea. „Asta schimbă totul.”

„Asta este și analiza noastră, domnule.”

„Am răgușit spunându-le europenilor că acumularea lui Krupin în Ucraina este doar teatru. Atâta timp cât NATO nu organizează un vot de aderare, el nu va face nimic. Acum, însă...” A tăcut.

„Are nevoie de un val naționalist – ceva care să îi susțină alegătorii. Și are nevoie de o diversiune”, a spus Kennedy. „Tratamentul lui va fi dificil și va consuma mult timp. Dincolo de chimioterapie și radioterapie, ar putea avea în vedere o operație pe creier. Credem că ar putea fi prea mult pentru a acoperi cu o acțiune în Ucraina”.

Expresia lui a devenit precaută. „Ce vrei să spui, Irene?”

„Mitch este pe teren și crede că forțele lui Krupin de acolo sunt o perdea de fum.”

„Nu înțeleg.”

„Se pare că rușii se deplasează cu camioane de transport goale și cu oameni inapți la datorie. Apoi folosesc camioanele pentru a scoate trupe de elită și armament de ultimă generație.”

„De ce? Unde le duc?”

„Pentru a întări trupele de la granițele Lituaniei, Estoniei și Letoniei.”

Cronometrul de pe telefon a sunat și el l-a redus la tăcere cu o lovitură de deget. „Vrei să-mi spui că tu crezi că rușii vor invada simultan trei țări NATO?”

„Da, domnule. Cea mai bună presupunere a noastră este că vor iniția atacul la momentul cel mai oportun, în timpul întreruperii exercițiilor din Polonia. Când forțele occidentale vor fi în dezordine și în drum spre casă.”

„Despre ce naiba vorbești, Irene? Aceste exerciții se termină acum!”

„Da, domnule”, a spus ea cu calm. „Oamenii noștri se așteaptă ca armata rusă să înceapă înaintarea în țările baltice în aproximativ trei zile.”

Air Force One a început să accelereze pe pistă, iar președintele s-a ridicat în picioare, sprijinindu-se de biroul său. „Serios stai acolo și îmi spui că al treilea război mondial este programat pentru sfârșitul acestei săptămâni?”

„Îmi pare rău, domnule. Mi-aș fi dorit să vă pot anunța mai devreme, dar pur și simplu nu era un scenariu pe care să îl jucăm. Krupin face doar lucruri care îi întăresc poziția acasă, iar o invazie a țărilor baltice nu s-a calificat niciodată.”

„Până acum”, a spus el amortit.

„Până acum”, a fost de acord ea. „Acest lucru va perturba fiecare aspect al politicii rusești și al vieții de zi cu zi. În mod normal, acesta este genul de instabilitate pe care el se străduiește să o contracareze. Dar acum este obiectivul. Toată lumea va fi la fel de dezechilibrată ca și el. Și, pe termen lung, dacă se va transforma într-un dezastru...”

„Nu-i pasă”, a spus Alexander, terminându-i gândul. „El gândește în termeni de săptămâni, poate luni. Probabil că nu există termen lung pentru el.”

„Exact.”

S-a scufundat înapoi în scaunul său, părând neobișnuit de depășit de situație. „I . . .” Vocea lui s-a șovăit din nou. „Recomandare?”

„Primul nostru ordin de zi ar trebui să fie să anunțăm o prelungire a exercițiilor NATO. Asta i-ar putea determina pe ruși să își amâne invazia.”

„Este în primul rând o operațiune europeană”, a spus Alexander. „Nu o conducem noi. Doar participăm.”

„Asta ar trebui să se schimbe. Trebuie să anunțăm că ne alăturăm lor într-un mod semnificativ și să extindem masiv domeniul de aplicare al exercițiilor.”

El s-a gândit la asta pentru câteva momente. „Dacă mutăm o grămadă de nave acolo și punem mii de bocanci la sol în țările baltice, rușii vor spune că este o provocare. Krupin va vedea că i se închide fereastra și va folosi prezența noastră sporită ca acoperire politică. În acel moment, invazia lui nu va părea o nebunie, ci va părea decisivă – o lovitură împotriva Occidentului înainte de a mărșălui asupra Moscovei.”

„Nu vă contrazic, domnule. Dar ați cerut recomandări și asta e tot ce am putut să găsim mai bun.”

A scuturat încet din cap, încercând să proceseze informațiile care îi fuseseră date. „Dacă aveți dreptate, nu există nicio modalitate de a o opri. Nu pleacă pentru câștiguri economice sau expansiune geografică sau pentru a pune capăt unei amenințări la adresa țării sale. Scopul lui este haosul. Cum poți împiedica asta?” Părea să fie o întrebare retorică, dar ea a răspuns oricum. „Nu sunt convinsă că putem. Și nici nu cred că putem pune la dispoziție suficiente trupe și echipamente pentru a-l respinge. De asemenea, nu cred că putem recâștiga acele țări prin mijloace convenționale, odată ce au dispărut. Krupin le va declara teritoriu rusesc și va amenința cu un răspuns nuclear la orice contraatac.”

„Deci îmi spui că peste șaptezeci și două de ore, trei țări NATO vor dispărea pur și simplu? La ce bun o alianță militară care nu-și poate proteja membrii exact de amenințarea pentru care a fost concepută să lupte?”

„Nu știi, domnule. Să joci un joc împotriva cuiva care nu este în joc ca să câștige este... problematic.” Și-a fixat ochii pe ai ei. „Întotdeauna îți alegi cuvintele cu atâta grijă, Irene. De ce ai spus problematic în loc de imposibil?”

„Lăsați-mă să vă răspund la întrebarea dumneavoastră cu o altă întrebare, domnule. Când erai fundăș în facultate, ce ai fi făcut împotriva unei echipe al cărei unic obiectiv era să rănească cât mai mulți jucători ai tăi?”

S-a gândit la asta pentru o clipă. „I-aș fi scos pe băieții mei de pe teren”.

„Exact. Cu ani în urmă, i-am ajutat pe baltici să creeze un plan de urgență pentru o invazie rusească. Scopul era să îi împotmolim pe ruși suficient de mult timp pentru ca NATO să răspundă. Din nefericire, planul este atât de distructiv pentru infrastructura și economia lor, încât nimeni nu s-a gândit vreodată să îl folosească ca strategie preventivă. Dar dacă i-am putea convinge să îl declanșeze înainte de invazie? Krupin are nevoie de un adversar pe măsură care să-l facă să pară puternic. Are nevoie de bătălii spectaculoase, de victorii glorioase, chiar și de înfrângeri sfâșietoare. Pentru el, este vorba de dramă, naționalism și dezorganizare. Dacă ar fi posibil să-i refuzăm toate acestea?”

CAPITOLUL 30

SALEKHARD

RUSIA

„Ei spun că nu pot să beau nici măcar un pahar de vin. Pun pariu că dacă aș fi fost rus nu ar fi fost o problemă.”

Azarov și-a strâns mai tare telefonul, încheieturile degetelor albindu-se și plasticul flexându-se simțitor. Vocea lui Cara abia dacă se auzea în conexiunea marginală. Energia și bucuria care o propulsaseră cândva dispăruseră. Luată de el.

„Nu ai râs”, a spus ea. „Livrarea mea nu mai este la fel de bună ca înainte, cred.”

„Îmi pare rău.”

Scuzele lui au sunat ridicol de goale. Scuze pentru ce anume? Pentru că a târât-o în lumea lui? Pentru că a lăsat-o să se sacrifice pentru păcatele lui? Pentru că a lăsat-o să se descurce singură, plină de tuburi și prinsă într-un pat de spital? Lista părea să nu aibă sfârșit.

„Ce faci?”, a spus ea, încercând să scoată de la el mai mult de două cuvinte. Deși, fără îndoială, se îmbunătățea, conversațiile în care el prelua conducerea erau mai ușoare pentru ea.

„Sunt la sediul CIA. Să-i ajutăm să înțeleagă ce se întâmplă în Rusia.”

O altă minciună care avea să ducă în cele din urmă la alte scuze. De fapt, el stătea într-un apartament dărăpănat din nord-vestul Rusiei, uitându-se prin fereastra murdară la ploaie. Vizavi, o casă gri cotea ușor spre dreapta, în spatele unui gard de lemn neîntreținut. Era locuința unui fost soldat care o împărțea cu soția sa și cu cele două fiice de vârstă școlară. Părăsise armata cu aproape un deceniu în urmă pentru a accepta o serie de slujbe în minerit în toată țara. Totuși, acesta ar fi fost ultimul dintre ele. Aici îi fusese descoperită tumora pe creier și fusese considerată inoperabilă.

I se oferise posibilitatea de a participa la testul medical fals al lui Krupin, dar a refuzat. Situația lui era fără speranță și voia să plece repede, înconjurat de familia sa și în posesia tuturor facultăților sale. Un om curajos care dorea să-și scutească familia de durerea și povara unei morți lente.

„Ajungi undeva?” a spus Cara. „M-am uitat la știrile despre Rusia. Nu-i așa că e amuzant? Nu cred că m-am uitat vreodată la știri în viața mea. Dar acum mă simt ca și cum aș face parte din ele...”. Vocea i s-a stins și el și-o putea imagina luând o înghițitură chinuită din ceașca de lângă ea. „Imaginează-ți, Grisha. Pe mine. Amestecată cu Maxim Krupin și cu CIA. Poate că ar putea face o emisiune TV despre noi. Ar fi ca în filmul ăla cu Brad Pitt și Angelina Jolie.”

„Domnul și doamna Smith.”

„De unde știi asta? Dormi la toate filmele pe care le pun.”

„Tu m-ai învățat să fac surf. Poate e timpul să te învăț să te lupți.”

„Nu cred că mi s-ar potrivi. Poate că aş putea să joc rolul secretarei tale adoratoare. Ca cea pe care o avea James Bond. Cum o cheama? Moneypenny. Asta e.”

O femeie a apărut pe trotuarul de dedesubt și Azarov a privit cum vântul îi ataca umbrela. Se părea că Krupin va trimite un agent ceva mai formidabil pentru a-l târî pe soldatul muribund, dar nu era sigur.

Forța era metoda lui preferată, dar în acest caz poate că simțea că secretul era mai important.

Azarov a simțit o undă distinctă de dezamăgire când a trecut pe lângă ea fără să arunce o a doua privire asupra casei. Când a dispărut în ceață, Maxim Krupin a dispărut odată cu ea.

„Moneypenny era secretara lui M.”, a spus el. „Nu a lui Bond”.

„Știe-tot.”

S-a aplecat spre fereastră, scrutând strada în sus și în jos. Încă o dată, era lipsită de viață.

„Am înțeles că Claudia te-a vizitat ieri.”

„Cu fiica ei”, a confirmat Cara. „Le-ați cunoscut? Sunt atât de drăguțe. Anna e...”

O bătaie neașteptată în ușă l-a făcut să își piardă concentrarea asupra a ceea ce spunea.

„Dr. Kennedy tocmai a intrat”, a mințit el. Din nou. „Pot să te sun eu mai târziu?”

„Sigur. Dar trebuie să fii mai interesant data viitoare. Sunt destul de sigur că plictiseala de a sta întins în patul ăsta o să mă omoare înainte să mă omoare ficatul.”

„O să lucrez la asta. Dacă promiți să te odihnești.”

A deconectat apelul în timp ce o a doua bătaie a răsunat, de data aceasta suficient de insistentă încât să facă praful să plutească din lemnul vechi. Azarov s-a uitat în jurul camerei, observând din nou detaliile acesteia. Întregul spațiu avea poate patru metri pătrați, cu o masă mică în centru și o bucătărie rudimentară de-a lungul peretelui nordic. O canapea extensibilă bloca parțial ușa către o baie minusculă. Singura fereastră era cea la care stătea el.

Dacă Krupin îl găsisse, nu avea cum să scape. Rapp nu avea de gând să vină din nou în ajutor, iar Nikita Pușkin nu avea să repete greșelile din Costa Rica. Avea nu mai puțin de treizeci de oameni, mai multe elicoptere de atac și acoperire prin satelit.

Având în vedere toate acestea, nu părea să existe niciun motiv pentru a nu răspunde.

Azarov a traversat camera și a deschis ușa, fără să se obosească să apropie măcar o mână de arma sa.

Totuși, în locul lui Pușkin și al unei echipe Spetsnaz, a găsit un bărbat singur, în vârstă de douăzeci și ceva de ani. Purta ochelari de soare, în ciuda întinericului, iar cămașa umedă se străduia să conțină un fizic sculptat mai mult pentru aspect decât pentru probele atletice. Era mai drăguț decât majoritatea, dar totuși identificabil ca membru al uneia dintre bandele care infestau această parte a Rusiei.

„Pot să vă ajut cu ceva?” a întrebat Azarov, știind deja răspunsul. Era nou în oraș și folosise o sumă semnificativă de bani pentru a închiria o cameră care abia dacă era mai bună decât dormitul afară. Acest tânăr tâlhar ar fi presupus că era pe fugă – de poliție, de oamenii cărora le datora bani, de armată. Un om pe fugă era o pradă ușoară.

„Proprietarul a făcut o greșală”, spuse el, intrând fără invitație. „Chiria este de fapt dublă față de suma pe care v-a spus-o. Și ar fi mai bine dacă mi-ați plăti jumătatea mea în numerar în prima zi a fiecărei luni.”

S-a pus la pătrat cu Azarov, încordându-se ușor pentru a-și face mușchii să se onduleze sub pânza care îi constrângea. „Prima tranșă trebuie plătită acum. Mama mea are nevoie de un nou calorifer pentru apartamentul ei.”

Avea ochii albaștri și limpezi, părul plin și pielea netedă. Privirea lui Azarov a căzut pe tatuajele care șerpuiau în jurul antebrațelor sale groase. Lucrări de înaltă calitate, de la un atelier care ar fi respectat standardele de igienă profesională.

„Vorbești sau ești un fel de idiot? ”, a spus tânărul, în timp ce Azarov se fixa pe pachetul de țigări din buzunarul de la piept. Dezamăgitor, dar nu catastrofal.

„Hei!” „Hei! Vorbesc cu tine, la naiba!”

O mână puternică a țâșnit și a apucat partea din față a cămășii lui Azarov, rupându-l din transă. Și-a ridicat privirea de la pieptul bărbatului la fața lui, examinând expresia furioasă fără să o vadă cu adevărat.

„Nu cumva îți cunoști grupa de sânge, nu-i așa?”

I-a eliberat cămașa. „Ești drogat sau ceva de genul ăsta?”

Azarov nu a răspuns, în schimb a întins mâna și a închis ușa.

- - -

Azarov a scos o țigară ruptă din pachet și a ținut o brichetă la ea. Tutunul îmbibat de sânge s-a împotrivit flăcării la început, dar în cele din urmă s-a aprins și i-a permis să tragă fumul în plămâni.

Își amintea că era sărac înainte de a fi luat de mașinărie athletică sovietică. Atunci oamenii se ajutau unii pe alții. Existase un sentiment de comunitate construit în jurul unor vieți înglodate în disperare și deznădejde. Atât de multe se schimbaseră de atunci. Și atât de multe au rămas la fel.

Sângele care începea să pătrundă prin crăpăturile dintre scânduri trebuia să fie abordat. Oamenii aveau tendința de a-și vedea de treaba lor în această parte a țării, dar dacă în apartamentul de dedesubt începea o ploaie purpurie, ar fi fost chemată poliția. Erau prosoape în baie și câteva pături rupte pe canapea. Ar fi fost de ajuns.

Și-a ridicat telefonul și l-a format pe Joe Maslick, care se afla la periferia orașului Novosibirsk, supraveghind o femeie bolnavă de leucemie. Era o țintă cu prioritate scăzută în mod intenționat, ceea ce îi lăsa timp să acționeze ca coordonator al CIA pentru această operațiune.

„Spuneți”, a spus americanul, răspunzând la telefon.

„Am nevoie de un curier care să-i ducă un obiect doctorului Kennedy. Timpul este esențial”.

„Aveți ceva?”

Azarov s-a uitat la mortul care zăcea la picioarele lui și la gaura mare din partea dreaptă a spatelui. O treabă neglijentă, dar având în vedere că fusese făcută cu un cuțit pliant și câteva videoclipuri de pe YouTube, una respectabilă.

„Da, dar nimic legat de sarcina de față”.

„Cât de mare și de grea?”

Azarov și-a stins țigara pe blatul de masă din linoleum și s-a îndreptat spre un frigider mic. Ficatul, cu o cantitate semnificativă de carne încă agățată, era așezat lângă o cutie de ouă. „Să zicem un cub de treizeci de centimetri care cântărește poate trei kilograme”.

„Am înțeles.”

„Va trebui să fie transportat într-o ladă frigorifică cu gheață”.

„Ați putea repeta asta?”

„O ladă frigorifică. Cu gheață.”

Maslick nu a răspuns imediat, dar când a făcut-o nu a pus întrebări. Un soldat bun până la capăt.

„Vor trece cel puțin trei ore până când voi putea trimite pe cineva acolo. Apoi pe un avion privat de la aeroportul local. Mai durează încă douăsprezece ore până la Langley.”

„Asta e acceptabil. Dar nu mai mult.”

CAPITOLUL 31

RIGA

LETONIA

„Stânga în față.”

Coleman a virat pe o stradă plină de trafic, în timp ce Rapp scruta trotuarul prin fereastra deschisă. Scena părea aproape suprarrealistă. Cu o zi înainte, jefuise un grup de soldați ruși și apoi fugise în pădure călare.

Acum se uita la cafenelele pline de oameni care vorbeau, râdeau și gesticulau cu paharele de vin.

Nimeni din Riga nu părea câtuși de puțin îngrijorat de trupele care se construiau la granița lor de est.

Letonia era o națiune NATO care prosperase de la ruptura cu Rusia, lucrând pentru un viitor liber, modern și orientat spre vest. Pentru mulți, trecutul lor sovietic era doar cerneală în cărțile de istorie și poveștile incoerente ale bătrânilor lor.

„Greu de crezut, nu-i așa?” a spus Coleman.

„Ce?”

„Că toate acestea ar putea dispărea în câteva zile. Și pentru ce? Un bătrân bolnav care încearcă să se agațe de putere pentru încă câteva luni.”

Făcuseră drumul lung, parțial pentru a se feri de aeroporturile care erau ușor de monitorizat de ruși, dar și pentru a da timp Agenției și serviciilor secrete militare să își reexamineze datele prin filtrul bolii lui Krupin. Ceea ce găsiseră nu era încurajator.

Coleman a lăsat să iasă o respirație lungă care spunea multe. Amenințările reprezentate de grupările teroriste din Orientul Mijlociu erau masive și în continuă evoluție, dar cu totul diferite ca amploare față de cele reprezentate de Rusia. Aceasta era o țară cu o mașinărie militară sofisticată, formată din peste un milion de soldați profesioniști înarmați cu echipamente de ultimă generație. Și asta lăsând la o parte arsenalul nuclear capabil să nimicească majoritatea vieții de pe planetă.

Au continuat în tăcere prin oraș până la un parc de birouri din suburbie. Era în mod intenționat nedeslușit, un loc conceput pentru a găzdui contabili și pentru a găzdui întâlniri despre comercializarea detergentului de rufe. Singurul indiciu al scopului său real erau cei doi paznici care supravegheau intrarea în parcare subterană. Uniformele erau din poliesterul prost ajustat obișnuit, dar orice altceva la ei strigă „Operațiuni speciale”.

Coleman și-a înmânat pașapoartele prin fereastră și, după o examinare atentă, poarta s-a deschis. Înăuntru, un bărbat înarmat cu un MP5 le-a făcut semn să intre într-un loc de parcare și apoi a așteptat să iasă. Le-a făcut semn să ridice mâinile pentru a fi percheziționați, dar Rapp a clătinat din cap.

Părea nesigur ce să facă, în cele din urmă a chemat pe cineva la radio. După o scurtă conversație în limba letonă, le-a indicat să îl urmeze și i-a condus într-o mare de covoare gri, pereți verzi și tavane suspendate. Nevoia de anonimat a devenit clară când Rapp și Coleman au intrat într-o sală de conferințe mare, plină de oameni care se agitau nervos. Așa cum era de așteptat, omologii lui Kennedy din Letonia, Lituania și Estonia se aflau acolo, la fel ca și un număr de generali. Surpriza a fost prezența politicianilor de top din acele țări. În mod evident, președintele Alexander făcuse câteva vizite personale.

Coleman îi cunoștea pe o parte dintre ei din perioada în care era consultant și a intrat în discuție, dând mâna și schimbând salutări. Fostul SEAL a fost primit cu căldură, dar toți ochii erau ațintiți asupra lui Rapp, care se sprijinea de un perete. În cele din urmă, președintele Letoniei a chemat întâlnirea la ordine și toată lumea s-a așezat la locurile lor.

„Nu știu dacă vreunul dintre voi l-a cunoscut personal pe Mitch Rapp”, a spus acesta. „Dar cred că toți îl cunoaștem după reputație. De asemenea, presupun că v-ați dat seama că, în contextul acestei discuții, el vorbește în numele guvernului american.”

Rapp s-a împins de pe perete și atenția asupra lui s-a intensificat.

„Cât de mult vi s-a spus despre mișcările militare ale Rusiei din ultimele săptămâni?”

„Știm despre amenințarea din ce în ce mai mare la adresa Ucrainei”, a răspuns președintele Letoniei.

„Presupunem că această întâlnire se referă la potențiala noastră implicare în cazul în care această țară ar fi invadată. Și, deși simpatizăm cu situația lor, ne aflăm într-o situație dificilă în ceea ce privește...”

„Nu este vorba despre asta”, a spus Rapp.

Bărbatul a tăcut cu o expresie care sugera că nu era obișnuit să fie întrerupt.

„Rușii nu vor încerca să cucerească restul Ucrainei. Aceasta este vestea bună. Vestea proastă este că, în aproximativ patruzeci și opt de ore, ne așteptăm ca ei să organizeze o invazie simultană a celor trei țări ale voastre.”

Deloc surprinzător, toată lumea a început să vorbească deodată. Rapp a ridicat o mână și au tăcut. „Rușii au mutat oameni și echipamente viabile din Ucraina către forțele de la granițele voastre. În ultimele douăzeci și patru de ore am observat, de asemenea, o creștere semnificativă a activității submarinelor rusești în Golful Finlandei.”

„Nu înțeleg”, a spus președintele Estoniei. „Acest lucru nu are niciun sens. Suntem țări NATO. Înțeleg că Maxim Krupin s-a comportat haotic în ultima vreme, dar asta ar fi o nebunie. Cum ar putea fi benefic pentru el?”

Se gândise mult dacă să le spună sau nu despre boala lui Krupin și decizia fusese de a păstra tăcerea. Aproape sigur că s-ar fi scurs, ceea ce ar fi putut genera o destabilizare a Rusiei, în timp ce Krupin și Sokolov se confruntau cu adversarii lor interni. Kennedy și Alexander hotărâseră că o invazie a țărilor baltice ar fi mai ușor de gestionat decât o prăbușire la scară largă la Kremlin.

„Nu știm.”

„Ce au de gând să facă America și NATO în această privință?”, a întrebat unul dintre generali. „Armatele noastre nu se pot compara cu forțele rusești și avem doar trupe străine simbolice staționate aici.”

„Nu am de gând să stau aici și să vă suflu fum în fund”, a răspuns Rapp. „NATO nu va face nimic. Krupin a fost inteligent. Falsa acumulare de trupe în Ucraina ne-a orbit, iar reducerea exercițiilor din Polonia ne-a dezechilibrat. Noi...”

„Aveți vreo dovadă a acestor lucruri?”, a întrerupt președintele Estoniei.

„Asta este problema cu acest gen de lucruri. Forța care atacă tinde să nu scoată reclame la televizor. Este puțin probabil ca și comandanții lor de pe teren să știe deja. Toate acestea se fac sub acoperirea unor exerciții de pregătire.”

„Atunci nu faci decât să speculezi.”

„Nu e vorba de politică”, a spus Rapp. „Să vă băgați capul în nisip și să țineți discursuri fanteziste nu vă va folosi la nimic atunci când tancurile rusești se rostogolesc peste granițele voastre. Chiar dacă nu vă pasă de țările voastre, gândiți-vă la voi înșivă. Pentru că Andrei Sokolov îi va alinia pe toți cei din această sală la perete și vă va folosi ca țintă de antrenament.”

„De cât timp știți cu adevărat despre asta?”, a strigat președintele estonian. „Ați așteptat până în ultima clipă să ne spuneți pentru a avea o scuză să nu vă respectați acordul de a ne proteja? America nu vrea să se implice într-o luptă în Europa. Vreți să vă luptați între voi, alimentați de mașina de propagandă rusă!”

„Calmează-te”, a spus cineva pe care Rapp nu l-a recunoscut. „Motivațiile americanilor nu au prea multă importanță în acest moment. Dacă ceea ce ni se spune este adevărat, atunci trebuie să ne facem planuri.”

„Planuri?”, a venit răspunsul panicat. „Pentru ca NATO să ne întoarcă spatele în timp ce rușii ne invadează? Ce...”

„Aveți o strategie pe care ați elaborat-o împreună cu Agenția și compania lui Scott”, a spus Rapp, vorbind peste om. „Vă recomandăm să o puneți în aplicare. Speranța este că îi va îndepărta lui Krupin motivația de a ataca. ,,

O tăcere uluită s-a așternut peste sală și toate privirile s-au îndreptat încet spre un bărbat care stătea în partea dreaptă a mesei. Avea în jur de șaizeci de ani și purta o uniformă de armată care fusese modificată pentru a se adapta la brațul pe care îl pierduse cu ani în urmă în luptă. Rapp avusese de-a face cu el de câteva ori în trecut – un militar dur și inteligent, cu puțină răbdare pentru politică. Scopul lui în viață era să-și apere țara și, ca și Rapp, considera toate celelalte subiecte prea banale pentru a se preocupa de ele.

„Generalul Strazds?”, a întrebat președintele leton. „Ce părere aveți despre toate acestea?”.

Bărbatul s-a uitat în jurul mesei și apoi la Rapp, adunându-și gândurile înainte de a vorbi.

„Am anumite îngrijorări. În primul rând, dați-mi voie să spun că nu cred că americanii au fost duplicitari în această chestiune și cred că Mitch crede ceea ce spune. Cu toate acestea, ceea ce ne cere să facem ar distruge în mare măsură nu doar instituțiile noastre politice și militare, ci și economiile noastre și o mare parte din infrastructura noastră. Am creat acest plan de contingență pentru a face față unei amenințări iminente din partea rușilor – ceva ce nu vedem. Trupele de la granițele noastre au devenit un fel de dispozitiv permanent, iar mișcările din Ucraina pot fi explicate în orice fel de moduri. Sunt de acord că Krupin a fost neobișnuit de haotic în ultima vreme, dar un război cu NATO? Cu tot respectul pentru Mitch și Dr. Kennedy, pare puțin probabil. Cu siguranță prea puțin probabil pentru a face în mod intenționat implozia în Țările Baltice. Am face treaba lui Krupin în locul lui, nu-i așa? Nu e nevoie să cheltuiască un ban sau să piardă un singur om. Ne-am îngenuchea singuri.”

„Evident, țările NATO înțeleg sacrificiul pe care l-ați face”, a spus Rapp. „Și suntem dispuși să ne angajăm să vedem reparate daunele aduse țărilor voastre. Indiferent cât de mult ar costa, ar fi mai ieftin decât războiul.”

„Apreciez asta, Mitch, dar daunele pe care ne cereți să le facem nu vor fi reparate atât de ușor, iar celelalte țări NATO au propriile probleme de rezolvat. Mă îngrijorează faptul că acțiunile lor se potrivesc cu vorbele lor.”

Rapp a privit cum liderii baltici dădeau din cap și șopteau între ei, știind că îi pierduse. Generalul Strazds era respectat cu un motiv, iar analiza sa era perfectă, având în vedere informațiile cu care lucra.

„Am o informație pe care nu sunt autorizat să v-o spun”, a spus Rapp, reducând din nou grupul la tăcere. Fața lui Coleman a căzut și și-a folosit degetul pentru a face o mișcare subtilă de tăietură pe gât.

„Înainte de a o împărtași, vreau să fac ceva foarte clar. Nu trebuie să părăsiți această cameră. Dacă se scurge, voi folosi toate resursele Agenției pentru a depista care dintre voi a fost responsabil și vă voi ucide.”

„Ne amenințați?”, a întrebat președintele estonian, panica sa anterioară transformându-se în indignare. „Dacă vreunul dintre cunoștințele voastre de engleză nu este în măsură să înțeleagă ce spun, ar trebui să chemați pe cineva să traducă, pentru că nu vreți să ratați asta. Dacă mă tragi pe sfoară, într-o zi te vei trezi în mijlocul nopții și mă vei găsi stând deasupra ta cu un amortizor de sunet apăsat pe cap. Președintelui Alexander nu i se va spune nimic despre asta, iar Irene Kennedy se va gândi cum să dea vina pe ruși.” Înainte ca estonianul să poată vorbi din nou, generalul Strazds a intervenit. „Bazându-ne pe istoricul lui Mitch, cred că ar trebui să-l credem pe cuvânt. Dacă cineva de aici nu este încrezător în capacitatea sa de a păstra tăcerea, acum ar fi un moment bun să plece.”

Nimeni nu a făcut vreo mișcare spre ușă, așa că Rapp a continuat.

„Maxim Krupin are cancer la creier. În cel mai bun caz este extrem de grav, în cel mai rău caz este în fază terminală.”

O altă agitație l-a determinat pe generalul Strazds să preia conducerea părții baltice a discuției. Era și timpul. Cu atâția politicieni în sală, să-i faci să tacă naibii din gură era jumătate din bătălie.

„Asta ar explica multe. Cât de bune sunt informațiile tale în această privință, Mitch?”

„Nouăzeci și nouă la sută.”

„Atunci îmi retrag ce am spus mai devreme. Un atac asupra țărilor baltice ar fi foarte mult în interesul lui Krupin. Sunt de acord cu recomandarea lui Mitch de a merge mai departe cu opțiunea nucleară.”

De fapt, țările baltice nu aveau arme nucleare – era doar ceea ce ajunseseră să numească strategia lor de ultimă instanță pentru a face față unei invazii rusești. Își goleau orașele și distrugau podurile, pistele și comunicațiile critice. Și-ar fi desființat armata și ar fi împrăștiat mici unități de gherilă autonome pe întreg teritoriul. Țara prosperă și modernă pe care el și Coleman o traversaseră cu mașina ar înceta să mai existe. Serviciile de sănătate, școlile, distribuția de alimente și comerțul ar face implozie. În multe privințe, s-ar fi trimis înapoi în secolul al XIX-lea.

Teoria era că, atunci când Krupin ar fi văzut că se întâmplă acest lucru, nu ar fi avut de ales decât să renunțe la planurile sale de invazie. Pentru a-și ascunde boala și pentru a-și consolida baza de putere, trebuia să facă un spectacol. Voia ca cetățenii Rusiei să fie lipiți de mass-media de stat, urmărind imagini cu soldații lor protejând patria de o amenințare baltică. În schimb, armata lui Krupin va străbate un peisaj pustiu, înainte de a se vedea împotmolită într-un război de gherilă care va face ca lupta Rusiei cu mujahedinii să pară o bătaie de curte de școală.

„Am putea, de asemenea, să ne predăm pur și simplu”, a oferit cu speranță președintele estonian. „Să acceptăm să devenim parte a Rusiei și să ne retragem dintr-un NATO care recunoaște în mod liber că este incapabil să se ridice la înălțimea obligațiilor sale. Nu ar fi nicio vărsare de sânge și nicio distrugere a infrastructurii noastre.”

„Și nici libertate”, a spus generalul Strazds. „Pentru ca noi să evităm plutonul de execuție al lui Sokolov, toți cei din această cameră ar trebui să devină unul dintre animalele lui de companie.”

„Oricum ar fi, timpul pentru a vă ține gura s-a terminat”, a spus Rapp. „Puteți lupta sau puteți să vă puneți în genunchi. Ce veți alege?”

CAPITOLUL 32

LA SUD DE RODOVOYE

RUSIA

„REPETĂ asta, domnule doctor. Ai tăiat.”

Andrei Sokolov era așezat pe bancheta din spate a unui camion blindat modificat pentru a transporta VIP-uri în și din bazele militare fără să atragă atenția. Scaunele din piele de pluș și finisajele din lemn păreau prea opulente chiar și pentru personalul general, deși aproba geamul izolat fonic care îl despărțea de asistentul său.

„Subiectul nouă a murit. Cocteilul stimulant care i s-a administrat a fost prea puternic. Inima i-a cedat.”

Sokolov a privit câmpul noroiuos pe care îl traversau. Ploaia era prognozată să se oprească în jurul miezului nopții, aducând un cer parțial înnorat și viteze scăzute ale vântului care urmau să persiste pentru cea mai mare parte a unei săptămâni. Ruperea exercițiilor NATO continua și în curând avea să atingă apogeul. Pe baza celor mai recente informații, forțele occidentale se apropiau de momentul în care vor fi în dezordine maximă. Totul se pregătea pentru invazie și fiecare variabilă fusese cuantificată, cu excepția uneia: Maxim Krupin.

Chiar și cu o modificare a programului său de tratament, în ziua incursiunii el nu va mai fi decât o umbră a ceea ce fusese. Bineînțeles, pierderea sa în greutate putea fi ascunsă cu ajutorul hainelor. Lentilele de contact personalizate erau în curs de fabricare pentru a înlocui ochelarii colorați care îi întunecau ochii. Căderea așteptată a părului nu se materializase, slavă Domnului, iar barba sa în creștere minimizase cantitatea de piele palidă care avea nevoie de machiaj.

Pe de altă parte, vocea îi era slabă și se clătina vizibil. Mai rău, mintea lui își pierduse concentrarea ca un laser, având acum tendința de a rătăci. Era esențial ca el să dea personal ordinul de atac și să fie prezent fizic la Moscova pentru a anunța invazia. În starea sa actuală, acest lucru ar fi fost imposibil.

Și aici a intervenit Dr. Fedkin. El lucra la crearea unui cocktail de medicamente antinauzice, stimulente și alte medicamente care să-l revigoreze temporar pe Krupin. A fost un exercițiu de echilibru dificil, totuși. Medicamentul trebuia să fie suficient de puternic pentru ca el să proiecteze puterea care îl făcea atât de admirat și de temut, dar nu atât de puternic încât să-l ucidă.

„Atunci cursul evident ar fi să reducem doza, doctore.”

„Nu este atât de simplu. Reducerile mici ale dozei au reduceri semnificative ale eficacității.”

Chiar și în situația în care fusese pus, Fedkin se gândea doar la bunăstarea pacientului său. De înțeles, dar de râsul curcilor. Curenții geopolitici care zguduiau regiunea erau mult mai puternici – mult mai mari – decât un singur om. Alianțele se destrămau. Frontierele erau redesenate. Ordinea mondială, în vigoare de la căderea Germaniei naziste, se lupta să respire.

„Continuă să-ți perfecționezi formula, doctore. Aveți șaisprezece ore la dispoziție. Siguranța este un aspect important, dar prioritatea este eficiența.”

Nu prea avea rost ca Krupin să supraviețuiască stimulentele dacă dușmanii săi observau slăbiciunea și se îndreptau spre el. Moartea sa din cauza cocktailului lui Fedkin ar putea fi explicată ca un asasinat, iar Sokolov ar putea arunca suspiciuni asupra cercului intim al lui Krupin pentru a-și asigura puterea. Un deznodământ de evitat, cu siguranță, dar unul căruia Mama Rusia ar putea supraviețui.

„Vreau să fiu perfect clar, domnule general. Vă recomand cu tărie să nu folosiți stimulente pe președinte. Nu voi accepta nicio vină dacă îl vor răni sau ucide.”

„Iar eu vreau să fie perfect clar că te voi învinovăți pe tine pentru orice voi alege.”

Prin fereastra sa, Sokolov a zărit o formație de tancuri care izbucnea din copaci. Un zâmbet abia perceptibil i-a jucat pe buze în timp ce le privea cum străbat în viteză câmpia deschisă. „Un alt subiect va fi livrat pentru a-l înlocui pe cel care a murit, doctore. Asigură-te că amestecul de stimulente este gata să fie administrat.”

A deconectat apelul și a folosit interfonul vehiculului pentru a vorbi cu șoferul. „Oprește aici.”

„Aici, domnule? Suntem încă...”

„Am spus să oprești aici.”

Anvelopele camionului au vânat tracțiunea când a apăsător frânele, dar în cele din urmă au alunecat până la oprire. Sokolov a ieșit în ploaie, deschizând o umbrelă deasupra lui în timp ce mergea prin noroiul adânc. Ar fi preferat să simtă ploaia pe față, dar această inspecție era cu totul diferită de cea din Ucraina. Era îmbrăcat în haine civile și sosise cu un avion de linie golit de pasageri. Umbrela a fost poate o dovadă de prudență, având în vedere stratul gros de nori, dar era imposibil să ții pasul cu progresele tehnologice ale Occidentului.

Tancurile au trecut și Sokolov le-a privit îndepărtându-se, bucurându-se de vuietul motoarelor lor și de mirosul de motorină. Niciun efort uman nu se putea compara vreodată în măreție cu cel al războiului. Nu exista nimic altceva care să genereze o asemenea concentrare, ambiție și hărnicie. Manifestările de curaj și lașitate, brutalitate și milă, loialitate și trădare, toate au căpătat o intensitate care nu exista în nicio altă arenă.

Fiecare scenariu pe care îl realizaseră – chiar și cele mai pesimiste – sugera că NATO ar fi fost neputincios să oprească o invazie în țările baltice. Victoria inițială ar fi fost asigurată în câteva zile, cu aproximativ încă două luni pentru a distruge orice rezistență organizată rămasă. După aceea, ar fi doar o chestiune de control al frontierelor și de a face față insurgenților ocazionali izolați.

Totuși, mai important decât doborârea insurgenților ar fi valul de propagandă menit să convingă lumea că NATO nu era doar inefficientă, ci și o provocare care sabota orice speranță de pace. Poporul american a fost deosebit de sensibil la acest mesaj. Siguri în țara lor îndepărtată, ei vedeau organizația doar ca pe o scurgere financiară și o amenințare târâtoare la adresa suveranității lor.

Cu coada ochiului, Sokolov a văzut un jeep care se îndrepta cu viteză spre el. Acesta a derapat și s-a oprit la vreo zece metri distanță, iar un bărbat în uniformă de colonel a sărit din el. S-a repezit înainte, aproape că a căzut în zelul său.

„Vă rog să nu mă salutați, domnule colonel”.

„Sau desigur, domnule”, a spus el, venind alături. „Vehiculul dumneavoastră s-a împotmolit în noroi? De ce nu ați sunat? Tocmai voiam să...”

„Domnule colonel. Nu mai spune nimic.”

A făcut cum i s-a spus, scanând câmpul gol în încercarea de a descoperi ce îl captivase atât de mult pe comandantul suprem al Rusiei.

„Exercițiile decurg bine?” a întrebat în cele din urmă Sokolov.

„Da, domnule. Am primit resurse semnificative din partea Ucrainei și am integrat oamenii și echipamentele în forțele noastre.”

„Atunci sunt gata de luptă?”.

Colonelul a tresărit un pic mai drept la întrebare. „Absolut, gata. Dacă anticipați o confruntare în Ucraina, domnule, nu există oameni mai buni în armata rusă.”

„Nu mă aștept la o confruntare în Ucraina”. Sokolov a aruncat o privire spre bărbat și s-a bucurat să vadă o urmă de dezamăgire. „Nu. În schimb, veți conduce o invazie la scară largă a Letoniei.”

Expresia de dezamăgire s-a transformat într-una de șoc. „Domnule?”

„Omologii dumneavoastră vor efectua atacuri similare asupra Estoniei și Lituaniei.”

Bărbatul a privit nervos spre granița letonă, ascunsă de distanță și ceață. „Pot să vă întreb care este scopul nostru final, domnule?”

Era o întrebare rezonabilă din partea unui om care crescuse într-o perioadă în care armata era folosită mai mult pentru a obține avantaje politice decât pentru a cuceri un teritoriu.

„Nimic mai puțin decât reintegrarea permanentă a țărilor baltice în Mama Rusia și distrugerea alianței occidentale.”

CAPITOLUL 33

RIGA

LETONIA

UN TÂNĂR cu coadă de cal a apărut la capătul holului, alergând în direcția lor. Rapp s-a dat la o parte pentru a-l lăsa să treacă și apoi l-a privit cum dispare în penumbră. „Par puțin panicați”.

El și Coleman mergeau pe un pasaj de piatră care traversa partea din spate a unei clădiri vechi din centrul Riga. Cu mulți ani în urmă, găzduise principala centrală telefonică a țării, dar mai recent fusese ocupată de magazine și restaurante populare. Părțile modernizate ale structurii erau închise pentru noapte, dar secțiunile uitate din spate și de jos fuseseră transformate într-unul dintre multele centre de comandă autonome care răsăriseră în toată țara.

„Este puțin agitat acum, dar nu atât de rău pe cât pare. Țările baltice au fost îngrijorate de o invazie rusă încă din ziua în care și-au obținut independența. Cred că veți fi plăcut surprinși de cât de bine sunt pregătite.”

S-au auzit pași din spate și din nou Rapp s-a dat la o parte. De data aceasta au fost depășiți de o femeie care, în ciuda faptului că purta ceea ce părea a fi un computer din anii optzeci, nu era cu mult mai lentă decât colegul ei.

„Serios? Pentru că mie mi se pare că e o harababură.”

„Întotdeauna cinică”, a spus Coleman. „Tu vezi panică, eu văd agitație.”

Buna dispoziție a lui Coleman era de înțeles, dar puțin iritantă, date fiind circumstanțele. Corpul său funcționa din nou și era pe cale să vadă cum intră în acțiune un plan de luptă pe care compania sa își petrecuse ani de zile dezvoltându-l. Dar, mai presus de toate, era pe cale să – așa cum îi plăcea să spună – se confrunte cu rușii. Nu este ideea de distracție pentru toată lumea, dar pentru un fost SEAL și pasionat de istorie militară, era un vis devenit realitate.

„Este destul de incredibil ce s-a realizat aici, Mitch. Au cheltuit sute de milioane de dolari și au reușit să țină totul departe de radarul lui Krupin. Au descoperit, de asemenea, o mulțime de programe malware rusești în sistemele lor militare și civile – în special în rețeaua electrică și în comunicații. Totuși, în loc de proteste diplomatice, ei au ținut-o sub pălărie și au scris un cod care o poate șterge la o simplă apăsare de buton. Asta i-a făcut pe ruși să devină leneși. Dacă ei cred că au o penetrare bună, nu se mai obosesc să facă upgrade.”

„Războaiele nu se câștigă cu computere, Scott.”

„Acesta este doar vârful icebergului. Guvernul a făcut o treabă bună convingându-i pe oameni să păstreze rezerve de urgență de alimente, apă și combustibil. De asemenea, la modul în care s-a modernizat această țară, majoritatea locuitorilor din mediul urban au încă rude apropiate care trăiesc în zonele rurale. Riga este cel mai mare oraș din țările baltice, dar are doar jumătate de milion de locuitori. Ei pot goli orașul în mai puțin de douăzeci și patru de ore, ceea ce va reduce numărul victimelor civile și va arunca o cheie în mașina de propagandă a lui Krupin. Să spui că Letonia este o amenințare cu care trebuie să te confrunți și apoi să-ți conduci tancurile într-un oraș gol nu va da bine la televizor. Chiar și la televiziunea rusă.”

„Arme?”

„Grăniceri în toată țara, în plus față de ceea ce militarii vor lua cu ei când se vor împrăști. Și am luat o lecție de la afgani în timpul luptei lor cu rușii. Îți amintești zicala preferată a mujahedinilor?”

„Nu ne este frică de ruși. Ne este frică de elicopterele rusești”.

„Exact. Balticii au cheltuit o sumă imensă de bani pe sisteme de rachete sol-aer mobile de ultimă generație și le-au împrăștiat în toată țara. Chestiile astea sunt foarte departe de porcăriile de mână pe care le foloseau afganii. Este un sistem autonom, inteligent din punct de vedere artificial, care poate identifica și doborî chiar și avioanele dotate cu sisteme stealth. Cea mai bună parte? Este compatibil cu iPhone. Serios.”

„Da, dar orice luptă devine în cele din urmă sângeroasă. Cum vor merge lucrurile când vor trebui să privească armata rusă în ochi?”

„Sunt buni luptători și cunoașterea terenului le va oferi un avantaj serios. La fel va fi și motivația lor. Raiduri mici de către echipe mici. Intrare și ieșire. Sustenabile pe termen lung. Nu va dura mult până când soldatul rus obișnuit se va întreba de ce naiba se află în Letonia, așteptând să fie luat de un lunetist sau să fie aruncat în aer de o mină.”

Rapp a dat din cap. Strategia pe care Coleman îi ajutase pe baltici să o conceapă era în mod obișnuit inteligentă și raționalizată. Dar, în fața războiului, chiar și cele mai perfecte planuri aveau tendința de a se duce dracului. Când rușii amenințau Europa cu bombe nucleare, iar localnicii se prăbușeau când Sokolov începea să execute, să înfometeze și să înghețe populația civilă. Adevărul era că epoca războaielor între puterile moderne se încheiase. Indiferent de modul în care se desfășurau, toată lumea pierdea. Toată lumea în afară de Maxim Krupin.

Au dat colțul și s-au trezit într-o fundătură.

„Ești impresionat?” a spus Coleman în timp ce zidul de piatră din fața lor a început să alunece într-o parte.

„Îmi place rahatul ăsta. Familia Addams se întâlnește cu Get Smart”.

Înăuntru au găsit o scară în spirală ruginită care ducea spre un buncăr de beton expansiv care părea să dateze cel puțin din epoca sovietică. Cablurile de alimentare șerpuiau în toate direcțiile, iar stive de generatoare și baterii ascundeau un perete. Scaunele și birourile aveau un aspect de magazin de vechituri, deși computerele și cei douăzeci de ani care le manevrau păreau de ultimă generație.

Generalul Markuss Strazds abia dacă era recunoscut în hainele sale civile. Expresia stoică pe care Rapp o asocia cu el fusese înlocuită de una de resemnare stupefiată. Nu era surprinzător. Rapp zădărniciise mai

multe atacuri teroriste decât putea număra, dar nu se confruntase niciodată cu sfârșitul brusc al Americii. Organizații precum Al Qaeda puteau face foarte multe pagube, dar nu era probabil să navigheze și să anexeze Coasta de Est.

„Ai avut dreptate”, a spus Strazds. „A început”.

El se referea la atacul cibernetic despre care toată lumea presupunea că va fi primul val al Rusiei.

„Ce spune asta?” a întrebat Rapp, arătând spre un set de ecrane de calculator montate pe perete. Fiecare dintre ele se întunecase, cu excepția câtorva rânduri de text ilizibil în centru.

„Este un mesaj ransomware. Hackerii cer echivalentul a un milion de dolari americani în bitcoin pentru a ne debloca sistemul. În acest caz, rețeaua care alimentează partea de nord-est a țării.”

„Este ceea ce aș face și eu”, a spus Rapp. „Dacă atacurile ar putea fi urmărite până la Kremlin, le-ar telegrafia intențiile. Krupin știe că vrei să credeți că nu sunt ei și vă dau un motiv pentru asta.”

„Dacă nu ar fi fost avertismentul vostru, exact asta ar fi făcut politicienii noștri. Să-și ascundă capul în nisip, amânând acțiunea până când tancurile rusești vor străbate străzile noastre.”

În ciuda faptului că se aflau sub pământ, vuietul surd al unei sirene de raid aerian a devenit brusc audibil.

„Începem evacuarea orașelor”, a explicat Strazds. „Telefonia mobilă și internetul sunt căzute, dar am reușit să menținem în funcțiune televiziunea prin cablu și majoritatea posturilor de radio. În termen de douăsprezece ore, marile noastre centre de populație ar trebui să fie aproape abandonate.”

„Putere?” a întrebat Coleman.

„Aproximativ douăzeci la sută din populație este în prezent fără electricitate, dar vom reuși să reducem acest procent la zece la sută în următoarea oră. Îmi imaginez că rahatul ăla de Maxim Krupin se va pișa pe el. Pe baza programelor malware pe care le-am găsit, s-ar fi așteptat ca cea mai mare parte a țării să fie întunecată.”

„Cât timp mai durează până când veți reuși să restabiliți internetul?” a întrebat Rapp.

„Nu suntem siguri. Echipamentele mai noi și mai sofisticate sunt cele mai vulnerabile.”

„Serviciul de telefonie mobilă?” a spus Rapp.

„Nu anticipăm că vom primi din nou semnal celular. Până când vom reuși să repornim serverele, presupunem că rușii vor bruia în mod activ semnalele. Totuși, nu ne va paraliza atât de tare pe cât cred ei. Haideți, să vă arăt.”

În timp ce îi conducea spre partea din spate a buncărului, totul s-a întunecat. Înjurături zgomotoase s-au ridicat de la copiii din spatele computerelor, liniștindu-se din nou când generatoarele au pornit.

Strazds și-a continuat drumul prin lumina slabă de urgență, conducându-i printr-o arcadă care părea să fi fost construită de romani. Ceea ce au găsit de cealaltă parte nu era cu mult mai modern. Femei în căști, multe dintre ele care păreau să fi fost smulse din căminele de bătrâni, erau așezate la o tablă enormă încălцитă de cabluri. Toate vorbeau în căști și făceau conexiuni fizice la liniile telefonice. De-a lungul peretelui opus se afla un bărbat care sorta sute de fire deteriorate care, din când în când, îi împrășcau salopeta unsuroasă cu scânteii.

„Ludvigs!”, a strigat generalul. „De ce nu am curent?”

Omul a pivotat pe un picior bolnav. „Fac asta de dinainte să te naști, Markuss! Ar trebui să-mi arăți respect!”

„Nu pot să-ți arăt nimic pentru că ești pe jumătate orb și nu este suficientă lumină!”

Bărbatul a scuturat un pumn în direcția lor înainte de a se întoarce la treabă.

„Letonia nu s-a modernizat la fel de repede ca Occidentul”, a explicat Strazds. „Unele dintre aceste echipamente au fost folosite încă de acum douăzeci și cinci de ani, iar mulți dintre cei care le-au operat sunt încă în viață. Nu a existat niciodată un motiv real pentru a ne chinui să scăpăm de el, iar când am început să ne planificăm pentru o potențială invazie rusă am fost recunoscători că nu am făcut-o.”

„Chestia asta este complet impenetrabilă la atacurile cibernetice”, a spus Coleman, preluând gândul generalului. „Întreaga țară este plină de cabluri și întrerupătoare fizice care au fost recondiționate. S-ar putea să nu fie rapid și să nu fie sexy, dar singura modalitate prin care rușii o pot scoate din funcțiune este să o arunce în aer. Și asta presupunând că o pot găsi. Majoritatea schemelor pentru aceste lucruri nu au fost niciodată digitizate. Toate putrezesc în subsolurile vechilor clădiri guvernamentale.”

„Cum se descurcă Estonia și Lituania?” a întrebat Rapp.

„Cât de bine se poate de așteptat”, a spus Strazds. „Președintele estonian era încă sceptic și au fost reticenți în a se angaja pe deplin. Dar acum mi s-a spus că fac tot ce pot pentru a recupera timpul pierdut.” Bătrânul care încerca să repornească curentul s-a agățat de un întrerupător care aparținea unui film de groază din anii '50. O smucitură rapidă a reaprins luminile, dar l-a lăsat să se mângâie cu flăcări pe mânecă.

„Dacă vreți să plecați din Letonia, acum este momentul”, a spus Strazds. „Am un avion care vă poate evacua în Suedia”.

Rapp s-a uitat la expresia plină de speranță a lui Coleman și a clătinat din cap. „Dacă l-aș face pe Scott să plece acum, nu m-ar ierta niciodată.”

CAPITOLUL 34

SALEKHARD

RUSIA

În ciuda hainei și a pălăriei de lână, Azarov simțea cum frigul începea să pătrundă în el. Sângele de pe podea fusese simplu de stropit, dar nu exista nicio modalitate practică de a scăpa de cadavru. Acesta zăcea încă în mijlocul podelei, acolo unde căzuse. Problema devenise să întârzie cât mai mult posibil descompunerea. În timp ce blocul de apartamente mirosea deja a mușchi, țigări și urină, nu era nici pe departe suficient de puternic pentru a masca duhoarea unui cadavru în descompunere.

Azarov a întins mâna spre pachetul de țigări de pe masă, dar și-a amintit că o fumase pe ultima cu câteva ore în urmă. Era ora 3 dimineața și nimic nu-i ținea companie în afară de briza umedă care curgea prin fereastra deschisă și de mortul care se uita fix în spatele lui. Și-a umbrat telefonul cu o mână, ținându-l jos ca să nu-l lumineze atunci când a verificat ecranul. Încă nimic de la Kennedy care să spună că primise pachetul pe care îl trimisese pentru Cara. Singura comunicare pe care o primise în ultimele douăzeci și patru de ore fusese un mesaj scurt de la Joe Maslick, care spunea că începuseră atacurile cibernetice. Dar nu asupra Ucrainei. Pe țările baltice.

O confruntare directă cu NATO era o acțiune atât de extremă încât până și Azarov se trezi uimit. În retrospectivă, însă, probabil că nu ar fi trebuit să fie. Combinația dintre slăbiciunea lui Krupin și implicarea lui Andrei Sokolov ar fi trebuit să facă această mișcare evidentă. Poate chiar inevitabilă. S-a lăsat pe spate în scaun, examinând conturul tăcut al casei de peste drum. Întrebarea interesantă era dacă gambitul baltic al lui Krupin va fi ținut minte ca o nebulă sau ca una dintre cele mai strălucite mișcări strategice din istorie. Occidentul se pierduse – se străduia să-și amintească ce era și pierdea din vedere ceea ce aspira să fie. Mai avea oare coeziunea și simțul scopului necesare pentru a intra într-o luptă de o asemenea amploare?

Sunetul unui motor a devenit audibil peste vânt, iar Azarov a glisat scaunul pe spate, asigurându-se că va fi invizibil de pe stradă.

Când a văzut că era o ambulanță cu luminile de urgență stinse, ritmul cardiac i-a crescut – ceva ce i se întâmpla rar, cu excepția cazului în care Krupin sau Cara erau implicați. A rămas nemișcat în timp ce aceasta a alunecat până la oprire și patru bărbați în uniforme de paramedici au coborât.

S-au dus în spate și au scos o targă, mișcându-se cu o vizibilă lipsă de urgență. Pentru o clipă, Azarov s-a gândit că bărbatul dinăuntru ar fi putut ceda în urma bolii sale, dar a respins ideea aproape imediat. Toți cei patru bărbați păreau să aibă un interes exagerat pentru cartierul pustiu din jurul lor, scrutând în permanență strada și casele tăcute care o mărgineau. Unul dintre ei, un bărbat brunet și zvelt, cu un mers sigur, și-a îndreptat atenția spre fereastra de la etajul doi a lui Azarov. Lumina care curgea din spatele ambulanței îi lumina trăsăturile suficient de mult pentru a le face recunoscutibile.

Ochii lui Nikita Pușkin au zăbovit, privind fix în ceea ce din poziția lui ar fi fost o umbră impenetrabilă. Faptul că fereastra era deschisă pe vremea asta s-ar fi înregistrat ca fiind neobișnuit, deși explicațiile abundau – apartamentul putea fi abandonat, zăvorul putea fi spart, rezidentul putea fi neobișnuit cu mirosul urât mirositor al clădirii vechi.

În cele din urmă, tinerețea și aroganța au învins prudența. Pușkin s-a întors să-și urmeze oamenii spre casă, fără îndoială nerăbdător să ducă la bun sfârșit sarcina pe care i-o încredințase Krupin.

- - -

Iuri Lebedev a deschis un ochi, privind în întuneric în timp ce soția lui sforăia încet lângă el. Pentru o clipă, a crezut că zgomotul făcuse parte dintr-un vis, dar apoi s-a auzit din nou. Cineva bătea la ușă. S-a rostogolit pe o parte, bănuind că îl cunoștea pe cel responsabil și hotărând să îl ignore. Abia își pusese pătura înapoi peste el când s-a auzit din nou, de data aceasta suficient de insistent încât să aibă potențialul de a-și trezi soția.

Înjurând în sinea lui, Lebedev s-a rostogolit din pat și și-a smuls halatul de pe un cârlig de pe perete. Dacă era iubitul din când în când al fiicei sale, beat și plângând din nou de remușcări, avea să fie un iad de plătit.

Tumoarea din creier îl omora fără îndoială – îi simțea efectele în fiecare clipă a fiecărei zile – dar nu era încă mort. Chiar și cu pierderea în greutate, încă mai înclina cântarul la o greutate solidă de optzeci și patru de kilograme. Nu că ar fi avut intenția de a-l răni pe băiat – nu era chiar un copil rău. Dar fiica lui era hotărâtă și frumoasă și era aproape prima din clasa ei la școală. Rusia nu era deloc țara tuturor șanselor, dar existau locuri în vârf pentru o fată ca ea. Tot ce trebuia să facă era să plece din orașul ăsta și din oamenii din el.

Lebedev a pășit prin sufragerie, aprinzând o lumină de deasupra capului înainte de a trage de ușa din față. În loc de o adolescentă îndrăgostită, însă, a găsit trei bărbați în uniforme de echipaj de ambulanță.

„Cine sunteți voi?”

Bărbatul din centru zâmbea, dar părea să aibă o vagă cruzime – nu ceea ce te-ai fi așteptat de la cineva din profesia lui. De fapt, niciunul dintre ei nu era. Semănau mai mult cu oamenii din forțele speciale pe care îi cunoscuse în timpul zilelor sale de armată decât cu localnicii burtoși și cu ochii înnegurați care aveau slujbe ca acestea.

„Am fost anunțați de o urgență medicală”, a spus bărbatul prin zâmbetul său înghețat.

„Ați greșit casa”. Lebedev a început să închidă ușa.

„O femeie tânără a dat telefon. Numele ei era Tatiana.”

Fruntea lui s-a încruntat. „Așa o cheamă pe fiica mea cea mai mică.”

„Sunteți sigur că este în regulă?”

El nu știa de ce nu ar fi fost. Tatyana era o fată sănătoasă și rezonabil de sensibilă. Pe de altă parte, abia împlinise treisprezece ani. Vârsta la care femeile înnebunesc.

„Intră”, a spus Lebedev, pornind spre camera pe care o împărțeau cele două fete ale sale.

Bărbații au adus targa, iar el a auzit ușa de la intrare închizându-se chiar înainte ca țeava unui pistol să fie apăsată la ceafă.

Maxilarul i s-a încleștat de furie în timp ce și-a ridicat mâinile. Ce naiba se întâmpla cu țara lui?

„Nu avem nimic de valoare. Cu siguranță, nimic care să plătească chiria pentru uniforme voastre de lux și ambulanța falsă.”

„Nu-i adevărat”, a spus bărbatul din spatele lui, în timp ce însoțitorii lui se îndreptau spre spatele casei.

„Mi s-a spus că ești cel mai valoros om din toată Rusia.”

Lebedev a auzit zbateri și un țipăt scurt. Motivul pentru această scurtă devenit clar când soția sa a fost târâtă în sufragerie cu o garoafă în jurul gâtului. Câteva momente mai târziu, cel de-al doilea bărbat a apărut cu fiicele lui Lebedev, fiecare cu câte o sârmă similară care le supunea.

El a înaintat instinctiv, dar bărbatul din spate, l-a apucat de gât și a mărit presiunea țevii pistolului asupra craniului său.

„Ce familie frumoasă ai, Yuri. Ești un om norocos. Cu excepția tumorii care îți mănâncă creierul. Mi-au spus că o să-ți pierzi mințile și controlul asupra corpului. Că o să mori încet și îngrozitor. De ce ai vrea să-i faci să treacă prin asta? E un act de laș. „

„Tu ești cel care are nevoie de o armă pentru a-l proteja de un muribund și de trei femei. Dacă tot ai de gând să vorbești, de ce nu o folosești ca să-mi spui ce vrei?”

Ochii soției sale începuseră să se umfle, iar sârma dispărea în carnea din jurul gâtului. Fiicele lui erau amândouă înghețate în cămășile de noapte, cu lacrimile curgându-le în tăcere pe obraji.

„Te vreau pe tine, Yuri. Vreau să accept oferta generoasă de tratament pentru boala ta.”

Lebedev a dat încet din cap și presiunea din jurul gâtului său s-a relaxat ușor. O refuzase pentru că medicul său – unul dintre cei mai apropiați prieteni ai săi încă din școala primară – îl sfătuisese să o facă. Oamenilor le fuseseră oferite oportunități similare, dar nu existau detalii despre studiul în sine sau despre rezultatele subiecților care acceptaseră să participe. Lipsa de informații a depășit sfera neobișnuitului, trecând linia spre suspicios.

Așa cum se întâmplase de atâtea ori până atunci, sfatul prietenului său părea să fi fost bun.

„Familia mea nu va fi afectată?”

„Bineînțeles că nu. Am nevoie de ei aici pentru a le spune oamenilor că ai avut o criză care te-a convins să te alături studiului nostru. Sau ceva de genul ăsta. Nu prea mă interesează detaliile, atâta timp cât sunt convingătoare. Dacă nu este, mă voi întoarce aici și îi voi vizita din nou. Ați înțeles?”

CAPITOLUL 35

KREMLIN

MOSCOVA

RUSIA

DUREREA din spatele ochilor lui Maxim Krupin era considerabilă, dar diferită, atât prin calitate, cât și prin amploare, de cea cu care se obișnuise în ultimele luni. Nu era rezultatul tumorii sale sau un indiciu al unui atac iminent, ci mai degrabă rezultatul stimulentei pe care și le injectase.

Beneficiile poziției doctorului Fedkin îi depășiseră chiar și cele mai nebunești speranțe. Detaliile coridorului pe care mergea se ascuțiseră. Roșul covorului, verdele uniformelor militare și aurul mulurilor ornamentate străluceau cu o intensitate nouă. Intoxicant, dar și o privire nediluată asupra cât de mult slăbise. Până acum, declinul fusese prea lent pentru a fi înțeles pe deplin.

Memoria sa pe termen scurt fusese restabilită, la fel ca și capacitatea sa inegalabilă de a sorta și prioritiza informațiile. Senzația de a deține din nou controlul – de a supune lumea voinței sale în loc să fie copleșit de ea – era îmbătătoare.

Gărzile de la capătul coridorului își treziră atenția și deschiseră ușile care duceau spre o încăpere cavernoasă care fusese transformată într-un centru de comandă militar. Când a intrat, însă, mașinăriile așteptate ale războiului modern nu se găseau nicăieri. Personalul subaltern părea să fi fost concediat, iar generalii lui se certau pe o hartă de masă a Balcanilor.

Sokolov a revenit brusc la atenție, în timp ce ceilalți au tăcut și au oferit recunoașteri ceva mai puțin entuziaste la sosirea președintelui lor.

„Ce este asta?” a spus Krupin, fluturând o mână în jurul camerei goale. „Din câte am înțeles, atacurile cibernetice au început și suntem pe deplin operaționali.”

„Așa este”, a spus Sokolov. „Din păcate, faza inițială a invaziei nu a fost atât de eficientă pe cât am anticipat.”

Krupin s-a întors către Oleg Gorsky, tânărul general al forțelor aeriene care supraveghea unitatea lor de război cibernetic. „Explică.”

„Nu pot. Am avut o penetrare excelentă în toate sistemele baltice. Încercăm să evaluăm...”

„Ei știau”, a întrerupt Sokolov. „Forțele lor de securitate au căutat malware-ul nostru și apoi nu au făcut nimic pentru a-l eradica. L-au adormit pe acest prost în timp ce au creat patch-uri pe care le-au implementat la câteva minute după atacul nostru.”

„Perturbarea este încă semnificativă”, s-a grăbit să adauge Gorsky. „Întreruperi electrice, colapsul traficului pe internet și al rețelei celulare...”

„Cele mai multe dintre întreruperile electrice au fost doar temporare”, a întrerupt Sokolov. „Estimăm că inamicul controlează energia electrică în mai mult de trei sferturi din teatrul nostru de operațiuni. Există, de asemenea, dovezi ale existenței unui sistem de telefonie fixă de care nu aveam cunoștință. Radioul de urgență funcționează, la fel ca și un număr de stații de cablu. Se folosesc de aceste capacități pentru a organiza o reacție surprinzător de amplă.”

„Cum așa?” spuse Krupin.

„Locuitorii sunt evacuați în zonele rurale într-un mod extrem de ordonat. Se pare că trupele noastre vor ajunge și vor găsi obiectivele lor majore abandonate.”

„Mi s-a spus că atacurile cibernetice au fost voalate ca ransomware”, a spus Krupin, străduindu-se să înțeleagă ce i se spunea, chiar și cu mintea sa stimulată. „Milioane de oameni își abandonează casele din cauza unui hacking despre care tocmai ați spus că nici măcar nu a fost deosebit de eficient?”

„Mai este și altceva”, a spus Gorsky. „Nu sunt doar orașele care se golesc. Sunt bazele militare. Soldații își abandonează uniforme și dispar în mediul rural cu echipamentele și echipajele lor. Poate și mai rău, practic toate avioanele de război din țările baltice sunt în aer și se îndreaptă spre bazele de peste granița cu Polonia.”

„Ne-am mutat pe teritoriul baltic fără ordinul meu?”

„Nu, domnule”, a spus comandantul forței sale terestre. „Nu am făcut nicio mișcare amenințătoare care ar putea să ne telegrafieze intențiile.”

„Care este situația NATO?”

„Forțele care se retrag de la exercițiile din Polonia se întorc și liniile de aprovizionare sunt restabilite”, a declarat Sokolov. „Din nou neașteptat, dar prea puțin și prea târziu”.

„Observăm, de asemenea, o creștere a activității navale”, a declarat amiralul Vladimir Zhabin. „Două grupuri de portavioane americane se deplasează în direcția Mării Baltice, în timp ce alte două sunt în drum spre Marea Barents. Am înregistrat, de asemenea, o activitate neobișnuită a submarinelor în apropierea apelor noastre teritoriale și un distrugător britanic suplimentar care intră în Marea Neagră. Concentrațiile de nave de război europene în Mediterana sunt...”

„O altă etalare de hardware fără sens”, a spus Sokolov cu dispreț. „Nu ducem o bătălie navală.”

Cuvintele sale au aprins o altă ceartă între comandanți, pe care Krupin a ascultat-o doar pe jumătate. În schimb, s-a străduit să analizeze faptele care tocmai îi fuseseră furnizate. Fusesse oare trădat? Oare unul dintre puținii ofițeri care știau de gambitul baltic le scursese americanilor intențiile sale? Mult mai periculos, era posibil ca americanii să bănuiască faptul că era bolnav? Descoperise Irene Kennedy un indiciu pe care îl lăsase neglijent în urmă?

„Ajunge!” a spus Krupin în cele din urmă, reducându-i la tăcere pe bărbați. „Ce înseamnă toate astea pentru situația noastră tactică?”

Gorsky a vorbit imediat, încercând în mod clar să îi smulgă controlul lui Sokolov. „Ne lasă planurile în zdrențe, domnule președinte. Ne confruntăm cu un război de gherilă prelungit împotriva unor adversari formidabili care acționează pe propriul lor teritoriu. Mai mult, este probabil ca forțele aeriene din Balcani să organizeze raiduri nocturne și apoi să se retragă înapoi peste granița poloneză. Bazele și pistele lor vor fi în afara razei noastre de acțiune, cu excepția cazului în care suntem dispuși să intrăm în Polonia, o mișcare care ne-ar suprasolicita în mod catastrofal resursele.”

Amiralul Zhabin a fost următorul care a luat cuvântul, părând să fi preluat ceva curaj de la colegul său mai direct. „Dacă americanii decid să cucerească Marea Baltică, ar fi în măsură să aprovizioneze o insurgență semnificativă. Putem rezista până la ultimul om, dar rezultatul este predestinat. Bugetul lor naval este semnificativ mai mare decât toate cheltuielile noastre anuale pentru apărare.”

„Am putea folosi sisteme de arme de la sol pentru a ținti navele lor...” a început Sokolov, dar Gorsky a îndrăznit să-i taie calea.

„Rezervele noastre de astfel de arme în țările baltice vor fi extrem de limitate la început, iar lansarea de rachete de pe teritoriul rusesc ar invita la represalii directe. În acel moment, orice pretenție ar fi pierdută. Rusia ar fi în război cu Occidentul”.

„Ei nu ar îndrăzni!” a strigat Sokolov. „Avem arme nucleare tactice care ar putea nimici fiecare oraș important din Europa în decurs de câteva minute.”

„Vorbim acum despre un război nuclear?” a spus Gorsky, egalând volumul vocii lui Sokolov. „Pentru anexarea a trei țări care nu reprezintă o amenințare imediată pentru noi? Ați înnebunit?”

„Ești ușurat”, a spus Krupin.

Impactul a fost ceva mai mic decât se aștepta. Gorsky a dat pur și simplu un semn sacadat din cap în semn de recunoaștere în loc de respect și apoi a ieșit. Mersul său sugera mai mult ușurare decât umilință.

„Recomandări?” a spus Krupin, îndreptându-și atenția spre harta încorporată în masa din fața lui.

„Abandonați și reevaluați”, a spus liderul forțelor sale terestre. „Putem da vina pentru atacul cibernetic pe hackeri independenți, iar forțele noastre nu au făcut nimic provocator. De fapt, putem protesta față de prelungirea neanunțată a exercițiilor NATO din Polonia și față de creșterea bruscă a activității navale americane. Alte exemple de agresiune neprovocată împotriva patriei”.

Krupin a analizat pentru o clipă cuvintele bărbatului, apoi a clătinat pur și simplu din cap. „Ieșiți afară. Cu toții.”

Comandanții lui rămași au trecut prin ușă și a așteptat ca aceasta să se închidă înainte de a vorbi din nou.

„La ce se joacă americanii, Andrei?”

Sokolov și-a încrucișat brațele pe piept și s-a uitat în jurul camerei goale. „Guvernele statelor baltice au fost mai deștepte decât le-am dat noi credit. Ceea ce noi vedeam ca fiind corupție și risipă în cheltuielile lor militare pare să fi fost acum deturnarea fondurilor pentru crearea unei capacități asimetrice.”

„A funcționat?”

„Într-un alt set de circumstanțe, poate. Dar amenințarea imediată pentru voi nu vine de la americani sau de la europeni. Este de la oamenii care tocmai au părăsit această cameră și de la aliații lor. Este de la premierul Utkin, care este în afara țării, dar care este încă foarte în contact cu susținătorii săi din interiorul granițelor noastre. Este de la Roman Pasternak, ai cărui susținători demonstrează pentru eliberarea sa din închisoare.”

„Sunt de acord că trebuie să-i ținem pe dușmanii mei interni în dezechilibru, dar reușește asta o insurecție nesfârșită, desfășurată în trei țări diferite?”

„Acești insurgenți nu ar fi altceva decât teroriști care ne-ar ucide trupele în ambuscade lașe. I-am zdrobi și ne-am folosi de presa rusă pentru a-i arăta ceea ce sunt.”

Krupin s-a uitat în ochii celui mai loial discipol al său și a văzut feroarea naționalistă arzând în ei. El era în multe privințe unic. Un om cu o mare forță personală, dar nu și cu o mare ambiție personală. Un om care a trăit doar pentru a servi gloria Rusiei și pentru a-i vedea puterea extinsă în întreaga lume. Aceste trăsături l-au făcut extraordinar de folositor, dar i-au sucit și percepțiile. El credea că, cu o demonstrație suficientă de hotărâre militară, lumea se va trezi brusc la realitatea superiorității inerente a Rusiei. Krupin, pe de altă parte, nu avea astfel de iluzii.

Un război sângeros și îndelungat le-ar fi sifonat resursele și voința națională. Americanii își vor menține acțiunile chiar sub pragul care ar justifica un răspuns pe scară largă. Ar fi introdus clandestin provizii, consilieri și echipe de operațiuni speciale. Ar pune la cale sancțiuni economice din ce în ce mai zdrobitoare. Și ar strânge Europa laolaltă și și-ar reconstrui capacitatea militară. Poporul rus și-ar vedea viața afectată negativ și ar căuta pe cineva pe care să dea vina. Chiar și cu folosirea abilității a mass-mediei, era imposibil de imaginat că nu va deveni ținta furiei lor.

„Avem nevoie de o victorie rapidă și decisivă, Andrei. Nu de un dezastru care se mișcă încet”.

„Situția s-a schimbat”, a recunoscut Sokolov. „Vom câștiga, dar lupta va fi mai dificilă decât am anticipat. În cele din urmă, asta e natura războiului.”

„Inacceptabil.”

„Domnule, nu există...”

„Vom anula invaziile din Lituania și Estonia. Trupele eliberate vor fi folosite pentru a întări atacul nostru asupra Letoniei. Vom aduce o forță atât de copleșitoare în acest război încât insurgența nu va avea niciodată șansa de a se instala. Le va fi clar letonilor că rezistența nu poate produce decât distrugerea țării lor și pierderea de vieți omenești.”

„Domnule, avem planuri meticuloase stabilite pentru a cuceri toate cele trei țări. V-aș sfătui să nu le schimbați la această dată târzie.”

Instinctul lui Krupin a fost să precizeze clar că ordinele sale nu trebuiau să fie puse la îndoială, dar a forțat un răspuns mai blând. Stimulentele aveau să își piardă efectul în curând, iar următorul tratament al lui Krupin era deja programat. Deocamdată, generalul trebuia să fie ținut mulțumit.

„Comandanții de teren cer mereu mai mulți oameni și echipamente, Andrei. Acum putem să le oferim noi. Vom împărți țările baltice și vom da totuși o lovitură umilitoare – poate chiar fatală – alianței occidentale. Lituania și Estonia tot vor cădea în mâinile noastre. Dar nu astăzi.”

Krupin se plimba pe hol strângând un portofoliu într-o mână și ținându-l pe celălalt în buzunar. Vigoarea și capacitatea de concentrare îi scăzuseră, obligându-l să își injecteze încă o fiolă de stimulente de la Fedkin. Își făcuseră treaba, dar cu prețul unei bătăi de inimă periculos de rapide și a unor tremurături în extremități care trebuiau să fie ascunse.

Ușile aurite care se profilau în față au început să se deschidă și a auzit zgomotul familiar al oamenilor care se ridicau de pe scaunele lor. Sistemul de sonorizare i-a anunțat sosirea și și-a accelerat ritmul în timp ce intra în sală. Toți membrii Adunării Federale îi umpleau privirea periferică, dar i-a ignorat, concentrându-se să urce treptele spre podium la jumătatea sa obișnuită de alergare. Mâna din buzunar i s-a părut suficient de nefirească încât a scos-o, lăsând-o să se lege liber lângă el înainte de a o strecura în spatele unui pupitru plasat în centrul scenei.

Era o piesă de mobilier substanțială, ornamentată, care îi ascundea cea mai mare parte a corpului și care avea un mic pupitru unde își putea liniști mâinile tremurânde. Tapițeria de catifea matlasată de pe spătar era o noutate, dar tot restul încăperii era familiar – tavanul boltit de sus, candelabrele aurii și, mai presus de toate, fețele politicianilor care se holbau la el.

„Vă rog să luați loc.”

Au făcut cum le-a cerut, sunetul mișcărilor lor răsunând din nou prin sală.

„Voi fi scurt în comentariile mele. După cum știți, Rusia a fost ținta unor agresiuni tot mai dese din partea Occidentului. Deschiderile lor în Ucraina și interesul crescând pentru Georgia. Exercițiile lor provocatoare în curs de desfășurare în Polonia, tratamentul aplicat etnicilor ruși în fostele republici sovietice...”

A făcut o pauză și a privit peste fețele nervoase ale audienței sale. Toți erau la curent cu atacurile cibernetice care vizau țările baltice și ar fi fost îngrijorați că au fost chemați la această sesiune de urgență. Lași.

„Mai recent, comunitatea noastră de informații a descoperit un plan al NATO de a plasa oameni și echipamente la granița noastră cu Letonia, la mai puțin de șase sute de kilometri de capitala noastră.”

O minciună, desigur, dar care a provocat murmure de îngrijorare în sală.

„Nu mai putem tolera această campanie lentă de invadare. Țara noastră este ciopârțită și încercuită.

Marginalizată și izolată. Am sperat că eforturile noastre diplomatice și angajamentul nostru profund față de pace vor opri agresiunea, dar nu a făcut decât să ne îmbărbăteze dușmanii.”

Transpirația îi răsfrângea pe frunte, dar a rezistat impulsului de a o șterge.

„Acum zece minute, și cu mare regret, m-am trezit că nu am altă opțiune decât să ne mutăm armata în Letonia.”

A existat o tăcere uimită așteptată și apoi o cacofonie care a devenit rapid asurzitoare. O parte dintre adversarii săi politici mai îndrăzneți au îndrăznit chiar să se ridice în picioare și să strige direct la el.

„Luați loc!”, a spus el, apropiindu-și gura de microfoanele aliniate în fața lui. „Am avut...”

Forța exploziei l-a izbit de pupitru, răsturnându-l și trimițându-l să alunece pe podea. Căldura a fost următoarea, pătrunzându-i costumul și scotându-i ceafa, în timp ce fumul se revărsa peste el.

În afară de asta, nu a fost rănit. Direcția atent calibrată a exploziei și tapițeria grea de pe pupitru făcuseră exact ceea ce Sokolov spusese că vor face.

Krupin a reușit să se ridice în picioare, uitându-se prin ceață la membrii Adunării Federale, vizibili în primele rânduri. Cei mai mulți erau panicați, alergând unii peste alții într-un efort disperat de a scăpa. Câțiva erau inconștienți și cel puțin doi păreau morți, victime ale unui catarg de steag care devenise un proiectil.

Krupin a început să latre ordine, arătând spre o femeie rănită care se lupta să rămână în picioare în timp ce colegii ei treceau grăbiți pe lângă ea. A făcut un spectacol încercând să se lupte cu echipa sa de securitate în timp ce aceasta începea să-l tragă în afara scenei, dar a fost doar pentru camerele de filmat. Respirația îi devenea dificilă și inima i se simțea ciudat de goală în piept.

Realizase ceea ce era necesar și acum era timpul să se odihnească.

SALEKHARD

RUSIA

GRISHA Azarov și-a strecurat haina pe el și și-a îngropat partea de jos a bărbiei într-o eșarfă de lână grosieră. O pălărie de blană uzată trasă jos pe frunte îi completa deghizarea. Nu era cea mai extravagantă pe care o purtase vreodată, dar în ploaie și întuneric era suficientă.

A coborât scările blocului de apartamente, traversând intrarea slab luminată și deschizând ușa de la intrare cu câțiva centimetri. În spatele ambulanței stătea un singur bărbat, cu ochii care măturau strada goală în sus și în jos. Pușkin și cei doi bărbați rămași intraseră în casa lui Iuri Lebedev cu o targă.

Azarov a ieșit în cele din urmă pe ușă, strângându-și brațele în jurul trunchiului împotriva frigului în timp ce traversa strada.

„Iuri este în regulă?”, l-a întrebat pe bărbatul care se dădea drept paramedic.

„Foarte bine. Ar trebui să te întorci înăuntru”.

„Este un prieten de-al meu”, a spus Azarov, ignorând sfatul. „Știu că a fost bolnav”.

„Doar o mică problemă de respirație. Îl ducem la spital pentru o evaluare. Acum de ce nu te întorci în pat? E târziu.”

Ușa din față a casei s-a deschis și Pushkin a ieșit, în frunte cu cei doi oameni ai săi și cu un targă rulantă. Legat ferm de el era un Iuri Lebedev inconștient. Soția sa a apărut în pragul ușii o clipă mai târziu, părând îngrozită și întorcându-se periodic să vorbească cu cineva din spatele ei. Fără îndoială, o încercare slabă de a-și liniști cele două fiice.

Azarov a făcut un pas înapoi, păstrând vehiculul între el și Pușkin. Când au început să-l încarce pe Lebedev înăuntru, a scos din buzunar un dispozitiv de urmărire GPS și a folosit magnetul pentru a-l fixa de șasiu.

S-a retras mai mult în întuneric în timp ce doi bărbați au urcat în spate cu pacientul lor. În momentul în care vehiculul s-a îndepărtat, Azarov se strecurase într-un gol noroios între blocul său de apartamente și cel de alături. Aplicația de urmărire a CIA de pe telefonul său a avut nevoie de câteva momente pentru a localiza GPS-ul ascuns, dar, în cele din urmă, un punct albastru a apărut pe hartă.

A format numărul în timp ce se îndrepta spre mașina pe care o parcase la două străzi spre nord. Joe Maslick a răspuns la al doilea apel.

„Te rog spune-mi că nu ai nevoie de un alt răcitor.”

„Nikita Pușkin tocmai l-a sunat pe Lebedev. Urmărirea este de cinci pe cinci. Voi putea să-i urmăresc la o distanță confortabilă.”

A fost o scurtă pauză pe linie. „Am înțeles. Îl am pe ecran. Ținta se îndreaptă spre est. O să-l sun pe doctorul Kennedy să văd dacă avem acoperire prin satelit, dar vremea nu pare să coopereze. Sunt la câteva ore distanță de a vă aduce întăriri.”

„Am înțeles. Țineți-mă la curent cu progresul vostru.”

Azarov a deconectat apelul, străduindu-se să nu-și accelereze nefiresc ritmul. Oare ambulanța aceea îl va duce la Krupin? Ar putea fi atât de ușor? Kennedy îl pusese să promită că nu va face nicio mișcare fără aprobarea ei, dar ea ar fi fost pe deplin conștientă că mințea. Moartea lui Krupin în mâinile lui i-ar fi lăsat pe ea cu Sokolov de rezolvat, dar asta nu era o problemă insurmontabilă. Era un om inteligent și necruțător, dar și unul cu mulți dușmani puternici.

- - -

Motorul mașinii s-a oprit, lăsându-l pe Azarov să se plimbe pe drumul pustiu. El greșise pe partea de anonimat când cumpăraseră o mașină nu mult mai bună decât Škoda pe care fusese nevoit să o abandoneze în casa lui Tarben Chkalov. Acum plătea prețul. Va supraviețui Maxim Krupin din cauza unui filtru de combustibil înfundat? Ar fi fost un fir de bujie corodat cel care ar fi precipitat un schimb nuclear și i-ar fi permis lui Krupin să scape de pedeapsa pentru ceea ce îi făcuse lui Cara?

Când motorul a pornit din nou, a sunat un pic mai puternic. A apăsat accelerația și vehiculul a reușit efectiv să accelereze până la șaiszeci de kilometri pe oră. Telefonul său încă mai recepționa un semnal GPS puternic, afișând poziția ambulanței în timp ce intra pe un aeroport local care ar fi fost închis la această oră a dimineții. Azarov a trecut la o imagine din satelit și a privit ambulanța trecând pe lângă terminal în favoarea unei piste de aterizare de-a lungul marginii sudice.

Harta arăta un drum de serviciu care înconjura aeroportul și a virat pe el, simțind cum calitatea asfaltului se deteriora. Acest lucru, combinat cu faptul că a fost nevoit să stingă farurile mașinii și să navigheze după strălucirea slabă a terminalului, a făcut ca progresul său să încetinească semnificativ.

Gardul din sârmă de lanț care înconjura aeroportul a apărut în dreapta sa, oferindu-i un punct de referință în timp ce se întorcea spre partea din spate a instalației. Farurile ambulanței au apărut în cele din urmă în depărtare, oprindu-se lângă un avion militar de transport.

Vântul s-a întesit odată cu sosirea zorilor, acoperind într-o oarecare măsură sunetul apropierei sale, dar nu atât de mult încât să se simtă confortabil să se apropie. Motorul s-a oprit din nou și el a eliberat acceleratorul, permițând vehicului să alunece până la o oprire la aproximativ două sute de metri la nord de avion.

Azarov a coborât și a escaladat gardul de sârmă picurată, alergând ghemuit prin mlaștinile întinse de cealaltă parte. La cincizeci de metri, a început să intre în strălucirea aruncată de luminile ambulanței și de cabina de pilotaj luminată, obligându-l să se lase pe burtă și să se târască prin mărăciniș și noroi.

Haina de lână îi ținea trunchiul uscat, dar pantalonii i s-au udat imediat, conducând frigul din pământ.

Auzea voci, dar nu reușea să deslușească cuvinte individuale, în timp ce doi bărbați îl rostogoleau pe Iuri Lebedev spre cala de marfă deschisă a avionului. Nikita Pușkin și încă un bărbat au rămas lângă vehiculul lor, scrutând peisajul cu puștile de asalt AN-94 purtate la piept.

Azarov s-a rostogolit pentru a-și turti partea din spate a hainelor cu noroi și apoi a luat o mână de noroi pentru a se întinde pe față și pe păr. Ar fi fost suficient pentru a-i permite să se strecoare înainte încă douăzeci și cinci de metri înainte ca riscul de a fi văzut să fie prea mare. Privirea lui Pușkin se îndrepta spre el, iar Azarov a strâmbat din ochi pentru a reduce reflexia din ochii lui.

Incapabil să se apropie mai mult, nu a putut face altceva decât să privească cum cei doi bărbați reapăruseră pe rampa de marfă deja în creștere. Au sărit și au alergat înapoi spre ambulanță în timp ce elicele începeau să se rotească. Atenția lui Pușkin era împărțită în timp ce striga ordine peste vuietul avionului, iar Azarov a profitat de ocazie pentru a mai câștiga încă patru metri.

În ce scop, nu era sigur. Krupin nu era acolo. În cel mai bun caz, aștepta avionul în altă parte în Rusia. Dar chiar și asta era departe de a fi garantat.

Când avionul a început să ruleze, Pușkin și oamenii săi s-au urcat din nou în ambulanță. Iuri Lebedev fusese răpit, familia sa terorizată, iar acum fusese predat forțelor aeriene rusești. Pe bună dreptate, Pușkin considera că și-a făcut treaba.

Vehiculul s-a îndepărtat în timp ce avionul a intrat pe pistă în fața lui Azarov. O rafală de vânt și iluminarea l-au învăluit pentru o clipă, apoi l-au lăsat din nou în liniștea întunecată.

Era pe punctul de a-l suna pe Joe Maslick pentru a-i face un raport de situație și a vedea dacă exista vreo modalitate de a urmări avionul, dar în schimb s-a ridicat în picioare și l-a urmărit. Forma sa fizică era mult mai slabă decât fusese cândva, dar imaginea Cara zăcând în spital l-a propulsat cu o viteză care l-ar fi impresionat chiar și pe fostul său antrenor dezaprobat.

A ajuns pe asfalt, folosind suprafața dură pentru a accelera până la un sprint complet. Avionul încă se poziționa pentru decolare, călătorind cu o viteză care i-a permis lui Azarov să se apropie de el. A ținut trenul de aterizare din partea dreaptă, luptându-se cu vânzoleala generată de elice și reușind să se agațe de stâlpul vertical care susținea roțile. Bubuitul din urechile sale era asurzitor, în timp ce sarea pe o bară de oțel care ieșea din spatele ansamblului.

Folosise singurul dispozitiv de urmărire GPS pe care îl avea pe ambulanță, ceea ce îi lăsa o singură opțiune. Și-a scos haina în timp ce avionul începea să accelereze, având grijă să nu lase să se prindă în anvelopele care se învârtteau.

Prima lui încercare de a încurca lâna grea în mecanismul trenului de aterizare a eșuat și haina aproape că i-a fost smulsă din mână. La a doua încercare, a reușit să o agațe de ceva ascuțit.

Acțiunea de a fixa haina în timp ce stătea în picioare pe piciorul precar și îmbibat de ploaie îi luase atât de multă concentrare, încât nu mai urmărea viteza avionului. Perspectiva îi era puternic distorsionată de apa care îi biciuia fața, ceea ce nu i-a lăsat altă soluție decât să se lase pur și simplu dus. S-a încolăcit într-o minge și a încercat să-și protejeze capul în timp ce aluneca pe jumătate alunecând, pe jumătate rostogolindu-se pe asfalt. Când, în cele din urmă, s-a oprit întins într-o baltă puțin adâncă, nu s-a mișcat

imediat, urmărind în schimb avionul ridicându-se în aer. În cele din urmă, a început să-și miște membrele într-o căutare metodică de oase rupte sau paralizie. După ce a confirmat că totul era mai mult sau mai puțin funcțional, s-a întins pe spate și a lăsat apa de ploaie să i se scurgă pe față. Telefonul securizat prin satelit îi fusese dat de CIA și a presupus că îl foloseau pentru a-l supraveghea. Dacă reușea să rămână în avion și semnalul era suficient de puternic, puteau să-l urmărească. Ar putea duce direct la Krupin? Probabil că nu. Era prea precaut pentru asta. Dar i-ar fi adus cu un pas mai aproape.

CAPITOLUL 37

RIGA

LETONIA

O dată în plus, lumea din jurul lor devenise înșelător de normală. Rapp și Coleman se aflau într-un SUV condus de un tânăr ofițer al armatei letone îmbrăcat în civil. Se aflau la vest de aeroportul din Riga, parcurgând autostrada A5 cu geamurile deschise și luminile aprinse. Singurul lucru care dădea de înțeles că ceva nu era în regulă era traficul neobișnuit de aglomerat de la ora 3 dimineața. Locuitori care fugeau din oraș.

Rapp a zărit o formațiune de lumini pe cer, urmărindu-le cu privirea pentru o clipă înainte de a înregistra ce erau. Nu erau ruși. Elicoptere ale forțelor aeriene letone care se îndreptau spre siguranța Poloniei.

„De la o bază din sud-vest”, a explicat șoferul lor, Jarus. „Au întârziat. Ar fi trebuit să fie complet abandonată până acum”.

„Rușii vor viza și asta”, a spus Rapp. „Cât de departe vor fi de locul în care ne îndreptăm?”.

„Poate doi kilometri?”

„Deci, ar putea fi deasupra noastră prea repede pentru ca noi să reacționăm.”

„Da, dar nu este probabil. Baza a fost puternic capcanată și minată. Vor fi foarte ocupați.”

A luat o ieșire și s-a îndreptat spre est pe un drum cu două benzi tăiat printre copaci. Spre deosebire de autostradă, era complet pustiu.

„Cam ciudat, nu-i așa?” a spus Coleman de pe bancheta din spate. „Calmul dinaintea furtunii.”

Un alt viraj i-a pus pe o potecă de pământ care pătrundea în pădure. Era suficient de îngustă încât Rapp a trebuit să închidă geamul pentru a împiedica crengile copacilor să îl lovească în față.

„Oamenii tăi știu că venim?” a întrebat Rapp.

„Cel mai probabil. Dar comunicațiile nu sunt teribil de fiabile.”

Coleman și letonii creaseră un experiment interesant de război neconvențional. Teoria era solidă, la fel ca și pregătirea țării, dar totul se baza pe distrugerea lanțului de comandă. Va funcționa în practică? Izolarea și haosul erau medii de operare cu care Rapp se obișnuise de-a lungul anilor, dar soldații aveau tendința de a dori mai multă structură.

„Ia-o ușor, atunci. Nu vreau să mor din cauza focului prietenesc înainte ca războiul să înceapă.”

Jarus i-a urmat sfatul și a încetinit. Farurile abia reușeau să pătrundă în frunziș și Rapp s-a aplecat în față, strâmbând din ochi prin parbriz. În cele din urmă, l-a apucat de brațul tânărului. „Oprește-te.”

Jarus a eliberat acceleratorul și a lăsat vehiculul să se oprească, dar nu părea sigur de ce. „Mi s-a spus...”

A tăcut când din copaci au apărut cinci bărbați înarmați cu puști de asalt.

„Stingeți luminile și coborâți geamurile”, a ordonat Rapp.

Bărbații s-au apropiat prin întuneric, unul dintre ei punând țeava armei sale pe tâmpla lui Rapp. O lanternă s-a aprins și la fel de repede s-a stins.

„Jarus. Ai întârziat”, a spus bărbatul în engleză. „Rușii ne-au trecut granița.”

„Ce? Când?”

„Cu doar câteva minute în urmă. A început.”

Rapp și-a îndepărtat pistolul de la cap și a ieșit din vehicul, savurând liniștea care nu avea să mai dureze mult timp. Șansele de a evita acest război fuseseră întotdeauna în jur de zero, dar undeva în adâncul minții sale păstrase o mică speranță. Acum dispăruse.

Au abandonat vehiculul și au mers pe jos prin pădure până la o căruță acoperită cu pânză care se împotmolise în pământul moale. Fusese proiectată pentru a fi trasă de un cal, dar, din anumite motive, lipsea acea componentă esențială.

„Arme?” a întrebat Rapp.

„Mai rău. Baterii. Estimările de greutate care ne-au fost date au fost scăzute la jumătate.”

Omul de la CIA a aruncat o privire în spatele lui, confirmând că nu aveau cum să bage SUV-ul acolo.

„Cât de departe?”

„Trebuie să ajungem până la marginea liniei de copaci. Poate cinci sute de metri.”

„În regulă. Atunci o vom face în stil vechi. Scott, ia volanul din stânga. Eu o iau pe cea dreaptă. Jarus, tu mergi în față. Toți ceilalți sunt în spate.”

Spitele groase de lemn au oferit apucături rezonabile și, după câteva încercări, căruciorul s-a pus din nou în mișcare. Aveau dreptate în privința greutății. De fiecare dată când gradul se întorcea în sus, puneau căruciorul în pericol să se rostogolească înapoi și să strivească jumătate din echipă. Totuși, odată ce și-au însușit tehnica, au reușit să facă progrese.

Lumina s-a îmbunătățit încet, pe măsură ce înaintau, iar după ceva mai puțin de o oră, Rapp a zărit o siluetă umană în față. Sau, mai precis, o jumătate de siluetă. Partea inferioară a corpului bărbatului era ascunsă în gaura pe care o săpa. Când a văzut căruța, a sărit și a alergat să ajute.

„Trage-l în partea laterală a gropii și întoarce-l”, a spus Jarus, suficient de tare pentru ca Rapp și Coleman să audă. „Avem nevoie de acces în spate”.

Au pus-o în poziție și bărbatul s-au prăbușit la pământ, epuizați. În cele din urmă, principalul aeroport comercial al Letoniei era vizibil printre copaci. Clădirile și pista acestuia erau parțial iluminate la mai puțin de un kilometru și jumătate spre est.

Energia electrică era încă pornită, creând o țință ușoară pentru parașutiștii care erau, fără îndoială, pe drum. Asigurarea securității aeroportului și reconversia acestuia în bază rusă ar fi una dintre primele priorități ale lui Sokolov.

Coleman a venit alături de Rapp și a studiat aerodromul din depărtare. „Simt că mă voi trezi din clipă în clipă și voi afla că totul a fost un vis. Asta nu este o operațiune păroasă care va fi stampilată ca fiind strict secretă și îndesată într-un dulap de arhivă în subsolul Agenției. Rusia a invadat NATO. Ne aflăm chiar în mijlocul unei răscruci istorice care ar putea stabili ordinea mondială pentru următoarea sută de ani.”

- - -

„Încearcă din nou”, spuse Rapp.

O serie de flash-uri surde își croiau drum prin crăpăturile din căruciorul pe care îl răsturnaseră.

„Funcționează!”, a venit răspunsul înăbușit al omului de sub ea. Stătea în gaura pe care o săpaseră, tăind o placă de oțel de jumătate de centimetru în partea de jos. Mașina de tăiat cu plasmă alimentată cu baterii nu voise să coopereze la început, dar acum erau pe drum.

O trapă securizată ar fi fost al naibii de comodă, dar Rapp înțelegea de ce comandamentul leton decisesese să nu o facă. Sub placă se afla un sistem de control care trebuia să fie atașat fizic la o telecomandă unică în felul ei. Instalarea a aproape o tonă metrică de explozibili vii sub un aeroport comercial nu era ceva ce făceau fără să creeze o listă foarte lungă de măsuri de siguranță.

Rapp se întoarse și se întoarse spre marginea copacilor, unde Coleman încă privea clădirea goală a terminalului. Anticiparea părea să-l afecteze.

„Cât mai durează, Mitch?”

„Nu mai e mult.”

Mai puțin de un minut mai târziu, zumzetul avioanelor care se apropiau a devenit audibil, făcând ca activitatea din spatele lor să crească în urgență. Rapp a îndreptat o lunetă de noapte spre cer, zărind în cele din urmă un transport rusesc. Era doar primul din multe altele, iar în curând sunetul lor a înecat tot restul. Copertinele au început să se deschidă și să umple cerul, ciudat de frumoase în strălucirea verde a lunetei. Îi era imposibil să nu-și țină mintea să nu alunece la războaiele mondiale purtate pe acest pământ cu atâtea decenii înainte. Magnitudinea pură a acestora. Economii complet rechiziționate. Bătălii care au durat luni sau chiar ani de zile. Milioane de morți din cauza luptelor și alte milioane de morți din cauza frigului, a

bolilor și a foametei. Dacă omenirea nu a putut învăța din aceste greșeli, poate că întreaga specie era fără speranță.

Bărbații din spatele lui au împins în cele din urmă căruciorul în afara gropii și au conectat un cablu la placa de circuite pe care o expuseseră. Jarus s-a apropiat cu un controler mare pe care i l-a întins lui Coleman. „Generalul Strazds spune că este o onoare pentru dumneavoastră. În semn de mulțumire pentru tot ceea ce ai făcut pentru a ajuta la protejarea țării noastre și a libertății noastre.”

Coleman s-a uitat fix la cutiuța inofensivă. „Serios? El a spus asta?”

Letonul a dat din cap și a aruncat-o în mâinile sale înainte de a se alătura din nou bărbaților care își priveau solemn țara invadată.

Rapp se uita prin lunetă la parașutiștii care aterizau, scrutând fiecare detaliu în timp ce se eliberau din parașute și se îndreptau spre poziție. Trebuia să recunoască faptul că era impresionat. Se răspândiseră prin complex ca un virus. Echipamentul care fusese aruncat era luat aproape înainte de a ajunge la sol.

Amplasarea mitralierelor a apărut în poziții strategice maxime, echipe disciplinate s-au împrăștiat în terminalul care cu doar câteva zile în urmă fusese înțesat de turiști și călători de afaceri.

„Sunt destul de buni”, a comentat Coleman în timp ce Rapp își întorcea luneta spre cer. Câteva minute au trecut în tăcere înainte ca sunetul unui al doilea val să devină audibil. Pistele erau securizate și acum se puteau aștepta la un șir nesfârșit de avioane care aterizau și erau golite de echipamente și oameni.

„Se apropie un transport rusesc”, spuse Rapp.

„Îl aud”, a spus Coleman. „Crezi că mai trage ceva?”

Rapp a aruncat o privire spre el, fiind nevoit să-i examineze expresia pentru o clipă înainte de a înțelege scopul întrebării.

„Mă îndoiesc. Nu există niciun plan de a rezista invaziei la graniță, nu-i așa? Și dacă așa fi în locul meu, aeroportul din Riga ar fi primul pe lista mea de lovituri.”

„Deci așa putea fi eu”, a spus Coleman, acționând comutatorul principal de pe telecomandă. „Așa putea fi cel care trage primul foc de armă în cel de-al treilea război mondial”.

„Nu cred că vrei o statuie pentru asta.”

„Ești sigur? Pentru că arăt bine în marmură.” A răsucit un cadran și curentul a murit în tot complexul aeroportuar. Rușii pregătiți meticulos au început imediat să pornească generatoarele. Până când roțile primului avion au aterizat, luminile turnului erau deja din nou aprinse.

Nu că ar fi avut vreo importanță. Un alt buton a făcut ca stâlpii de flăcări să izbucnească de pe pistă. Un gheizer de asfalt sfărâmat a prins avionul sub una dintre aripi, întorcându-l pe o parte și învărtindu-l pe un câmp cu iarbă, unde a luat foc.

„Ați văzut vreodată unul dintre acele spectacole în care se demolează clădiri cu explozibili?” a întrebat Coleman.

„Da.”

„Uită-te la asta.”

O serie de mici încărcături au explodat lângă baza turnului, ridicând un nor de praf și făcând ca structura să se prăbușească peste clădirea de lângă ea. După aceea, Coleman a trecut un deget de-a lungul întrerupătoarelor, detonând încărcăturile ascunse în tot complexul.

Rezultatul nu poate fi descris decât ca un carnagiu – atât uman cât și structural. Pista era presărată cu cratere adânci, iar majoritatea clădirilor complexului începuseră să ardă. Trupele rusești, care fuseseră atât de impresionante cu câteva momente în urmă, și-au pierdut orice coeziune. Rapp privea prin luneta sa cum sprinteneau în orice direcție care ar fi pus distanță între ei și clădirile aeroportului. Cu toate acestea, în realitate, cei mai mulți dintre ei erau terminați – fie sfârtecați de exploziile inițiale, fie prinși în infernul care a urmat.

Coleman a lăsat jos controlerul și a ridicat două degete mijlocii în aer. „Ăsta e Coleman cu C, nenorociților!”

Rapp a înjurat în sinea lui și l-a apucat pe bărbat de guler, trăgându-l înapoi spre vehiculul lor.

CASA ALBĂ
WASHINGTON, D.C.
SUA

TOATĂ LUMEA s-a ridicat în picioare când președintele Alexander a intrat în sala de conferințe. Irene Kennedy a privit în jurul ei la fețele cenușii ale generalilor, politicienilor și consilierilor care așteptau ca liderul Americii să vorbească. În schimb, acesta le făcu doar semn să ia loc și arată spre ambasadorul său la ONU.

Ea a dat din cap respectuos înainte de a vorbi. „Toată lumea este de acord că Letonia a fost invadată fără echivoc de Rusia. Articolul V, clauza de apărare colectivă, va fi votat și aprobat în cursul zilei de astăzi.” „Deci, mai târziu astăzi vom fi în război cu Rusia”.

„Da, domnule.”

„Unde este Jim Templeton?”, a întrebat el, referindu-se la președintele Statului Major al Forțelor Armate. „În Polonia”, a răspuns Kennedy. „Ajută la lichidarea prezenței militare acolo și la integrarea mai multor trupe ale noastre.”

Alexander s-a întors către generalul său de armată de rang superior. „Care sunt cele mai recente informații pe care le avem?”

„Letonia, Estonia și Lituania și-au împrăștiat armatele, și-au evacuat orașele și au început pregătirile pentru insurecții prelungite. Analiza noastră este că acțiunile lor i-au speriat pe ruși. Pe baza poziției trupelor și echipamentelor lor, se pare că inițial au plănuit o invazie simultană a celor trei țări. În schimb, au atacat doar Letonia și sunt acum în curs de reconfigurare a resurselor lor pentru a sprijini forța de incursiune.”

„Deci Estonia și Lituania sunt încă mai mult sau mai puțin intacte?” a spus Alexander.

„Mai mult sau mai puțin. Încă se confruntă cu consecințele efortului de hacking rusesc, dar au încă o parte semnificativă a infrastructurii lor intactă. Orașele au fost în mare parte evacuate și probabil că vor rămâne închise până când situația se va stabiliza puțin și se vor simți încrezători că rușii nu vor acționa împotriva lor.”

„Letonia?”

„Asta este o poveste diferită. Aeroportul din Riga este o ruină, cu pierderi semnificative din partea rușilor. Alte piste de aterizare, poduri și orice altceva pe care rușii l-ar găsi util sunt fie distruse, fie în curs de distrugere. Se amplasează mine, clădirile sunt capcană, iar apărarea sol-aer este în curs de instalare.” „Dar rolul nostru este practic inexistent.”

„Avem aproximativ douăsprezece sute de soldați NATO în lupta de acolo, conduși de canadieni. De asemenea, facem tot ce putem pentru a transfera provizii de pe navele noastre din Marea Baltică către țarm, dar este o operațiune foarte limitată. Pur și simplu nu am fost pregătiți pentru asta”.

„Dar o putem intensifica?” a spus Alexander, întorcându-se către șeful operațiunilor navale.

„În teorie, da, domnule. Avem o prezență semnificativă în zonă, la fel ca și europenii. Dar există o mulțime de activitate navală rusă în Marea Baltică și vor dori să taie aceste linii de aprovizionare. Întrebarea este: cât de departe sunteți dispuși să mergeți?”

Alexander a tăcut pentru o clipă, ciupindu-și buza inferioară între arătător și degetul mare. „Presupun că toată lumea de aici a fost informată despre evaluarea CIA privind starea de sănătate a lui Maxim Krupin?”

Dădu din cap în jurul mesei.

„Mai rămâi la fel, Irene? Nu părea slăbit când a vorbit ieri în fața Adunării Federale.”

„Da, domnule.”

„Și atacul asupra lui?”

„Prea convenabil. Presa rusă a anunțat că a fost mutat într-o locație secretă unde poate conduce efortul de război în siguranță față de asasini. De asemenea, au lăsat să se înțeleagă că atentatul asupra lui a fost opera organizației mele.”

„Așadar, spuneți că a fost o manevră publicitară. Că și-a făcut-o singur.”

„Aproape sigur. Este o mișcare tipic strălucită din partea lui. Nu mai contează cât de bolnav se îmbolnăvește sau cât de dificil este tratamentul său. Nimeni nu se mai așteaptă ca el să apară în public.”

Președintele și-a analizat cu atenție cuvintele înainte de a vorbi din nou. „Ceea ce nu știe nimeni din această sală este că Krupin mi-a răspuns în sfârșit la telefoane în această dimineață. Mi-a spus că forțele sale dețin controlul total al Letoniei și că o consideră din nou în componența Rusiei. Armata lor a instalat arme nucleare tactice în toată țara și le are îndreptate spre marile orașe ale Europei. A spus foarte clar că orice încercare de a recupera țara va declanșa un răspuns nuclear.”

Încuviințările solemne din jurul mesei sugerau că nimeni nu era surprins. Acest tip de mișcare fusese studiat de experți militari de ani de zile. În cele din urmă, însă, nu a fost niciodată considerată o amenințare credibilă. Se presupunea că Krupin ar fi calculat un risc prea mare pentru o recompensă insuficientă. Până acum.

„Având în vedere starea sa de sănătate, trebuie să luăm în serios amenințarea sa. Nu este vorba de o strategie pe termen lung, de extinderea teritoriului rusesc sau de o tamponare a NATO. Este vorba despre faptul că el pare suficient de puternic pentru a se menține la putere în timp ce își dă seama dacă va trăi sau va muri. Irene? Suntem pe aceeași lungime de undă?”

„Da, domnule. Cheia acestei situații este să înțelegem că este vorba în întregime despre optică. Letonia i-a refuzat lui Krupin victorii de luptă impresionante prin faptul că nu a opus rezistență activă, iar înregistrarea video a dezastrului de la aeroportul din Riga își face deja drum prin mass-media. Letonii sunt duri și își cunosc teritoriul. Rusia este pe cale să se afle în mijlocul unei insurgențe foarte sângeroase care nu va fi bine văzută la televizor.”

Consilierul de securitate națională al lui Alexander a luat cuvântul. „Dar, cu trupele rusești care au fost deviate de la granițele Lituaniei și Estoniei, Krupin va avea o forță copleșitoare. Această insurgență s-ar putea să nu dureze.”

„Va rezista cu ajutorul nostru”, a spus Alexander. „Nu este vorba doar de faptul că Krupin este bolnav. Rușii au făcut presiuni din ce în ce mai mari în fiecare an. Nu reușesc să se descurce singuri, așa că trebuie să încerce să-i aducă pe toți ceilalți la nivelul lor. Ei devin cheia de boltă în mașinăria lumii”.

„Dar dacă noi chiar credem că Krupin va riposta cu bombe nucleare tactice – și sunt de acord că ar trebui să o facem – ne limitează capacitatea de acțiune”, a declarat consilierul său de securitate națională.

„Trebuie doar să ne menținem sub pragul unui act care ar determina un astfel de răspuns”, a spus Alexander. „Putem furniza provizii, consilieri și echipe de operațiuni speciale, nu-i așa? Ne putem deplasa în greutate în Lituania și Estonia, înconjurându-i pe ruși. Și putem oferi forțelor aeriene letone un număr practic nelimitat de avioane și piloți – toate bazate în siguranță peste granițele puternic fortificate ale NATO.”

„Putem face toate acestea”, a fost de acord șeful de stat major al forțelor aeriene. „Dar trebuie să începem înainte ca rușii să-și poată pune în funcțiune pe deplin capacitatea sol-aer. Și tot va fi o luptă urâtă. Forțele aeriene rusești nu se vor întoarce pur și simplu din drum”.

Alexander s-a întors către șeful operațiunilor navale. „Putem obține controlul asupra Mării Baltice?”

„Cu forțele navale combinate ale Statelor Unite și ale Europei? Cu siguranță. Dar navele noastre – și, într-o măsură ceva mai mică, submarinele noastre – vor fi vulnerabile la atacurile din partea sistemelor terestre.”

„Dar nu am fi la fel de vulnerabili la acest tip de atacuri mai departe în largul mării, corect?”

„Nu înțeleg întrebarea, domnule.”

„De ce ar fi nevoie pentru a scufunda fiecare navă desfășurată în marina rusă din întreaga lume?”

Ochii bărbatului s-au lărgit vizibil. „Ar fi nevoie de foarte mult.”

„Dar este fezabil”.

„Forța navală combinată a NATO o piticește pe cea a Rusiei. Problema ar fi să le găsim și să le punem pe poziție. De asemenea, presupun că, atunci când își vor da seama ce facem, vor riposta dur și vor fugi în siguranță în apele rusești.”

„Dar dacă anticipăm asta, nu am putea să le tăiem retragerea?”

„Într-o mare măsură, da.”

„Ce zici de asta, Irene? Dacă începem să scufundăm navele rusești oriunde le găsim, ce ar face Krupin?”

„Nu știu”, a recunoscut ea. „Este riscant, dar nu este un asalt direct asupra teritoriului rusesc. Cu siguranță ar contracara imaginea de putere și control pe care încearcă să o proiecteze.”

„Mergem prea departe aici?” a spus consilierul de securitate națională al lui Alexander. „Ce-ar fi să dăm publicității doar informațiile pe care le avem despre boala lui? Să arătăm poporului rus că toate acestea sunt o cascatorie politică a unui muribund.”

„Este o strategie pe care o explorăm, dar vrem să ne asigurăm că nu se întoarce împotriva noastră”, a spus Kennedy. „Este un atac direct asupra lui Krupin și suntem îngrijorați de represalii. Oricum ai privi lucrurile, el nu va pleca în liniște”.

În jurul mesei se auzeau aprobări din cap, iar Alexander s-a aplecat în față pe scaun. „Hai să luăm o pauză. Am o convorbire cu prim-ministrul Angliei în câteva minute și îmi imaginez că toată lumea trebuie să ia legătura cu birourile lor pentru actualizări. Ne vom reuni din nou în treizeci de minute.”

Toată lumea s-a ridicat și a început să se îndrepte spre ușă, cu excepția lui Kennedy și Alexander.

„Despre ce voiati să vorbiți cu mine?”, a întrebat președintele. „Mai am două minute până când trebuie să răspund la acel apel.”

„Credem că avem o șansă bună de a-i localiza pe Krupin și Sokolov.”

„Vorbiți despre o tentativă de asasinat?”

„Cred că este puțin probabil ca această oportunitate să se prezinte, dar dacă se va ivi, este ceva ce ar trebui să luăm în considerare. Krupin este scăpat de sub control, iar Sokolov este un psihopat. În mod normal, ne facem griji cu privire la succesiune, dar este greu de văzut cum ar putea fi mai rău.”

„Nu trebuie să mă vinzi, Irene. Voi aștepta evaluarea marinei, dar intenția mea este să anihilez complet capacitatea navală a Rusiei. O mulțime de oameni buni vor sfârși morți fără motiv. Dacă îl puteți elimina și oferi Statelor Unite o negare cât de cât plauzibilă, sunt de acord. Putem să ne gândim mai târziu cum să ne ocupăm de consecințe.”

CAPITOLUL 39

LETONIA CENTRALĂ

RAPP s-a întins și a scos telefonul din buzunarul lui Jarus, apoi i l-a împins în mână. Tânărul ofițer al armatei letone a suferit un moment de confuzie, dar apoi a bâjbâit cu ecranul pentru a începe să filmeze. Era un puști deștept și solid, dar nu tocmai călit în luptă. Să privească cum aeroportul din Riga exploda de la un kilometru distanță fusese prima acțiune pe care o văzuse. Acum avea ocazia să vadă de aproape fața războiului la care Rapp devenise amorțit cu atâta timp în urmă. Presupunea că ar fi purtat cândva aceeași expresie îngrozită ca și noul său camarad, dar, sincer, nu-și mai amintea.

Ferma vizibilă printre copaci nu era cu mult diferită de oricare dintre celelalte din zonă – o structură compactă construită din lemn local încărunțit de ani. Un acoperiș abrupt, cu șindrilă, crea o siluetă pe fondul zoriilor care se iveau la orizont.

Lumina unghiulară a soarelui făcea ca iarba să strălucească de un verde intens care contrasta cu sângele împrăștiat pe ea. Sursa acelei pete era un bărbat care zăcea cu fața în jos în curte. O femeie care părea a fi soția lui era îngenunchată lângă el, gemând și trăgând înainte și înapoi de cămașa lui ca și cum ar putea fi trezit. Deasupra ei plutea un ofițer al armatei ruse, strigând întrebări neinteligibile.

Rapp și-a îndreptat atenția spre hambar când au apărut trei copii îngroziți, cam de vârsta Annei. Erau forțați să tragă o ladă grea de lemn de către doi soldați la fel de amenințători. Unul dintre ei a luat o rană și a smuls partea de sus, aruncând proviziile medicale, muniția și mâncarea pe care Rapp se afla acolo pentru a le colecta.

Grămezi ca acestea erau distribuite în toată țara, iar micuța echipă cu care el și Coleman se alăturau fusese repartizată acesteia. Ordinele lor erau de a înființa o bază de operațiuni în pădurea de la est de acolo și de a se coordona cu echipe similare ascunse în toată regiunea.

Din păcate, rușii le-o luaseră înainte. Dacă nu ar fi fost întârziați de un pod aruncat în aer înainte de termen, ar fi adunat proviziile și ar fi plecat cu câteva ore în urmă. Soldații nu ar fi găsit nimic altceva decât animale și echipamente agricole.

Vocea lui Coleman a devenit audibilă prin intermediul căștii, dar era greu să-i deslușești cuvintele.

Radioul era intenționat slab, producând un semnal prea slab pentru ca elicopterele rușilor să coboare asupra lor.

„Mai spuneți o dată.”

„Am ajuns în câmpul nordic. Niciun contact.”

El și oamenii lui Jarus înconjuraseră casa atât cât puteau, Coleman reușind să traverseze un teren periculos de deschis în spatele hambarului. Raportul său sugera că rușii nu aveau întăriri. Așadar, un ofițer, doi soldați și oricât de mulți alții s-ar fi aflat în interiorul structurilor. Această ultimă necunoscută l-a făcut pe Rapp să ezite.

„Stai pe loc, Scott. S-ar putea să renunțe la asta.”

Fermierul era mort, iar familia lui era formată din femei și copii. Nu era vorba de ISIS. Era o armată profesionistă. Cel mai probabil vor mai ridica puțin praf și vor pleca mai departe.

Bărbatul aflat la comandă a apucat-o pe femeie de păr și a târât-o spre camionul cu care sosise echipa lui. A aruncat la loc capota, dezvăluind trupul unui soldat rus căruia îi lipsea jumătate de cap – o victimă a unuia dintre numeroșii lunetiști pe care letonii îi postaseră de-a lungul drumurilor din țară. Strigătele lui au ajuns la nivelul unor țipete când a aruncat-o la pământ și și-a scos arma din dotare. Copiii de lângă hambar au început să se tânguiască, dar au fost reținuți de bărbații care îi păzeau.

Rapp a înjurat în sinea lui. Era genul ăsta de prostii neprofesionale cu care se gândea că nu va avea de-a face când se va lupta cu rușii. Se pare că le dăduse prea mult credit.

„Asta nu va fi ușor”, a spus în microfonul de gât.

„Am înțeles”, a venit răspunsul lui Coleman.

Rapp a tras un singur foc din Glock-ul său cu amortizor și ofițerul rus s-a prăbușit. Cei doi bărbați care stăteau deasupra copiilor priveau, încremeniți de un moment de confuzie.

Ar fi trebuit să aibă timp suficient pentru ca Rapp să le bage în liniște un glonț între ochi, dar pistolul ofițerului s-a descărcat când a căzut la pământ. Sunetul i-a scos din transă și au început să stropască copacii cu puștile lor de asalt.

Jarus și-a acoperit capul cu mâinile, dar Rapp a rămas pe țință. Ploua cu pământ, frunze și scoarță, dar șansele de a lovi pe cineva în timp ce măturau cu o mitralieră erau destul de mici. Stan Hurley pusese de fapt o cifră, iar Rapp s-a trezit sperând că bătrânul ticălos nu o inventase pur și simplu.

A apăsât pe trăgaci și soldatul care alerga spre dreapta a căzut. Celălalt era mai deștept. Înghățase unul dintre copii și o folosea ca scut în timp ce se retrăgea spre hambar. Rapp își lăsă una dintre mâini în pământ și se folosi de sol pentru a-și stabili ținta. Încă o apăsare atentă a trăgaciului a spulberat orbita dreaptă a bărbatului, lăsând-o pe față în picioare în curte, panicată și țipând necontrolat.

„Apropie-te de hambar, Scott. Noi luăm casa. ,,

„Imediat”, a venit răspunsul, în timp ce l-a luat pe Jarus și a sprintat spre veranda din față.

A luat scările dintr-un salt și a deschis ușa din față cu un șut, știind că viteza va trebui să aibă prioritate în fața preciziei. Nu avea să treacă mult timp până când rușii aveau să observe împușcăturile și să trimită un dirijabil în sprijin.

A intrat cu pistolul întins în fața lui, găsind o singură încăpere deschisă, cu o intrare arcuită spre o bucătărie în spate. L-a îndreptat pe Jarus spre ea și s-a lăsat purtat de elanul său spre un set de trepte din stânga. Erau periculos de strâmte și drepte, dar nu exista altă opțiune pentru a trece de ultimul etaj.

Oricât de rapid ar fi fost Rapp, nu era suficient de rapid. Țeava unei puști de asalt a apărut în partea de sus a scărilor și a urmat răgetul asurzitor al focului automat orb. S-a aruncat de balustradă, descoperind că aceasta nu era atât de solidă pe cât părea când a cedat. Căderea necontrolată înapoi la parter părea inevitabilă pentru o clipă, dar apoi și-a amintit de grinzile antice de deasupra. Lemnul vechi era suficient de aspru pentru ca el să se prindă bine cu o singură mână și a făcut un arc peste camera de jos. După ce a atins apogeul balansului său, a început inevitabil să se întoarcă spre șuvoiul de gloanțe care loveau treptele. Rapp a golit jumătate din încărcătorul Glock-ului său în direcția trăgătorului, dar nu prea avea speranțe să nimerească ceva. Era pe punctul de a se arunca la podea când împușcăturile s-au oprit și au fost înlocuite de pași nesiguri pe scândurile de deasupra.

Rapp ateriză din nou pe scări și începu să le urce din nou, de data aceasta într-un ritm mai precaut. Ajunse la palier și se roti ușor la etajul doi, conducând cu arma. Acesta era format dintr-un singur spațiu deschis cu pereți înclinați abrupt care urmăreau linia acoperișului. Soldatul era îngenunchat lângă un pat cu două paturi, implorând în limba rusă și sângerând rău de la o rană în stomac.

Rapp a tras un singur glonț în fruntea lui. Camarazii bărbatului îi spusese clar că în această luptă nu se va da niciun sfert. Nici civililor. Nici cu femeile. Și nici copiilor. Reguli de angajare pe care Rapp le cunoștea foarte bine.

- - -

„Ești în regulă?”, spuse el când coborî scările.

Jarus era pe podea, încercând să se conecteze la un telefon care părea să existe încă din anii '50. „Da. Nu era nimeni aici jos.”

Rapp și-a activat microfonul de gât. „Scott. Mă recepționezi? Dă-mi un raport de situație.”

„A fost un tango în hambar. E la pământ și noi încărcăm proviziile pe cai. Simt cum elicopterele rusești se îndreaptă spre noi, totuși.”

„Și eu. Dacă nu sunt acolo când veți fi încărcăți, plecați. O să vă ajungem din urmă.”

„Am înțeles.”

Expresia lui Jarus s-a transformat brusc dintr-una de concentrare într-una de surpriză autentică. „Am terminat! Am o conexiune!”

Rapp s-a aplecat, ascultând o femeie care părea chiar mai în vârstă decât telefonul vorbind în letonă.

„Ai numărul pe care voiai să-l suni, Mitch? Nu știu cât va dura asta”.

Jarus i-a transmis femeii numărul privat al lui Irene Kennedy și apoi a început să tragă de fundul telefonului, în timp ce Rapp aștepta să fie conectat. Există un port USB ascuns în aparatura electronică simplă și tânărul leton și-a conectat mobilul la el în timp ce linia a început să sune.

„Alo?”

„Irene! Mă poți auzi?”

„Abia dacă. Unde ești?”

„Încă în Letonia. Aproximativ la mijloc”, a spus el, fără să vrea să dea locația exactă pe linie. „Ce se întâmplă acolo?”

„Vestea bună este că planul nostru a funcționat parțial. Rușii nu se mișcă împotriva Estoniei și Lituaniei.”

„Lasă-mă să ghicesc vestea proastă. Repartizează toate acele trupe aici.”

„Mă tem că da. Și am nevoie să pleci de acolo. Acum.”

Rapp a aruncat o privire la Jarus. Rușii erau pe punctul de a-i invada țara ca un fel de molimă biblică și, dacă nu greșea în ghicitul său, NATO nu avea să poată face mare lucru în privința asta. Abandonându-l pe el și echipa lui se simțea greșit.

„Cred că sunt implicat pe termen lung, Irene.”

„Avem o țintă de mare prioritate pentru tine într-o altă țară”, a spus ea, în mod evident îngrijorată și ea de linie. Implicația era clară, totuși. Ea îl localizase pe Krupin.

„Până când voi ajunge la o graniță, aceasta va fi închisă. Lasă-l pe prietenul meu rus să se ocupe de asta.”

A fost o pauză pe linie care a fost suficient de lungă pentru a-l face să se întrebe dacă nu cumva pierduse legătura.

„Nu cred că putem avea încredere în el să se descurce singur.”

„De ce naiba nu? Îți garantez că nu vei găsi pe nimeni mai motivat.”

„Asta e adevărat. Dar am primit recent un pachet de la el.” Încă o pauză. „Cred că și-a pierdut mințile”.

- - -

Rapp a tras de frâiele calului și a ocolit un buștean care se pierduse în umbră. Lucraseră doar cu ajutorul unei hărți și al busolei, lucru necesar din cauza capacității rușilor de a se concentra asupra semnalelor electronice. Era o senzație ciudată să te afli de cealaltă parte a ecuației tehnologice – să fii obligat să folosești toate trucurile de joasă tehnologie pe care Al Qaeda și talibanii le folosiseră împotriva lui.

„Cât de departe?” a întrebat Janus, trăgând alături de el când copacii s-au subțiat suficient de mult pentru a permite acest lucru. Rapp a văzut mișcare în față și i-a făcut semn cu capul. „Am ajuns.”

Un bărbat care ținea în mână un Heckler & Koch G36 a apărut din frunziș, dar l-a coborât imediat când l-a recunoscut pe însoțitorul lui Rapp. I-a condus pe o rută ocolitoare spre nord, fără îndoială pentru a evita minele și firele de declanșare instalate în perimetru.

Tabăra era formată în cea mai mare parte din corturi militare sub structuri construite din ramuri de copaci și frunze, ceea ce făcea totul invizibil de sus. Majoritatea oamenilor care se ascundeau acolo erau bărbați tineri, dar Rapp a zărit unul dintre copiii de la fermă fiind consolată de o femeie în haine civile. Un cap blond a apărut dintr-o peșteră din stânga lui și, o clipă mai târziu, Coleman alergea spre el. „Te-ai oprit pentru prânz?”
„Un apel telefonic.”
„Ceva interesant?”
„Trebuie să plec. Irene va încerca să mă urce pe un submarin de pe o plajă de lângă Lilaste.”
„Marina rusă trebuie să fie peste tot în acele ape.”
„Vom vedea.”
„În regulă. Lasă-mă să iau un cal și niște provizii.”
Rapp a clătinat din cap. „O să mă descurc singur. Tu poți să rămâi.”
„Nici o șansă”, a răspuns el, rânjind larg. „Cu abilitățile tale de citire a hărților, vei ajunge să cauți submarinul ăla într-o piscină din afara Barcelonei.”

CAPITOLUL 40

LA NORD-VEST DE ZHIGANSK RUSIA

MAXIM Krupin stătea nemișcat, uitându-se prin geam la subiecții de test de cealaltă parte. Pe măsură ce tratamentul său se prelungea, se regăsea tot mai mult în acel hol steril.

Toți erau legați de paturi și, din ce în ce mai mult, toți păreau să reprezinte o parte din ceea ce devenise el. Unii se uitau înapoi cu sfidare și furie. Alții frică sau durere. Câțiva aveau mințile afectate de medicamente experimentale sau de proceduri netestate. În spate se afla o femeie cu ochii neînchipuiți, fixați pe tavan. Nu-și putea aminti la ce protocol fusese supusă, doar că eșuase. La fel ca și ceilalți, trupul ei urma să fie returnat familiei cu povestea că boala ei era prea avansată pentru a fi inversată. În cele din urmă, a găsit puterea de a se concentra asupra propriei sale reflexii – suportul de perfuzie cu rotile în mână, treningul care atârna liber pe umerii cândva puternici. Bandajul care îi acoperea o arsură de la ceafă pe care corpul său nu o mai putea vindeca. Și, în cele din urmă, ochii scobiți care se holbau la el.

A auzit un strigăt la celălalt capăt al holului și s-a întors, strâmbând din ochi în semiobscuritate. Acest sector al instalației era interzis tuturor, cu excepția personalului medical și a câtorva gărzi de încredere. Trei bărbați au ieșit din penumbră, unul dintre ei purtând cătușe și lanțuri la glezne. Era flancat de comandantul detașamentului de securitate al lui Krupin, pe de o parte, și, pe de altă parte, de Nikita Pușkin.

Krupin l-a examinat pe prizonier, hipnotizat de forța cu care se lupta cu legăturile sale și cu cei doi bărbați care îl țineau. Părea să aibă în jur de cincizeci de ani, cu aceeași constituție de urs pe care Krupin însuși o avusese înainte de boală. Iuri Lebedev, și-a amintit. Un soldat în retragere din Salekhard.

Bărbatul a încetat să se mai zbată când l-a văzut pe Krupin, încrucișându-se cu președintele său în timp ce se împiedica în față. Totuși, când a văzut camera din spatele geamului, a căzut la podea, zbatându-se sălbatic în timp ce era târât înăuntru.

Krupin a privit cum îl legau de un pat. Obscenitățile lui strigate au răsunat în sală pentru o clipă, tăcând în cele din urmă când ușa izolată fonic s-a închis. Pușkin a pornit înapoi spre sală, lăsându-l pe șeful securității să asigure piciorul rămas liber al lui Lebedev.

„Domnule”, a spus Pușkin, salutând crispat, dar nereușind lamentabil să își păstreze surpriza și îngrijorarea de pe față. Nu existase niciun motiv pentru a-i spune ceva despre asta și tot nu ar fi știut dacă Krupin rămăsese ascuns în locuința sa. Totuși, nu conta prea mult. Nu avea de gând să plece.

„Am nevoie de tine aici acum, Nikita. Am nevoie să fiu înconjurat de oameni în care pot avea încredere.”
„Bineînțeles, domnule.”

Gândul de a-l avea pe Pușkin aproape a oferit o anumită cantitate de liniște. În afara închisorii în care se închisese Krupin, dușmanii săi se înmulțeau și deveneau tot mai puternici. Chiar și ochii lui Sokolov

începuseră să devină sticloși cu viziuni de bătălii glorioase și dușmani subjugăți. Forța și strălucirea lui erau de necontestat, dar loialitatea lui era complexă. Generalul romantizase Rusia ca un școlar sovietic. Și-ar fi dat viața lui și a oricui altcuiva pentru a o vedea ridicându-se din nou.

Pușkin nu avea astfel de aspirații grandioase – sau orice aspirații, de fapt. Acest lucru, la fel de mult ca și aptitudinile sale fizice, fusese esențial în calificarea sa pentru a-l înlocui pe Grisha Azarov. Deși nu era la fel de deștept sau de rezistent mental ca predecesorul său, natura sa simplă și tendința de venerare a eroilor erau avantaje care depășeau orice dezavantaje.

„Ai devenit foarte mult un fiu pentru mine, Nikita. Mă bucur să te am alături de mine în aceste vremuri.” Ca întotdeauna, Pușkin a stat puțin mai drept la afecțiunea pe care i-o refuza propriul său tată. Nu exista nicio îndoială că, spre deosebire de Azarov, acest băiat își va face datoria până la ultima suflare.

„Ți-am aranjat o locuință. Ești liber.”

- - -

Andrei Sokolov a încetinit și, în cele din urmă, s-a oprit în lumina slabă de deasupra capului. La douăzeci de metri în față, Krupin stătea din nou în picioare, cu o mână în jurul unui stâlp de perfuzie pe roți și cu cealaltă apăsată pe geam, privind subiecții testelor.

Era dezorientant să vezi o forță a naturii ca Maxim Krupin stând atât de nemișcat. Să-l privești cum își pierdea orele obsedat de oameni care nu aveau nicio importanță.

Sokolov a pornit din nou înainte fără să fie observat. Fără cocktailul stimulant al lui Fedkin, președintele își pierduse conștiința a ceea ce se întâmpla în jurul său, căzând tot mai mult în sine. Acum, când aceasta se profila atât de aproape, împărtășea aceeași teamă inutilă de moarte pe care o împărtășeau și oamenii mai mici.

Era un lucru care îl nedumeria întotdeauna pe Sokolov. Chiar și cele mai longevive creaturi existau doar pentru o clipire de ochi. Ceea ce conta era să construiești ceva mai mare. Să supui universul nepăsător voinței tale și să găsești nemurirea prin aceste eforturi. Cezar a murit la 50 de ani, dar ceea ce a construit – remodelarea civilizației – va trăi până când ultimul om se va transforma în țărână.

„Nu înțeleg fascinația ta pentru acești șobolani de laborator, Maxim.”

Krupin a întârziat să răspundă. „Ce ai de gând să-i faci? Lui Lebedev?”

Sokolov a urmărit privirea președintelui până la un bărbat care se lupta zadarnic să se elibereze din chingile care îl legau. „Explorăm posibilitatea de a folosi virusul Zika pentru a ataca celulele canceroase fără a deteriora țesutul cerebral sănătos din jurul lor. Promițător, dar experimental. Mai important, cum este arsura de pe gât? Te rog să-mi cer scuze din nou pentru asta. Forța exploziei a fost controlabilă, dar căldura produsă de ea mai puțin. Amenințarea la adresa ta trebuia să pară...”. A făcut o pauză de o clipă. „Dramatic.”

„Și?”

Era îngrijorător faptul că Krupin își petrecea timpul aici, în loc să monitorizeze presa – ceva ce făcuse cu mare succes înainte de boală.

„Păreai destul de eroid și puternic. Programele de știri de stat dau vina pe teroriștii letoni și sugerează că aceștia au avut sprijin american. Poate chiar mai important, un număr dintre cei mai stridenți detractori ai tăi din Adunarea Federală au fost grav răniți.”

„Dar nu și prim-ministrul Utkin.”

„El nu are nicio importanță. Trimițându-l în jurul lumii să facă schimb de cadouri cu lideri de care nimeni nu a auzit vreodată l-a făcut să pară slab. Acum, după invazie, este asaltat zilnic cu întrebări la care nu poate răspunde. Nu pare doar slab, ci și prost.”

„Îl subestimezi, Andrei. Are susținători în Rusia. Nu doar în rândul populației, ci și în armată și în guvern. Dacă poziția mea slăbește, el este cel care beneficiază cel mai mult.”

„Poziția ta nu a slăbit, prietene. Letonia este complet sub controlul nostru în mai puțin de jumătate din timpul pe care l-am anticipat și cu mult mai puține victime.”

„Nu este o victorie”, a spus Krupin. „Nu prea avem ce susține dacă tancurile noastre se rostogolesc în orașe goale și dacă oamenii noștri sunt masacrați pe aeroportul din Riga.”

„Este pur și simplu o chestiune de interpretare”, a replicat Sokolov. „În loc de victorii câștigate cu greu și cu curaj, am pivotat spunând că lipsa de rezistență a fost o dovadă că Letonia a vrut să se întoarcă în sânul Rusiei. Că au ajuns să înțeleagă că NATO este un aliat inutil”.

„Această lipsă de rezistență nu va dura, Andrei. NATO a declarat Articolul V, iar letonii au pus bazele unei insurgențe eficiente. Aranjează o convorbire cu ceilalți generali. Vreau o actualizare a situației noastre.”

„V-aș recomanda cu tărie să nu faceți asta”, a spus Sokolov, căutând un motiv pentru a-și explica obiecția.

„S-ar aștepta o convorbire video și asta este imposibil în starea ta actuală. Mă tem că până și vocea ta ar putea invita la întrebări. Nu pari a fi tu însuși”.

Când Krupin a aruncat o privire în direcția lui, în ochii lui se citea ceva ce nu putea fi identificat cu ușurință. Suspiciune?

„Așadar, toate informațiile mele vor veni de la tine, nu-i așa, Andrei?”

„Pentru o perioadă scurtă de timp, domnule președinte. Până când efectele terapiei dumneavoastră se vor diminua suficient de mult pentru ca dumneavoastră să puteți folosi din nou stimulentele doctorului Fedkin.”

„Atunci să auzim. Cum stăm?”

„Într-o poziție foarte bună”, a exagerat Sokolov. „Trupele pe care le-ați comandat din Lituania și Estonia trec deja granița și în curând vom avea o forță copleșitoare pe poziții. Pagubele provocate infrastructurii Letoniei de sabotaj au fost mai mari decât am anticipat, dar avem suficienți ingineri și oameni la fața locului pentru a le repara. Trupele NATO se deplasează în Lituania și Estonia, așa cum am anticipat, dar acestea sunt încă în dezordine din cauza desființării exercițiilor lor. Până în prezent, nu au făcut niciun gest deosebit de agresiv. Se pare că discuția dvs. cu președintele american a fost productivă.”

„Aeriană?”

„Avem superioritate totală.”

„Deci îmi spuneți că nu am întâmpinat nicio rezistență?”

„Nu, deloc. De fapt, am avut pierderi mai mari decât ne așteptam din cauza unei capacități SAM mai extinse decât am anticipat. De asemenea, letonii efectuează ieșiri transfrontaliere din Estonia și Lituania, ceea ce a încetinit capacitatea noastră de a ne stabili propriile apărări. Totuși, le vom pune în funcțiune în cursul săptămânii viitoare”.

„Dar niciun avion NATO, Andrei? Doar avioane letone?”

Sokolov s-a gândit să mintă, dar era greu de spus cât de angajat era Krupin. Nu mai era omul care fusese cândva, dar probabil că era încă cel mai formidabil lider politic din lume.

„Vedem mai multe ieșiri decât ne-am fi așteptat să fie capabili letonii. Asta sugerează că NATO reface avioanele și le folosește pentru a suplimenta forța letonă. Totuși, nu avem încă nicio dovadă concretă în acest sens. Dacă reușim să doborâm unul și să capturăm un pilot străin...”

„Este doar începutul”, a spus Krupin. „Marina lor se va muta în Marea Baltică. Ei...” A tăcut pentru o clipă. „Trebuie să termini asta, Andrei. Repede. Nu ne putem împotmoli într-un alt Afganistan.”

„Domnule, aici nu e Afganistan...”

„Este mai rău!”, a strigat el, apoi a coborât într-o scurtă criză de tuse. „Acestea nu sunt animale din Orientul Mijlociu. Sunt oameni la care mulți dintre soldații noștri își pot urmări rădăcinile. Sunt cetățeni ai unei țări pașnice și prospere! NATO își poate permite să ne sângereze la nesfârșit. Înainte, occidentalii erau preocupați doar de bani, de privilegii și de certurile dintre ei. Acum se simt amenințați”.

Sokolov nu a răspuns imediat. Afecțiunea și respectul său pentru Krupin nu mergeau decât până la un punct. Oare omul slăbise până în punctul în care acum era controlat de frică? Era nevoie de multe pentru a câștiga un război, dar de foarte puțin pentru a pierde unul – o linie de aprovizionare întreruptă, o mișcare neanticipată a inamicului, o lipsă de angajament de moment din partea conducerii. De-a lungul istoriei, dacă ceva i-a diferențiat pe învingători de cei învinși, a fost executarea fără ezitare. Acum nu era momentul să căutăm moderația sau compromisul.

Poate că era timpul să-l convingă pe Krupin să se opereze. Își pierdea capacitatea de a vedea clar. Era de înțeles, având în vedere stresul fizic și emoțional la care era supus, dar tot era inacceptabil. A permite ca

slăbiciunea temporară a președintelui să distrugă Rusia ar fi o neglijență față de datoria pe care Sokolov a jurat să le protejeze pe amândouă.

„Ai nevoie de odihnă, Maxim. Să stai în picioare pe acest coridor este o risipă de forță de care țara ta are nevoie disperată din partea ta. Mă întâlnesc cu generalii tăi în această seară și voi zbura înapoi cât mai curând posibil pentru a raporta ce au spus. Până atunci ar trebui să avem o imagine mai clară a poziției noastre strategice și recomandări detaliate pentru următorii pași.”

Krupin l-a examinat o clipă, apoi și-a coborât privirea spre medaliile care îi împodobeau uniforma. Apoi s-a întors și a plecat.

CAPITOLUL 41

ORAȘUL PANAMA

PANAMA

PRIMUL MINISTRU Boris Utkin s-a trezit asediat din toate părțile, neputând să vadă holul hotelului Waldorf Astoria din cauza mulțimii de oameni de securitate care îl ghidau prin el. Totuși, nu erau ruși. Krupin trimisese doar un detașament minimalist, al cărui șef era vizibil absent în acest moment. Nu, viața lui se afla acum în mâinile mult mai puțin capabile ale poliției din Panama.

În timp ce linia sa vizuală era întunecată, el putea încă auzi strigătele presei. Întrebări în engleză, rusă și spaniolă se amestecau cu scandările protestatarilor care îl forțaseră să întrerupă conferința de presă cu președintele panamez.

Utkin a încercat să accelereze ritmul, împingându-se de paznicul din față, în timp ce camerele de luat vederi scânteiau în jurul lor. Chiar dacă ar fi vrut să vorbească, nu ar fi avut nimic de spus. Krupin nu-l informase despre planul său nebunesc de invazie a Letoniei și nu-i răspunsese la niciun telefon de când se întâmplase. Desigur, Utkin luase discret legătura cu susținătorii săi din armată și din Adunarea Federală – unii dintre ei fuseseră răniți în atentatul extrem de suspect la viața președintelui. Dar aceștia nu i-au putut spune mare lucru.

De la agențiile de știri occidentale știa că forțele rusești întâmpinaseră puțină rezistență și că, în ciuda declarării Articolului V, NATO proceda cu prudență. După toate probabilitățile, vor continua să procedeze astfel. Orice tentativă deschisă de recucerire a Letoniei ar fi fost, în cel mai bun caz, o baie de sânge și, în cel mai rău caz, ar fi provocat un răspuns nuclear. Nu, NATO va avea o viziune pe termen lung – consolidându-și prezența în țările membre vulnerabile, izolând și mai mult Rusia din punct de vedere economic și poate chiar încercând să se extindă în Ucraina și Georgia în timp ce trupele rusești erau împotmolite în țările baltice.

A ajuns în cele din urmă la liftul deschis și s-a retras în spate, în timp ce doi dintre agenții săi de securitate împrumutați s-au strecurat cu el. Ușile s-au închis, aducând o schimbare binevenită de la haos la liniște. Poate că era de preferat să fie aici, s-a gândit el, în timp ce liftul a început să urce. Cu siguranță mai bine decât să fie tras în țepă de un catarg de steag sfârâmat la recentul discurs al lui Krupin.

- - -

„Rămâneți aici”, le-a spus Utkin oamenilor care îl însoțeau.

Aceștia s-au postat pe hol în timp ce el a intrat în apartamentul său și a trântit ușa în urma lui. Camera era cu siguranță mai puțin decât era obișnuit, dar adecvată având în vedere locul în care se afla – podeaua de marmură era impecabilă, mobilierul era modern și, cel mai important, în capătul celălalt era un bar bine aprovizionat.

„Leonid. Fă-mi o băutură.”

Nici un răspuns.

Asistentul său nu-i răspunsese la telefon la întoarcerea de la palatul prezidențial și nici nu răspunsese la diverse mesaje. Oare Krupin îl chemase înapoi la Moscova? Avea să fie aceasta ultima umilință? Va trebui acum să-și facă singur aranjamentele de călătorie? Poate că va trebui să-și care singur bagajele și să-și scrie singur discursurile? Aceasta din urmă ar fi fost interesantă. Cu siguranță avea multe de spus despre Rusia și despre conducătorul ei.

„Leonid!”, a strigat, simțind cum furia îi crește odată cu sentimentul tot mai mare de neputință.

„Nu e aici.”

Utkin s-a învârtit la auzul vocii femeii și s-a trezit față în față cu Irene Kennedy.

Ea s-a apropiat și i-a întins o mână, zâmbind într-un mod care se voia dezarmant, dar care nu era deloc așa. Cum reușise să aibă acces în camera lui? Venise să-l ucidă? Nu, asta era o prostie. Dacă l-ar fi vrut mort, nu ar fi venit personal. Și-ar fi trimis câinele de atac Mitch Rapp.

„Unde . . . Unde este?” se bâlbâi Utkin. O întrebare irelevantă, menită să-i dea timp să-și evalueze situația.

„Leonid? În drum spre Washington. Sper că nu te vei supăra când îți voi spune că este pe statul nostru de plată de ani de zile.” Ea a indicat o zonă de ședere în mijlocul camerei și el a urmat-o până acolo. În mod evident, avantajul era pierdut. Cel mai bine era să o lase pe ea să conducă deocamdată.

„Face parte din joc”, a spus el calm. „Complimentele mele.”

Un alt zâmbet molipsitor în timp ce ea se așeza. „Președintele Alexander a vrut să aibă o conversație personală cu dumneavoastră despre ceea ce se întâmplă în Rusia. Din păcate, îi este greu să călătorească fără să atragă atenția.”

„Deci el te-a trimis pe tine? Se pare că un reprezentant al Departamentului de Stat ar fi fost mai potrivit.”

„Nu. Nu cred că ar fi.”

El a dat din cap în cunoștință de cauză. „Crezi că sunt un trădător. Că sunt un om ambițios, care poate fi convins să-mi trădeze președintele în speranța de a obține sprijinul american când va veni timpul pentru succesiune.”

„Ceva de genul ăsta.”

„Atunci m-ați judecat foarte greșit, Dr. Kennedy.”

Ea a rămas întruchiparea civilității exterioare, dar părea să se uite direct prin el. „Știu că sunteți un om ocupat, domnule, așa că voi trece direct la subiect. Maxim Krupin are un cancer la creier care este probabil în fază terminală. Nu se află într-un buncăr, ascunzându-se de asasini, ci într-o unitate medicală secretă din afara Zhigansk, unde primește tratamente medicale.”

Utkin a încercat să-și păstreze expresia pasivă în timp ce se străduia să asimileze ceea ce tocmai auzise. Singura concluzie rezonabilă era că era adevărat. Tot ceea ce se întâmplase – represiunea împotriva protestatarilor și a opoziției, misiunea prostească în care fusese trimis, călătoriile de vânatoare interminabile. Sokolov și războiul. Acum totul avea un sens perfect. Haosul se transformase din nou în ordine. Krupin, strategul desăvârșit, făcea exact ceea ce trebuia să facă un om în poziția lui pentru a se agăța de putere.

„Minți”, a spus el, nedorind să se pună în situația de a fi șantajat de această femeie. „Maxim a arătat Americii și NATO ceea ce sunt, iar acum ești dispusă să faci orice pentru a-l submina. Disperarea nu te flatează, dr. Kennedy”.

Ea părea să-i înțeleagă poziția. „Nu voi înregistra această conversație, domnule prim-ministru. Nu ar fi în interesul niciunuia dintre noi.”

El nu era sigur dacă să o creadă, dar curiozitatea îi copleșea simțul prudenței. „Dacă vreți să vorbiți, vorbiți. Sunt sigur că Maxim va fi foarte interesat când îi voi povesti despre conversația noastră.”

Ea a dat politicos din cap. „V-a trădat țara, domnule prim-ministru. Acțiunile sale sunt calculate în întregime pentru a se menține la putere, fără să țină cont de prosperitatea sau chiar de supraviețuirea Rusiei. Țara dumneavoastră pur și simplu nu are resursele necesare pentru o confruntare prelungită cu Occidentul. Dar lui nu-i pasă. Rusia nu este preocuparea lui.”

Utkin a rămas tăcut. Întotdeauna fusese un politician atent – construind alianțe din umbră, generând și colectând datorii, așteptând o oportunitate. Era aceasta? Era acesta momentul lui? Momentul de a valorifica toată acea muncă de teren și de acțiune cu îndrăzneală?

„Dacă ceea ce spuneți este adevărat, dr. Kennedy, nu știu ce vreți să fac în această privință. Pot să vă asigur că întoarcerea mea în Rusia fără acordul președintelui nu ar fi una triumfală.”

Părea că-și analizează cu atenție următoarele cuvinte. „Ce ați spune, domnule prim-ministru, dacă v-aș spune că există o mică șansă să îl pot neutraliza pe Krupin?”

Sprâncenele lui s-au ridicat involuntar. „Vorbiți de asasinarea liderului Rusiei?”.

„Vorbesc despre precipitarea morții deja inevitabile a unui om care pare să aibă intenția de a vă prăbuși țara și lumea cu el.”

Senzația pe care o avea Utkin de a pluti deasupra punctului fără întoarcere a devenit copleșitoare. I se întinsese o cursă? Putea oare această femeie să vadă ceva la care el era orb?

„Credeți că puteți să mă puneți la putere și să aveți o marionetă recunoscătoare la Kremlin. Cred că ați fi dezamăgiți, dr. Kennedy. Eu disprețuiesc America. Aroganța ei, ipocrizia și lipsa de stabilitate. Dacă vreți să-l eliminați pe Krupin, nu pot face nimic din exilul meu în Panama. Dar dacă i-aș reuși, nu m-aș simți deloc dator față de dumneavoastră sau față de țara dumneavoastră.”

Și-a fixat privirea pe peretele din spatele lui, părând să se folosească de tabula rasa albă pentru a o ajuta să-și formeze gândurile. „De-a lungul anilor, am ajuns să cred că avem nevoie de dușmani. Ei sunt modul în care ne definim pe noi înșine și lupta împotriva lor ne dă un scop. În absența unei amenințări externe viabile, începem să ne întoarcem împotriva noastră. Nu vreau ca Rusia să fie un aliat. Vreau doar ca războiul rece dintre noi să nu se încingă.”

El s-a uitat în tăcere la ea.

„Ești surprinsă?”

„Este o viziune mai clară asupra ordinii naturale a lucrurilor decât m-aș fi așteptat de la un american.”

„Oamenii din poziția mea nu-și permit luxul de a-și face iluzii, domnule prim-ministru.”

„Nici a mea. Poate că într-o zi, când vom fi bătrâni și senili, vom putea să bem ceva și să născocim povești despre noblețea speciei noastre.”

De data aceasta, zâmbetul ei părea un pic mai puțin periculos. „Abia aștept, domnule prim-ministru.”

CAPITOLUL 42

LA SUD DE PĂVILOSTA

LETONIA

Copacii s-au închis din nou, în timp ce vântul de sud-est devenea sărat. Rapp și Coleman își legaseră caii cu o milă înapoi și se deplasau în tăcere prin strălucirea intermitentă a unei jumătăți de lună.

„Ar trebui să fie chiar în față”, a șoptit Coleman în timp ce Rapp trecea pe lângă el și scruta peisajul cu ajutorul unui vizor de noapte montat pe HK G36 împrumutat.

Letonia avea o mulțime de coastă, iar această secțiune era una dintre cele mai îndepărtate – fără îndoială, motivul pentru care fusese aleasă pentru evadarea sa din țară. Partea proastă a lucrurilor era că rușii s-ar fi concentrat foarte mult asupra acestor plaje îndepărtate, ca drumuri evidente pentru provizii, echipament și oameni.

Rapp a pornit din nou înainte, rămânând jos. Încă trei minute i-au adus suficient de aproape de mare pentru a auzi foșnetul valurilor. Când se aflau la aproximativ douăzeci de metri de marginea nisipului, Rapp s-a oprit și a întins o mână. Coleman a încremenit pentru o clipă, apoi s-a adăpostit în spatele unui copac.

Fusese cu siguranță o străfulgerare de mișcare în față, dar i-a luat aproape un minut ca să o sesizeze din nou. Un bărbat singur care stătea în picioare în spatele a ceva montat pe un trepied. Totuși, chiar și cu amplificarea luminii, era imposibil de confirmat ce era acel lucru.

I-a făcut semn lui Coleman să înainteze.

„Îl vezi?” a spus Rapp, arătând cu degetul.

„Eu nu văd nimic.”

Omul rămăsese din nou nemișcat, amestecându-se perfect în teren.

„Probabil amplasarea mitralierei. Indică spre mare. Un singur operator.”

„Am putea să ocolim”, a sugerat Coleman.

„Unde e unul, trebuie să fie mai mulți. Părerea mea este că au pus astfel de nemernici la intervale de timp.”

„Da, dar faptul că e singur e un semn bun. Înseamnă că sunt încă în procesul de securizare a plajelor cu efective limitate.”

„Dacă reușim să-l eliminăm în liniște pe tipul ăsta și intervalele până la următoarele amplasamente sunt largi, vom avea cale liberă până la apă.”

Fostul SEAL a dat din cap. „Acestea sunt mari dacă, dar sunt dispus să pariez. Suntem exact acolo unde trebuie să fim și vreau să păstrăm acest înot cât mai scurt posibil. Nu știm cum sunt curenții și apa aceea va avea abia 60 de grade.”

Rapp își lăsa pușca de asalt pe jos și îi făcu semn lui Coleman să rămână pe loc, avansând doar cu cuțitul tactic. Frunzele fragile de sub picioarele sale îi încetineau considerabil ritmul, obligându-l să ia în considerare fiecare pas. I-au trebuit mai mult de zece minute pentru a se apropia la mai puțin de șase metri de rus și s-a oprit acolo, lipit de un copac pentru a-și ascunde conturul.

Bărbatul era cu spatele la pădure, privind plaja pustie din fața lui. Arma era într-adevăr o mitralieră montată pe trepied – un fel de PK cu o centură lungă introdusă. Un număr de alte cutii de muniție erau stivuite împreună cu alimente și alte echipamente. Se pregăteau pentru o luptă lungă.

Atât de aproape de apă, vântul sufla în rafale intermitente, iar Rapp își sincroniza apropierea cu foșnetul copacilor. Asta i-a permis să ajungă la mai puțin de trei metri, dar apoi a fost nevoit să se oprească din nou. Fie că era ceva natural sau planificat, amplasarea mitralierei era înconjurată de un covor de frunze uscate. Liniștit și ușor nu avea să fie fezabil.

Rapp a examinat spatele lat al bărbatului și strălucirea albă a mâinilor sale care se odihneau pe armă. Dacă nu puteai fi tăcut, un bun înlocuitor era rapid.

A sprintat cât a putut de tare peste frunze, dar oricât de rapid ar fi fost, sunetul călătoreia mai repede.

Bărbatul a început să se învârtă, legănând un braț în afară când Rapp s-a izbit de el în plină alergare.

Amândoi au căzut, rostogolindu-se pe jos până când trunchiul unui copac i-a oprit. Rusul era un taur de om – de mărimea lui Joe Maslick și brusc inundat de adrenalină.

În mod normal, nu era o problemă, dar prioritatea lui Rapp era mai puțin să-l ucidă, cât să-l facă să tacă.

Nu avea cum să fie singurul rus de acolo, dar era imposibil de știut cât de aproape erau camarazii lui. Cu siguranță că se aflau la o distanță de strigare, dar poate chiar mai aproape de atât.

Rapp reuși să își strecoare un braț în jurul gâtului rusului, tăindu-i suficient de mult din respirație pentru a opri un strigăt de ajutor. În timp ce se concentra asupra acestui lucru, însă, degete puternice s-au înfipt în jurul mâinii sale cuțit. Bărbatul s-a rostogolit și l-a trântit din nou în copac, dar Rapp a ignorat impactul, menținând presiunea asupra gâtului său.

Din nefericire, aprecierea lui că bărbatul era la fel de puternic ca Maslick fusese corectă. Rusul a sărit în picioare ca și cum cele o sută optzeci de kilograme ale lui Rapp nu existau. Presiunea strângerii sale a crescut până în punctul în care oasele din încheietura lui Rapp au simțit că sunt pe punctul de a se sparge. Șansele ca el să mai țină cuțitul mult timp în mână erau în scădere rapidă.

Atârna de gâtul bărbatului, incapabil să-i dea drumul și să termine treaba de teamă că va avea timp să strige un avertisment înainte de a muri. Al treilea impact cu copacul era așteptat, dar și semnificativ mai dur decât primele două. Au ricoșat și rusul se pregătea să se înfige din nou în trunchi, dar Rapp i-a încurcat un picior în picioare și l-a făcut să se împiedice.

Au aterizat într-o grămadă de mărcinișuri, iar Rapp a ajuns la fund. Mișcările rusului erau totuși vizibil mai puțin violente decât înainte. Lipsa de aer începea să-l slăbească. Nu îndeajuns de mult încât să nu înceapă să-și înfingă cotul în mod repetat în coastele lui Rapp, totuși. Omul de la CIA și-a înfășurat picioarele în jurul lui din spate, interferând cu impulsul brațului său și încercând să mențină la minimum zgomotul de crengi care se rupeau.

Rapp se resemnase să încaseze o bătaie serioasă în timp ce-l sufoca încet-încet pe bărbat, când rusul s-a înțepenit brusc. O clipă mai târziu, strânsoarea de la încheietura mâinii lui Rapp s-a relaxat și a căzut.

Înclinându-și capul într-o parte, a văzut mânerul unui cuțit care ieșea din pieptul rusului. Dincolo se afla capul blond al lui Scott Coleman.

„Ce ți-a luat atât de mult timp?” a murmurat Rapp, alunecând de sub greutatea cadavrului.

„Părea că l-ai prins.”

Rapp extrăgea o creangă ruptă de lângă el când o voce rusească a devenit audibilă la doar câțiva metri distanță. Se învârti în direcția ei, dar calitatea tinichelei o identifică imediat ca fiind un radio. Amândoi au

așteptat în tăcere un răspuns, dar nu a venit niciunul. În schimb, aceeași voce a pocnit la viață, de data aceasta mai insistentă.

Îl chemau pe omul mort.

Rapp a înșfăcat radioul și și-a epuizat o bună parte din vocabularul rusesc rostind cuvântul „copy” în el. „E timpul să plecăm din Dodge înainte ca amicii lui să-și dea seama ce s-a întâmplat”, a șoptit Coleman. Rapp a aruncat o privire în spatele lui spre întinderea neagră a Mării Baltice. Fulgii albi străluceau în lumina lunii, spărgându-se leneș de plajă. Nici unul nu părea mai înalt de câțiva metri – ușor de trecut înotând, dar fără să ofere prea multă acoperire vizuală.

Mai rău era plaja însăși. Între ei și apă se aflau cincizeci de metri de nisip plat. Și chiar dacă ar fi ajuns atât de departe, ar mai fi urmat probabil încă zece de alergat prin apă din ce în ce mai adâncă înainte de a se scufunda complet. Din nefericire, nu li se ofereau opțiuni mai bune.

Rapp a început să-l urmeze pe Coleman, care alerga spre plajă, dar apoi mintea lui a înregistrat ceva ce întrezărea cu câteva clipe înainte. S-a aruncat în față, apucând una dintre gleznele lui Coleman și doborându-l pe bărbat înainte ca acesta să iasă din copaci.

SEAL-ul a reacționat exact așa cum fusese antrenat, rostogolindu-se la adăpost și ochind cu pușca spre plajă. „Ce?”

Rapp l-a tras înapoi la amplasarea mitralierei și a arătat spre un dispozitiv în formă de farfurie, parțial ascuns de frunze.

„Cred că glumești”, a mârâit Coleman în timp ce Rapp împingea capacele de la o ladă la alta, găsimu-le pe toate goale. „Suntem deja cu zece minute în urmă față de program și acum avem o plajă minată?”.

Când o voce rusească a izbucnit din nou din walkie-talkie, Coleman s-a ghemuit și a arătat cu degetul spre corpul din spatele lui. „Oh, da. Și amicii tipului ăluia sunt pe cale să se prăbușească peste noi ca mânia lui Dumnezeu. Eu votez să plecăm naibii de aici și să trăim pentru a lupta încă o zi.”

Era o mișcare inteligentă, dar nu se număra printre alegerile lor. Trebuia să se ocupe de Maxim Krupin înainte ca lucrurile să scape de sub control, iar Kennedy își pierduse încrederea în Azarov.

„Un submarin american ne așteaptă acolo și vom fi la bordul lui.”

„Pe naiba, Mitch. Uneori ești pur și simplu învins, iar acesta este unul dintre acele momente. Orice ar avea Irene în Rusia, altcineva va trebui să se ocupe de asta.”

Vocea de pe walkie-talkie s-a auzit din nou, iar tonul ei a fost ușor de descifrat. Oamenii erau pe drum. Rapp se uită în jurul lui la lăzile goale, la sacul de dormit al mortului și, în cele din urmă, la mitralieră. Era timpul să devină creativ.

S-a apropiat de armă și a apucat protecția auditivă atârnată lângă crosă. Ultimul lucru pe care l-a auzit înainte ca totul să tacă a fost vocea liniștită a lui Coleman.

„Te rog, nu face asta, Mitch.”

Pistolul a zvâcnit în mâna lui, aruncând un șir de trasoare pe plajă. A îndreptat focul spre nisipul din față lui, zvântând o secțiune de aproximativ doi metri lățime în timp ce își plimba ținta spre apă. Țeava armei începea deja să strălucească în roșu când o mină a explodat în cele din urmă la aproximativ zece metri distanță. A închis ochii în timp ce nisipul îi spulbera fața, dar și-a ținut degetul pe trăgaci.

Când a deschis din nou ochii, a văzut nisipul erupând la aproximativ cincisprezece metri în dreapta locului în care loveau gloanțele sale. Un alt plasament de mitralieră rusească deschisese focul. Nefiind sigur care era ținta, își luau indicațiile de la el.

Când centura de muniție s-a terminat, și-a smuls protecția auditivă și a fugit spre nisipul pe care îl stârnise. Rușii trăgeau în continuare, dar gloanțele lor loveau mult în dreapta lui, ridicând un nor de praf care îl ajuta să se ascundă. Nu exista nicio garanție că reușise să elimine toate minele și tensiunea de a ști că putea călca pe una în orice moment îl tenta să forțeze prea tare pe suprafața imprevizibilă.

Când se afla la aproximativ zece metri de țărm, sunetul tunului rusesc s-a schimbat subtil, dar nu avea cum să se uite înapoi pentru a afla de ce. A intrat în apă cu toată viteza, ridicându-și picioarele sus pentru a încerca să-și mențină viteza. Când a ajuns la adâncimea până la genunchi, s-a scufundat în marea înghețată, răzbătând pe fundul apei în drumul său spre ape mai adânci.

Niciun glonț nu pătrundea în jurul lui, așa că a ieșit la suprafață, lăsându-și capul să pătrundă la suprafață doar cât să vadă. Artileristul rus îl reperase pe Coleman când se afla în mijlocul plajei, iar fostul SEAL fusese nevoit să se întoarcă.

Rapp s-a încordat când și-a văzut prietenul cum se ducea să se adăpostească în copaci, cu rușii făcând tot ce puteau pentru a-l opri. Se dovedise că, atunci când era urmărit de câteva sute de gloanțe pe minut, Coleman încă putea să tragă de fund. A dispărut în întuneric și Rapp s-a scufundat din nou, rămânând sub suprafață în timp ce punea distanță între el și țarm.

Coleman avea să fie bine. Deși era adevărat că încă nu era sută la sută, nu avea să conteze. Chiar și la o viteză de trei sferturi, își croise un drum printre ruși pe care aceștia nu aveau să-l uite prea curând.

CAPITOLUL 43

KREMLIN

RUSIA

ANDREI Sokolov, observând că alerga cu aproape un minut mai repede decât era programat, a încetinit ritmul. Coridorul, în mod normal gol, era plin de tineri ofițeri, care se înghesuiau cu toții pe marginile acestuia în timp ce el trecea.

Abia dacă era conștient de prezența lor, deoarece mintea lui continua să se concentreze asupra situației în curs cu Maxim Krupin. Dr. Fedkin nu oprise nicio rezistență, acceptând imediat să încerce să-l convingă pe președintele rus să se supună unei intervenții chirurgicale periculoase care avea puține șanse de a-i îmbunătăți prognosticul. Era un lucru care inițial îl mulțumise pe Sokolov, dar care acum îl îngrijora. Fedkin era concentrat în întregime asupra propriei sale supraviețuiri și ajunsese să creadă că Krupin era irelevant pentru aceasta. Deși rămăsese în exterior pozitiv și proactiv, era clar că nu mai credea că pacientul său va supraviețui.

Doi paznici au deschis un set de uși duble și Sokolov a trecut prin ele, intrând în sala cavernoasă care fusese reamenajată pentru a coordona războiul. Ecrane masive înlocuiseră hărțile de hârtie folosite cândva pentru a urmări mișcările trupelor. Terminalele de calculator răsăriseră în locul mașinilor de scris și al mașinilor de calcul, iar comunicațiile criptate prin satelit luaseră locul telefoanelor și al curierilor. Totuși, nimic din toate acestea nu mai conta. Bărbații, mirosul vag de transpirație și concentrarea inegalabilă rămăseseră neschimbate de mii de ani.

Când prezența lui a fost remarcată, comandanții săi militari s-au adunat în jurul mesei centrate în încăpere. Fețele lor erau în mod uniform trase, cu ochii înroșiți din cauza lipsei de somn și bărbi stufoase. Recunoașterea de către aceștia a apropierei sale a fost discretă, nu mai mult decât scurte aprobări din cap și salutări murmurate.

„Raportează”, i-a spus el comandantului trupelor terestre rusești.

„Întăririle continuă să sosească din Lituania și Estonia, dar, neavând niciun plan pentru integrarea lor, încă ne luptăm să le folosim eficient. Orașele, bazele militare și răscrucile strategice au fost securizate, dar nu se dovedesc atât de utile pe cât am sperat. Electricitatea și apa au fost întrerupte în mod selectiv în moduri care vor fi greu de reparat, iar acest lucru întrerupe liniile de aprovizionare care sunt deja copleșite de numărul crescând de trupe. Drumuri, poduri și piste de aterizare critice au fost distruse, încetinind mișcările oamenilor noștri și făcându-i ținte ușoare pentru insurgenți. De asemenea, întreaga țară a fost capcană. Totul, de la mine sofisticate declanșate cu laser până la simple plăci de parchet tăiate cu fierăstrăul.”

„Cât timp va dura până când vă veți ocupa de toate aceste capcane?”

„Ani de zile”, a recunoscut bărbatul. „Nu avem suficienți oameni cu o astfel de pregătire și, chiar dacă am avea, este o muncă incredibil de lungă. Probabil că jumătate din populație a fugit din casele lor și mulți au lăsat în urmă capcane. Adăugați la asta faptul că este imposibil să diferențiați civilii de soldați și...”

„Nu am venit aici ca să ascult scuze!” a strigat Sokolov. „Dacă există o întrebare dacă cineva este un non-combatant sau un membru al insurgenței, îl veți trata ca pe cel din urmă. Dacă letonii își pun capcane în casele lor, atunci le vom da foc. Am înțeles?”

Generalii săi s-au uitat cu toții unii la alții înainte ca noul său comandant al forțelor aeriene să îndrăznească să vorbească. „Știu că ați călătorit, domnule, așa că pot să presupun că nu ați văzut știrile internaționale din ultima oră?”

Sokolov a clătinat din cap, iar bărbatul a bătut câteva comenzi pe o tastatură. Harta computerizată care constituia blatul mesei s-a transformat într-o înregistrare video care părea să fi fost făcută cu un telefon mobil. Acesta înfățișa o femeie plângând deasupra cadavrului soțului ei, în timp ce copiii ei erau forțați să care o ladă din hambar. Un ofițer rus a apucat-o brusc de păr și a târât-o spre un camion de transport. El a arătat spre un soldat mort în spate și apoi a aruncat-o la pământ, scoțând arma din dotare în timp ce filmarea se estompa în negru.

„Ni se va alătura președintele Krupin?”, a spus directorul operațiunilor de informații ale Rusiei. „Poate prin telefon?”

„Avea alte probleme de rezolvat”.

„Alte probleme...” Vocea bărbatului s-a stins pentru o clipă, dar apoi a revenit mai puternică. „Această înregistrare video este doar prima din multe altele, domnule general. Practic, întreaga lume se opune invaziei noastre. Această opoziție nu va face decât să crească în intensitate.”

„Acesta este un război. Așteptarea aprobării dușmanilor noștri pare un pic naivă pentru un om în poziția dumneavoastră.”

El s-a enervat la această insultă. „Nu e vorba doar de dușmanii noștri, domnule general. Este vorba de aliații noștri. Acest videoclip circulă în rândul populației letone, întorcând populația de etnie rusă împotriva noastră. Și, deși îl putem ține departe de mass-media controlată de stat, nu îl putem ține departe de rețelele sociale. Populația noastră – și trupele noastre – sunt deja nesigure de ce ne aflăm în Letonia și se tem de represaliile Occidentului.”

Sokolov a simțit cum i se strânge maxilarul la evaluarea complet exactă a trupelor rusești. Ura slăbiciunea noii generații de soldați. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Germania a învățat lumea ce se putea realiza cu o concentrare neobosită, eficiență și cruzime. Era de neimaginat ce ar fi putut realiza cu trupele și conducerea de care se bucurase Hitler.

A fost o agitație bruscă în capătul îndepărtat al încăperii, iar un căpitan de marină a alergat spre ei, trăgându-și comandantul deoparte și șoptindu-i urgent la ureche. Amiralul Zhabin a dat din cap cu calm, dând în cele din urmă un răspuns scurt care l-a trimis pe bărbat în fugă înapoi la postul său.

„Ce este?” a spus Sokolov.

I-au trebuit câteva secunde pentru a-și găsi vocea. „Navele NATO au efectuat o serie de atacuri asupra marinei noastre. Am pierdut contactul cu trei dintre submarinele noastre, iar Kuznetsov, singurul nostru portavion, se îndreaptă spre fundul mării. Distrugătorul nostru Ushakov...”

„Kuznetsov?” a întrerupt Sokolov. „Despre ce vorbiți? Nu este nicăieri în apropierea Mării Baltice”.

„Nu am spus că navele noastre din Marea Baltică au fost atacate”, a replicat bărbatul. „Am spus că marina noastră este atacată. Vedem, de asemenea, mișcări de nave americane spre țărmurile noastre. Pot doar să presupun că pentru a ne tăia retragerea spre porturile rusești.”

Sokolov a fost momentan uimit de veste. De ce ar fi riscat președintele american atât de mult pentru o țară de care electoratului său nu-i păsa deloc?

„Vorbești ca și cum te-ai fi predat, amirale...”

„Nu am capitulat nimic!”, a strigat bărbatul înapoi. „Marinarii mei au scufundat cel puțin un submarin american, iar HMS Diamond arde. Bătălia continuă și vom provoca pagube grele Occidentului, dar ducem un război simultan împotriva a patru dintre cele mai puternice marine din lume. Pot transforma Marea Baltică într-un cimitir, dar, până mâine, NATO o va controla. În ceea ce privește restul navelor noastre de pe tot cuprinsul...”

„Avem baterii de coastă pentru a sprijini marina?” l-a întrebat Sokolov pe comandantul forțelor sale terestre.

„Nu. Am acordat prioritate stabilirii apărării împotriva debarcării de către NATO a echipelor mici și a proviziilor. În...”

„Cum rămâne cu armele cu baza în Rusia?”

Bărbatul a făcut o pauză înainte de a răspunde. „Avem o capacitate semnificativă, evident. Dar ar trebui să luăm în considerare cu atenție regulile de angajare atunci când NATO va riposta inevitabil împotriva solului rusesc.”

„Europenii au concentrații mari de populație la îndemâna armelor noastre nucleare tactice”, a spus Sokolov. „Ei nu vor încălca sfințenia graniței noastre”.

„Ajunge cu asta”, a spus amiralul Zhabin, insinuându-se din nou în conversație. „Spuneți că președintele Krupin are alte treburi de rezolvat. Ce anume, să vâneze? Să se bronzeze pe malul vreunui lac de munte în timp ce tu vorbești despre declanșarea unui război nuclear cu Europa? Nu aveți autoritatea necesară. Dă-mi-l pe Krupin la telefon. Acum.”

Ceilați generali nu au făcut nimic pentru a apăra lanțul de comandă, încercând în schimb să-l privească în jos. Să fi fost asta plănuț? O revoltă? Puțin probabil, dar situația lui era totuși gravă. Fără implicarea directă a lui Krupin, această campanie militară era în pericol. Cu el, însă, situația putea fi și mai rea.

Hotărârea președintelui se diminuea odată cu puterea lui.

Sokolov a făcut semn către trei polițiști militari pe care îi adusese tocmai pentru o astfel de eventualitate. Unul dintre ei l-a apucat de braț pe amiral, dar bătrânul marinar l-a împins înapoi și a mărșăluit cu spatele drept spre ușă. Reproșându-i, polițiștii militari l-au urmat cu blândețe.

CAPITOLUL 44

MAREA BALTICĂ

„Chestia asta tocmai a luat-o razna”, a spus căpitanul submarinului britanic, punând o mână pe spatele picurător al lui Rapp și ghidându-l pe un coridor îngust. „Acum suntem implicați într-un război naval la scară largă”.

„Mai spuneți o dată?” a răspuns Rapp printre dinții care clănțăneau. Câștigase o serie de triatlonuri în apă cu o temperatură apropiată de aceea, dar faptul că costumul său de neopren era agățat pe un cuier în garajul său nu era ideal.

„Comandantul NATO tocmai a ordonat un atac asupra tuturor navelor marinei rusești care pot fi țintite în întreaga lume. Vestea bună este că i-am prins pe picior greșit și am făcut ceva pagube. Vestea proastă este că se întorc la noi în forță.”

„Vei putea să mă duci unde mă duc?”

„Mi s-a ordonat să fac asta sau să mă duc la fund încercând”, a spus el, oprindu-se și plesnind o ușă din stânga lui. „Duș. Echipamentul tău este înăuntru”.

Și-au strâns mâna și căpitanul a pornit înapoi pe coridor, strigând peste umăr în timp ce mergea. „Dacă voi, băieții de la Agenție, aveți un plan pentru a ne scoate din asta, mai repede ar fi mai bine decât mai târziu.”

Rapp a intrat în sala de duș înghesuită și și-a scos hainele ude. Sarea a fost clătită în câteva secunde, dar a rămas sub jetul fierbinte de apă până când a încetat să mai tremure.

Cu reticență, a ieșit în cele din urmă și s-a șters cu prosopul, întrebându-se dacă în acel moment nu cumva erau ținta rușilor. Nu avea rost să se gândească la lucruri care nu puteau fi controlate, și-a reamintit el însuși în timp ce desfăcea fermoarul sacoșei care îi fusese lăsată. Bătăliile pe mare erau problema marinei. Geanta era împachetată meticolos, cu o pereche de foarfece de tuns și un aparat de ras deasupra. Era un bilețel autocolant cu cuvântul „barbă” în interiorul unui cerc cu o linie care îl traversa. Scrisul de mână al Claudiei.

Și-a lăsat părul facial pe podea și pe chiuvetă, apoi s-a întors la geantă. Următorul strat conținea blugi negri, o cămașă de bumbac și o pereche de cizme ușoare de drumetie – toate din dulapul său. Ochelarii cu lentile transparente și zdrențuite, însă, erau noi pentru el. La fel ca și suportul pentru coadă de cal din nichel periat în formă de semn al păcii.

În alte circumstanțe, chiar ar fi râs de asta.

Rapp și-a pus ochelarii și apoi s-a dus să arunce suportul de coadă de cal la gunoi. Când a făcut-o, a văzut că Claudia mârșălise ceva pe spate.

Nu arunca asta.

Ignorând sfatul, s-a întors la geantă, dar nu a găsit arma pe care o căuta. O lipsă neobișnuită de minuțiozitate din partea ei. Glock-ul pe care îl adusese cu el în Letonia locuia acum pe fundul mării. Rapp a lăsat hainele de la înot pe podea și a deschis ușa de la sala de duș. Doi bărbați au trecut și s-au lipit cu spatele de peretele etanș pentru a ocoli o femeie care purta uniforma unui ofițer de marină francez. Se străduiau să nu se holbeze la ea, dar Rapp nu s-a obosit să facă acest efort.

„Ce naiba cauți aici?”, a spus el în franceză.

„Treaba mea”, a răspuns Claudia. „Ce ai făcut cu Scott? Este el...”

„Mai în siguranță decât noi. Treaba ta este logistica. Nu operațiuni.”

„Am venit să te informez”, a spus ea, pornind pe coridor. „Asta ține de logistică.”

„În mijlocul celui mai mare nenorocit de angajament naval de după cel de-al Doilea Război Mondial?”

„Nu e ceva ce aș fi vrut să facă altcineva”, a spus ea. „Și, în plus. Nu aveam cum să anticipez asta.”

El a deschis gura pentru a argumenta, dar apoi a renunțat. Să câștigi argumente cu ea era practic imposibil, iar în acest caz avea dreptate. Faptul că președintele aprobase o astfel de escaladare a fost o surpriză chiar și pentru el. El – și rușii – se așteptaseră ca Baltica să fie o partidă de șah în care ambele părți erau preocupate în primul rând să nu permită ca situația să scape de sub control.

„Grisha este aici?”

„Da.”

„Și unde-i este capul?”

„Nu am petrecut suficient timp cu el pentru a vă oferi o evaluare utilă. Dar operația lui Cara a decurs bine.”

„Dar arma mea?”

„O să găsești una care te așteaptă pe un mal al râului Olenyok. Sau cel puțin așa mi s-a spus. Biroul lui Irene se ocupă de acest aspect al operațiunii.”

L-a condus într-o sală de conferințe înghesuită, unde Azarov aștepta.

„Cum a fost înotul tău, Mitch?”

„Rece.”

Rapp și-a făcut o ceașcă de cafea în timp ce Claudia și-a început ședința de informare.

„Bărbatul pe care îl urmărea Grisha a fost ridicat de Nikita Pușkin. Am reușit să-l urmărim până la Zhigansk, un orașel din Rusia rurală, și apoi până la o instalație militară dezafectată din nord-vest. Am analizat imaginile din satelit din ultimele câteva luni și a existat o creștere semnificativă a activității.

Bănuim că Krupin își face tratamentul acolo. „

A întins o hartă pe masă și a atins un cerc roșu pe ea.

„Telecomanda”, a comentat Rapp.

„Dacă nu este în mijlocul pustietății, este la doar câțiva kilometri distanță.”

„Crezi că este acolo acum?”

„Îi dăm o șansă de șaptezeci și cinci la sută.”

„Ne poți duce acolo?”

„Nu va fi ușor. Nu numai că este izolat, dar există doar un singur drum care intră și iese. Nu există niciun motiv pentru care cineva să fie acolo, iar drumul va fi supravegheat cu atenție.”

„Pot să presupun că ai găsit o soluție?” a întrebat Rapp.

Ea a dat din cap, deși cu puțină reticență. „M-am gândit la ultima ta operațiune din Rusia – cea în care te-ai dus cu un vânător de natură. A funcționat o dată, așa că ne-am gândit că ar putea funcționa din nou. Poate un ghid de vânatoare, ceea ce ți-ar da o scuză pentru a fi înarmat.”

„Tonul tău sugerează că nu ai fost în stare să găsești unul”, a spus Azarov.

„Mă tem că nu. Nimeni nu operează niciun fel de tur în acea zonă în acest moment. Asta e vestea proastă. Vestea bună este că am găsit o tabără locuită.” A bătut un alt cerc pe hartă. „Aici.”

„Asta nu pare foarte aproape de ținta noastră”, a spus Rapp.

„Cam la 70 de mile în linie dreaptă.”

„De pe unul dintre cele mai accidentate terenuri de pe planetă”, a comentat Azarov.

„Practic impracticabil”, a fost de acord.

Submarinul a plonjat suficient de brusc încât Rapp a trebuit să întindă mâna și să o stabilizeze. A tăcut timp de câteva secunde, dar când nicio torpilă sau încărcătură de adâncime nu a explodat, a trecut un deget de-a lungul unei linii subțiri albastre de pe hartă. „Puteți acoperi cea mai mare parte folosind râul Olenyok. Restul, va trebui să o faceți pe jos.”

„Ai spus „tabără locuită””, a spus Azarov. „Ce fel de tabără?”

„Oameni de știință. Mai ales botanică și faună sălbatică. Și aici am avut noroc. Sunt doi academicieni americani care se îndreaptă acum spre ea”.

„Vrei să faci un schimb?” spuse Rapp. „Să-i înlocuim pe ei cu noi?”

O altă încuviințare incertă din cap.

„Ce studiază ei?” a întrebat Azarov.

„Lupii.”

„Nu știi nimic despre lupi. Și bănuiesc că nici Mitch nu știe.”

Ea a ținut în mână două stick-uri. „Tot ce ați vrut vreodată să știți despre Canis lupus, precum și despre poveștile voastre de acoperire.”

„Nu pari convinsă”, a spus Rapp.

„Nu cred că ar trebui să o faci.”

„Este planul tău.”

„Așa că ar trebui să mă ascuți când îți spun cât de oribil este. Irene ne-a ordonat mie și echipei ei să găsim cea mai bună strategie pe care o putem face și asta este. E irealizabilă, Mitch. Povestea ta de acoperire este incredibil de slabă. Nu ești un om de știință și nu ai avut aproape deloc timp să te pregătești. Terenul este...”

„Ai spus că am putea folosi râul.”

„Asta ușurează deplasarea, dar te expune unei posibile supravegheri aeriene. Dacă sunteți prinși, vor fi întrebări, iar voi nici măcar nu vorbiți limba.”

Rapp a dat din cap și a scanat harta timp de câteva secunde. „Nimeni din tabăra aceea nu ne va chestiona despre biologia de bază a lupilor. Atâta timp cât știm ce avem de făcut acolo și ne limităm contactele, ar trebui să fim în regulă. Putem să călătorim pe râu noaptea, apoi să dormim în pădure în timpul zilei?”

Ea a clătinat din cap. „Prea departe în nord. Soarele nu apune în această perioadă a anului.”

„E din ce în ce mai rău, nu-i așa?”

„E ceea ce îți tot spun.”

„Cât de mult trafic este pe acea parte a Olenyok-ului?”

„Practic niciunul”, a recunoscut Claudia. „Dar asta nu este o garanție”.

„Afacere greșită pentru garanții. Să presupunem că ne putem vinde ca oameni de știință și că ne atingem obiectivul fără să ne înecăm, să fim împușcați sau să fim mâncați de un urs. Ce vom găsi?”

„Practic, un depozit de muniție și echipament cu opt clădiri de tip depozit”, a spus Claudia. „Numărul de paznici este un semn de întrebare. Dacă sunt unii afară, fac o treabă bună să nu se lase văzuți. Câți sunt înăuntru ar fi doar o speculație. Alege un număr între zero și o sută.”

„Este de ajutor.”

„Îmi pare rău.”

„Bine”, a spus Rapp. „Să fim optimiști și să spunem că vom intra acolo. Și atunci ce facem?”

„Îl omorâm”, a răspuns Azarov pe un ton care sugera că nu se gândea la alte opțiuni.

Claudia a dat din cap. „Președintele și Irene sunt de acord cu asta, dar ar prefera ceva ... subtil.”

Rapp chiar a râs. „Deci trecem prin șaptezeci de mile de no man's land, trecem de orice gârzi care sunt afară, obținem accesul, trecem de gărzile dinăuntru și apoi facem să pară că sunt cauze naturale?”

„Acesta este punctul meu de vedere”, a spus Claudia. „Acesta nu este un plan, este disperare. După toate probabilitățile, vei fi ucis sau capturat. Și după aceea nu le va lua mult timp să te identifice. Asta ar înrăutăți și mai mult o situație dezastruoasă.”

Rapp s-a așezat pe un scaun și a dat pe gât o parte din cafea, simțind-o cum îi arde în piept. „Pot conta pe tine să mă susții, Grisha?”

Privirea rusului s-a coborât pe masa de lucru. „Dacă sunt sincer? Nu știu.”

„Explică-mi.”

„Condiția mea fizică este mai proastă decât a fost de când eram copil și mi-e greu să mă concentrez. Două probleme cu care nu a trebuit să mă confrunt niciodată în timpul unei operații.”

„Am înțeles că Cara se simte bine.”

„Da. Dar doctorul Kennedy ți-a spus de ce?”

„Ficatul? Da. Ați reușit să o surprindeți. Nu e ușor. „

„Ea pare să creadă că am devenit dezechilibrat mental. Că sunt incapabil din punct de vedere emoțional să mă descurc cu noua mea viață. Este o femeie înțeleaptă și mă tem că are dreptate. Deși îmi doresc foarte mult să fiu omul care îl ucide pe Maxim Krupin, trebuie să iau în considerare posibilitatea ca implicarea mea să provoace eșecul misiunii. Poate că ar fi mai bine să te bazezi pe echipa cu care lucrezi de obicei.” Rapp se lăsă pe spate în scaun, examinându-l pe bărbat. Probabil că avea dreptate, dar Coleman era blocat, iar oamenii lui erau cu toții implicați în alte operațiuni. Ca să nu mai vorbim de faptul că niciunul dintre ei nu vorbea rusă. „Dă-mi detalii. Mai poți să alergi un maraton?”

„Bineînțeles.”

„Cât de repede?”

Ochii lui Azarov s-au îngustat în timp ce a calculat numărul pe baza unui istoric de antrenament extins.

„Două ore și cincizeci și cinci pe un asfalt plat.”

„Suficient de bine pentru a pluti pe un râu și a face un pic de bushwhacking.”

„Dar mai există și partea mentală. I-”

„Despre ce naiba vorbim?” spuse Rapp, pierzându-și în sfârșit răbdarea. „Ficatul? Cara avea nevoie de unul și tu ai găsit un donator. Dar asta nu va însemna nimic dacă Krupin supraviețuiește. El nu te poate lăsa să respiri și ea va sfârși prin a fi târâtă din nou. Singurul mod în care tu și Cara aveți un viitor este ca Maxim Krupin să nu aibă.”

Azarov se întoarse spre Claudia, aparent nefiind convins că Rapp era un arbitru de încredere al bunului-simț. „Și tu? Ce părere ai despre ceea ce am făcut?”

Ochii ei chiar se umeziseră. „Cred că este cel mai romantic lucru pe care l-am auzit vreodată.”

CAPITOLUL 45

RUSIA CENTRALĂ

RAPP s-a aplecat în față pentru a examina peisajul de sub elicopter. O grămadă de nimic. Câmpii mlăștinoase, munți acoperiți de copaci și un râu îndepărtat despre care presupunea că era cel despre care îi spusese Claudia. Irene Kennedy încerca să aducă o plută și alte unelte pe malurile lui, dar când se urcaseră în elicopter la Jigansk, încă nu se făcuse nimic.

Submarinul îi dusesese în Suedia, doar pentru a găsi spațiul aerian atât de plin de avioane de război și de rachete ocazionale, încât G550 al CIA fusese întors din drum. Fuseseră nevoiți să se devieze spre Danemarca, ceea ce i-a adus cu mult în urmă față de program. Planul inițial fusese să se întâlnească cu oamenii de știință pe care îi înlocuiau. În schimb, cei doi bărbați fuseseră opriți de MI6 la Londra și apoi transportați într-un colț uitat al Africii, unde aveau să rămână până la încheierea acestei afaceri.

Rapp și Azarov își ocupaseră locurile în ultimul avion care se îndrepta spre Moscova înainte de închiderea curselor între Europa și Rusia. Pilotul se arcuise la sud de haosul din Marea Baltică, dar formațiunile de luptători și fumul care se ridica de la navele în flăcări fuseseră vizibile pe cerul senin. Pasagerii își petrecuseră o mare parte din cele șase ore căutând la ferestrele lor activitate militară, vorbind în șoapte agitate și consumând întreaga rezervă de vodcă din bucătărie.

Când elicopterul a aterizat în sfârșit, echipa Spetsnaz pe care Rapp o aștepta pe jumătate nu s-a materializat. În schimb, un bărbat cu dreadlocks și pantaloni cargo a alergat spre ei într-o poziție ghemuită și exersată. Le-a luat o parte din echipament și a fugit cu ceea ce a putut căra în timp ce elicopterul se ridica din nou în aer. Când zgomotul a dispărut, s-a prezentat.

„Chase Mason. Mă bucur că ați reușit să ajungeți la timp, cu tot rahatul care se întâmplă.”

„Și noi suntem”, a spus Rapp, strângându-i mâna. „Eu sunt Mitch. El e Greg.”

„Mă bucur să vă cunosc pe amândoi. Lăsați-mă să vă conduc la cortul vostru. Mă tem că va trebui să îl împărțiți, dar este destul de spațios. Nu avem tot confortul, dar într-o zi însorită ca astăzi, nu e așa de rău. Cel puțin gândacii sunt jos. Fii recunoscător că nu ai fost aici luna trecută.”

Rapp a schițat un zâmbet prietenos, ascultând doar pe jumătate în timp ce studia tabăra. Nu mult mai mult decât o zonă de gătit în aer liber, două latrine și șase iurte jupuite cu pânză albă murdară. Cea mai mare dintre ele era flancată de o antenă de satelit autoportantă, iar țeava sa de aragaz era singura care producea fum. Arăta mai nouă decât celelalte, cu un scaun de grădină învechit în față și un generator care bâzâia chiar la vedere.

Locuințele lor erau mai simple, dar totuși mai bune decât cele cu care Rapp era obișnuit pe teren. Un singur spațiu circular, cu o sobă de lemn ruginită pentru căldură și un bec cu baterii pentru după apusul soarelui. O podea din șipci de lemn îi ținea departe de pământul îmbibat, iar două pătuțuri erau îngrămădite cu destule păături pentru a ține piept nopților reci.

„Probabil că v-au spus”, a continuat Mason, „dar avem semnal pe câțiva lupi cu zgardă. Veți fi bucuroși să aflați că se află la doar câțiva kilometri la est de aici și că există o potecă de vânat destul de bună care vă va duce aproape tot drumul.”

„Sună grozav”, a spus Azarov, cu un accent american impresionant de neutru.

„Du-te și instalează-te pentru câteva minute”, a spus Mason. „Dar nu vă luați prea mult timp. Serghei vrea să vorbească cu tine”.

„Serghei?” a spus Rapp. Claudia îi dăduse un dosar despre toți cei din tabără și nu era menționat niciun Serghei.

„Da. A apărut acum o lună și ceva. Un fel de reprezentant al guvernului. Inofensiv, dar o pacoste. Practic, el este o mașină de birocrație care vrea să audă tot ce se întâmplă, dar nu înțelege nimic din ce se întâmplă.” Mason și-a coborât vocea. „Ne-am gândit că este fratele mai prost al vreunui politician și că avea nevoie de o slujbă.”

Rapp și-a testat din nou zâmbetul ușor, dar de data asta era și mai încordat. Vestea bună era că apariția bruscă a unui ofițer politic în mijlocul pustietății sugera că se aflau pe drumul cel bun. Vestea proastă era că birocrații ruși disprețuiau schimbările neașteptate. Oricine ar fi fost acest Serghei, ar fi fost suspicios în legătură cu înlocuirea în ultimul moment a lui Rapp și Azarov cu echipa pe care o aștepta.

„Da, nicio problemă”, a spus Rapp. „Unde este?”

„În cortul mare cu antena. Nu ai cum să nu-l vezi.”

- - -

Rapp a bătut în ușa de scândură și a fost imediat răsplătit cu un răspuns dinăuntru.

„Intră!”

A făcut-o, rotunjindu-și umerii și regretând că a aruncat suportul de coadă de cal cu semnul păcii al Claudiei. Să păcălească o gașcă de tineri cercetători pe care îi putea evita în mare parte nu-l îngrijorase niciodată prea mult. Un ofițer rus de informații era o altă poveste.

„Bine ați venit”, a spus Serghei, examinându-i pe el și pe Azarov din spatele unui birou ciudat de ornamentat. Podeaua era acoperită cu covoare groase, iar în spatele lui se afla un dulap de băuturi alcoolice bine aprovizionat.

„Mulțumesc. Suntem fericiți să fim aici. A fost o perioadă de timp în care am fost la limită acolo.”

În mod clar, rusul nu era îngrijorat de întărirea stereotipurilor în trainingul său, inelele țipătoare și pieptănarea. O burtă amplă se încordase la poliesterul stacojiu și ochii adânci urmăreau cu mai multă inteligență decât îi acordase Chase Mason.

„Îmi pare rău că ceilalți nu au putut veni”, a spus el într-o engleză solidă. „Ce noroc că ați fost amândoi disponibili în ultimul moment.”

Rapp doar a dat din cap, în timp ce Azarov i-a urmat exemplul și a rămas tăcut. Cu cât se spunea mai puțin, cu atât mai bine.

„Înțeleg că au fost chemați de urgență în” Serghei a aruncat o privire spre o bucată de hârtie de pe biroul său. „Senegal. Trebuie să recunosc că nu știam că există așa ceva ca o urgență în domeniul cercetării lupilor. Sau de lupi în Africa, sincer să fiu.”

De data aceasta se impunea în mod clar un răspuns. „Canis anthus”, a spus Rapp. „Este posibil să fie infectați cu o tulpină de rabie pe care nimeni nu a mai văzut-o până acum. Probabil că nu, dar cei de la OMS erau suficient de îngrijorați încât să vrea să aducă câțiva experți.”

„Hârtiile voastre au ajuns la mine abia acum câteva ore”, s-a plâns rusul.

Rapp a dat din umeri dezinteresat, așa cum era de așteptat.

„Pari cam bătrân pentru a fi candidat la doctorat”.

Asta nu avea să meargă atât de ușor pe cât spera. Din fericire, Claudia și Agenția își semănaseră legendele pe tot internetul-Facebook, site-uri universitare, bloguri de expediții. Toate completate cu poze trucate cu ei marcând animale, lucrând în laboratoare și predând cursuri.

„Lucram pentru un retailer de echipamente outdoor în Statele Unite, dar acesta a fost întotdeauna visul meu. Cred că am început mai târziu.”

„Mi-a plăcut blogul tău despre călătoria pe care ai făcut-o în Europa pentru a încerca să găsești o oaie.”

„Era un ibex, de fapt. Ei...”

Bărbatul a ridicat o mână și și-a îndreptat atenția spre Azarov. „Voi doi vă cunoașteți de mult timp?”

„Ne-am întâlnit în cadrul unui proiect în China cu ani în urmă și am păstrat legătura.” Accentul lui american se ținea. O Americă de mijloc fadă, cu câteva accente de pe Coasta de Vest. Calculat pentru a fi ceva ce nimeni nu și-ar fi amintit sau nu ar fi putut plasa pe o rază de o mie de mile.

„De ce?”

„Nici un motiv, de fapt. Ne-am înțeles bine și amândoi suntem specializați în lupi. Totuși, eu nu sunt un academician cu normă întreagă. Lucrez pentru Wyoming Game and Fish. Mitch m-a sunat când s-a ivit această oportunitate și am sărit în sus. Aveți o țară frumoasă aici. Îmi amintește de casă.”

Sergei a dat din cap, dar a continuat să le contemple. „Mi-ar plăcea să aud mai multe, dar am alte treburi de rezolvat. Poate că voi ieși cu tine mâine. Serviciul meteo anunță o nouă zi fără nori.”

Era clar, după fizicul său, tenul palid și împrejurimile confortabile, că a ieși cu ei era ultimul lucru pe care dorea să-l facă. Oamenii lui Krupin îl trimisesea acolo, fără îndoială, cu ordinul de a căuta orice lucru suspect. Acum îl găsisese și avea de gând să se asigure că nu-i va scăpa nimic care ar putea atrage mânia președintelui său.

„Ar fi grozav”, spuse Rapp, știind că nu avea altă opțiune. „Va fi bine să avem pe cineva familiarizat cu terenul.”

- - -

Conform promisiunii lui Sergei, un sistem de înaltă presiune se stabilise deasupra regiunii, aducând cu el cer senin și temperaturi neobișnuit de scăzute. Trebuia să mai dureze încă cinci zile, ceea ce ar fi fost mai mult decât își putea permite Rapp să suporte. La modul în care se încălzea războiul, Europa de Vest putea fi un pustiu nelocuibil până la mijlocul săptămânii viitoare.

„Avem fulgi de ovăz sau granola cu lapte de soia”, a spus o femeie tânără, amestecând o oală mare atârnată deasupra unui foc. Soarele încă nu se spărsese peste vârfurile îndepărtate și, până acum, ea și Rapp erau singurele două persoane care se aventuraseră în aer liber.

„Fulgi de ovăz. ,

Femeia-Ingrid de la Universitatea din Oslo, pe baza unei scurte prezentări făcute la cina din seara precedentă, a umplut cele două boluri de pe tava lui Rapp și apoi a turnat puțin lapte.

„Ați văzut știrile din această dimineață?”

„Nu”, a răspuns Rapp, încercând să evite o conversație inutilă fără să pară prea neprietenos. Cu toate că devenise rezonabil de bine informat despre biologia lupilor, expertiza sa nou descoperită nu ar fi supraviețuit examinării adevăraților oameni de știință din tabără. Din fericire, toți voiau să vorbească doar despre război.

„NATO spune că are controlul asupra Mării Baltice. Că toate navele rusești au fost distruse, dar că ar putea exista câteva submarine ascunse. Ei spun că au murit cel puțin o mie de marinari. Credeți că este posibil așa ceva? Atât de mulți oameni?”

„Nu știu.”

În realitate, estimarea era probabil scăzută. NATO făcea ravagii în marina lui Krupin, încercând în același timp să nu treacă linia de demarcație spre ceva ce ar putea fi interpretat ca un atac asupra patriei. Dar

unde era exact acea linie? Cu creierul lui Krupin putrezind și cu Sokolov controlând efortul de război, situația devenea din ce în ce mai neclară.

„Bărbații sunt nebuni”, a concluzionat ea.

„Nici nu aveți idee”.

„Ieși în dimineața asta?”

„Da. Ne întâlnim cu Serghei în douăzeci de minute.”

Ea și-a dat ochii peste cap. „Merge cu tine?”

„Da.”

„Plănuiește o zi lungă. Numai pauzele lui de țigară vor dura peste o oră.”

„Vom traversa un teren destul de accidentat. Poate se va răzgândi.”

Coada ei de cal blondă îi flutura pe spate în timp ce dădea din cap. „Este suspicios față de toată lumea. Cred că are impresia că suntem cu toții o gașcă de asasini CIA.”

Rapp a zâmbit și a luat câteva rulouri rămase din seara precedentă. „Mulțumesc pentru fulgii de ovăz.”

„Cum stăm?” întrebă Rapp, intrând în iurtă și lovind ușa în urma lui. Azarov era aplecat asupra unui laptop, urmărind mișcările lupilor cu zgardă pe care, aparent, se aflau acolo pentru a-i studia.

„S-au deplasat spre râu”, a spus el acceptând un bol de fulgi de ovăz. „Asta pune un munte între noi și ei”. Rapp a examinat imaginea din satelit de pe ecran. Faptul că haita părea să se îndrepte spre râul care era obiectivul lor era o veste bună. Iar muntele nu s-ar fi jucat bine cu Serghei. Părea abrupt ca naiba și apoi ar fi trebuit să parcurgă o bună jumătate de kilometru de creastă abruptă înainte de a ajunge la o coborâre viabilă.

„O zi lungă și grea”, spuse Rapp, presupunând că existau dispozitive de ascultare ascunse în iurtă.

„Probabil douăzeci de ore, cu multă creștere în înălțime. Ar trebui să ne luăm faruri pentru drumul de întoarcere.”

Să sperăm că asta ar fi fost suficient pentru a-l descuraja pe Serghei să vină. Nu știau că bărbatul urma să fie în tabără și încă nu știau ce aveau de gând să facă cu el dacă tot insista să se alăture. Faptul că Krupin îl alesese pentru acest detaliu sugera că era mai deștept și mai hotărât decât părea. Cel mai bine ar fi fost să ia cu el o lopată, pentru orice eventualitate.

- - -

„Câți lupi au fost transportați aici din zona de excludere de la Cernobîl?”

Terenul devenise în pantă, dar copacii denși făceau imposibilă accelerarea ritmului suficient de mult pentru a descuraja interogatoriul subțire voalat al lui Serghei.

„Patru”, a spus Rapp. „Dar unul a murit aproape imediat și nu a apucat să se înmulțească cu haita locală.” Memoria lui neobișnuit de detaliată îi salvase fundul de prea multe ori ca să le mai poată număra, iar acesta devenea rapid un alt exemplu.

„Am înțeles că ai fost jucător de lacrosse, Mitch.”

Legendele lor includeau lacrosse pentru el și biatlon pentru Azarov. Întotdeauna cel mai bine era să rămână cât mai aproape de adevăr.

„Da. Pe vremea școlii.”

„Un sport intrigant. Am urmărit recent un meci la televizor.”

Rapp a calculat șansele ca asta să fie în jur de zero.

„Poate că ai putea să-mi lămurești ceva. Ce înseamnă FOGO?”

„Face off get off”, a spus el, folosind o macetă pentru a tăia un tufiș care se deschidea spre o pantă plină de pietre.

În sfârșit, a fost posibil să accelereze suficient de mult pentru a-l face pe Serghei să pufnească în loc să dea din gură. Traseul până în vârful muntelui era în plin soare, fără practic nicio mișcare de aer. Rapp avea să-l țină pe rus aproape de limită – nu suficient de tare pentru a-l face să ceară o pauză, dar suficient de tare pentru a-l face să sufere. Cu puțin noroc, inima lui va ceda.

Rapp a luat-o pe calea de cea mai mare rezistență, uitându-se înapoi la fața sclipitoare a lui Serghei și la Azarov care venea în spate.

Pământul de sub picioare era periculos de afânat, creând mici alunecări care lăsau dăre de praf ce duceau înapoi spre copaci. Rapp a țintit spre un bolovan cu aspect confortabil, dar apoi s-a întors înainte de a-l atinge, găsim o linie și mai abruptă spre vârful îndepărtat. Așa cum era de așteptat, Sergei nu l-a urmat, alegând în schimb să ia loc pe bolovan. Treningul îi era ud până la piele, la fel ca și curelele de nailon care îi țineau pistolul Makarov PM sub brațul stâng. Fără îndoială că purtase husa cu scopul de a intimida, dar acum probabil că regreta greutatea suplimentară.

„Cât mai durează?”, a oftat el.

Rapp a întredeschis ochii spre creasta care se profila deasupra. „Poate două ore? „

„Și de cât timp urcăm?”

„Cam zece minute”, a spus Azarov.

„Cel puțin nu este încă cald”, a spus Rapp. „Drumul de întoarcere va fi brutal.”

„Și am auzit că a fost o mulțime de activitate a urșilor în zonă mai târziu în cursul zilei”, a adăugat Azarov.

Posibilitatea unui atac al unui animal a fost ultima picătură.

„Am o teleconferință cu Kremlinul în această seară devreme”, a spus Serghei.

„Nu cred că o vom face”, a răspuns Rapp, încercând să aibă un ton de regret sincer, dar trecând puțin pe lângă țintă.

Rusul a dat grav din cap, în timp ce respirația lui începea în sfârșit să încetinească. „Mă tem că nu pot să o ratez.”

„Nicio problemă”, a spus Rapp. „O să ne îndreptăm și ne vedem diseară în tabără.”

Ofițerul politic s-a uitat la ei, trecând de la o față la alta, oprindu-se în cele din urmă asupra lui Azarov.

„Nu ați vorbit prea mult în timpul călătoriei noastre. De ce nu-mi spui puțin despre ce speră să realizezi cu cercetările tale?”

„Studiem persistența mutațiilor genetice induse de radiații și transmise prin generații de lupi.”

„Asta sună ca ceva ce ai citit într-o carte.”

„Ce vrei să spui?” spuse Rapp, venind în ajutorul lui Azarov. „Noi suntem biologi. Tot ceea ce vorbim a fost scos dintr-o carte.”

Serghei și-a întors atenția asupra lui Rapp. „Ești foarte convingător, Mitch. Dar prietenul tău de aici . . . Nu am încredere în el.”

„Ce vrei să spui?” a spus Rapp. „În ce să ai încredere? O să mergem pe muntele ăsta, să dăm câteva săgeți la câțiva lupi, să luăm câteva mostre de sânge și să mergem acasă. Adică, știu despre toate chestiile care se întâmplă în Letonia, dar ce legătură are asta cu noi? Războaiele încep, războaiele se termină, nu se realizează nimic. Știința merge mai departe, omule.”

Serghei și-a aprins o țigară, trăgând din ea și lăsând fumul să i se rostogolească din gură în timp ce vorbea. „Prezența ta online este impresionantă, dar există un defect.”

„Defect?” a spus Rapp, în timp ce Azarov privea cu o expresie din ce în ce mai moartă. „Despre ce vorbești?”

„Nu există nici măcar o singură imagine clară a fețelor voastre. Întotdeauna este puțin neclară, puțin distantă sau puțin umbrită. Care credeți că sunt șansele să se întâmple asta?”

Destul de mici, de fapt. Fotografiile acelea fuseseră prelucrate într-un mod care le-ar fi făcut imposibil de identificat de către serviciile secrete rusești.

„Glumiți? Cu telefoanele, oamenii fac un milion de poze pe minut și toate sunt nașpa. Vrei să vezi cum arătăm? Te holbezi chiar la noi?”

Serghei s-a ridicat în picioare. „Ne întoarcem în tabără și mai vorbim. Poate facem niște fotografii mai clare și le trimitem la Moscova. Dacă totul merge bine, vă puteți întoarce în cursul acestei săptămâni.”

Rapp a lăsat să iasă o respirație lungă și lentă. „Nu am cum să te fac să te răzgândești?”

Ceva din vocea sau din expresia lui l-a alertat pe rus și acesta și-a lăsat jos țigara, îndreptându-și mâna spre pistolul încuiat sub braț.

Rapp i-a trântit o palmă în nas, suficient de tare pentru a-l dezorienta, dar nu suficient de tare pentru a-l lăsa să cadă. Pistolul a ieșit, dar strânsoarea rusului nu mai era suficient de puternică pentru a-l împiedica pe Rapp să i-l smulgă din mână.

„Ce Ce faci?”, a spus el, împiedicându-se înapoi de bolovan în timp ce nasul îi vărsa sânge pe partea din față a treningului.

Rapp a ignorat întrebarea, lăsându-și jos rucsacul și scoțând o frânghie. I-a luat doar o clipă să confecționeze un ștreang și să-l strecoare în jurul gâtului lui Serghei. Rusul a intrat în panică și a încercat să o scoată, dar Azarov i-a prins brațele la spate. Rapp a atașat celălalt capăt al frânghiei în spatele rucsacului său și a pornit din nou pe versantul muntelui. Serghei s-a împiedicat în urma lui, apucându-se de frânghie, dar fără a putea genera suficientă slăbiciune pentru a scăpa.

„Te-ai încurcat cu cine nu trebuia”, a spus Rapp peste căscatul bărbatului. „Noi, americanii, ne luăm cercetările în serios.”

Au ajuns pe creastă în puțin sub cele două ore pe care Rapp le prevăzuse. Serghei căzuse probabil în genunchi de cincisprezece ori în ultimii trei sute de metri, dar meritul era meritat. Grăsanul era încă în viață.

S-au dezbrăcat de rucsacuri și au privit în partea din spate a muntelui, spre râu și spre pustiul nesfârșit de dincolo. Serghei era în patru labe, smulgându-și cu ghearele ștreangul de la gât și gâfâind pentru a respira. În cele din urmă a încercat să se ridice în picioare, dar Azarov i-a trântit un picior în coaste și l-a lăsat să se zvârcolească pe spate.

„Aici e abrupt și îngust”, a spus Rapp. „O mulțime de roci libere. Un accident care așteaptă să se întâmple.”

Azarov l-a apucat pe Serghei de glezne, iar Rapp i-a luat încheieturile mâinilor. L-au purtat pe bărbatul care se zbătea până la marginea pantei și, după câteva legănări viguroase, i-au dat drumul. A țipat în timp ce se arcuia pe terenul abrupt, tăcând din nou când a atins solul la treizeci de metri mai jos și a început să se rostogolească pe pantă. Trupul său frânt s-a oprit în cele din urmă pe un bolovan la vreo trei sute de metri de vârf.

„Nu a început o alunecare”, a spus Rapp, dezamăgit.

„Poate că era prea ușor”.

Rapp a golit cea mai mare parte din conținutul rucsacurilor lor și a aruncat obiectele pentru a crea o dără care făcea să pară că au coborât pe același drum.

Următoarea sarcină a fost mai dificilă: să împingă bolovani de pe un afloriment până când unul dintre ei a declanșat în sfârșit reacția în lanț pe care o căutau. Au ajuns la o alunecare evidentă care le-a îngropat majoritatea echipamentului, dar a lăsat corpul lui Serghei parțial vizibil.

„Cât timp crezi că mai avem?” a spus Azarov.

„Nu vor începe să se îngrijoreze până când nu vom avea o întârziere de cel puțin câteva ore. Încă câteva ore pentru a pune la punct o echipă de căutare și apoi încă patru pentru a ajunge aici sus. Poate încă câteva zile până când vor fi siguri că trupurile noastre nu sunt în acea alunecare.”

„Nu prea mult timp”, a spus Azarov.

Rapp a sărit de pe cornișa din față lui și a început să coboare pe pantă.

CAPITOLUL 46

LA EST DE ZHIGANSK

RUSIA

„INTRĂ!”

Vocea abia a trecut prin ușă și Andrei Sokolov nu s-a conformat imediat, în schimb și-a luat o clipă pentru a se aduna. Aceste vizite personale la unitatea medicală a lui Krupin erau lungi și complexe – ceva pentru care generalul nu avea nici timp, nici energie. Totuși, nu se putea face nimic. Secretul din jurul bolii lui Krupin și gestionarea slăbiciunii crescânde a bărbatului devenea pe zi ce trecea mai critică.

Sokolov a intrat în cele din urmă în locuința opulentă a lui Krupin, dar în loc să-l găsească pe președintele rus zăcând în pat, acesta stătea în spatele unui birou modest, cu ochii limpezi și purtând un costum de afaceri. Scuturarea ușoară a mâinii sale era un indiciu că se afla din nou sub influența stimulentelelor doctorului Fedkin.

Și mai îngrijorătoare era prezența lui Nikita Pușkin, care stătea în tăcere în colțul îndepărtat al camerei. Sokolov nu a văzut niciun motiv pentru a-l recunoaște. El nu era nimic. O armă era la fel de periculoasă ca și omul care o mânua.

Atenția lui Krupin a zăbovit o clipă asupra generalului său, apoi s-a întors la un televizor atârnat pe perete. Ecranul înfățișa un survol la mare altitudine al Mării Baltice și coloanele de fum care reprezentau soarta flotei rusești de acolo.

„Încotro de aici, Andrei?”

Sokolov fusese pregătit pentru o serie de recriminări specifice, dar nu pentru o întrebare atât de deschisă. S-a trezit în poziția rară de a bâjbâi în căutarea unui răspuns.

„Luptăm în continuare, domnule.”

Krupin a râs. „Aceasta este strategia pe care ai conceput-o pentru mine? Luptăm în continuare?”

„NATO a fost un adversar mai agresiv decât ne așteptam. Dar, la baza lor, sunt slabi. Ei...”

„Slabă!” a strigat Krupin, sărind în picioare cu puterea pe care i-o dăduseră temporar stimulentele.

„Jumătate din marina mea se află pe fundul oceanului, iar cealaltă jumătate este fie vânată, fie blocată în port. Iar tu nu ai făcut nimic.”

„Capacitatea noastră de a ataca ținte navale de pe teritoriul leton nu a fost pusă în funcțiune atât de repede pe cât am sperat. Am prioritzat aceste sisteme și în patruzeci și opt de ore vom fi în măsură să ripostăm împotriva navelor NATO.”

„Ce nave NATO, Andrei? Din câte am înțeles, acestea abandonează Marea Baltică.”

Sokolov nu a răspuns imediat. Deși era adevărat, nu era sigur de unde a obținut Krupin informația.

Începuse presa internațională să relateze despre retragere în timp ce el călătorea incomunicat de la Moscova? Sau președintele reîncepuse comunicarea directă cu ceilalți comandanți militari ai Rusiei?

„Sunt cu un pas înaintea ta, Andrei. Au atacat cu tot ce au avut știind că nu ești pregătit. Iar acum își mută navele de suprafață vulnerabile și își lasă submarinele să aprovizioneze insurgenții. Nu par puternic. Arăt ca un idiot.”

„Sunt conștient că am pierdut controlul asupra narațiunii mediatice, dar îl vom recâștiga. Teroriștii letoni au comis o serie de atacuri brutale asupra trupelor noastre. Vom reuși să recâștigăm simpatia poporului rus...”

„Credeți că Rusia este condusă de a fi obiectul milei?” a strigat Krupin. „Eforturile noastre de dezinformare sunt moarte! Ați oferit Occidentului inamicul extern de care avea nevoie pentru a pune capăt certurilor și a se uni. Și cum rămâne cu gloria la care poporul rus tânjește atât de mult? Ce li s-a oferit? Înfrângerea marinei noastre, sancțiuni economice în creștere și capturarea unor orașe locuite doar de oameni prea bătrâni sau infirmi pentru a pleca.”

„Acești teroriști letoni vor...”

„Nu sunt animale afgane”, a strigat Krupin, roșul feței sale devenind vag nenatural în jurul ochilor bulbucăți. „Presa internațională îi prezintă ca pe niște patrioți curajoși care încearcă să respingă invazia. Succesul acestei operațiuni s-a bazat pe o victorie rapidă și decisivă, lăudată de populația letonă de etnie rusă. O demonstrație că țara ar fi mai puternică susținută de stabilitatea Rusiei, mai degrabă decât de agitația constantă a democrației.”

Puterile i-au cedat și și-a pierdut echilibrul. Pușkin s-a pus imediat în mișcare, ajutându-l pe bărbat să se așeze înapoi pe scaun.

„Domnule, nu vă simțiți bine”, a spus Sokolov. „Dr. Fedkin...”

„Fedkin nu are nicio importanță”, a spus Krupin, coborându-și vocea la un nivel sustenabil. „Nu vor mai exista nici proceduri și nici tratamente până când nu voi obține controlul asupra acestei situații.”

Sokolov a dat respectuos din cap, dar a simțit cum anxietatea i se adâncește. Krupin nu a avut rezistența necesară pentru a conduce acest efort de război și a fost din ce în ce mai mult împiedicat de incapacitatea sa de a face diferența între el și Rusia. Victoria rapidă și ușoară de care avea nevoie nu mai era posibilă. Sacrificarea atenției asupra bătăliei mai mari pentru a se concentra asupra supraviețuirii sale politice ar fi creat un dezastru lent din care țara s-ar putea să nu-și mai revină niciodată. Acest război se referea acum la viitorul Rusiei, în timp ce Krupin devenea parte din trecutul său.

„Contactează-ți omologii din Vest, Andrei. Reiterează faptul că am mutat arme nucleare în Letonia și asigură-te că înțeleg că vor fi folosite la primul indiciu că insurgența letonă este ajutată din exterior.” Era tocmai strategia greșită, concepută cu un om care gândea în termeni de zile și săptămâni în loc de ani și decenii. NATO îi surprinsese, într-adevăr, dar era prea devreme pentru a stabili dacă acest lucru va conta în rezultatul final al războiului. Cu siguranță, un atac nuclear tactic ar putea deveni necesar în cele din urmă, dar momentul, ținta și represaliile ar trebui să fie atent analizate.

„Da, domnule.”

„Aceasta nu este o amenințare în zadar, Andrei. Nu poate fi. Care este cel mai puțin populat oraș mare aflat la îndemâna armelor noastre?”

„Domnule, cred că noi...”

„Răspundeți-mi! Nu mai am timp pentru eșecurile tale. Fiecare minut care trece fără o victorie îi întărește pe dușmanii mei din Moscova. Ei completează împotriva mea. Pot să simt asta. Întotdeauna am fost capabil să simt asta.”

„Copenhaga”, a spus Sokolov, în cele din urmă. „Aproximativ trei sferturi de milion de oameni.”

„Atunci fă amenințarea specifică – alegerea unui oraș mare cu o populație redusă îi va convinge. Vom vedea cât de mult este dispus Occidentul să sângereze pentru a încerca să recupereze o țară care este de drept a noastră.”

„Înțeleg”, a răspuns Sokolov, neștiind ce altceva mai era de spus.

„Vreau să organizezi o videoconferință între noi și restul comandanților mei militari, Andrei. Peste cincisprezece minute de acum încolo.”

„Atunci va trebui să mă scuzați ca să pot face pregătirile.”

S-a întors pe călcâie și s-a îndreptat spre ușă.

Ruperea alianței occidentale și renașterea Rusiei erau la îndemână, dar avea să fie un drum lung și dificil. Pumnul lor ar trebui să se închidă încet în jurul Letoniei, demonstrându-le națiunilor din jur că NATO era neputincios să le protejeze. Campaniile de dezinformare pe internet ar trebui să fie extinse și modernizate, întorcând țările și cetățenii unii împotriva altora. Alegerea unor lideri autocrați simpatizanți ai Rusiei ar trebui să fie sprijinită. Haosul ar trebui să fie fomentat în Siria și în Africa de Nord, în efortul de a crea o criză a refugiaților care să copleșească Europa.

Krupin începuse acest proces, dar era din ce în ce mai evident că nu mai era capabil să îl termine. Era timpul ca Sokolov să înceapă să pună bazele preluării controlului asupra Rusiei. Krupin trebuia izolat în așa fel încât să poată fi folosit în continuare ca bază de putere, dar să nu fie implicat în generarea de strategii sau în stabilirea politicii. Forța și inteligența sa vor lipsi, dar aceasta era singura modalitate prin care Rusia ar putea trăi mai departe după imaginea sa.

CAPITOLUL 47

RUSIA CENTRALĂ

Fuseseră mai lenți chiar și decât cel mai rău scenariu al lui Rapp. Partea din spate a muntelui pe care coborâseră fusese mai înșelătoare decât se așteptaseră, și aproape că fuseseră doborâți de două căderi de stânci separate. Mai rău, Azarov nu glumise când spusese că forma lui fizică scăzuse. Supraomul care fusese atunci când se antrena șase ore pe zi și se îndopa cu PED-uri era doar o amintire acum.

Totuși, nu era totul rău. Rusul era în continuare unul dintre cei mai buni cinci operatori din lume, iar haita de lupi se mulțumise doar să-i privească pe cei doi bărbați intrând pe teritoriul lor, în loc să-i sfâșie.

Chiar mai bine, echipamentul care le fusese promis era chiar acolo unde trebuia să fie. Să străbată 70 de mile pe unul dintre cele mai accidentate terenuri din lume, fără mâncare sau apă, iar apoi să atace un depozit de muniție fortificat cu bețe și pietre, nu era ceva ce avea să iasă bine.

Rapp a scos o geantă impermeabilă din locul în care fusese îngropată și a golit conținutul pe jos. Corturile lor, sacii de dormit și o plută erau deja aliniate în pământ – toate mărci disponibile în comerț în Rusia.

Geanta uscată conținea mai multe echipamente tehnice, inclusiv echipamente de vedere pe timp de noapte, un GPS și încărcătoare cu energie solară. Armele erau limitate la câteva puști de vânatoare și două pistoale Serdyukov SPS. Agenția a primit note mari pentru că a pus laolaltă toate aceste rahaturi rusești

învechite, dar se îndoia că ar fi fost de ajuns pentru ca cineva să îi cumpere ca pe niște amici într-o excursie de pescuit. Mai ales că trupul lui Serghei putrezea pe versantul aceluși munte, iar al lor lipsea. Supraviețuirea depindea acum de a se mișca repede și de a nu fi reperat.

În cele din urmă a găsit echipamentul lor de comunicații împachetat cu o grămadă de provizii rusești liofilizate. Borscht și carne de vită Stroganoff? Trebuia să-l facă pe Azarov să citească etichetele.

A pornit un receptor radio prin satelit portabil pe care l-a găsit, folosind căștile Bluetooth incluse. Acesta era acordat la un post de radio în limba engleză din Moscova și, în ciuda declarațiilor guvernului, a reușit să își facă o idee despre ce se întâmpla.

Toate discuțiile despre „ambuscada” NATO asupra navelor pașnice ale marinei rusești și despre „retragerea lașă” ulterioară sugerau că forțele occidentale continuau să le dea o mamă de bătaie pe apă. Prețul ar fi fost însă ridicat. Era greu să nu se întrebe câți bărbați și femei cu care servise de-a lungul anilor se aflau acum pe fundul Mării Baltice. La fel de rău, se părea că Krupin amenințase Copenhaga cu un atac nuclear. La ordinul „guvernului american trădător”, „danezii lași” își abandonau capitala. Bazându-se pe șansele pe care și le dădea Rapp de a-și îndeplini misiunea, spera că aceștia fugeau, nu mergeau pe jos.

Dincolo de asta, informațiile erau greu de obținut. Nu exista niciun stick cu o informare criptată sau rapoarte suplimentare privind efortul de război. Nici măcar o actualizare despre locul unde se aflau Krupin sau Sokolov. Nu era o mare surpriză. În acest moment, fuseseră lăsați liberi. Dacă ar fi fost prinși, Agenția ar fi spus că nu fusese niciodată reintegrat oficial în CIA după acțiunile sale din Arabia Saudită și s-ar fi prefăcut că ignoră acțiunile sale. Dacă ar fi fost presat, Kennedy, ar fi invocat datoria sa personală față de Azarov și ar fi subliniat ceva ce Krupin înțelegea mai bine decât oricine: dacă îl loveai pe Grisha Azarov, el avea să riposteze.

Așa că, de acum încolo, viața lui va fi guvernată de necunoscut. Cât de bine era păzit centrul de tratament al lui Krupin? Cum puteau avea acces în clădire? La naiba, era măcar acolo sau ar fi încărcat o grămadă de personal medical și câțiva îngrijitori buimac?

Tabăra lor a coborât în cele din urmă în umbră, forțându-l pe Rapp să își pună o geacă de puf în timp ce își umfla pluta. Puțin ajutor la pregătiri ar fi fost util, dar Azarov ațipea într-o grămadă de frunze lângă mal. Mai bine să-l aibă odihnit decât să se încurce cu pompele de picior și verificările de arme.

- - -

„Îmi pare rău”, spuse Azarov, apărând din copaci. „Nu credeam că voi dormi atât de mult.”

„Viața bună poate fi distructivă”, a spus Rapp arătând spre câteva legături de cârnați reci și ceva care semăna cu o Pop-Tart rusească.

„Iar eu sunt cea mai dornică victimă a ei”, a spus el, îndreptându-se spre mâncare. „Pot să fac ceva?”

„Nu. Suntem destul de bine împachetați.”

Rusul s-a așezat pe un buștean și a luat o mușcătură de cârnat, studiind râul lat, care se mișca încet. „Este amuzant. Din ce în ce mai mult, când încerc să mă uit în urmă la viața mea, mă întreb ce s-a întâmplat. Tu ai ales asta. Eu m-am împiedicat în ea.”

„O ultimă misiune.”

El a dat din cap. „Nu mi-a păsat niciodată de ceilalți. Sau de orice altceva, de fapt. M-am alăturat programului de atletism sovietic pentru că nu am avut de ales, iar părinții mei au văzut în el o modalitate de a mă scoate din sărăcie. M-am înrolat în armată pentru că aveam nevoie de muncă și pentru că eram bun la asta. Când Krupin m-a recrutat, am fost de acord pentru că era mai bine plătit decât Spetsnaz și pentru că el nu este un om căruia să-i spui nu. Este interesant cum am venit din direcții opuse pentru a ajunge în același loc.”

„Da?” a spus absent Rapp, îndesând câteva obiecte esențiale într-o geantă impermeabilă cu câteva pietre. O va atârna de partea laterală a plutei și, dacă vor fi descoperiți, o va tăia subtil.

Azarov a luat un alt cârnat și a ronțăit gânditor un capăt. „Viața ta a fost condusă în întregime de pasiune. Moartea iubitei tale tinere te-a determinat să te alături CIA. Apoi, dragostea ta pentru țară și furia față de cei care o atacă te-au ținut acolo.”

Rapp a strecurat o pușcă între o ladă frigorifică și marginea plutei, dar nu a răspuns. Era logic că Azarov ar fi știut multe despre el – SVR-ul avea, fără îndoială, totul, de la foaia matricolă de la facultate până la mărimea pantofilor. A fost o conversație ciudată cu omul care încercase să-l ucidă de mai multe ori.

„Am multe explicații de dat lui Cara”, a continuat Azarov. „M-a forțat să fac un bilanț al ceea ce sunt”. „Și?”

„Nici măcar nu-mi amintesc numele și fețele multora dintre oamenii pe care i-am ucis. Crezi că asta e rău? Sau e ceva mai rău?”

Rapp s-a așezat pe marginea bărcii și l-a examinat o clipă pe rus. Acum nu era momentul pentru introspecție. Poate că făcuse o greșală. Poate că n-ar fi trebuit să-l lase pe Coleman să se încurce cu insurgenții letoni.

„Krupin va fi diferit.”

„Răzbunare”, a spus Azarov. „O oportunitate de a mă uita în ochii lui și de a-i vedea cum se fac albi pentru ceea ce i-a făcut lui Cara. Ai crede dacă ți-aș spune că este prima persoană pe care am urât-o vreodată? Este un sentiment ciudat de inconfortabil”.

„Da”, a spus Rapp, ridicându-se în picioare și începând să tragă barca spre râu. „Este.”

CAPITOLUL 48

LA EST DE ZHIGANSK

RUSIA

RAPP a rămas în umbră, învârtindu-se în cerc spre est și fiind cu ochii pe clădirile dărăpănate și pe deșeurile militare îngrămădite în jurul lor. Petrecuseră două zile pe râu și apoi alte opt ore de mers prin păduri dese și mlaștini umede pentru a ajunge acolo. Acum, însă, începea să se întrebe dacă nu cumva tot acel efort fusese în zadar.

Cerul era senin și soarele de după-amiază nu lăsa prea multe lucruri ascunse. Chiar și în strălucirea necruțătoare, nimic nu sugera că această facilitate era mai mult decât ceea ce părea – un cimitir pentru echipamente militare deteriorate și învechite. Faptul că semnalul telefonului său prin satelit părea să fie bruiat era singurul lucru care îi dădea speranța că capetele de ou ale Agenției nu o dăduseră complet în bară. Irene se înconjurase de un grup de creiere, dar uneori aveau tendința de a se pierde în datele și presupunerile lor. Minunat într-un birou cald și uscat din Langley, dar de multe ori nu valora nimic în lumea reală.

În cele din urmă, a sesizat o mișcare în viziunea sa periferică și s-a ghemuit mai jos, când un bărbat a devenit vizibil țeșându-se printre dărâmături. Purta hainele murdare și zdrențuite ale unui muncitor, plimbându-se pe lângă un depozit parțial prăbușit cu o lipsă totală de urgență. Era logic să existe cineva postat în zonă – un coordonator al transporturilor, un catalogator al inventarului și un factor de descurajare pentru oricine căuta să scoatească arme.

Rapp a folosit un set de binocluri compacte pentru a-l examina mai în detaliu. Nu avea trăsăturile asiatice ale oamenilor care locuiau în zonă, dar asta nu însemna mare lucru. Avea o constituție filiformă în locul volumului asociat în mod normal cu cineva care lucrează în acest mediu, dar, din nou, ce dovedea asta? Că nu era un mare mâncător? Părea puțin mai interesat de linia copacilor decât se aștepta. Din nou, totuși, și ce dacă? Poate că era un afurisit de observator de păsări.

O creangă a pocnit în dreapta lui Rapp și acesta s-a retras mai adânc în copaci, alegând un cuțit în locul armei rusești nesupuse pe care i-o pusese la dispoziție Agenția. După toate probabilitățile, nu ar fi fost necesar. Azarov încercuise instalația în cealaltă direcție și probabil că făcuse sunetul intenționat pentru a-l avertiza de apropierea sa. Rapp a luat un băț mic și l-a rupt în mod audibil. O clipă mai târziu, rusul se târâse pe lângă el.

„Dacă aceasta este într-adevăr o instalație medicală de înaltă tehnologie, atunci Krupin a făcut o treabă grozavă pentru a o camufla. Ne pierdem timpul?”

Azarov a clătinat din cap. „Am trecut pe lângă o clădire aflată la nord de aici, în care un om stătea la intrare.”

„Un tip a trecut și pe lângă mine acum câteva minute. S-ar putea să funcționeze și aici.”

„Doar că îl cunosc pe acest om. Badden Voronin. Unul din garda de elită a lui Krupin.”

Rapp a cercetat blocurile de zgură și oțelul clădirilor, molozul care oferea o mie de locuri în care să se ascundă o forță de securitate și armele care păreau nefuncționale, dar care puteau fi încuiate și încărcate. Capetele de ou ale lui Irene au marcat din nou. Întrebarea era ce putea face în privința asta?

- - -

Ușa ruginită era în mod clar mai grea și mai nouă decât orice altceva de pe clădirile din jurul ei. Voronin era așezat sub o surplombă construită din mai multe straturi de metal ondulat care fusese lăsat lucios pe partea inferioară. Rapp scruta scena, zăbovind pentru o clipă asupra unui morman de oțel încălzit și de moloz, chiar după marginea acoperișului improvizat. „Uită-te la dreapta”, a șoptit el. „Vezi linia orizontală din grămada aia de vechituri?”

Azarov a dat din cap. „Cred că sunt de fapt doi pereți uniți pe acea linie. Partea de sus poate fi împinsă peste.”

„Dacă s-au chinuit să construiască o astfel de barieră, poți paria că au pus ceva greu în spatele ei.”

„De acord.”

„Acum că ai văzut locul, cu câți oameni crezi că ne vom confrunta?”

În viața sa anterioară, Azarov ar fi fost implicat în instituirea acestui tip de măsuri de securitate. Totuși, și-a luat ceva timp de gândire.

„Afară, așa zice că cinci sau mai puțin. Krupin are o pasiune pentru secretomanie, iar dacă este bolnav, această pasiune va fi devenit o obsesie. Acestea fiind spuse, nu ar exista niciun motiv pentru ca el să dezvăluie scopul acestui loc gărzilor exterioare.”

Rapp a dat din cap. „Dacă așa fi în locul meu, l-aș prezenta ca pe un fel de centru de cercetare militară mai mult decât secretă. Dar înăuntru, ar fi greu de ascuns ce se întâmplă cu adevărat.”

„Corect. Înăuntru, m-aș aștepta să-i găsesc pe șeful gărzii sale personale și pe Nikita Pușkin. Poate o mână de alți oameni care au dat dovadă de loialitate oarbă în trecut.”

„Bine, atunci. Avem o clădire cu un singur punct de intrare vizibil, de aproximativ patruzeci de metri pătrați. O ușă grea despre care cred că putem presupune că este încuiată. Amenajare interioară necunoscută. Un paznic vizibil, probabil un altul cu o plasare fixă de mitralieră, chiar în afara vederii. Cel puțin încă un paznic care se plimbă și care va veni în spatele nostru dacă vom începe să tragem. Probabil mai mulți. Poate mult mai mulți. Mi-a scăpat ceva?”

„Nu ai spus nimic despre oamenii pe care presupunem că sunt înăuntru.”

„Greu de crezut că vom ajunge atât de departe.”

„Din nou, sunt de acord. Chiar dacă îl omorâm pe Voronin și echipa lui din exterior, cum spargem ușa?”. Rapp făcuse un inventar minuțios al echipamentelor militare scoase de la naftalină din instalație, având în minte tocmai această întrebare. Preferința lui ar fi fost să găsească ceva capabil să arunce în aer întreaga clădire în stratosferă și să plece naibii de acolo. Krupin nu era atât de prost, totuși. Ori nu fusese niciodată depozitat acolo un astfel de material, ori fusese îndepărtat.

„Ar putea CIA să ne facă rost de explozibili grei?” a întrebat Azarov, gândindu-se în mod evident la aceeași idee.

„Abia au reușit să aducă pluta pe malul râului.”

„Atunci, oricât de mult așa vrea să-l văd pe Krupin mort – oricât de mult așa avea nevoie să-l văd mort – nu văd o cale de urmat.”

„Inacceptabil.”

„Am putea aștepta să iasă afară”, a sugerat Azarov.

„Asta ar putea fi peste zile sau chiar luni de acum încolo. Până atunci, marile orașe ale Europei ar putea dispărea, iar NATO ar putea bombarda Moscova și Sankt Petersburg.”

„Schimbări de gardă? Oameni care ies și alții care intră?”

Rapp a clătinat din cap. „Așa cum ai spus, cei din interior știu că este bolnav, iar cei de afară probabil că nu. Părerea mea este că oamenii pe care îi are cu el au intrat înainte de primul tratament și nu vor mai pleca până când nu se va vindeca sau va muri.”

„Atunci ne întoarcem la a nu avea nicio cale de urmat.”

Vântul se întetea, zdruncinând metalul aruncat și şuierând printre clădiri. Badden Voronin a aruncat o privire în sus, în timp ce acoperișul de deasupra lui se încordase de șuruburile care îl asigurau, apoi s-a întors să scaneze zona.

„Krupin te-a transformat într-o poveste cu fantome pe care dușmanii lui și-o spuneau între ei”, a spus Rapp în cele din urmă. „Ideea era că erai un bau-bau care se ascundea în umbră. Cât de multe ar putea ști cineva ca Voronin despre tine?”

„Foarte puțin”, a spus Azarov. „Ne-am întâlnit, dar Krupin oferă informații doar în funcție de nevoia de a ști – uneori mergând atât de departe încât creează intenționat confuzie, chiar și în rândul aliaților săi. Îi consideră pe cei mai apropiați oameni de el cele mai mari amenințări și este destul de eficient în a-i ține în dezechilibru.”

Era exact ceea ce Rapp dorea să audă. „Ar ști Voronin că ai demisionat?”

Azarov părea să-și dea seama de ceea ce era întrebat și și-a analizat cu atenție răspunsul. „Plecarea mea ar fi fost o umilință pentru Krupin. Iar faptul că nu mi-a pedepsit imediat trădarea ar fi putut să-l facă să pară slab.”

„Și chiar dacă i-ar fi spus ceva lui Voronin, ar fi putut fi doar o dezinformare. Nu este un om care să le spună oamenilor săi de securitate care este jocul său de lungă durată.”

„Este posibil. Dar este la fel de posibil ca Voronin să aibă ordin să mă ucidă pe loc. De fapt, după ce i s-a întâmplat lui Cara, aș spune că e probabil.”

Rapp citise evaluarea psihologică a lui Azarov și un lucru ieșise în evidență – pasiunea omului pentru ordine și predictibilitate. Fusese prea valoros pentru Krupin ca să riște în orice operațiune care nu era complet bătută în cuie. Nu făcea parte din lumea lui.

„Probabil este diferit de sigur.”

„Mitch, eu...”

„Ascultă-mă. Nenorociții ăștia se tem de tine. Și nu au cum să fie siguri sută la sută de relația ta reală cu Krupin.”

„Cred că ești prea optimist.”

Probabil că era adevărat, dar nu avea rost să recunoască asta. „Asta va funcționa, Grisha. Tot ce trebuie să faci este să te duci acolo și să o vinzi.”

CAPITOLUL 49

CÂND au ieșit din copaci, Badden Voronin și-a trântit imediat pușca de asalt la umăr. Stomacul lui Azarov s-a încheștat, dar s-a asigurat că nu era vizibil în exterior. În stânga lui, Rapp părea complet indiferent de situația lor. Omul de la CIA își petrecuse viața luptând împotriva unor inamici imprevizibili, motivați de religie și de viziuni de martiriu glorios. O distanță destul de mare față de oamenii calculați, obsedați de bogăție și putere pe care îi vizase Azarov.

Voronin a rămas aproape nemișcat, urmărindu-i cu ajustări minuscule ale armei sale. Era un fost ofițer Spetsnaz extrem de talentat, a cărui loialitate față de Krupin era absolut de nezdruncinat. Ar fi fost nevoie doar de o ușoară mișcare a degetului său pentru a reuși să facă ceva ce atâția oameni muriseră încercând să realizeze.

Dar degetul lui nu s-a mișcat. Iar peretele de lângă el nu a căzut pentru a dezvălui amplasarea mitralierei care se afla inevitabil în spatele lui. Stătea acolo, cu ochii mari, răscolind ceea ce i se spusese și încercând să calculeze cum se potrivea cu ceea ce vedea acum cu ochii lui. Se întreba cu disperare – așa cum Azarov însuși o făcuse de atâtea ori – ce aștepta Krupin de la el?

„Badden”, spuse Azarov.

Salutul calm a părut să-l scoată pe bărbat din transă. „Colonelul Azarov. Ce căutați aici?”

Nuanța de teamă din vocea lui a întărit încrederea lui Azarov. Nu era un om care să se teamă de o luptă. Nu, grija lui era că ar putea să își dezamăgească președintele și țara. Că îi scăpase vreo subtilitate din ordinele lui Krupin care i-ar fi permis să acționeze decisiv.

„Aveam informații că este posibil ca CIA să fi găsit acest site”, a spus Azarov. „Că au trimis o echipă pentru a încerca să-l asasineze pe președinte. Un alt atac laș ca cel pe care l-au comis la Moscova”.

Ochii bărbatului s-au lărgit și s-au îndreptat spre Rapp înainte de a privi dincolo de ei, în pădure.

„Cred că este o prostie”, a continuat Azarov. „Dar președintele nu ar fi președinte dacă nu m-ar trimite în sălbăticie zile întregi pentru a căuta nimic.”

În mod normal, nu ar fi fost atât de vorbăreț, dar, în circumstanțele respective, părea potrivit. Și a funcționat. Krupin era un om care avea tendința de a cere imposibilul de la poporul său, adesea fără niciun motiv întemeiat. Voronin, care poate că trăia de luni de zile sub acea copertină ondulată, ar fi înțeles acest lucru mai bine decât majoritatea.

Și-a coborât pușca și, o clipă mai târziu, un tânăr a apărut de la adăpost în dreapta lui Azarov. Avuseseră dreptate în privința amplasării armelor.

„Domnule colonel”, a spus el cu respect.

Azarov l-a recunoscut, dar nu a putut pune un nume pe chip. I-a ignorat salutul și în schimb a arătat doar spre ușă. Era ceea ce Cara numea momentul adevărului – de obicei cu referire la o nouă rețetă care se va dovedi necomestibilă sau la un val care îl va arunca de pe placă și îl va trage în jos.

Voronin a ezitat o clipă și apoi s-a întors să introducă un cod în tastatură.

„Stop!”

Strigătul disperat venea de la un bărbat pe care Azarov îl cunoștea de când era destul de tânăr. Unul dintre cei mai de încredere paznici ai lui Krupin, dar care îmbătrânise până la punctul de a-și pierde avantajul în situații de luptă.

„Pavel!” a strigat Azarov, întorcându-se pentru a-l vedea pe bărbat sprintând spre ei cu o viteză de care nu l-ar fi crezut capabil. „Președintele te-a trimis aici, în...”

„Omoară-l! Omoară-l pe Grisha acum!”

Ușa deja aluneca spre ușă și Voronin, fidel naturii sale, nu făcu nici un efort pentru a-și apăra propria viață. În schimb, și-a trântit pumnul în butonul de panică care începuse să o închidă din nou. Azarov s-a năpustit în față, apucându-l pe bărbat din spate și răsucindu-i capul la o sută optzeci de grade, în timp ce gloanțele începeau să scânteieze pe metalul de lângă el.

A împins corpul lui Voronin peste prag și s-a aruncat la pământ, rostogolindu-se chiar în momentul în care ușa s-a închis pe umerii șchiopi ai bărbatului. Putea auzi motorul electric încordându-se în timp ce trecea peste trupul celui alt bărbat, ucis de Rapp într-un mod care nu era nici imediat evident, nici important.

L-a văzut pe Pavel căzând, dar nu din cauza impactului împușcăturii pe care Rapp tocmai o trasese asupra lui. Bătrânul era încă impresionant, alunecând în spatele unui adăpost, în timp ce Rapp se străduia să atingă precizia sa normală cu pistolul rusesc necunoscut.

O împușcătură dintr-o sursă necunoscută a lovit la doar un metru distanță de Azarov, trimițându-i cioburi de metal în braț, în timp ce se târa peste Voronin și se strecura în interiorul clădirii. S-a întins pe o parte, trăgând peste cadavru în încercarea de a-i oferi acoperire lui Rapp. Omul de la CIA rămăsese chiar în fața gloanțelor unui lunetist încă invizibil și a luat-o la înălțime, plonjând prin spațiul îngust în timp ce ușa continua să pulseze, încercând să străpungă blocajul și să se închidă complet.

O clipă mai târziu, Rapp se rostogolise în picioare și lovea cu piciorul în trunchiul lui Voronin, în timp ce Azarov continua să tragă în jurul lui. Arma lui a rămas fără muniție și a strigat la Rapp, care i-a aruncat arma și a continuat să încerce să scoată corpul din ușă.

În cele din urmă a reușit să elibereze umerii lui Voronin, permițându-i să se deplaseze mai departe, oprindu-se din nou pe craniul acestuia. O ultimă lovitură și bariera a reușit în cele din urmă să se trântască.

Rapp a luat arma goală a lui Azarov și a introdus un alt încărcător înainte de a trage două focuri de armă într-o tastatură fixată pe perete. A fost răsplătit cu o cascadă de scânteii care probabil că ar fi făcut intrarea imposibilă pentru oamenii de afară. Faptul că ar face la fel de dificilă și evadarea era ceva de care aveau să se îngrijoreze mai târziu.

- - -

Coridorul era îngust și lipsit de ieșiri, obligându-i să schimbe prudența cu viteza în căutarea unui spațiu de manevră. Azarov venea din urmă, pașii lui fiind inaudibili prin zbârnâitul din urechile lui Rapp.

În ciuda poziției lor tactice precare, Rapp a încetinit atunci când peretele din dreapta lui s-a transformat în sticlă. De cealaltă parte era o cameră mare plină de pacienți, toți meticolos fixați la paturile lor. Unii erau inconștienți, alții erau conectați la perfuzii, iar câțiva aveau aparate care respirau pentru ei. Cei care nu păreau a fi la un pas de moarte erau cu ochii pe el, strigând în tăcere și strângându-se de legăturile lor. Văzuse multe în timpul petrecut la Agenție, dar nimic ca asta. Azarov o numise. Krupin făcea experimente medicale pe propriii săi cetățeni în speranța de a-și prelungi viața. Rapp își încrucișă privirile cu un bărbat musculos, tatuat, în jur de cincizeci de ani, făcându-l să se zbată și mai tare, legănându-și patul înainte și înapoi pe podeaua de gresie. Oricine ar fi fost, înțelegea că cei doi bărbați murdari de cealaltă parte a geamului reprezentau o schimbare în echilibrul puterii. Iar el voia să facă parte din acea schimbare.

Rapp porni din nou la drum, lăsând fereastra în urmă și apropiindu-se de o deschizătură în hol cu un diametru de probabil trei metri. Scruta tavanul și nu găsi nicio cameră. Era posibil ca acestea să fie doar bine ascunse, desigur. Dar de ce să se deranjeze? Cel mai probabil, oamenii de securitate ai lui Krupin nu se așteptau niciodată la o breșă și, prin urmare, nu dăduseră prioritate supravegherii electronice. Cu toate acestea, Rapp s-a asigurat că semnalul său subtil cu mâna va fi vizibil doar pentru Azarov.

Rusul a înțeles și a început imediat să sprinteze spre breșă. Chiar înainte de a pătrunde în gol, Rapp și-a strecurat pistolul pe marginea zidului.

Pasajul nu era gol, așa cum sperase. Un bărbat singur stătea la vreo cincisprezece metri distanță, purtând un costum scump și ținând în mână un pistol personalizat asemănător cu cel pe care Azarov îl preferase în timpul carierei sale. Precizia și viteza mișcărilor sale l-au identificat imediat ca fiind Nikita Pușkin.

Azarov a căzut la podea și a alunecat prin spațiul liber cu o viteză impresionantă, dar nu la fel de impresionantă cum ar fi fost cu câțiva ani în urmă. Pușkin l-a ignorat pe predecesorul său, sărind în dreapta și ajustându-și ținta spre Rapp. Au tras simultan, Pușkin în aer și Rapp încercând să compenseze pentru arma rusă necunoscută, în timp ce îl urmărea pe Azarov în viziunea sa periferică.

Pushkin a aterizat pe un umăr, rostogolindu-se grațios după un colț și dispărând din vedere. Lovitura lui Rapp a fost trasă în afara liniei de tragere când cea a lui Pushkin – trasă din aer – i-a prins marginea mânecii și i-a smuls mâna din țintă. Începea să se plictisească de-a binelea de acești supermeni ruși. Azarov, aflat în siguranță de cealaltă parte a breșei, se grăbea să se întoarcă spre ea când țevile a două puști de asalt au apărut după colțul din apropierea locului unde dispăruse Pușkin. Rapp se trase înapoi și îi făcu semn lui Azarov să se îndepărteze în timp ce un jet de gloanțe începea să pulverizeze zidul din dreapta lui.

Rapp a clătinat din cap, indicând ceea ce era evident – că nimeni altcineva nu mai traversa acea breșă în altceva decât un tanc. Azarov s-a întors și a început să fugă în cealaltă direcție, în timp ce Rapp a luat un moment pentru a încerca să își dea seama cum nu se va transforma asta într-o adevărată harababură. Speranța că ar putea să se strecoare și să se strecoare afară fără să fie identificați nu fusese niciodată deosebit de realistă, dar acum dispăruse complet în oglinda retrovizoare. Spera din tot sufletul ca Kennedy și Alexander să știe ce făceau.

Armele au amuțit, poate că reîncărcau, dar probabil că îl așteptau doar să se arate din nou. Era un impas pe care nu și-l putea permite. Dacă voia să-și ducă misiunea la bun sfârșit și să aibă măcar o șansă cât de mică de a ieși de acolo, trebuia să încline terenul de joc înapoi în direcția lor. Și pentru a face asta, avea nevoie de ajutor.

Rapp a alergat înapoi pe unde venise, trecând pe lângă peretele de sticlă pe care îl văzuse mai devreme și împingând o ușă la capătul celălalt. „Vorbește cineva de aici limba engleză?”

A primit câteva asentimente, cel al bărbatului mare și tatuat din spate fiind cel mai inteligibil. Rapp i-a tăiat calea, vorbind încet, astfel încât să poată traduce simultan pentru ceilalți. „Trebuie să-i omor pe aproape toți cei din această clădire.”

După vocile care s-au ridicat în jurul lui, toată lumea era de acord.

Rapp i-a înmânat bărbatului cuțitul pentru ca acesta să poată termina de eliberat și s-a dus după un bisturiu care era suficient pentru a tăia legăturile unei femei de treizeci și ceva de ani care părea a fi într-o formă destul de bună.

Cu o muncă de echipă dezordonată, a fost nevoie de mai puțin de două minute pentru a-i elibera pe toți cei capabili să stea în picioare. Rapp își supraveghea armata, observând fețele palide, echilibrul îndoielnic și felul în care se deconectau cu scârbă de la perfuzii și monitoare. Cei mai mulți aveau peste cincizeci de ani, unii prezentau urme de operații recente, iar alții păreau parțial sedați. Nu era cel mai prost grup de aliați pe care îl avusese vreodată – niciunul nu l-ar fi împușcat dacă le-ar fi întors spatele -, dar era pe aproape.

„Cum te cheamă?” îi spuse Rapp bărbatului mare în timp ce ajuta o adolescentă să se ridice în picioare. Avea ochii care riscau să fie înghițiți de adânciturile întunecate din jurul lor, dar reuși să rămână în picioare când el îi dădu drumul.

„Yuri Lebedev.”

„Armata?”

Bărbatul a dat din cap. „Timp de douăzeci de ani. Înainte să mă îmbolnăvesc.”

„Mai știe cineva de aici să mânuiască o armă?”

Lebedev a tradus și singurul răspuns afirmativ a venit de la o femeie cu un aspect formidabil, care avea fără îndoială peste șaptezeci de ani. Nu era chiar Scott Coleman, dar va trebui să fie de ajuns.

„Știe cineva dacă Maxim Krupin este aici?”

Numele a stârnit murmure furioase din partea grupului, dar Lebedev a reușit să le reducă la tăcere. „Stă adesea la fereastră. Ultima dată a fost acum câteva ore. Trebuie să-l ucidem și pe el?”

„La naiba, da. Singurul om care este în afara limitelor este cam de înălțimea mea și la fel de murdar. Părșaten deschis. Ați înțeles?”

A tradus și o femeie a protestat.

„Vrea să știe despre doctori și asistente.”

„Spune-mi tu.”

„Cred că sunt blocați aici ca și noi.”

„Atunci hai să vedem dacă îi putem recruta. Știe cineva care este planul acestui loc?”

„Doar o parte din ea. Zona dintre aici și locul unde se fac procedurile medicale.”

„Bine. Du-mă acolo.”

Grupul era suficient de mare pentru a umple holul, creând o țintă ușoară pentru oricine cu o armă automată. Rapp și Lebedev s-au mutat în față, iar restul grupului a început să se împrăstie în funcție de abilități. Auzul îi revenise complet după schimbul de focuri de mai devreme, dar începea să își dorească să nu fi fost așa. Sunetul picioarelor târtoare și al cuiva care vomita nu-i inspirau deloc încredere. Se aflau la douăzeci de metri de prăpastia pe care o traversase Azarov, când un bărbat cu un AK apărură după ea.

„Jos! „, a strigat Rapp, lăsându-se pe burtă în timp ce vuietul asurzitor al mitralierelor izbucnea.

Lebedev s-a întors și a trecut printre oamenii din spatele lor, trântindu-i pe cei înghețați la pământ. Se aflau într-o cutie mortală și omul lui Krupin știa cum să o folosească. Purta o vestă balistică, forțându-l pe Rapp să se îndrepte spre capul lui, care era parțial ascuns în spatele puștii de asalt pe care o ținea în vizor. Prima lui încercare a ratat și a înjurat la pistolul rusesc necunoscut. O femeie din spatele lui a țipat când a fost lovită, dar el a ignorat-o, concentrându-se pe ținta imprecisă a armei. A doua sa lovitură a lovit corpul puștii bărbatului și schije de la glonțul sfărâmat l-au lovit în plin în față. Era încă în picioare, dar acum trăgea orbește.

Rapp a sprintenat înainte, făcând unduiri în timp ce bărbatul își mătura arma înainte și înapoi. L-a lovit jos, scoțându-i picioarele și răsucindu-i pușca din strânsoare. O lovitură dură din capsă a armei i-a crăpat fruntea și apoi Rapp s-a retras, străduindu-se să audă pe cineva care ar fi putut veni în ajutorul camaradului lor. Nimic.

„Toată lumea e bine?”, a întrebat el, dându-se înapoi spre grupul care încă zăcea pe podea. Pielea lor palidă și halatele făceau un camuflaj surprinzător de eficient față de gresie și probabil că salvase câteva vieți. Din nefericire, albul steril al coridorului făcea, de asemenea, ca sângele să iasă în evidență ca și cum ar fi avut propria sursă de energie. O femeie fusese lovită în piept și zăcea întinsă pe o parte, privind fără să vadă la perete. În spatele ei, un bărbat care abia se descurca așa cum era, primise un glonț în coapsă. Era clar că nu se mai ridica, dar cei doi trăgători ai lui Rapp – Lebedev și bătrâna – păreau nevătămați.

Rapp i-a aruncat pușca lui Lebedev și apoi și-a îndreptat atenția spre fata cu ochii înfundați. „Ajută-l pe acest om să se întoarcă în zona medicală. Vezi dacă poți opri sângerarea de la picior”. Lebedev a tradus și ea a dat din cap, părând puțin șocată. Dacă va fi capabilă să se adune și să-i acorde bărbatului primul ajutor de care avea nevoie nu era probabil mai mult de cincizeci la cincizeci. Dar Rapp nu putea să facă din asta problema lui. Nu până când nu se terminase asta.

CAPITOLUL 50

AZAROV făcu o pauză când auzi împușcături răsunând în clădire, dar apoi se hotărî să le ignore. Rapp avea să facă ceea ce făcea întotdeauna. Să-i omoare pe toți cei care îi ieșeau în cale și apoi să iasă cumva viu de partea cealaltă.

Holul se lărgea pe măsură ce el continua să coboare pe el, gips-cartonul proaspăt agățat încă mirosea a vopsea albă care îl acoperea. S-a strecurat până la o ușă care avea balamale instalate, dar nu avea ușă, rotindu-se ușor în ea cu arma întinsă în fața lui.

Spațiul nu avea mai mult de trei metri pătrați, cu grinzi expuse, ruginite și fire electrice putrede atârând din tavan. Ciudat de potrivit. La fel ca și Krupin însuși, întreaga clădire nu era altceva decât o coajă putrezită sub un furnir aplicat în grabă.

Azarov s-a strecurat înapoi afară și a continuat să se deplaseze cu prudență pe coridor. Albul alb al acestuia îl ajuta să se concentreze, dar nimic nu-l putea transforma în omul care fusese odată. Indiferența care îi stabilise mâna de-a lungul atâtor operațiuni dispăruse pentru totdeauna. Acum era condus de dorința de a-l face pe Krupin să sufere. Să se uite în ochii lui când viața se scurgea din ei. Dar și mai copleșitoare era dorința de a o lua pe Cara acasă și de a-și petrece restul vieții reparând ceea ce îi făcuse. Nu ascunsese niciodată faptul că îl considera un bărbat care avea nevoie disperată să intre în contact cu emoțiile sale, dar acum nu era momentul potrivit. Deși ura fusese un instrument eficient pentru Rapp și pentru mentorul său Stan Hurley, era ceva ce el habar nu avea cum să folosească.

„Azarov!”

Vocea îl precedă pe bărbat, dar numai cu o fracțiune de secundă. Nikita Pușkin a apărut de la o ușă aflată la douăzeci de metri distanță, purtând o vestă antiglonț făcută, fără îndoială, de fostul armurier al lui Azarov. Mai rău era pistolul personalizat, care ar fi fost ușor, perfect echilibrat și mortal de precis. Mai ales în mâinile lui.

Pușkin se plimba înainte și înapoi prin holul larg, păstrându-și adversarul în viziunea periferică. La acea distanță, o lovitură în centrul de greutate ar fi fost o chestiune simplă, dar lovitura la cap necesară pentru a pune capăt confruntării ar fi fost extraordinar de dificilă. Chiar și la apogeul antrenamentului lui Azarov și cu propria sa armă, șansele de a ucide fără probleme ar fi fost mai mici de cincizeci la sută.

„Nu ești decât un trădător, Grisha”.

„Pentru ce? Maxim Krupin nu este Rusia. Este un bătrân muribund care și-a petrecut viața perpetuându-și propria putere. Orice promisiune pe care țara noastră a avut-o după căderea Uniunii Sovietice s-a dus acum. El a furat-o.”

„El v-a dat totul!”, a strigat tânărul.

„Bani. Femei. Frica și deferența bărbaților puternici. Toate lucrurile care nu contează.”

Băiatul era tânăr, așa cum fusese și Azarov cândva. Uimit de tot ceea ce devenise și aplecat sub greutatea datoriei pe care credea că o avea față de Krupin. Dar era mai mult decât atât. Azarov îl recunoscuse de la început pe Krupin pentru ceea ce era. Succesorului său părea să-i lipsească această claritate.

„L-am slujit cu credință pe Maxim ani de zile, Nikita. Am ucis nenumărați oameni, dintre care majoritatea nu erau vinovați decât de faptul că îi amenințau puterea și privilegiile. Dar apoi a venit timpul să îmi urmez viața.”

„Cu sute de milioane de euro de la el în contul tău bancar. Nu casa ta din Costa Rica a fost cea care a ars. A fost a lui.”

Azarov a simțit cum îi explodează furia, dar nu i-a permis să pună stăpânire pe el. „M-ai atacat pe mine și pe femeia pe care o iubesc. Dar îți înțeleg poziția și nu te învinovățesc pentru asta. Eu sunt aici pentru Krupin. Nu pentru tine.”

„Prințul de gheață, Grisha Azarov. Ți-a păsat vreodată de el?”

Azarov a înaintat în timp ce se gândea la întrebare. Cu cât era mai mare distanța dintre ei, cu atât mai mare era avantajul lui Pușkin.

„Nu.”

Zidurile de o parte și de alta a coridorului păreau să fie limita mediului său de operare, dar era oare adevărat? Era posibil ca această parte a clădirii să fie acoperită cu același înveliș de gips-carton șubred pe care îl văzuse mai devreme? Și, dacă era așa, exista vreo modalitate de a determina unde se aflau stâlpii? „Câți dintre colegii și foștii lui prieteni ți-a cerut să omori sau să intimidezi, Nikita? Crezi că ești diferită? Că se gândește la tine ca la un fiu? Bineînțeles că da. Este unul dintre cele mai mari daruri ale lui Maxim. Îi face pe toți cei din jurul lui să se simtă ca și cum ar avea un loc special în cercul său intim și în inima sa. Tu ești doar o unealtă, așa cum am fost și eu. Ceva ce va folosi și va arunca.”

„Mincinosule!” a strigat Pushkin. „Habar n-ai ce simte el pentru mine!”

„Totul nu mai are niciun sens acum, Nikita. E un bătrân care se stinge. Când va muri, baza ta de putere va muri odată cu el. Vei fi vânat de oamenii care îi vor succeda. Se tem de tine.”

„Este mai puternic decât l-ai crezut vreodată, Grisha. Va supraviețui. Și imaginează-ți răsplata mea când îți voi târî cadavrul sângerând în camerele lui.”

Azarov a continuat să înainteze. Pușkin nu părea să observe, sau poate că era prea încrezător ca să-i pese.

„S-ar putea foarte bine să mă omori, Nikita. Dar nu vei supraviețui unei confruntări cu omul cu care am venit aici. Crede-mă când îți spun asta. Să nu mori aici. Nu pentru Krupin. Ia banii pe care i-ai primit, găsește-ți o femeie și fă copii. Mori gras și bătrân înconjurat de ei.”

Lovitura în cap era realizabilă acum, dar numai vag. O ratare l-ar fi expus la focuri de răspuns la care ar fi fost puțin probabil să supraviețuiască. Și asta nu-i lăsa altă soluție decât să facă ceva neașteptat. Talentul, experiența și antrenamentul său nu mai erau suficiente. Va trebui să se bazeze pe noroc.

Pushkin se opri din plimbare și îl privi în față. Sosise momentul, dar Azarov nu simțea frica pe care se așteptase să o simtă după atâția ani de amorțeală. Doar regret. Nu voia să-l ucidă pe acest băiat. Dar, mai mult, nu voia să moară. Nu era timpul pentru asta. Nu încă.

„Dă-te la o parte, Nikita. Lasă-mă să fac ceea ce am venit aici să fac.”

Viteza lui Pușkin era exact ceea ce s-ar fi așteptat de la un tânăr cu istoria și devotamentul lui. Mâna lui s-a ridicat într-o clipită, dar Azarov se avânta deja spre stânga. Mișcarea inexplicabilă l-a făcut pe Pușkin să ezite. Indecizia lui a durat doar o fracțiune de secundă, dar a fost suficientă pentru ca Azarov să reușească să tragă o lovitură înainte de a se ciocni de perete.

A lovit cu toată forța și, așa cum se rugase, gips-cartonul subțire a cedat. Planul său improbabil a funcționat, dar execuția nu a fost deloc perfectă. Un bolț i-a prins umărul stâng, învârtindu-l într-o barieră de oțel care constituia probabil peretele estic al clădirii.

Spațiul dintre metal și gips-carton era mai mic de un metru lățime, dar se întindea în întuneric în toate direcțiile. Opțiunile erau limitate. Putea să se mute în penumbră și să aștepte ca Pushkin să vină după el, dar asta l-ar fi lăsat fără spațiu de manevră. Să încerce să se strecoare prin spațiul îngust în speranța de a găsi o scăpare era o posibilitate, dar să se bazeze pe norocul orb de două ori într-o singură zi nu părea înțelept.

Neavând de ales, Azarov și-a strecurat mâna de armă în jurul marginii găurii pe care o făcuse și a tras orbește două dintre cartușele rămase. Gips-cartonul nu oferea mai mult decât o protecție psihologică, așa că nu exista niciun motiv să nu-și apropie un ochi de marginea acestuia și să se uite pe coridor.

În mod miraculos, tirul disperat al lui Azarov își găsisese ținta. Nu o împușcătură mortală, dar suficient pentru a-l pune la pământ pe cel mai tânăr și pentru a-i face nereușite eforturile de a se ridica în poziție șezândă. Sângele care curgea din scalpul lui Pușkin era suficient de abundent pentru a sugera că dezorientarea lui era reală și nu doar un truc menit să-l atragă pe adversarul său.

Azarov s-a apropiat cu prudență, ghemuindu-se pentru a ridica arma pe care tânărul o scăpase. A țintit-o între ochii arzând de frică și ură. Era o expresie pe care o mai văzuse de multe ori și care îl umplea întotdeauna de repulsie. Nu din cauza a ceea ce spunea despre victimele sale, ci din cauza a ceea ce spunea despre el.

A apăsât pe trăgaci și a simțit reculul frumos controlat pe mâna lui. Glonțul a lovit chiar deasupra podului nasului lui Pușkin și acesta a căzut pe spate, capul lui făcând un zgomot umed când a lovit podeaua de gresie.

Azarov a clătinat imperceptibil din cap.

Fără rost.

CAPITOLUL 51

RAPP părea în sfârșit să fi trecut pe partea bună a șinelor. Pereții albi ai spitalului și luminile fluorescente făcuseră loc panourilor din lemn bogat, mulurilor aurite și candelabrelor. Introducerea covorului îi reducea pașii la tăcere și înăbușea diversele rafale de focuri de armă care emanau din altă parte a clădirii. Împușcăturile indisciplinate au fost urmate de focuri de răspuns ceva mai controlate – dar în mod clarperate. Fluxul și refluxul acestora sugera că gașca lui de pacienți dezordonată reușise să doboare cel puțin două persoane. Să sperăm că unul dintre ei era Krupin. Nu numai că ar fi fost un sfârșit poetic pentru acel rahat, dar și unul care ar fi păstrat mâinile Americii oarecum curate.

Desigur, șansele reale ca el să fie atât de norocos erau în jur de zero. Dar speranța era eternă.

S-a apropiat ușor de o ușă din partea dreaptă a holului și s-a uitat la clanță. Lipsa unui mecanism de blocare sugera că nu avea să-l găsească pe Krupin acolo. Mai degrabă o magazie sau ceva asemănător, dar nu-și putea asuma riscul ca cineva să ajungă în spatele lui.

A răsucit clanța și a aruncat ușa. Țipetele au început în momentul în care arma lui s-a strecurat pe lângă montant și apoi s-au transformat în scâncete îngrozite când a pătruns în deschizătură. Înăuntru se aflau trei femei și doi bărbați, toți îmbrăcați în ținută medicală. Camera părea să fie cartierul lor – cinci paturi înșurubate de pereți și două comode care probabil nu conțineau nimic mai mult decât halate curate. Un cărucior cu câteva echipamente de bază – o manșetă pentru tensiunea arterială, un stetoscop, mănuși – completau conținutul camerei. Tot ceea ce aveau nevoie pentru a supraveghea non-stop singurul lor pacient.

„Unde e Krupin?” a spus Rapp.

Doi dintre ei au arătat în direcția în care se duseseră.

Nu exista niciun motiv să nu-l creadă. Dacă analiștii CIA-ului aveau dreptate – și trebuia să recunoască faptul că erau într-o serie câștigătoare – acești oameni fuseseră răpiți la fel ca pacienții pe care îi găsiseră. Rapp le făcu semn să iasă și ei porniră în direcția din care venise el. Cu cât avea mai mulți oameni liberi, cu atât mai bine. Ignoranța sa cu privire la disponerea clădirii îl dezavantaja, așa că orice haos pe care l-ar putea crea ar funcționa pentru a reduce avantajul adversarilor săi.

Coridorul se curba spre dreapta, sfârșind în cele din urmă fără ieșire într-o ușă grea de stejar, proiectată mai mult pentru aspectul ei impunător decât pentru orice preocupare reală privind securitatea. O ușă demnă de cel mai puternic om din lume? Exista o singură cale de a afla.

Rapp se lăsă în genunchi și trase două focuri de armă în montantul de lângă clanță. Ușa se răsuci înapoi câțiva centimetri și imediat se ridică strigăte pe partea cealaltă. Rapp nu ar fi pariat prea mult pe abilitatea sa de a identifica vocea lui Maxim Krupin, dar tonul era greu de confundat – un om obișnuit să latre ordine și să fie urmat. O altă voce a devenit audibilă – puțin ezitantă, dar totuși fermă. Oricine ar fi fost și oricare ar fi fost argumentul său, era clar că avea să piardă.

Nu era prea mult de lucru, dar totuși Rapp putea face câteva presupuneri destul de solide. Krupin era încolțit în acea cameră cu cel puțin un paznic, și voia ca omul să iasă și să neutralizeze pe cel care tocmai trăgea în ușa lui. Paznicul, fiind un operator de top și nu un nenorocit de idiot complet, voia să rămână la adăpost și să aștepte întăririle care spera că mai respirau.

Mai multe strigăte au precedat o cizmă care a fulgerat la vedere și a mai deschis ușa cu un șut de câțiva centimetri. Rapp a dat înapoi de-a lungul coridorului curbat până când abia a putut să țină la vedere marginea cadrului ușii. O armă a apărut în jurul ei o clipă mai târziu, iar trăgătorul și-a golit jumătate din încărcător în mod aleatoriu pe hol.

Rapp a răspuns cu trei focuri de armă plasate cu grijă, cusându-le pe peretele din dreapta cadrului. Au pătruns și cel puțin unul și-a atins ținta. Nu că ar fi făcut pagube reale, dar impactul cu vesta antiglonț a

bărbatului a fost suficient pentru a-l face pe acesta să se clatine peste crăpătura ușii. Începând să se obișnuiască cu arma sa rusească, Rapp a reușit să pună următorul glonț în tâmpla paznicului, lăsându-l să cadă pe covorul de pluș.

Rapp s-a repezit înainte, lovind ușa cu piciorul suficient de tare pentru a împinge cadavrul din drum și apoi rostogolindu-se în camera slab luminată. Un bărbat în halat alb se îndrepta spre el, dar Rapp l-a recunoscut din ședința de informare preoperatorie pe care o alcătuisese Claudia. Dr. Eduard Fedkin – după toate rapoartele, o ființă umană decentă care avea ghinionul de a fi medicul personal al lui Krupin. Motivul acuzației sale a devenit evident o clipă mai târziu. Președintele rus se afla în spatele lui, ghemuindu-se pentru a se acoperi și împingându-l înainte. Fedkin s-a izbit de Rapp, aruncându-l înapoi în timp ce Krupin se îndrepta spre armă. Mâna lui l-a prins pe Rapp de încheietura mâinii cu o forță șocantă, în timp ce cei trei se ciocneau simultan cu peretele.

Krupin a ținut mâna pistolului lui Rapp prinsă de perete în timp ce el a înfipt un pumn în orice țintă pe care o găsea. Rapp a deviat loviturile frenetice în măsura în care a putut, în timp ce încerca să-și dea seama ce naiba se întâmpla. Acesta nu era bătrânul muribund pe care Agenția îl trimisese după el. Nenorocitul era mai rapid decât majoritatea tinerilor de 20 de ani și lovea ca un camion Mack. Când Krupin a aliniat o lovitură rotundă în partea laterală a capului lui Rapp, omul CIA a reacționat în cele din urmă, ferindu-se și lăsându-se dezechilibrat de impulsul bărbatului. O lovitură de picior în partea laterală a genunchiului a creat un pocnet audibil când oasele au cedat.

Krupin ar fi trebuit să se prăbușească țipând de durere, dar nici măcar nu părea să observe rana. Rapp l-a lovit din nou, de data aceasta suficient de tare încât să îndoie articulația în lateral. Rusul a căzut în cele din urmă, dar, în loc să rămână jos, s-a târât frenetic spre peretele îndepărtat, târându-și piciorul rănit după el.

Rapp începea să se întrebe dacă nu cumva îi acordase prea mult credit creierului lui Kennedy. Nici un echipament medical nu era imediat vizibil. Încăperea era dominată de un pat cu baldachin, un scaun supraaglomerat și un banc de televizoare care transmiteau în tăcere știri de la diverse organizații internaționale. În cele din urmă, ochii îi căzură pe doctorul care era parțial vizibil în spatele unui dulap masiv.

„Ce naiba a fost asta?”

Din fericire, Fedkin nu numai că vorbea engleza, dar a și înțeles întrebarea.

„Stimulente”, a spus el, arătând spre o serie de pixuri aliniate pe un birou. La o examinare mai atentă, erau seringi – dintre care două păreau a fi goale. „Sunt extrem de periculoase, dar m-a obligat să le administrez.”

„Cine ești tu?” a spus Krupin, încercând să se împingă în picioare, dar constatând că genunchiul său sfărâmat nu putea susține manevra. Ochii lui injectați în sânge se umflau vizibil, iar mâinile îi tremurau.

„Știi cine sunt.”

„Mitch Rapp”, a spus el printre dinții încleștați. „Ce ai de gând să faci? Să mă omori? Și apoi ce-o să faci? Să scap nevătămat din această clădire și apoi să traversez Rusia până la o graniță prietenoasă fără să fiu capturat?”

„Ceva de genul ăsta.”

Krupin a râs, prin maxilarul care îi tremura vizibil. „Președintele vostru și europenii sunt îngrijorați de Letonia? Dacă se va descoperi că am fost asasinat de un agent CIA, Letonia nu va fi nimic. Veți fi declanșat al treilea război mondial”.

„Sunteți sigur?” a spus Rapp, ținând arma între ochii bărbatului. „Cine sunt toți acești oameni cărora le va păsa că ești mort? Generalii pe care i-ai băgat în mizeria asta? Naționaliștii care tocmai te-au privit cum le-ai scufundat jumătate din marină? Sau toți politicienii ruși trădători care așteaptă să-ți ia locul?”.

O parte din furia bărbatului a fost înlocuită de nesiguranță, pe măsură ce mintea sa alimentată cu amfetamine începea să înțeleagă precaritatea situației sale. „I . . . Pot să ți-l dau pe Andrei Sokolov. Este în clădire.”

Rapp a închis un ochi, concentrându-se pe fața din ce în ce mai palidă a lui Krupin peste vederea SPS-ului său Serdyukov. „Ce înseamnă Sokolov pentru mine?”.

„Asta e opera lui. El a vrut acest război. Nu eu. Recunosc că sunt bolnav. Putem spune că a profitat de situația mea și voi ordona retragerea.”

Rapp a continuat să țintească. „Eu nu sunt de la Departamentul de Stat, Maxim. Nu lucrez pentru partea de negociere a guvernului american.”

„Așteaptă!”, a strigat el. „Sunt dispus să fac concesii. Spuneți-mi ce doriți.”

Chiar și pe jumătate mort și drogat ca un zmeu, Krupin nu era un om prost. Rusia era o forță aproape pur distructivă în lume – o țară consumată nu de a se îmbunătăți pe sine, ci de a-i coborî pe toți ceilalți la nivelul ei. Iar Krupin era în spatele a toate astea. O ofertă de concesii majore din partea lui nu era ceva de care să dai din umeri. Pe de altă parte, cât valora cu adevărat acea ofertă? Chiar și în ipoteza în care ar fi supraviețuit bolii sale și ar fi reușit să-și păstreze puterea, ar fi renunțat la orice promisiune făcută în timp ce privea în jos pe țeava unei arme.

Ca un politician desăvârșit ce era, Krupin i-a citit ezitarea. „Există o cameră de comunicații în clădire. O putem folosi pentru a-l suna pe președintele Alexander. Voi vorbi personal cu el. Putem face o înțelegere.”

Rapp și-a păstrat arma la țință, dar s-a uitat la doctorul Fedkin. „Care este starea lui?”

„Gravă”, răspunse el cu ezitare.

„Aș prefera să nu te împușc, doctore. Dar n-aș pierde somnul din cauza asta.”

„Probabil în stare terminală”, a corectat rapid bărbatul. „Va continua să se deterioreze și probabil că va muri în trei luni. Ar fi un miracol dacă ar rezista șase.”

Când Rapp s-a întors spre Krupin, fața bărbatului rămăsese albă. Unul dintre produsele secundare ale faptului de a fi un dictator brutal era că oamenii aveau tendința de a îndulci tot ceea ce îți spuneau.

Adevărul crud spus într-un mod atât de direct nu părea să fie bine primit. Nu că ar fi contat. Rapp nu venise acolo ca să facă înțelegeri. A apăsă pe trăgaci.

În loc de zgomotul reconfortant al armei din mâna lui și de mirosul de praf de pușcă, nu mai era nimic. Pistolul rusesc de rahat se blocase.

A înjurat în liniște sub respirație, încercând să acționeze glisiera blocată în timp ce Krupin se târa disperat spre ușă. Ajunsese peste gardianul mort și la jumătatea holului înainte ca Rapp să-l prindă de picior și să-l tragă înapoi. Liderul rus se zbătea sălbatic, dar piciorul rupt îl împiedica să facă o pârgie reală. Seringile de pe birou erau la îndemână, iar Rapp a luat una și a trântit-o în vițelul lui Krupin.

Reacția a fost imediată – forța și disperarea lui au crescut până la punctul în care era ca și cum ar fi încercat să țină în brațe o pisică sălbatică. Rapp a apucat o altă seringă și a căzut cu greutate pe bărbat, de data aceasta rupând acul în clavicula bărbatului. Rămăsese totuși destulă barbă pentru a-l introduce în gâtul lui și a apăsa pistonul.

Aceasta a fost cea care l-a împins pe Krupin peste limită. Corpul i s-a rigidizat și respirația i-a rămas în piept. Rapp s-a dat înapoi, privindu-l pe rus cum se convulsiona câteva secunde înainte de a rămâne în cele din urmă nemișcat.

Rahatul ajunsese acum în mod oficial în ventilator.

CAPITOLUL 52

AZAROV își ținea spatele lipit de lemnul lustruit din spatele lui, alunecând încet de-a lungul peretelui curbat. Nu existau prea multe îndoieli că se afla pe drumul cel bun. Pasajul trecuse de la un simplu coridor de spital la un nivel de opulență care ar fi fost la el acasă la Kremlin.

O ușă fin sculptată a intrat în vizor, confirmând descrierea făcută de personalul medical pe care îl interceptase cu câteva minute înainte. Și mai grăitoare erau mortul care zăcea lângă prag și găurile de glonț de lângă zăvor.

Ușa se deschidea într-o cameră opulentă, mobilată cu un pat masiv și diverse televizoare montate pe perete. Rapp dispăruse, dar își lăsase în urmă lucrarea. Krupin era întins pe spate, privind spre tavan, cu un picior rupt în mod grotesc și cu seringile încă atârându-i de gambă și de gât. Nu era obișnuită împușcătura în cap a omului de la CIA, dar nu mai puțin eficientă.

Azarov știa că nu mai era nimic pentru el acolo, dar cu toate acestea se vedea incapabil să se miște din poziția sa de pe covorul îmbibat de sânge. Ce ar fi devenit el fără bărbatul care zăcea mort în fața lui? Fără pregătire, bani și educație? Fără educația sa de către stat, mai întâi în programul de atletism sovietic și apoi în armată?

Un fermier ca și părinții lui și părinții lor înaintea lor? Posibilitatea asta părea aproape de râs acum. Acele zile îi veneau acum în minte doar în scurte flash-uri. Declanșate de mirosuri, de sunete sau de imagini pe care le întâlneau pentru scurt timp, amintirile se împrăștiau ca un fum în momentul în care încerca să le prindă.

Și-a îndreptat arma spre Krupin, dar nu a simțit nimic din furia sau catharsisul așteptat. Nu ar fi existat nicio plăcere de a trage în trupul lui fără viață. Cele câteva gloanțe care îi mai rămăseseră puteau fi folosite mai bine.

Azarov și-a refăcut traseul prin coridor, permițându-și să se miște ceva mai repede decât o făcuse mai devreme. Gărzile lui Krupin s-ar fi retras pentru a-l apăra, iar faptul că nu fusese decât una singură sugera că amenințarea din interiorul clădirii fusese neutralizată.

A traversat în principala unitate medicală a clădirii și a dat peste o scenă care i-a amintit de unul dintre filmele de groază cu buget redus pe care Cara le iubea atât de mult. Erau de obicei prost luminate și interpretate atroce, cu povești improbabile care ajungeau la punctul culminant fie în sălile cazanelor, fie în spitale abandonate.

Andrei Sokolov, în uniformă de gală, se baricadase într-o sală de operații făcută în întregime din sticlă. În afara acelor pereți transparenți se afla un grup de oameni în halate de spital, unii cu capetele parțial rase, alții sângerând de unde fuseseră recent scoase cateterele intravenoase.

Sticla fusese deteriorată de focuri de armă, dar rezista, iar Sokolov se refugiase în spatele unui aparat RMN. Unul dintre pacienți, un bărbat mare cu antebrațele acoperite de tatuaje, și-a aruncat AK-ul gol și a sprintat spre ușa care ducea în incintă.

Azarov a privit, transpus, cum compatrioții fantomatici ai bărbatului îl urmau cu viteze care variau de la o alergare completă la un salt nesigur. Sokolov a tras cu pistolul său de serviciu, ratându-l pe bărbatul mare și lovind în schimb o femeie din spatele lui. A fost una dintre acele erori minore care puteau fi atât de fatale într-o situație de luptă. Ținta lui fusese greșită cu doar câțiva centimetri, dar acum bărbatul era pe el. Au mai răsunat câteva focuri de armă înăbușite, dar era imposibil de știut dacă au nimerit ceva în frenezia care a urmat.

Azarov se dădu înapoi în timp ce pacienții îl trăgeau pe Sokolov spre o masă de operație pe care probabil că mulți dintre ei o experimentaseră pe propria piele. Ar fi fost de dorit să-l interogheze pe bărbat, dar nu părea înțelept să încerce să se bage între acei oameni și torționarul lor. Nimic – nici măcar Mitch Rapp – nu avea să-i oprească din a-l sfâșia pe Sokolov.

- - -

„Am pierdut-o. Adu-o înapoi. Acum!”

Azarov recunoscuse vocea care venea din camera din față și se îndreptă spre ea, evitând buteliile de oxigen împrăștiate pe podea. Se părea că acestea căzuseră de pe un cărucior medical care fusese reconvertit în berbec. O improvizație pripită, dar eficientă. Ușa de oțel împotriva căreia fusese folosită atârna acum răsucită și îndoită de balamalele deteriorate.

„Încerc!”, a venit un răspuns cu accent rusesc.

Azarov și-a îndesat arma la brâu și a pășit încet în ușă, cu mâinile deschise în fața lui. Așa cum era de așteptat, s-a trezit cu ochii în țeava armei lui Mitch Rapp. Omul de la CIA stătea în fața unei bănci de echipamente de comunicații care era probabil singura conexiune a instalației cu lumea exterioară. Și-a coborât arma în timp ce Azarov a luat o poziție care să-i permită să vadă pe oricine se apropia.

„Acolo!” a spus Eduard Fedkin, tastând frenetic la o tastatură. „Ar trebui să o ai înapoi.”

„Irene!” a spus Rapp în microfonul din fața lui. „Mă auziți?”

„S-a terminat?”, a venit vocea distorsionată a lui Kennedy.

„Da.”

„Există vreo șansă să fie interpretat ca fiind din cauze naturale?”

„Ar fi o exagerare.”

„Am înțeles. Care este situația ta?”

„Nu prea bună. Doctorul cunoaște clădirea și spune că nu există cale de ieșire.”

Rapp i-a indicat lui Azarov, care doar a ridicat din umeri și a clătinat din cap.

„Da. Suntem terminați. Oamenii pe care Krupin îi are afară nu vor folosi explozibili serioși pentru că vor crede că l-ar putea răni, dar vor ajunge aici mai devreme sau mai târziu.”

„Faptul că vei fi capturat și identificat nu va fi de bun augur pentru relațiile dintre Statele Unite și Rusia.”

„Nu va fi bine nici pentru mine, Irene.”

A existat o scurtă pauză. „Am pe cineva care ar putea fi în măsură să te ajute, dar va dura ceva timp. Cât timp poți rezista?”

„Depinde...”

Totul s-a întunecat pentru o clipă, înainte ca iluminatul de urgență să se aprindă.

„Adu-o înapoi!” a strigat Rapp.

„Cum?” a spus Fedkin. „Nu există energie electrică. Nu sunt inginer, eu...”

„Taci din gură”, a spus Rapp, îndreptându-se spre ușă. „Grisha. Ai găsit ceva?”

Azarov a clătinat din cap.

„Atunci poate că asta o să meargă în direcția noastră.”

„Cum așa?”

„Au tăiat curentul de afară. Ei văd deja asta ca pe o criză a ostaticilor și vor folosi energia ca monedă de schimb. Putem juca pentru a câștiga timp.”

„Îți admir optimismul, Mitch. Dar trebuie să recunosc că nu-l împărtășesc.”

CAPITOLUL 53

RAPP a continuat să scotocească prin grămada de arme, luând o pușcă de asalt AN-94 și verificând încărcătorul. Mai rămăseseră doar câteva cartușe. Un 9A-91 era într-o stare ceva mai bună, cu aproximativ jumătate de încărcător rămas. Oamenii care îl priveau din spatele baricadelor improvizate purtau cu toții aceleași expresii de așteptare și halate de spital pătate de sânge. Potrivit lui Azarov, acele pete erau cam tot ce mai rămăsese din Andrei Sokolov.

Cei mai mulți dintre ei nu mai experimentaseră niciodată lupta înainte de acea zi, dar cu toții o gestionau cu fatalismul pentru care rușii erau renumiți. Nu mai erau legați de paturi pentru a fi supuși la experimente și reușiseră să se servească singuri cu o farfurie plină de răzbunare. În general, nu era o zi rea pentru un grup de oameni care se gândeau că vor muri în curând, într-un fel sau altul. Cel puțin acum au avut ocazia de a muri în forță.

Își termină inventarul și se îndreptă spre locul unde Azarov privea o ploaie de scântei pătrunzând în perete. Oțelul de acolo era mai șubred decât cel de pe ușă, dar tot formidabil. Oricine se afla afară pusese mâna pe un fel de unealtă de tăiere și o folosea pentru a-și croi drum prin ea.

„Cât mai durează?” a spus Rapp.

„Aș zice că patru ore. Câtă muniție.”

„Suficientă pentru a face ceva zgomot, dar cam atât. Te-ai gândit la o listă de cereri de rahat care să-i lege pe oamenii lui Krupin?”

Azarov avea de gând să se identifice ca terorist cecen și să ofere o listă de cereri care să consume mult timp în schimbul eliberării lui Krupin. Ca planuri, era un rahat, dar ar fi câștigat ceva timp. Cât de mult era imposibil de știut.

„Încă lucrez la asta. Dar voi fi gata când vor trece.”

Rapp a aruncat o privire înapoi și i-a făcut semn lui Eduard Fedkin. Spre deosebire de pacienți, el și echipa sa medicală păreau speriați. Până când fuseseră răpiți și închiși acolo, toți își planificaseră vieți lungi și prospere. În afara acestor ziduri, aveau familii, prieteni și cariere cu care nu terminaseră încă.

„Ce aveți pe care îl putem folosi ca armă, doctore?”

„Armă? Ce vrei să spui?”

„Fii creativ. Am putea pompa anestezic prin tăietura aceea din perete și să-i lăsăm inconștienți pe cei de pe partea cealaltă?”

Medicul s-a șters la sudoarea care i se formase pe frunte. „Nu. Nu funcționează așa.”

„Atunci ce aveți care este otrăvitor? Sau care să explodeze?”

„Avem medicamente care, administrate în doze potrivite, ar fi mortale. Ați dovedit deja asta. Dar să explodeze? Nu știu. Echipamentul medical este proiectat să nu explodeze.”

„Trebuie să fie ceva.”

„Treaba noastră este să salvăm oameni. Nu să-i ucidem.”

Rapp l-a concediat cu un gest din mână și a început să împartă armele pe care le strânseseră. „Nu trageți decât dacă dau eu ordinul. Ați înțeles?”

a tradus Yuri Lebedev în timp ce accepta o pușcă de asalt AS Val cu un încărcător aproape plin.

„Ce s-a întâmplat cu Krupin?”, a întrebat el.

„A murit.”

Fostul soldat a zâmbit cu cruzime. „Mi-aș fi dorit să fi fost eu cel care a apăsât pe trăgaci.”

„Și eu”, a răspuns Rapp cu sinceritate.

Din păcate, Kennedy avea dreptate. Nu putea fi capturat aici. Chiar dacă ar fi reușit să reziste la interogatoriu, nu ar fi durat mult timp ca serviciile secrete rusești să-l identifice. Pe de altă parte, dacă mureau cu toții în acel loc, existau șanse mari ca America să scape basma curată. Rușii ar fi presupus probabil că era doar un mercenar pe care Azarov îl angajase și ar fi fost nerăbdători să-l îngroape împreună cu toate celelalte dovezi.

Prăbușirea guvernului Rusiei în mijlocul unui război cu NATO ar crea suficient haos de unul singur, fără să fie nevoie de povești cu scurgeri de informații despre experimente medicale și tumori cerebrale.

Moartea lui Krupin ar fi fost pusă pe seama unui atac de cord sau a unor agenți străini anonimi sau orice ar fi fost nevoie pentru ca țara să nu explodeze singură din cauza pierderii omului lor puternic.

Singurul lucru care ar putea schimba asta era găsirea agentului de top al CIA închis într-o clădire cu cadavrul lui Krupin. Rezistenții ruși l-ar fi scos pe Rapp ca dovadă a tot ceea ce le spusese oamenilor lor despre Occident. Krupin ar fi fost prezentat ca un lider altruist care și-a dat viața pentru ca țara sa să nu fie încercuită de forțele occidentale. Cetățenii Rusiei, neîncrezători până acum în efortul de război, l-ar fi susținut pe deplin. Luptele s-ar extinde și în celelalte state baltice și în Ucraina. Presupunând că focoarele nucleare ar fi fost păstrate în silozurile lor, ar fi existat sute de mii de victime. Dacă ar fi zburat, atunci numărul acestora ar fi urcat la milioane.

Șah mat. După două decenii de activitate, se părea că, în cele din urmă, s-ar putea să fi rămas fără drum.

- - -

Zidul era aproape străpuns, dar îi luase mai mult decât dublul celor patru ore estimate de Azarov. Unul dintre pacienți era un fost muncitor în construcții și venise cu o teorie credibilă pentru această întârziere – polizorul unghiular folosit era alimentat cu baterii și avea nevoie în permanență de reîncărcare.

Cu doar câteva minute rămase, vântul începuse să împingă clapeta de oțel slăbită, creând un zgomot ritmic. În spatele lui Rapp, oamenii care nu aveau arme adunaseră tot ce găsiseră care putea fi folosit ca armă. Personalul medical părea încă ezitant, dar toți ceilalți păreau pregătiți – poate chiar nerăbdători – să-i înfrunte pe oamenii care contribuiseră la întemnițarea lor acolo.

Scânteile au ajuns la pământ și, o clipă mai târziu, secțiunea de zid a căzut înăuntru. Toată lumea s-a încordat, dar, spre cinstea lor, nimeni nu a tras. Rapp s-a îndreptat spre gaură și a tras cu ochiul afară, scrutând haosul vizual al depozitului de muniții. Nu exista nicio urmă a forței despre care presupunea că îi încercase, deși acum se afla un vehicul de transport de personal parcat la vreo douăzeci și cinci de metri distanță.

Azarov s-a deplasat alături și a scanat scena cu o intensitate similară, dar, după câteva secunde, a ridicat pur și simplu din umeri.

„Deschideți un dialog”, a spus Rapp, iar Azarov a strigat în rusă câteva dintre cererile lor de rahat. Să sperăm, câteva fripturi și o ladă de bere.

Niciun răspuns.

- - -

Rapp îi înțelegea pe oamenii lui Krupin că voiau să joace la rece, dar, după o oră de tăcere, începea să pară un pic prea rece. După aproximativ treizeci de minute, Azarov începuse să facă o serie de amenințări

din ce în ce mai grafice. La patruzeci și cinci, Rapp aruncase unul dintre degetele lui Krupin, care purta încă un inel cu însemnele Federației Ruse. Tot nu a avut nicio reacție.

După două ore, se săturase.

„Mă duc afară. Vrei să rămâi în spate?”

Azarov a clătinat din cap. „Așteptarea morții mă face nervos.”

Le-au făcut semn celorlalți să rămână și au ieșit pe ușă, Rapp ținând în mână un AN-94 și Azarov strângând pistolul personalizat pe care îl luase de la Nikita Pușkin.

Se mișcau încet, măturându-și armele fără probleme în timp ce căutau semne ale oamenilor lui Krupin. Dar nu era nimic. Doar sunetul vântului șuierând printre dărâmăturile din jurul lor.

„Grisha!” a strigat Rapp, în cele din urmă.

„Nu văd pe nimeni”, a raportat rusul.

Rapp s-a îndreptat ușor spre vehiculul de transport, sărind pe bordul de rulare și uitându-se pe fereastră. Era goală, cu cheile atârând în contact. Să fi fost un truc? O singură cale de a afla. I-a făcut semn lui Azarov să plece înainte de a deschide portiera și de a răsuci cheia. Dacă compartimentul motorului era plin de C4, problema lui de a fi identificat ar fi fost cu siguranță rezolvată.

În loc de stâlpul de foc așteptat, motorul a pornit și a început să meargă la ralanti fără probleme. A alunecat din cabină și i-a făcut semn lui Azarov să îl acopere în timp ce a tras de clapeta de pânză care acoperea spatele.

Era întuneric, dar putea să vadă suficient de bine ca să știe că nu erau soldați acolo. Urcându-se înăuntru, a cotrobăit câteva secunde înainte de a se lăsa din nou la pământ.

„Ce este?” a spus Azarov.

„Pături, provizii medicale, mâncare și apă”.

„Nu înțeleg.”

„Irene a mai scos un iepure din pălărie”.

Azarov părea puțin dezorientat la aflarea veștii. Se așteptase să moară și acum avea probleme în a se adapta la ideea că viața i se întindea din nou în fața lui.

Rapp începu să alerge înapoi spre depozit. „Să ne mișcăm! Trebuie să-i încărcăm pe acești oameni și să plecăm naibii de aici înainte ca cineva din Moscova să se răzgândească.”

EPILOGUL

LA EST DE MANASSAS VIRGINIA SUA

„Ești sigur că ai înțeles?” a spus Rapp.

„Sigur”, a venit vocea neînșuflețită a Annei din cealaltă parte a cutiei de carton. „Este super ușoară. Pun pariu că este plină de perne. Din alea care au toate penele înăuntru. „

A admirat bravada, dar a dat înapoi pe rampa camionului de mutare, târându-se cu grijă.

„Știi ce ar face acest drum mai ușor?”, a spus ea.

„Un cal”, a murmurat el.

„Un cal. Știi, înainte de mașini, așa se mutau lucrurile. În cărucioare pe care le trăgeau.”

„Nu cred că lui Scott i-ar plăcea prea mult dacă ai da drumul unui cal în noua lui casă.”

„M-aș opri la ușă!”, a spus ea, tonul ei sugerând că era un idiot complet. „Dar nu ar mai trebui să cărăm lucruri atât de departe.”

Anna a continuat să laude virtuțile animalelor de povară în timp ce treceau prin intrarea cu dale și intrau într-o cameră de zi cu un perete orientat spre nord, făcut în întregime din sticlă balistică. Securitatea părea puțin cam laxă în proiectare, dar Coleman glumea că principala sa strategie fusese alegerea unui teren în afara razei de explozie din jurul casei lui Rapp.

Claudia se afla pe o scară deasupra șemineului, agățând un tablou care fusese cadoul ei scandalos de scump de casă nouă pentru Coleman. Din câte își dădea seama Rapp, era un bizon pictat de un copil de nouă ani cu acces doar la culori primare. Totuși, toți ceilalți păreau entuziasmați de el.

„Unde scrie că merge asta?” a spus Rapp.

Anna s-a chinuit puțin cu cuvântul mângălit pe o parte. „Lan . . . ding.”

„Asta înseamnă chiar aici”, a mințit Rapp și a ajutat-o să o pună pe o măsuță de cafea. El o va căra pe scări când ea va adormi inevitabil pe canapea.

Coleman a apărut din bucătărie. „Ai golit camionul ăla?”

În ciuda timpului petrecut într-o peșteră letonă și a unor schimburi destul de urâte cu rușii, nu avea niciun semn pe el. Singurul lucru ieșit din comun era faptul că părul lui blond era tuns și mai strâns decât în mod normal. Se pare că se apropiase puțin prea mult de o rachetă și blițul îi pârlise partea dreaptă a capului.

„Aproape!” a spus Anna. „Dar Mitch nu se străduiește prea mult”.

„Nu? Atunci de ce să nu-i dăm o pauză. Pun pariu că tu și cu mine putem termina mai repede fără ca el să ne tragă în jos.”

Ea a părut să fie de acord și a pornit la drum cu fostul SEAL chiar în urma ei.

În calmul care a urmat – și fără îndoială de scurtă durată – Rapp a luat o bere și a căzut pe un scaun acoperit cu plastic. Televizorul sprijinit de perete părea să fie cuplat, așa că a folosit telecomanda pentru a-l porni.

Nu a fost nevoie de prea multe căutări pentru a găsi un canal de știri care acoperea Rusia. Moartea lui Krupin fusese pusă pe seama cancerului său, iar Andrei Sokolov fusese prezentat drept personajul negativ. Un prieten de încredere care profitase de boala lui Krupin pentru a-și urma propria agendă trădătoare. Yadda, yadda.

Prim-ministrul Utkin își consolida puterea mai repede decât se aștepta oricine. Avea sprijinul deplin al șefilor militari ruși, dintre care cei mai mulți se opuseseră încă de la început aventurii baltice a lui Krupin. Și, bineînțeles, un mic ajutor pe sub masă din partea lui Irene Kennedy nu stricase. Încă una dintre multele ei înțelegeri cu diavolii din întreaga lume. Greu de plâns, totuși. Utkin fusese cel care chemase câinii la depozitul de muniție și îl lăsase pe Rapp să transporte șobolanii de laborator ai lui Krupin peste granița finlandeză.

Trebuia să dea dreptate prim-ministrului rus. Tipul era un nemernic desăvârșit, dar nu mai era acel secundarist care arătase când fusese blocat în umbra lui Krupin. Trupele rusești se retrăgeau deja din Letonia și, în ciuda distrugerilor lăsate în urmă, reușise să facă această mișcare să pară mărinimoasă. De fapt, el numea deja scufundarea navelor militare rusești un act ilegal și cerea despăgubiri.

Rapp a tras o gură din sticla de bere. Rușii naibii.

A auzit pași cunoscuți venind în spatele lui și apoi Claudia a căzut în poala lui.

„Ți-ai pus tabloul la punct?”, a spus el în franceză.

„Arată fantastic! Ar trebui să luăm ceva de la artistul ăla. Am putea să-l atârnam în sala ta de sport”.

„Presupun că glumești?”.

„Nu vei ști niciodată, nu-i așa?”. Și-a înfășurat brațele în jurul lui și s-a așezat pe pieptul lui. „Anna și cu mine suntem fericiți să te avem acasă. Nu eram sigur de data asta.”

„Ce mai face Cara?”, a spus el, schimbând intenționat subiectul. Operațiunea se terminase și el supraviețuise. Nu avea rost să revină asupra ei.

Ea a făcut o pauză suficient de lungă pentru a-i da de înțeles că îl lăsa în mod conștient să scape cu bine de deturnarea conversației lor. „Bine. Vom folosi avionul lui Irene pentru a o transporta la Maui. Le-am găsit o casă frumoasă cu vedere la ocean. Grisha s-a gândit că acolo va fi mai fericită în timpul recuperării ei.”

Rapp a dat din cap și și-a îndreptat atenția spre un videoclip care înfățișa anihilarea aeroportului din Riga. Opera lui Coleman era chiar mai impresionantă la televizor decât fusese în realitate. Claudia a privit în tăcere alături de el câteva secunde înainte de a vorbi din nou.

„Unii oameni spun că a fost un lucru bun. Că NATO se angajează deja la o mai bună finanțare, o mai bună pregătire și o mai bună coordonare.”

A clătinat din cap. „Politicienii se vor abate de la subiect. Vor începe să se plângă de bani și în câțiva ani nimeni nu-și va mai aminti de invazia din Letonia mai bine decât de invazia din Georgia”, a spus Rapp.

„Situția rusă nu a fost niciodată complicată. Nu se poate discuta cu ei, nu pot fi ajutați sau transformați în aliați. Tot ceea ce poți face este să îi reții.”

A împins-o de pe genunchii lui și s-a ridicat în picioare, golindu-și restul de bere. „Istoria este un disc stricat, Claudia. Cel mai bun lucru la care putem spera este ca data viitoare să fie problema altcuiva.”

Mai multe din această serie

Kill Shot

Vince Flynn Collectors'...

Vince Flynn Collectors'...

Vince Flynn Collectors'...

Vince Flynn Collectors'...

Transfer de putere

Cartea 1

DESPRE AUTOR

#Autorul bestsellerului nr. 1 din New York Times VINCE FLYNN (1966-2013) a creat unul dintre cei mai populari eroi ai ficțiunii contemporane: Agentul antiterorist al CIA Mitch Rapp, prezent în treisprezece dintre cele mai apreciate thrillere politice ale lui Flynn. Toate romanele sale sunt bestselleruri New York Times, inclusiv romanul său de debut independent, Term Limits. American Assassin a fost lansat ca film de mare succes în 2017.

KYLE MILLS este autorul a optsprezece thrillere politice de succes din New York Times, printre care Supraviețuitorul pentru Vince Flynn și Atacul patriotului pentru Robert Ludlum. Inițial, și-a găsit inspirația la tatăl său, fost director al INTERPOL, și încă se bazează pe contactele sale din comunitatea serviciilor de informații pentru a conferi cărților sale un asemenea realism. Vizitați site-ul său web la KyleMills.com.

EMILYBESTLERBOOKS.COM

FACEȚI CUNOȘTINȚĂ CU AUTORIZI, VIZIONAȚI VIDEOCLIPURI ȘI MULTE ALTELE LA SimonandSchuster.com

Autori.SimonandSchuster.com/Vince-Flynn

Authors.SimonandSchuster.com/Kyle-Mills

[@EmilyBestler](https://Facebook.com/EmilyBestler)

Romane de Vince Flynn

Ultimul om

Kill Shot

American Assassin

Pursuit of Honor

Măsuri extreme

Protejați și apărați

Act de trădare

Consimțământul de a ucide

Ziua Memoriei

Puterea executivă

Separarea puterilor

A treia opțiune

Transferul de putere

Limitarea mandatelor

Și de Kyle Mills

Supraviețuitorul

Ordinul de a ucide

Inamicul statului

Sperăm că v-a plăcut să citiți acest ebook Simon & Schuster.

Obțineți un ebook GRATUIT atunci când vă înscrieți pe lista noastră de corespondență. În plus, primiți actualizări despre noile lansări, oferte, lecturi recomandate și multe altele de la Simon & Schuster. Faceți clic mai jos pentru a vă înscrie și pentru a vedea termenii și condițiile.

FACEȚI CLIC AICI PENTRU A VĂ ÎNSCRIE

Sunteți deja abonat? Furnizați din nou adresa dvs. de e-mail pentru ca noi să putem înregistra acest ebook și să vă trimitem mai multe din ceea ce vă place să citiți. Vei continua să primești oferte exclusive în căsuța ta de e-mail.

O publicație a Simon & Schuster, Inc.

1230 Avenue of the Americas

New York, NY 10020

www.SimonandSchuster.com

Această carte este o lucrare de ficțiune. Orice referiri la evenimente istorice, persoane sau locuri reale sunt folosite în mod fictiv. Alte nume, personaje, locuri și evenimente sunt produsul imaginației autorului, iar orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, vii sau moarte, este în întregime întâmplătoare. Copyright © 2018 de Cloak & Dagger Press, Inc.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce această carte sau părți din ea sub orice formă.

Pentru informații, adresați-vă la Atria Books Subsidiary Rights Department, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.

Prima ediție cu copertă tare Emily Bestler Books/Atria Books septembrie 2018

și colophon sunt mărci comerciale ale Simon & Schuster, Inc.

Pentru informații despre reducerile speciale pentru achiziții în vrac, vă rugăm să contactați Simon & Schuster Special Sales la 1-866-506-1949 sau business@simonandschuster.com.

Biroul de vorbitori Simon & Schuster poate aduce autori la evenimentul dvs. live. Pentru mai multe informații sau pentru a rezerva un eveniment, contactați Simon & Schuster Speakers Bureau la 1-866-248-3049 sau vizitați site-ul nostru la www.simonsspeakers.com.

Designul copertei de Ervin Serrano

Fotografie copertă © cppzone.mail.ru/Depositphotos

Fotografia autorului de Peter Hurley

Biblioteca Congresului Date de catalogare în publicație

Nume: Ovidiu Bălan: Mills, Kyle, Kyle, 1966- autor. | Flynn, Vince, 1966-2013.

Titlu: Flynn Flynn, 1966, 1966: Războiul roșu : un roman al lui Mitch Rapp / de Kyle Mills.

Alte titluri: La începutul titlului: Vince Flynn

Descriere: În antetul cărții, în capul cărții: Flynn Flynn: Prima ediție cu copertă tare Emily Bestler Books/Atria Books. | New York : Emily Bestler Books/Atria, 2018. | Serie: „The New York Times”: Un roman de Mitch Rapp ; 15 Identificatori: LCCN 2018025858 (print) | LCCN 2018027307 (ebook) | ISBN 9781501190612 (Ebook) | ISBN 9781501190599 (hardback) | ISBN 9781501190605 (mass market)

Subiecte: LCSH: Statele Unite ale Americii. Agenția Centrală de Informații-Ficțiune. | Rapp, Mitch (personaj fictiv)-Ficțiune. | Ofițeri de informații-Ficțiune. | Ficțiune politică. | BISAC: FICTION / Thriller. | FICTION / Politic. | FICTION / General. | GSAFD: Povestiri de spionaj. | Ficțiune de aventură. Clasificare: LCC PS3563.I42322 (ebook) | LCC PS3563.I42322 R43 2018 (print) | LCC PS3563.I42322 R43 2018 (print) | DDC 813/.54-dc23

Înregistrare LC disponibilă la <https://lcn.loc.gov/2018025858>

ISBN 978-1-5011-9059-9

ISBN 978-1-5011-9061-2 (ebook)